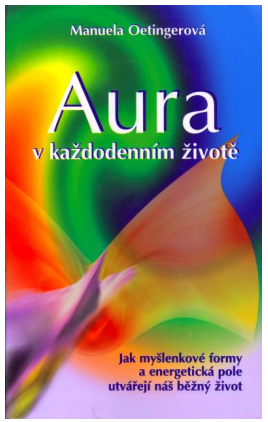
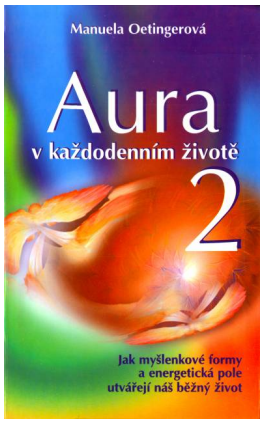
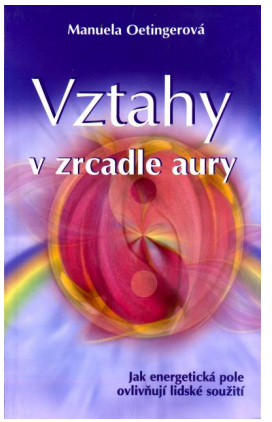
Manuela Oetingerová

AURA, AURA 2
V KAŽDODENNÍM ŽIVOTĚ
a
VZTAHY
V ZRCADLE AURY

(Jak myšlenkové formy a energetická pole utvářejí náš každodenní život a ovlivňují lidské soužití)

Digitalizace: 1. verze (máj 2010)

OBSAHY:

AURA V KAŽDODENNÍM ŽIVOTĚ 4

(1) **Bytí a vědomí** 6
(2) **Vlastní životní plán** 11
(3) **Meditace** 16
(4) **Síla slov** 25
(5) **Každodenní účinky energetických polí** 33
(6) **Naladění před spánkem** 45
(7) **Oblečení** 50
(8) **Kouření** 59
(9) **Otázky výživy** 64

AURA V KAŽDODENNÍM ŽIVOTĚ **2** 76

(1) **Svoboda a předurčení** 78
(2) **Láska a utrpení** 90
(3) **Nemoc a deprese** 99
(4) **Léčivé energie Země** 109
(5) **Karma** 113
(6) **Jidášova role** 120
(7) **Osamělá cesta k Bohu** 130
(8) **Alkohol** 134
(9) **Člověk a zvíře** 141

VZTAHY V ZRCADLE AURY 149

(1) **Láska - věčné mystérium** 151
(2) **Manželství se neuzavírají v nebi** 167
(3) **Vztahy a duchovní růst** 177
(4) **Vztahy a energetická pole** 186
(5) **Role ve vztazích** 190
(6) **Sexualita** 199
(7) **Rodičovství** 208
(8) **Věrnost a nevěra** 212
(9) **Rozvod a sňatek** 219
(10) **Platonické vztahy** 228
(11) **Nové cesty ve vztazích** 230
(12) **Zamyšlení** 232

Manuela Oetingerová žije a pracuje v Německu, kde si také získala nesmírnou popularitu jako odbornice na lidskou auru. Jejíž práce o lidské auře a vlivu neviditelných polí, si v Německu, kde žije, už dávno získaly nesmírnou oblibu. Duchovní růst a vývoj člověka, naší planety i celého lidstva, energetická pole, energetický potenciál člověka, dopad karmických zátěží na běžný život (vliv minulých životů), to jsou základní témata, kterými se její knihy zabývají.

Jako vše ryzí, i moudrost, je-li obsažena v textu,
pochází od Stvořitele všeho a všech,
a jako světlo Slunce je šířeno z bezpodmínečné lásky všem,
i tato moudrost patří každému,
kdo ji je připraven používat v životě k duchovnímu rastu.

TYTO INFORMACE MŮŽETE ŠÍŘIT A POUŽÍVAT
PRO PŘIBLÍŽENÍ SE ŽIVOTU ANDĚLŮ V NEBI.

AURA
V KAŽDODENNÍM ŽIVOTĚ

Jak myšlenkové formy a energetická pole
utvářejí náš každodenní život

Manuela Oetingerová

Z německého originálu: *Die Aura im täglichen Leben 1* (2002),

Přeložila: Helena Zimáková (2004)

1. vydání (2005)

AURA V KAŽDODENNÍM ŽIVOTĚ

(A) *PŘEDNÍ STRANA OBÁLKY ZEVNITŘ*

Přestože je nevidíme, v každou denní i noční hodinu nás obklopují četná energetická pole, myšlenkové formy a duchovní entity. To všechno na nás silně působí, a bohužel ne vždy pozitivně. Autorka téhle knížky samozřejmě nemíní nikoho děsit, jen chce s korektností přímo vědeckou upozornit na neviditelná nebezpečí, jichž si je v dnešním světě málokdo vědom, a současně nám dát do ruky mocnou zbraň.

Lidská mysl tvoří ty nejsilnější energetické formy, které nás zase zpětně ovlivňují. Často jde o záležitosti karmy, příčin a následků z minulých životů, s nimiž se podle svých schopností musíme vypořádat. Pochopení všech těchto zákonitostí nám pomůže nestát se hříčkou negativních bytostí a sil, nýbrž se odevzdat duchovnímu vedení a pozvednout svůj každodenní život do jiné dimenze.

(B) *ZADNÍ STRANA OBÁLKY*

Jak porozumět svému duchu i tělu, uchovat si zdraví a načerpat energii...

V dnešní době už nejspíš vůbec nikdo - snad kromě nejzarytějších materialistů - nepochybuje o tom, že mimo svět materiální, hmatatelný a viditelný existuje také svět duchovní. A v každém okamžiku svého života jsme, ať se nám to líbí nebo ne, obyvateli obou těchto světů a oběma jsme také stejnou měrou ovlivňováni.

Na duchovní svět si sice sáhnout nemůžeme, ale to ještě neznamená, že neexistuje. Naopak. Je stejně skutečný, s vlastními pravidly a zákonitostmi jako ten, který známe. A právě tak skutečný je i energetický obal lidského těla: aura. Na tu kromě energetických polí působí i duchovní bytosti, s nimiž nás tahle knížka naučí komunikovat. Dočteme se, jak si vylepšit kondici a zdraví, co si oblékat, proč nekouřit, jak meditovat, co jíst, jak zdravě spát a vůbec, jak vyrovnaně, šťastně a plně žít. Aura, ten neuvěřitelný indikátor, nám pomůže lépe porozumět svému vlastnímu tělu i duši. Kdo z nás to v dnešním nelítostném světě nemá zapotřebí ?

(C) *OBSAH*

(1) **Bytí a vědomí** 6
(2) **Vlastní životní plán** 11
(3) **Meditace** 16
(4) **Síla slov** 25
(5) **Každodenní účinky energetických polí** 33
(6) **Naladění před spánkem** 45
(7) **Oblečení** 50
(8) **Kouření** 59
(9) **Otázky výživy** 64

(1)

BYTÍ A VĚDOMÍ

Žijeme v době velkých změn, které se neprojevují jen ve viditelném, materiálním světě svými velkolepými objevy a neustálými proměnami, nýbrž také v rovinách éterických, duchovních.

Zdá se, že i čas člověku rychleji utíká. To, co bylo ještě dnes aktuální, je zítra již překonáno.

Mnozí lidé mají dnes pocit, jako by dny, týdny a měsíce ubíhaly mnohem rychleji, než tomu bylo ještě před několika lety, jako by se množství každodenních zážitků a dojmů rychle překrývalo informacemi novými. Sotva se člověk obeznámí s novými vymoženostmi techniky, už je tu opět něco nového. Sotva byly zpracovány určité vzory vnímání osobních prožitků, už se ukazuje další výzva. Tento pocit rychlého běhu času je opravdu způsoben výrazněji a rychleji probíhajícími energetickými procesy, které se odehrávají ve vnějším i vnitřním světě člověka. I se strukturami karmy se člověk seznamuje v rychlém sledu, přičemž však reálný časový průběh se ve skutečnosti nezměnil.

Ve všech dobách se spirituální růst, vedle vážného vnitřního snažení, velmi silně vyvíjí poznáváním všedního dne a aktivním zpracováváním jeho jevů a důsledků. Díky pochopení prožitků všedního dne může člověk nahlédnout za iluze viditelného světa a hluboko do vlastního nitra.

Tímto způsobem se rozvíjí hlubší poznání vyšších světů, vlastní bytosti, jakož i životního prostředí. Nabízí se možnost naučit se zacházet s vlastními emocemi. Tímto postupem se člověk může dále rozvíjet a odpoutat se od stávajících zatěžujících vazeb. Může se intenzivněji spojit s vyššími rovinami a být jimi zřetelněji veden.

Vnímáním všedního dne se zpřístupní pravda a vědomí se může rozvíjet. Skutečný pokrok se pak rodí nikoli v hlučném a hektickém světě, nýbrž vždy v tichosti a v meditaci o poznáních všedního dne.

I lidé, kteří disponují velkou světskou mocí, se nakonec přece jen orientují na své osobní každodenní prožitky. Přitom zkušenosti v rodině a styk s lidmi budou i pro ně vodítkem a motivací.

Velmi důležité je poznání, že v současné době ve vědomí sílí ženský aspekt Boha a bývá zahrnut do uctívání nejvyššího božstva. „Nejvyšší" není ani muž, ani žena. Tyto představy o formě jsou výhradně světskými jevy uvnitř duality, jimiž mohou být vyjádřeny a poznány oba aspekty tohoto jednoho nejvyššího Boha, mužského i ženského. Bez energií, které se v materiální aktivitě projevují jako ženské, by úplná vnitřní jednota a celistvost člověka nebyla možná. V posledních stoletích se příliš silně projevoval mužský pól, a je nezbytné mezi těmito póly opět dosáhnout rovnováhy. Z toho důvodu nyní každý člověk prochází transformací, protože mužské a ženské aspekty se chtějí sjednotit. To je také důvod, proč se v této době rozpadá tolik vztahů. Vedle mnoha osobních karmických procesů, které

probíhají současně, již působí také energetické osvobození a nová orientace. Ty se však na začátku procesu proměny projevují většinou v naprostém protikladu, dříve než se mohou stabilizovat v nové harmonii.

Procesy řešení, v rovině osobní i kolektivní, se v současné světové energetické situaci velmi rychle přizpůsobují, aby je mohl člověk transformovat a zpracovat. Momentální globální energetická proměna duchovního vedení člověku nedovoluje žádný odpočinek. Úkoly, které je třeba řešit, přicházejí jeden za druhým. Vypadá to, jako by čas sám inicioval co nejlepší a nejrychlejší realizaci změn. Pro tyto procesy a pro orientaci na nejvyšší tvořivé síly má nyní člověk k dispozici mocné a obětavé pomocníky z duchovního světa, které může bez váhání přijmout. Člověk by však měl mít na zřeteli, že tuto pomoc a sílu přirozeně silně pociťují i temné, ve hmotě uvězněné energetické struktury. Tyto struktury se pokoušejí vší silou prosadit svou pozici a svůj vliv. A tak člověk nyní střídavě žije mezi překrásnými energiemi a duchovní pomocí a současně se vzpírá stávajícím myšlenkovým polím a účinkům karmických zatížení.

Mnoho duší si v nynější inkarnaci dalo za úkol zpracovat veškerou starou karmu, a tak svou duši oprostit od všech vazeb na koloběh znovuzrození. To ovšem někdy znamená, že se musejí vypořádat s prožitky a chováním z epoch dávno minulých, se situacemi, které jsou tisíciletí staré a mohou sahat až k dávné Atlantidě či ještě dále.

Zvířená globální energetická pole, která rovněž prodělávají pronikavou změnu, mohou během tohoto nového prozáření, v závislosti na zákonu o rezonanci, poskytnout inkarnovaným duším možnost dotknout se identických vibrací. Tímto poznáním a akceptováním se má vnitřní bytost zaměřit na léčivý, pozitivní proud nejvyšších energií.

V oblasti osobní, ale i v širším okolí, v rovině národní i mezinárodní, je zajímavé pozorovat, jak jsou dosud skryté události odhalovány. Přitom může jít o konflikty nových dat stejně jako o dosud potlačované karmické zátěže národů z prastarého válečného a mocenského úsilí.

Člověk se tedy může dočkat toho, že globální harmonizace vibrací odstartuje velkou mediální kauzu, např. diskusi o době dinosaurů. Podporou mas a akceptováním ze strany vybraných jedinců může dojít k téměř úplné harmonizaci dosud nezpracovaných energetických struktur, protože člověk se na tom v průběhu svého vývoje jak v kolektivu, tak jako jedinec podílel. Také dnešní silný zájem o období Atlantidy ukazuje na kolektivní snahu vyléčit stávající obavy z této doby a zpracovat je. Tyto procesy se často, většinou z komerčních důvodů, objevují v masmédiích, avšak veskrze jako „duchovní zakázka", které si sice média nebyla vědoma, avšak jejímuž cíli plně posloužila.

Jinak probíhají určité karmické válečné energie na Blízkém východě. Tady ještě mnoha lidem připadá zatěžko odpustit a vyvolat nějakou změnu. Zatím ještě naplno prožívají staré roviny nenávisti a vzteku, takže se z toho mnohá temná bytost raduje a celkové dění ještě dodatečně podněcuje svou silou. Avšak i toto je dovoleno, aby se na jedné straně udržela rovnováha sil a na straně druhé byla poskytnuta možnost dalších poznatků. Všechny karmické zátěže z minulosti a již dlouho existující bloky vyjdou v tomto přelomovém čase „na světlo". Rozhlédneme-li se důkladně po světě, je zřejmé, že se lidstvo nachází právě uprostřed tohoto procesu.

Avšak co znamená „vyjít na světlo" ? Z duchovního pohledu je to výborná možnost jak takové energetické blokády a prastarou karmickou zátěž poznat a zbavit se jí. V současné době zažíváme na této planetě zázračné prozáření nejvyššími světelnými energiemi. Působí to bytosti, inkarnované i neinkarnované, které mimořádně zvyšují požehnanou sílu lásky. Zvýšením globální vibrace se ještě neuvolněné energie dostávají do mohutného pohybu, ale zároveň se uvolňuje určitý druh existenčního strachu temných entit. Transformace, které se aktivovaly světlem, se projevují jako očistné procesy a slouží jako zdroj poznání všem lidem. Na celkovém dění můžeme pozorovat, jak tyto nelítostné struktury přetrvávají a jaké důsledky to přinese. Zároveň je člověku dána možnost rozhodnutí. Každý z nás má volbu mezi cestou světla nebo stezkou temnoty. Existuje ještě celá řada různých dílčích dělení, jak v rámci cesty za světlem, tak i na cestě stínem; přesto ve velké době rozhodování vznikne zcela zřetelná dělicí čára, jež velmi jasně ukáže, která cesta byla na základě vlastního svobodného rozhodnutí zvolena. Pak bude zřejmé, kdo svůj „olej v lampě" doplnil a kdo stojí na straně těch, „kteří budou odklizeni z cesty".

Tak se docela dobře může stát, že během tohoto procesu přeměny temné síly ještě jednou uspějí ve svých svodech a člověk jim na čas podlehne. Avšak po krátké době pozná, že cesta lásky je odlišná a že má ještě čas se obrátit, protože v jeho duši už je o cestě rozhodnuto. Jiní lidé si zase ze všech nabídek nedokážou vybrat, protože prostě ještě nejsou připraveni. Duchovní svět je však stále provází a později, pravděpodobně na jiném místě, se jim ještě jednou dostane možnosti poznání, aby se obrátili k lásce.

Vibrace na této planetě dosáhly svého nejnižšího bodu, v němž je málo vyvinutým bytostem poskytována možnost inkarnace. Ty ani nevědí, co je láska, a jen následují své pudy, jakož i své perverzní představy a aktivity plné nenávisti. Takových lidí s oblibou využívají temná stvoření, která ještě jednou vší mocí usilují o zachování vlastní existence a získání k tomu potřebné energie. Síla temnoty se projevuje například i v tom, že k pokusným účelům nebo pro kožešinu jsou zvířata často chována v malých klecích, v nesmírných tělesných a duševních útrapách, aby „chovatelům", často po mnoho let, zaručovala velké zisky. Také zneužívání dětí, mučení, kanibalizmus a kulty různých sekt se sexuálními excesy a krvavými oběťmi se potají opět ve větší míře praktikují. Je to úděsný proces, který je ovšem výrazem vlivu těchto temných bytostí, protože stále ještě existují lidé, kteří takovou orientaci v sobě nosí.

Úroveň vibrací na této planetě mezitím dosáhla stavu, který láskyplným duším znesnadňuje opětné rozvinutí v harmonii a míru. Pokud v minulosti na této planetě takovýto stav nastal, zasáhlo vždy duchovní vedení a provedlo „očistu", která opět umožnila zdravý vývoj. Lidské duše chápou, proč je globální vnitřní nepokoj bolestný. Inkarnovaná osobnost je však vždy vedena a řízena a ve správnou dobu se bude nacházet na správném místě, aby mohla být opatrována a chráněna. Je však důležité nenechat se ovlivnit migrujícími poli strachu a nepropadat stále vzrůstající panice. Člověk může v duchovních světech zřetelně vidět, že prostřednictvím filmů, televize, tisku, a také ústním podáním se tato pole strachu velmi rychle rozněcují, což temné bytosti těší, protože se obavami a strachem „živí". Velmi lstivě jsou tak podněcovány naše vnitřní obavy, a dřív, než si to člověk uvědomí, je s těmito poli svázán a stále znovu jimi atakován. Ježíš řekl Janovi: „Až se čas naplní, nechť jste se mnou spojeni každou vteřinou. Pak vám nikdo nemůže uškodit !" Toto poselství by se mělo stát vnitřní oporou, aby člověk mohl jít dál svou cestou v plné důvěře v duchovní vedení.

Stále ještě existující bezcitné síly dělají v současné době velkých změn všechno pro to, aby si uchovaly svou živnou půdu a možnosti vyžití ve svých nelítostných aktivitách. Vynakládají hodně umu na to, aby člověka rozptýlily, udržely ho v jeho starých vzorech, uvedly ho v pokušení a přiměly ho, aby mu podlehl. Využívají všechny jeho ještě činné neosvícené vzory a bezcitné struktury a hledají možnosti, jak vniknout do jeho osobního energetického pole, aby ho ovládly a svedly, aby v něm nalezly odpovídající rezonance a „vlichotily" se mu. To může být pro člověka velmi náročné, avšak skýtá mu to množnost všechny tyto staré vzory poznat a povznést je na lásku. Pouze z tohoto důvodu to duchovní vedení a vyšší duchovní bytosti připouštějí, neboť to má sloužit k očistě a vyššímu vývoji. Zde se velmi dobře hodí starý výrok: „Děkuj Bohu, když je ti těžko, a děkuj mu, i když je ti lehko !"

Může se stát, že se člověk čas od času cítí přitahován k určitým sektám či skupinám, protože kdysi s nimi měl něco společného. To ovšem vždycky neznamená, že jej to tímto směrem pořád ještě vnitřně táhne, nýbrž mnohdy jde jen o vzpomínky na dobu, kdy představy uvnitř určitého společenství byly ještě jiné. Snad také hledá staré bezpečí. To pak většinou představuje pouze lehkou energetickou vazbu, kterou si člověk zpravidla velmi rychle uvědomí, takže se od ní může odpoutat. Jinak tomu je, pokud se duše v dřívější inkarnaci na založení nějakého energetického pole přímo podílela *(v jiných pramenech mohou být taková pole označována též termínem „egregor" - pozn. red.).* Tehdejší části duše, tzn. odštěpené oblasti, dřívější osobnosti jsou pak do tohoto energetického pole většinou integrovány a musejí být spaseny a přivedeny zpět. Člověk je tak dlouho vnitřně vázán anebo závislý na určitých svodech, dokud se bolest starých pout neuvolní a on díky poznání nezahájí proces osvobození.

Obrovské množství duševní energie se vynakládá na to, aby se v nynější inkarnaci zpracovaly všechny přetrvávající staré karmické zátěže a transformovaly se dílčí osobní duchovní oblasti. To zároveň umožňuje provést změnu v kolektivních polích. Je velmi zajímavé pozorovat, jak poznání a transformace třeba jen jediného člověka změní současně pole kolektivní. Podle toho, jak silné jsou jeho duchovní síly, budou působit na příslušné kolektivní pole. Člověk vidí dílčí zjevné energetické vazby, přes něž dochází k myšlenkové výměně a očistě. Někdy jsou pravidelné vlny z kolektivního pole, sestávající z emocí a zatvrzelých myšlenek, dovedeny až k příslušné osobě, která je zpracuje. Od jistého stupně síly však pole vykazují vlastní inteligenci a dosažení jakékoli změny někdy vyžaduje velkou námahu a značnou schopnost vcítění. Nezřídka bývají osvobozeni i lidé, kteří při vytváření takového pole spolupůsobili a nyní si z něho smějí své staré části duše přivést zpět. Takto zakusí odpoutání i duše, které v té době nejsou inkarnované, a přece se na procesu zpracovávání podílejí. Mnohé duše jsou právě z tohoto důvodu vedeny do určité situace zpracování a poznání, aby už na stále existující pole nemohly mít žádný vliv. Byla-li takovému poli dodána určitá síla poznání a přeměny, pak se obsah odpovídajícím způsobem „překlopí" a prosadí se nová orientace.

Pak padnou, abychom uvedli nějaký příklad, mírovou cestou hranice až dosud rozhádaných národů a ve světové rovině dojde též k určitému přiblížení. Právě tak jako se v rovině národní mohou v každodenním životě změnit určité životní představy ze starých časů.

Na emancipačních snahách žen ze západních zemí jsme mohli krásně pozorovat, jak na začátku hnutí ženy částečně využívaly sílu agrese, aby ovlivnily vnější

ohraničení a strukturu energie, která ono pole drží pohromadě. Silou byla tabu prolomena, a tak duchovní zatvrzelosti pronikly do povědomí lidí, aby mohly být poznány a přeměněny. Celé pole nebude volné ještě dlouho, avšak „zdi vězení" už jsou zbořené a spoutané síly mohou být v dalším průběhu procesu postupně uvolňovány.

Životní síla ženství je významným polem, obzvlášť se zřetelem na současnou harmonizaci duchovní síly na této planetě, protože svým osvobozením zakusí mužské a ženské pole hlubší orientaci a sjednocení. Je zřejmé, že ve státech, v nichž jsou ženské energie ještě ve velké míře potlačovány, se celé zemi nedaří dobře. I v tomto procesu osvobození ženské energie lze znovu a znovu pozorovat, jak silně mohou na jedné straně působit jasné síly a jak intenzivně se na straně druhé mnohé mužské principy zdráhají vzdát se starých vzorů, starého myšlení a moci.

Mnozí lidé věří, že osobně se momentálně nacházejí v bezvýchodné situaci. Cítí se zcela přetíženi mnoha událostmi a většinou velmi namáhavými vnitřními procesy. Zdá se, že události letí šíleným tempem a člověk nabývá dojmu, že už jim nestačí. Avšak každý si může být jistý, že kdykoli dokáže nastalé události akceptovat, uznat a využít jich jako své osobní cesty, udělá duchovní vedení všechno pro to, aby staré

energetické struktury vyrovnalo a pozvedlo na vyšší úroveň. Velmi důležitá je zde vnitřní připravenost a akceptování situací, hluboké přesvědčení a ochota přijmout osobní břemena, jakož i vroucí touha po přeměně. Pokud je toto všechno přítomno, začne být pouhé chtění touhou a touha modlitbou, která se pak stane nositelkou pomoci z duchovního světa.

Je jasné, že zdánlivou „vinu" nelze hledat mimo sebe nebo u jiných lidí. Také bychom se měli vzdát očekávání, že se nám povede dobře jen tehdy, jestliže se zvýší úroky, školský systém bude živější, nebo když se náš partner v tom či onom změní. Člověk může nalézt klid pouze v sobě samém, zrovna tak, jako v opačném smyslu musí i bolesti snášet vždy jenom sám. Očekává-li člověk od jiných lidí, že se změní, nebo věří-li, že si v životě bude vědět rady, teprve až se nějak vylepší vnější okolnosti, přenechává moc změny, a tím i sílu konání, jiným. V auře je pak velmi zřetelně vidět, jak síla, která se má vzepnout k osobnímu prohlédnutí, proudí v tomto případě k tomu nebo onomu poli, od něhož člověk změnu očekává. Tak se okamžitě zablokuje přístup k optimálnímu osobnímu zpracování, a protože člověk očekává něco zvenčí, energetické pole zůstává otevřené. Energetické brány aury jsou dokořán, takže nižším entitám pak není zatěžko těmito dveřmi proniknout dovnitř a člověka ovlivnit. Toto očekávání změn zvenčí vyvolá nepříjemný energetický efekt. Člověk totiž pak nejenom ztrácí energii, ale spotřebovává i svou vlastní vnitřní sílu, protože musí vyčkávat a pozorovat, zda se ve vnějším světě přece jen něco nezmění. Tím se současně otevírá i jiným lidem či energiím, které nakonec mohou proniknout do jeho osobního pole. Pokud v takových polích či v lidech, od nichž něco čekáme, dojde k silným pohybům energie, je jimi očekávající vždy zasažen, protože mezi nimi už byly vybudovány energetické vazby. Zvyk neustále něco očekávat se může v lidské auře také velmi rychle vyhranit a ustrnout v podobě energetických otvorů. To může časem dokonce zničit pocit harmonie a dobré pohody natolik, že vnímání skutečného klidu a vyrovnanosti už je nemožné. Jakýkoli zážitek v našem okolí má co dělat s námi samými a má nám něco ukázat nebo poskytnout určité možnosti.

Vlastní vina ve smyslu „smrtelného hříchu" neexistuje. Pokud člověk jasně rozpozná vlastní nelítostný čin a nastoupí cestu lásky a lítosti, začne aktivně pomáhat i duchovní svět a duchovní vedení, aby se stávající karmické závazky obnovily. Energie, které oním činem vznikly, jsou pokorným přístupem zpracovány a přirozeně zrušeny, ale kromě toho člověk získá i dalekosáhlou podporu svých duchovních pomocníků. Duchovní vedení chce pro každou duši vždy jen to nejlepší, a někdy, musí-li pro své chráněnce nastolit nanejvýš obtížnou a bolestivou situaci, může člověk vycítit hlubokou bolest svých pomocníků. Jakmile však osobní proces poznání proběhne a člověk pochopí, proč pro něj musela být právě tato situace vytvořena, může všechno nepříjemné pominout a okolnosti se okamžitě zmírní.

Životní situace, k nimž dochází, jsou následkem a materiálním vyjádřením duchovního procesu přeměny, který byl duchovním vedením mnohdy velmi obezřetně plánován a od andělských bytostí a andělů strážných vyžaduje nejvyšší nasazení. Na toto pozadí se velmi často zapomíná, a místo aby člověk děkoval za nové poznání, často si jenom stěžuje, jaké to zase má problémy.

Je třeba si neustále uvědomovat, že člověk s sebou do každé inkarnace přináší nesmírné množství různých dílčích oblastí vlastního ducha a příslušné oblasti v sobě nesou velmi rozdílné programy. Pokud nyní dojde k situaci sloužící ke zpracovávání či poznání, je těmto jednotlivým částem dovoleno, aby se plně rozvinuly. Člověk má jakožto osobnost pocit, jako by tyto části byly samostatné, avšak ve skutečnosti jsou pouhými aspekty jeho osobnosti. Slovo básníka o „dvou duších, které sídlí v hrudi", popisuje velmi výstižně onu životní situaci, v níž člověk cítí, jako by v něm působily dvě protikladné síly. Energie, kterou často pociťujeme jako „sílu, která je nám proti mysli", není nic jiného než jedna z oněch dílčích oblastí, jež má být z „odštěpení" opět včleněna do celkové osobnosti, která nikdy není statická, nýbrž naopak vždy dynamická. Tady platí, že v stavu emocionálního vypětí je třeba si vždy znovu připomínat výše vyvinuté aspekty osobnosti a na základě vyššího poznání se zabývat karmickými silami a duchovními výzvami a jejich prostřednictvím směřovat k lásce. Emocionální vlny osobu tedy nepohltí, nýbrž mohou být rozpoznány coby síly, které musíme přijmout a transformovat.

(2)

VLASTNÍ ŽIVOTNÍ PLÁN

Při definování „vlastního životního plánu" si stále znovu klademe otázku: „Co vůbec znamená ono »vlastní« ?"

Tady je důležité zabývat se rozdílem mezi duší, která se nachází ve své celistvosti v duchovních rovinách, a příslušnou inkarnovanou osobností, která je svou podstatou pouze malou částí této celkové duše. Duše žije v úzké vazbě na duchovní rovinu vedení a na své cestě k božství plánuje nejúčinnější životní situace nové inkarnace dlouho dopředu. Ve vnitřní shodě s archanděly a anděly strážnými sestaví životní plán, který sice nově inkarnovaným aspektům duše do jisté míry ponechává možnost svobodného rozhodování, avšak přesto poskytuje určitou výhodu vnitřního vedení.

Každá inkarnace tvoří novou osobnost, která je v tomto složení tělesně, duchovně a emocionálně jedinečná. Po tělesné smrti se tělo se všemi vazbami na tehdejší globální stav poznání a vývoje znovu vrací na zemi, se všemi kulturními znaky a všemi tělesnými rysy rodiny a národa, které jsou v oné době výrazné. V emocionální a duchovní rovině pak budou moci ty části duše, které sledovaly svou vnitřní cestu vývoje a poznání, plynule opustit astrální a mentální roviny a připojit se do kauzální roviny své celistvé duše. Pokud však jisté dílčí oblasti osobnosti na určitých strukturách a „nelaskavých" orientacích trvají, nemohou astrální a mentální oblasti opustit. Jsou spoutané, avšak stále vybavené energetickou vazbou k duši. Při opětovné inkarnaci je duše podle vlastního uvážení včlení do nové osobnosti, která dodatečně přijme nové impulzy, aby rozvinula vlastní charakter. K tomu se připojuje nevyrovnaná planetární karma, která je dobrovolně, jak to odpovídá příslušné zralosti, přijme. Osobnost tedy pracuje na svém individuálním vývoji a na planetární transformaci.

Dílčí aspekty duše, setrvávající až do této chvíle v oblastech onoho světa, mohou tímto způsobem poznat svůj charakter a v nové osobnosti mají opět možnost „vývoje". Využijí-li příležitosti, budou moci po tělesné smrti rovněž plynule opustit emocionální a myšlenkové oblasti.

Tímto se vysvětluje, že se určité sklony, k násilí i k ctnosti, v předchozích životech očividně opakují, avšak jsou to převzaté, tedy přijaté aspekty duší, které dostaly opětovnou možnost poznání v konkrétní osobnosti. Přizpůsobí-li se ve své vnitřní struktuře vibraci své duše a přijmou-li léčivé a transformační impulzy, mohou se lidé rychle zorientovat a poznat svou pravou cestu. Tím započne proces přeměny a vývoje v prožitcích všedního dne, jímž začne duše plnit zadané úkoly; reakce na prožité naproti tomu vyplyne nejdříve z příslušných aspektů duše, aspektů s osobními pocity a myšlenkami.

Mnohdy můžeme velmi zřetelně pozorovat, že inkarnovaná osobnost má tím více volnosti, čím méně je duše vyvinutá. Tím může v průběhu jednoho života mnoha cestami působit proti tvůrčím silám, aniž by duchovní vedení okamžitě zasáhlo a situaci změnilo.

Je-li duše již dostatečně svázána s nejvyššími tvůrčími silami a s plným odevzdáním se ocitá na cestě do nebeského světa, pak bývá duchovním vedením poučována mnohem přísněji a **smí si dovolit mnohem méně chyb.** Rozptylují-li tedy nějakou osobnost svody temných sil, bude nasazený „tlumič", který se většinou projeví jako bolestný zářez do života, následovat velmi rychle, aby dotyčného dostal znovu na správnou cestu a přinesl mu poznání a nový směr. Přitom se nynější osobnost může ve svém svobodném rozhodování -tj. sloužit temným silám - přirozeně cítit maximálně omezena, duše však volila naprosto svobodně. Člověk si může příslušné dílčí oblasti představit jako školáky, kteří se ještě mají v daných „předmětech" vzdělávat.

Pokud se tedy určitá dílčí oblast dobře naučila svou lekci, napjatá situace se rychle zharmonizuje. Jedním ze způsobů, jak situaci vyřešit, je také pochopení, že se člověk musí s okolnostmi vypořádat citem, a že potlačování vyvolává zase jen další bloky. Právě tak mohou být odstraněny staré představy z dřívějších inkarnaci.

Inkarnovaná osobnost by tedy neměla mít pocit, že je samojediným pánem a mistrem svého bytí, nýbrž by měla přijmout fakt, že v její vlastní duši působí mnohem vyšší vyvinuté vědomí, které úzce spolupracuje s božskými vůdčími

silami. Tím by měla být osobnost připravena na dobrovolné zrání a poznání. Je důležité dbát pokynů vlastní duše a Boží vůli přiřknout nejvyšší místo. To se mnohým svéhlavým dílčím oblastem zprvu vůbec nebude líbit, vždyť se přece, jak se zdá, musejí vzdát možnosti svobodného rozhodování a už nebudou vládnout podle své vůle. Jestliže však v nitru převládá přání růst v lásce, jsou to pouze pomíjivé pocity. Dívá-li se člověk na planetu jako na celek, je také zřetelně patrné, kam člověka onen materialistický a bezcitný postoj vesměs dovedl.

Bohužel se pak stále znovu stává, že celá osobnost musí být kvůli určité svévolné dílčí oblasti násilně přivedena do bolestných a obtížných situací a její utrpení bývá obrovské. To trvá až do doby, kdy příslušná oblast konečně rozpozná svůj egoizmus a opět mohou začít proudit tvůrčí energie. To jsou pak situace, v nichž části naší osobnosti vykřikují: „To je konec ! Už nemůžu dál !" Nyní přichází ta chvíle, kdy dosavadní vládu svévole přebírají vyšší síly. V mnoha případech tedy teprve velká bolest rozloupne zkostnatělou skořápku, aby pak nechala znovu proudit harmonický tok vyšší moci. Poté napětí opadne a tvůrčí energie se konečně mohou zase svobodně rozvíjet. Vnitřní oddechnutí je mohutné a fáze regenerace trvá příslušně dlouhou dobu. Člověk může neustále pozorovat sám sebe: zdali v určitých situacích něco bezpodmínečně nevyžaduje a zda v něm nepřevažuje silná orientace na věci tohoto světa, jestli není ovládán určitými momentálními myšlenkovými vzorci a u jiných lidí nedokáže akceptovat žádné odlišné mínění. Vždy, když ho silný vnitřní tlak přivede k myšlence, že něco s jistotou ví nebo se křečovitě pokouší na něčem trvat, neproudí svobodné tvůrčí síly, nýbrž vládne tvrdá svévole, která věří, že nyní jsou její představy správné. Čím intenzivněji se budou svévolné představy v životě prosazovat a čím neústupněji a nerozvážněji se osobnost chová, tím méně je tato oblast otevřena a tím víc brání toku tvůrčích sil. Cesta za poznáním proto může být ještě velmi daleká. Země je proto pro mnohé osobnosti v jistém smyslu stále ještě plochá. Pokud je bez problémů akceptováno, že se stav technického vědění mění tak rychle, že to, co člověk dnes považuje za správné, je zítra již překonáno, mělo by být každému jasné, jak pochybné je lpět tak pevně na svém zdánlivém intelektuálním vědění, které přece vždy může odpovídat jen momentální úrovni vědomí. Dojde-li člověk k určitým názorům a pak na nich křečovitě lpí, sám se zříká vývoje, jelikož v tom případě už by opravdu byl se svým pokrokem u konce a všechno by věděl. Kromě toho se k zachování vlastního obrazu vědomí a konstrukcí vlastní víry spotřebovává nesmírně mnoho energie.

Veliké pravdy, které si člověk může osvojit jako skutečné hluboké vědomosti, se nemusejí samy prohlašovat za moudrost. Jsou věčné a působí samy o sobě. Existují opory a síla, pokud je člověk rozpozná, avšak toto vědomí je svobodné a šíří se láskou Stvořitele. Každý může poznat svou pravdu, přijmout ji a pak žít v přetrvávající jistotě, že i druhý člověk je stejně svobodný. Každý může činit svá vlastní rozhodnutí a pravda nepotřebuje nikoho, kdo ji bude vnucovat druhým.

Mnohokrát už se stalo, že duše dlící v duchovní sféře ve spojení s vyššími vůdčími silami dopravila svou vlastní inkarnovanou osobnost znovu zpět do duchovních rovin, když zjistila, že dotyčný ztratil svou cestu a začal se vázat na svět. Život takového člověka pak končí tragickou nehodou nebo smrtelnou nemocí. Na druhé straně může být osobnost tímto způsobem přivedena „domů", jestliže úspěšně splnila všechny duchovní úkoly pro tento život.

V současné době se uskutečňuje téměř neuvěřitelný proces proměny vědomí, který se týká nejen planety Země, nýbrž všech úrovní tvoření. Člověk tak vidí

na Zemi zářit mohutné jasné energie, které prostupují všemi rovinami planety stejně jako každého jednotlivého člověka. Tento postup skýtá nejen možnost uvolnit skryté bloky, korigovat chybné orientace a vynést je na povrch, ale i všechny emocionální a myšlenkové struktury, které člověk vytvořil, tak mohou být pozvednuty na jemnější a vyšší stupeň vibrací. Aby se toto mohlo stát a aby mohly být všechny úrovně zvýšeny, je přirozeně nutná určitá příprava. Také lidská těla se nyní podrobují změně, která se mnohdy projevuje nepříjemně a bolestivě.

Nad současnými sedmi hlavními a čtyřiadvaceti vedlejšími čakrami člověka se nachází jemná ochranná membrána, která má v individuálním energetickém poli nanejvýš důležitou funkci. Tato ochranná membrána se u lidí, kteří se mohou otevřít vyšším vibracím, rovněž rozšiřuje a otevírá. Připravují se i nová centra energie, která od určitého momentu převezmou své úkoly. Činnost celého systému čaker se rozvíjí. V budoucnu tedy nebudou energie jen přijímány, nýbrž budou moci také vyzařovat a být vědomě zasazeny do vnějšího světa. Celá tělesná buněčná tkáň se intenzivněji projasní a bude se muset přizpůsobit vyšším vibracím.

Takto se vedle celkové buněčné tkáně mění i genetický materiál. Je to patrné už na tělesných tvarech. Pánve dívek bývají výrazně užší, mnoha mladým lidem zcela chybějí tzv. zuby moudrosti, tělesná výška a tvar hlavy se mění, nohy se zvětšují. Růstové hormony přijímané v potravě se na tomto procesu podílejí jen minimálně. Mnoha lidem už byly implantovány potřebné kódy, které jim umožňují jasnovidné vnímání a enormně zesilují duchovní schopnosti.

Narodilo se už mnoho dětí, které jsou pro nové možnosti dobře vybavené, u jiných v danou dobu padnou dosavadní duchovní hranice, vnitřní vědomí bude existovat kompletně a bude viditelné.

Pokud by se nyní duše ve své celistvosti a se všemi svými silami nastěhovala do nějakého těla, během zlomku sekundy by je zničila. Zdaleka ještě totiž není na takové energie připraveno. Nynější zvýšení vibrací je však třeba pojímat podobně. Jsou připravována nejen duchovní energetická těla, nýbrž i fyzické nosiče, aby mohly přijmout více duchovní energie. K očistě, která je potřebná, musí samozřejmě dojít dříve, než takové energie začnou proudit.

Člověk nyní v normálním případě využívá asi deset procent mozku a stejně tak zpravidla pouze deset procent svého genetického potenciálu. Také obě tyto oblasti se v současnosti silně rozšiřují a připravuje se možnost, jak jejich potenciály obsáhleji využít. Člověku bylo dáno vše, co je pro jeho zdokonalení třeba, aby pozvedl materiální tvoření opět do duchovní sféry. Člověk Ježíš nám jako Kristus ukázal, co se může stát, jestliže je tělo se všemi vibracemi této planety vzato a povýšeno do duchovna. „Vy mne pak budete následovat !", zněla jeho slova.

Je požehnáním, že se tvoření ve své celistvosti nachází na cestě „domů". Ukázalo se, že v průběhu jedné epochy se na onu stezku za světlem dokázala vyšplhat vždy jen menší část z celku všech inkarnovaných bytostí, avšak přesto je to cesta domů pro všechny. Jestliže se zdálo, že na konci jedné vývojové epochy získávají temné síly navrch, zasáhlo duchovní vedení a zavedlo nový vývojový krok, který se mohl uskutečnit za nových předpokladů.

Lidé tedy i dnes opět stojí před přeměnou a novým začátkem. Připravující se proces očisty a zpracování je nevyhnutelně spjat s porodními bolestmi. Ty se projevují stále znovu se opakujícími nevolnostmi, bolestí hlavy, tlakem mezi očima

a ve spáncích, nespavostí, bolestmi stěhujícími se po nejrůznějších částech těla, právě tak jako kolísáním emocí až k depresivním náladám. Mnohé noci bývají poznamenány zmatenými a velmi nepříjemnými sny. Staré zapomenuté vzpomínky a intenzivní energie jsou z vnějších vrstev aury přes **solar plexus** převáděny k zpracování do srdeční čakry. Takto se mohou projevit zbytky staré karmy, kterou člověk už dávno považoval za vyřízenou, avšak jejíž malé částečky se ukládaly ve vnější auře. Její zánik je součástí ne sice příjemného, avšak velmi důležitého dalšího očistného procesu, který podporuje projasnění aury.

Země sama zatím nesmírně trpí pohrdavým a drancujícím počínáním lidí, a protože veškerý život je vzájemně provázaný, prožívají a cítí senzibilní lidé ke svým osobním niterným pocitům navíc též tuto bolest, ačkoli není jejich vlastní. Potom se nabízí obzvláště vtíravá otázka, co se to na této planetě děje.

Bolestivé fáze a nevolnost nejsou trvalé, nýbrž kolísají v závislosti na energetické situaci.

Některé dny a noci se v éterických sférách transformují četná duchovní pole a každý člověk, který je toho schopen, se na tom energeticky podílí a duchovní svět podporuje. A tak se energetická práce týká nejen jednotlivého člověka, nýbrž všech živých bytostí jako celku. Inkarnovaný člověk má prostřednictvím emocionálních a myšlenkových procesů přístup do všech struktur tvoření, a tím i možnost pozitivně zasahovat do dění na planetě. Proto lidé k této práci potřebují své anděly, avšak i andělé potřebují ke své práci člověka, především proto, aby změnili kolektivní karmu.

Mnohé duše jsou v současné době inkarnované, aby se obzvlášť aktivně podílely na procesech přeměny, a dokonce je částečně vedly a řídily. Velmi často však zároveň tělesně trpí, neboť tato pomoc a zpracovávání vyžadují ohromné množství energie. Lidé se tak mnohdy brání trvající zátěži a nemohou pochopit, proč se jim tak často nedaří dobře. V takovém případě je nutné přijetí a odpuštění; pak tyto procesy probíhají bez větších problémů a harmoničtěji.

Lidská těla bývají svými duchovními energetickými poli velmi často připravována i v noci, kdy také občas dojde k vyzvednutí astrálních těl, která pak putují do duchovních rovin. To se děje bud proto, aby byla poučena, nebo aby ostatním duším sama zpřístupnila informace a pomoc. Pak se člověk ráno probouzí, cítí se celý rozlámaný a potřebuje celou řadu hodin, aby se dal zase do pořádku a mohl něco dělat.

Žijeme v obtížné a vzrušující době, přesto je to doba neuvěřitelných možností !

Je potěšující pozorovat, kolik nových lidských těl už dostalo možnost lépe využít své genetické schopnosti. Děti přicházejí na svět už částečně vybavené určitými schopnostmi. Zároveň lze pozorovat, jak se stávající programy skutečně mění a mohou se uvolňovat vyšší genetické i duchovní kapacity.

Inkarnované děti bývají v zacházení s těmito energiemi často ještě velice nezkušené. Ve svém nitru dokonce cítí, že vibrace, kvůli níž sem přišly, není v souladu s vibrací, která zde momentálně ještě panuje - a tak se mnohé dítě vzpouzí. Přesto se energie v určitou dobu navzájem sladí a potenciál se může plně rozvíjet.

Někdy se uplatňuje dělení, které děti zařadí do jistých kategorií. Ne každé dítě je dítětem nové doby, které svou přemíru netrpělivosti a svévole jenom neudrží pod kontrolou. Avšak mnohé děti, které neodpovídají určitým kritériím, jsou ve skutečnosti vysoce vyvinutými anděly, kteří mohou své energie ovládat a své síly zatím ještě skrývají.

Čím víc je člověk v harmonii se svou duší a vůlí Stvořitele, tím víc se jím duchovní vedení a bytosti, které ho provázejí a chrání, zabývají. Toho nelze dosáhnout tím, že si člověk bude stále jen říkat, jak je klidný a šťastný, nýbrž pouze tím, že aktivně pracuje na pokynech, které mu každodenní život poskytuje, a své nedokonalosti překonává láskou. Pokud jsou charakterové vlastnosti, které mají být přeměněny, jen potlačeny a odsunuty, nutně se v danou dobu opět protlačí do popředí. Nepatrného posunu se možná dosáhne, avšak nikoli pravého zpracování. Všechno, co člověk v tomto životě nevyřeší a nepovznese do lásky, musí si po své tělesné smrti opět vzít s sebou na onen svět. Tam už nelze nic potlačovat, vše je zjevné a vše bez ustání působí na duši, naléhavě, vyzývavě jako zátěž. Mnohá duše tedy nemůže na své duchovní cestě pokročit, protože ještě existují propletence a vazby k této planetě. Pokud to osobnost rozpozná až v duchovním světě, zpravidla jí to přinese veliký žal nad ztraceným časem, a to pouze proto, že si odmítala přiznat realitu. Školicí planeta Země skýtá tak báječnou možnost poznání a orientace, že by se jí každý z nás měl chopit tím, že bude usilovat o spojení se svým duchovním vedením, že začne poznávat současné hyperaktivní temné síly, bude se učit s nimi zacházet a povede si tak, aby světlo a láska co nejlépe pronikly jeho bytím a mohly jej chránit. Potom zesílí pocit bezpečí a my budeme lépe slyšet pokyny z duchovních rovin a stále více chápat vůli tvořivé síly.

(3)

MEDITACE

Takzvaný všední den na této planetě v sobě pro mnoho lidí skrývá nesmírný potenciál aktivity a hektické činnosti, stresu, obav a útoků z okolního světa. K tomu se přidává vnitřní neklid v souvislosti s vlastními procesy zpracování. To se časem může pro všechny oblasti fyzického i duchovního těla stát velikou zátěží.

Emocionální zátěž vytváří překážky v toku energie, které se, jestliže nemohou být odstraněny, časem projeví jako tělesná nemoc. Velmi silně budou zasažena příslušná duchovní těla se svými jemnými energetickými vazbami stejně jako čakry, které řídí tok energie mezi vyššími těly a příjem vyšších duchovních sil.

Také osobní procesy růstu a celkový duchovní vývoj mohou být potlačeny, protože pro ně prostě nezbude žádná energie anebo přes bloky už nemůže proniknout optimální příliv „světla" z vyšších rovin.

Tak daleko by to však vůbec nemělo dojít, neboť člověk má stále možnost pomocí meditace se opět pevněji spojit s vyššími silami a vzniklé bloky zase odbourat.

Prostřednictvím meditace má člověk také báječnou možnost přijímat Kristovu sílu, která v současné době působí na planetu stále silněji, a nechat ji plynout jako

očistnou a inspirující energii. Tato síla pomáhá vyjasnit osobní situace a blíže se seznámit s vlastním životním plánem, aby byla karmická zátěž vědomě odstraněna. Meditace též podporuje utváření charakteru. Tím je nastolen duchovní pokrok, který v dalším průběhu vede k odpoutání od pozemských vazeb. Dokonce i vlivy tělesných cyklů, fází Měsíce či působení planet mohou být překonány, a to tím snáze, čím víc je osobnost spjata s vyššími aspekty své bytosti.

V auře trvale stresovaného člověka je naprosto zřetelně patrné, že energetické vibrace, představíme-li si energii jako vlny, kmitají velmi krátce, rychle za sebou a značně vysoko, „pěna" nad vlnami nekontrolovatelně stříká do všech stran. Nejprve jsou tyto vysoké, úzké vlny permanentně vidět pouze na určitých porušených místech aury, avšak tím víc narůstají a sílí, čím méně je člověk vyrovnává klidem a odpočinkem. Časem se jimi aura vyplňuje stále víc a člověk setrvává v určitém druhu trvalého napětí vyvolaném těmito nabitými energetickými vlnami. V takovém případě bude stále těžší opět se „uklidnit" a nechat vibrace proudit klidněji a harmoničtěji. Emoce takto soužených lidí jsou stále napjatější a nedávají jim pokoje, takže dotyční časem věří, že existuje pouze napětí a neklid. Člověk, který byť jen jednou okusil vnitřního klidu, se bude neustále pokoušet jej znovu nastolit a ve větší míře si ho nechat proniknout do života. Setrvá-li příliš dlouho ve stresové situaci, je pro něj stále těžší rozpomenout se ještě na tento klid a najít k němu zase cestu, protože množství negativní sil se bude snažit tomu zabránit. Největší překážku onoho uvolnění představují přitom bytosti, jež se s oblibou „navěsí" na člověka, který je pod velkým tlakem. Tyto entity se živí energií nabitou napětím a nevyřešenými emocionálními bloky. Emoce a myšlenkové energie, které člověk produkuje, jsou pak odčerpávány a odebírány. Tyto bytosti samy nemají k tvůrčím energiím přístup, a tak se zkoušejí tímto způsobem vyživovat z lidských energetických zdrojů. Lidi, na nichž parazitují, si chtějí ponechat jako dodavatele energie, což přináší další problém, neboť tyto bytosti disponují mnoha, zčásti velmi inteligentně uplatňovanými možnostmi jak udržet člověka nadále pod tlakem, napětím a ve stresu, aby se nevzpamatoval a nedošel klidu. Kromě toho jisté bytosti s oblibou využívají třeba i televizi, aby jejich „živitele" stále rozptylovala, a ti pak nepoznali, že už vůbec nežijí svůj vlastní život, nýbrž za ně mezitím do značné míry rozhoduje někdo jiný. Využívají i toho, že by člověk rád byl uchráněn niterných bolestí, o nichž tuší, že by se při zpracovávání staré karmy v každém případě dostavily. Mnozí, jichž se to týká, sáhnou pak po přemíře alkoholu, aby si nakrátko přivolali lepší náladu a uvolněním astrálního těla už tak silně nepociťovali emocionální tlak. Tyto svůdné síly se dokonce pokoušejí získat jakýsi „velepocit" konzumací jídla či hromaděním spotřebního zboží. To přirozeně žádné pravé naplnění a obohacení nepřináší a člověk se své vnitřní spokojenosti vzdaluje stále víc.

Ve svůj prospěch využívají zmíněné entity také skutečnost, že se mezitím nakupí množství nezpracovaných myšlenek a emocí, které už při nepatrném doteku vyvolávají extrémní únavu, takže se člověk cítí nemocen a na povrch se ke zpracování derou negativní pocity. Stejný princip nalezneme u půstu. Při této očistě se asi po třech dnech většinou dostaví silné návaly emocí, zčásti s intenzivními tělesnými projevy, např. se silnou nevolností a bolestmi, které člověk přirozeně pociťuje jako velmi nepříjemné. Dobré však je, že tělo má nakonec možnost nahromaděné emoce a odpadní produkty potravy odstranit, aby mohly být procítěny, přijaty a rovněž duchovně „stráveny".

Nepříjemné pocity jsou tedy v počínající fázi zpracování často opakovaně potlačovány, místo aby byly naopak akceptovány. Potlačování těchto emocí a myšlenek vyžaduje opět osobní energii, aby byla vybudována bariéra, která je za sebou zadrží. Avšak přijde doba, kdy i tyto „potlačovací bloky" budou muset být strženy a odstraněny.

Proto je nezbytně nutné co nejdříve dosáhnout „uvolnění", aby vyšší síly dostaly v těchto fázích klidu příležitost všechno nahromaděné odstranit. Vyšší síly a entity se do našich záležitostí běžně nevměšují, pokud si to člověk nepřeje. Svobodná vůle je respektována, avšak duchovní vedení bude s velkou radostí a obětavostí pomáhat, jestliže si to člověk bude přát a dokáže to připustit. Proto obětavost a přijetí duchovní pomoci hrají v životě tak rozhodující roli.

Existují různé druhy meditací a v různých kulturách se provádějí rozdílné praktiky. Každý člověk by se tedy měl učit hledat svůj vlastní způsob meditace či vnitřního zklidnění a nejdříve sbírat zkušenosti, jestliže se hned necítí ke konkrétnímu způsobu přitahován. Jakákoli volba může být jen velmi osobní a vycházet z vlastní zkušenosti, přičemž samozřejmostí by měla být tolerance k těm, kdo se rozhodli praktikovat formu meditace, jež je nám třeba vzdálena.

Tato kniha nabízí dvě možnosti dosažení optimálního napojení na vyšší síly a bytosti, zlepšení intuice, prohloubení osobního vnímání, poznání a zpracování karmy. To je na jedné straně cesta k vědomému vnímání a na straně druhé cesta uvolnění a přijímání. Při vědomém vnímání se pozornost zcela záměrně soustřeďuje na konkrétní problém, který nám vnější svět předkládá k zpracování. Člověk je stále pod vedením duchovního světa, a dění a situace, jež prožívá, jsou pečlivě voleny a mají mu něco sdělit. Denní zážitky jsou tudíž Bohem chtěné a slouží člověku. Je to duchovní ukazatel v materiálním světě a jako takový by měl být uznáván. V určité situaci nebo při dlouhotrvajících procesech se většinou nedá okamžitě rozpoznat, jaké důvody k tomu vedly, anebo se stále znovu vynořují pocity, s nimiž si člověk neví rady, které nemůže vyřešit nebo změnit. Proto je obzvlášť důležité tyto pocity v okamžiku vnitřního zklidnění s pomocí Kristovy síly přijmout, hluboce se do nich vcítit, a tak snad pochopit důvody k zpracování této karmické zátěže. Pokud člověk poznal svou karmu, může ji propustit a s láskou a vděčností předat vyšším silám k uvolnění. Existuje tedy doba aktivní myšlenkové a emocionální práce a doba realizace, během níž mohou nejvyšší síly člověka prostoupit a povznést ho.

Než ale přistoupíme blíže k oběma dříve zmíněným způsobům meditace, bylo by dobré podotknout, čemu je třeba věnovat zvýšenou pozornost. Důležité je neočekávat žádné bombastické, neobyčejné události. Meditace nepřináší senzaci, velkolepé obrazy či okázalou barevnou podívanou a asi bychom neměli ani očekávat, že dojde ke spojení s duchovní bytostí. To se sice stát může, avšak zpravidla ne, když to čekáme. Nejvyšší duchovní bytosti se nedají přivolat. Takové přehnané očekávání bude spíš využito škodolibými duchy, kteří se na této planetě v hojné míře zdržují. Člověk pak může být velmi rychle sveden do iluze a jeho touha po duchovní hloubce je, dřív než si to uvědomí, odkloněna, vedena nesprávným směrem a časem využita jako mocný nástroj manipulace. Prožití velkolepé senzace nemá velký význam, neboť opravdu důležité a čisté žádné okázalé výstupy nepotřebuje. Dostane-li se někomu přesto prožitku, měl by ho s vděčností přijmout. Meditující by nikdy neměl nic očekávat, nebo se dokonce pokoušet někoho k něčemu přimět. Pouze kontakt s vlastní duší a spojení s nejvyššími božskými silami má trvání a slouží člověku na jeho cestě.

Je známo, že každá myšlenka a každý pocit tvoří v duchovním světě okamžitě svou formu, která může v případě opakování vytvořit silné pole, anebo jestliže nebude nově oživena, se po krátké době zase rozplyne. U některých velkých rituálů či ceremonií proto může dojít k pocitu „duchovního povznesení", které však nevychází ze skutečně duchovních impulzů, nýbrž se jedná o pouhé působení polí, jež jsou v astrálním světě určitými entitami zesilována. Ty však mohou ona pole aktivovat jen proto, že je účastníci příslušných akcí, energie jejich oddanosti nebo uctívání, živí. V každém případě je člověk prostřednictvím své myšlenkové síly a svých emocí tvůrcem reálných výtvorů, které se pak co do druhu i obsahu řídí svým posláním.

Mechanizmus účinku myšlenkových útvarů snad můžeme nejlépe ilustrovat na jednom příkladu. Jistý muž ztratil práci u počítačové firmy a nějaký čas byl nezaměstnaný. Byla to pro něj extrémně těžká doba, neboť často nebyl schopen cokoli dělat a měl pocit, že ztratil vládu nad svým životem. Ale právě to bylo podstatou oné situace. Měl se naučit zaměřit se na své duchovní vedení a neovládat svůj život vždy jenom vlastní vůlí. V několika oblastech tomu sice porozuměl, ale určitá jeho část s tím nakládat neuměla. Živil rodinu, dům ještě neměl zaplacený a děti stály mnoho peněz. To všechno ho dotlačilo k tvrdé zatěžkávací zkoušce, kterou by byl však i přes svízelné okolnosti mohl dobře zvládnout. Po pěti měsících konečně dostal nové místo ve firmě, která se zasazovala o nové ekologické technologie získávání energie. Během jediné hodiny úspěšného přijímacího rozhovoru se změnil celý jeho život a on se těšil na novou šanci. V energetické rovině však musel čelit nesmírným obtížím. Ráno sotva dokázal vstát, jen s námahou sebral potřebou energii, aby vůbec zvládl svou práci, a cítil se vyčerpaný a nešťastný. Nerozuměl tomu, protože v srdci se na své nové pracovní místo těšil.

Později se ukázalo, že před nějakou dobou začal se zcela konkrétní meditační technikou, v níž si měl vždy znovu představovat konkrétní místo, kde se cítil dobře. To samozřejmě udělal, a protože jeho duševní síly už byly dostatečně vycvičené, obsahoval mentální obraz jeho vysněného světa potřebnou sílu. Představoval si až do posledního detailu pláž. Byla to neuvěřitelně krásná pláž a on si do toho snového světa postavil také dům, se vším nábytkem, krbem a místy k odpočinku, jaká jen si uměl představit. Jeho svět se s každou meditací stával reálnějším a konkrétnějším a jeho stálo pokaždé méně sil, aby se do něho dostal. Byl to pro něj svět, do něhož se mohl uchýlit, kdykoli ho ve všední den dostihl stres a spěch, kdykoli se k němu lidé chovali bezcitně, když měl problémy s partnerkou nebo se zlobil s dětmi. Tento svět tu pro něho byl neustále a on v něm mohl zapomenout na stres všedního dne. Avšak takové světy jsou světy zdánlivými. Neodpovídají realitě a neměli bychom je zneužívat jako útočiště. A právě to jisté části vědomí tohoto muže udělaly.

Během nesmírně nepříjemné doby nezaměstnanosti, vždy s pocitem, že zklamal, unikaly ony části vědomí jednoduše do tohoto uměle vybudovaného světa a setrvávaly v něm. Zůstávaly tam a skutečný svět už nebraly na vědomí. Iluze jistoty a bezpečí je zaslepila. Pokud se však dílčí oblasti duše odštěpí a opustí osobnost, člověk to vždy pociťuje jako velikou ztrátu energie. Může se špatně koncentrovat, protože jeho síly už nejsou úplné. Skrze takové oblasti nemůže proudit ani příliv energie z vyšších rovin, protože už se nenacházejí reálně v člověku, nýbrž jsou potřebné k udržení vysněného světa. Duchovní vedení takové věci nějakou dobu bez námitek připouští, aby člověk mohl poznat,

že vysněné světy nikdy nejsou řešením, avšak časem budou pobídky v podobě nedostatku energie a značné disharmonie stále silnější.

Pokud toto pozadí rozpoznáme, je na nás, abychom uniklé oblasti opět začlenili do celku. Když jsou odštěpené oblasti znovu připraveny plnit své úkoly v současném životě a postavit se realitě, probouzí se v nás s jistotou, že všechno dění slouží k zrání, ke zdokonalení a ku prospěchu osobnosti, pocit pokory. Pak se odštěpená myšlenková pole opět vrátí a jsou celkové osobnosti znovu k dispozici. Tím se však vysněný svět stále ještě nerozplyne. Mají-li tyto mentální výtvory s pomocí Kristovy síly a duchovního vedení zmizet, je třeba vědomého úsilí. Někdy nás tyto myšlenkové obrazy ještě svádějí, protože zvyk je něco, co rozhodně nelze podceňovat, avšak brzy se to poddá a všechny vazby mohou být zpřetrhány.

Jestliže si meditačním cvičením vybudujeme klamné světy, které se mnohdy dokonce napojí na astrální sféry a pak mohou být velice těžce zničeny, měli bychom tyto mentální výtvory po každé meditaci zcela vědomě, s pomocí duchovních sil, zase zrušit. Nalézt k něčemu podobnému odvahu bude obtížnější, pokud se na vybudování takových klamných světů podílelo víc lidí. Potom tvoří vnitřní náplň těchto světů součásti různých lidí, se zcela rozdílnými představami a vazbami. Nezřídka se pak v takových světech drží i bytosti, které se živí energií svých „návštěvníků" a „tvůrců". Čím víc částí vědomí do takových sfér unikne, tím menší má člověk možnost vnímat reálný svět, v němž se má učit. Takové světy se ale vytvářejí nejen při meditacích. Často tu vídáme, že se lidé ve stáří zdržují ve světech iluzí a vnější svět už reálně nevnímají. Proto je důležitá ochota přijmout v zájmu dalšího vývoje i nepříjemné situace a poznání. To podporuje duši při jejím osvobození z koloběhu znovuzrození a pomáhá jí vrátit se domů do jasných duchovních světů. Není vždy jednoduché přijmout všechny nastalé okolnosti, avšak nynější osobnost toho většinou nevyhnutelné musí hodně prožít, aby se mohla mnohému naučit. To je důležité i z hlediska poznání globálních kolektivních polí, protože se má naučit takzvaným **pravidlům provozu v rovině pocitů** a **síle myšlenkové tvorby.**

Také nekontrolovaná dechová cvičení v sobě skrývají velké nebezpečí, protože mohou předčasně uvolnit určité karmické procesy, které duchovní svět ještě neměl v plánu. Pokud se dechové techniky praktikují chybně, mohou se v éterických tělech vytvořit velké trhliny a deformace a trvá velmi dlouho, než se opět zahojí.

Je nesmírně důležité, abychom dechová cvičení a meditační techniky používali vědomě. V meditaci jsou oblasti, které se projevují prostřednictvím pocitů a myšlenek, pomocí vnitřních energií dovedeny k poznání a přeměně. Člověk může ve vědomé meditaci získat i odpovědi na otázky, jak se má v určitých situacích zachovat, jaká rozhodnutí je třeba udělat nebo jaké počínání si žádá změnu. Ani tohle si však nelze představovat jako velkolepou vizi nebo neobyčejnou odpověď. Informace většinou přijde prostřednictvím pocitů a intuitivního pochopení.

Právě tak důležitá je i schopnost odevzdání. Člověk by neměl vycházet z domněnky, že starou karmu a hluboko usazené bloky dokáže odstranit sám. Vždycky je to Kristova síla, která protéká srdeční čakrou. Ježíš řekl: „Otec činí vše skrze mne !" Jsou to duchovní síly, které ovlivňují proměnu v nás, a sice v harmonii s duší, která tuto pomoc žádá, dostane ji, a tak se přikloní ke světlu.

Mnozí lidé trpí tím, že nemohou usnout. Neustále jsou skličováni neřešitelnými těžkostmi, stres v nich nabývá převahy a potom už nelze najít rovnováhu. Není-li tento vliv ještě příliš silný, nezpůsobuje nám největší problém usínání, protože tělo je ještě relativně zdravé a dožaduje se svého spánku. Avšak jestliže se člověk v noci probudí nebo brzy ráno už nemůže usnout, myšlenky v hlavě se začnou honit a pocity už se nedají ovládnout.

Dosáhnout absolutního klidu ducha a opravdu vyrovnaného citového života je v nynější světové situaci patrně velmi obtížné. Osobní procesy poznání a zpracování karmy probíhají nyní takovou rychlostí, že mezi jednotlivými událostmi nenastávají téměř žádné fáze oddechu.

Možná už lidstvu nezbývá přespříliš pozemského času do chvíle, než nastanou veliké změny. Mnoho duší už si zcela vědomě dalo za úkol kráčet plynule kupředu a podporovat svými silami přeměnu vědomí ve světě.

Tato transformace je sice velmi namáhavá, avšak měla by být nastolena důvěra, víra, že vše se děje podle Božího plánu. Člověk by měl veškeré dění, které probíhá ve světové a osobní rovině, přijmout s hlubokou jistotou, že všechno podléhá Božímu vedení a řádu.

Jakou volbu učiníme, zda budeme usilovat o „vědomou meditaci" nebo spíš o „oddání se meditaci", bychom měli vždy rozhodnout podle vlastních osobních okolností. Ukáže-li se nějaký problém nebo musíme-li učinit určité rozhodnutí, bude v popředí pravděpodobně stát vědomá aktivita. V literatuře se v případě, že se člověku hlavou honí množství nevyřešených situací, myšlenek či pocitů, někdy mluví o „opičí tlupě myšlenek". Často se pak pokoušíme tyto vlivy potlačit, jenže ony jsou tu proto, aby se jimi člověk zabýval a příslušné úkoly řešil. Všechno, co je potlačeno, se jednoho dne vrátí.

Nezřídka se stává, že člověk po odložení svého „tělesného roucha" na onom světě procitne a s hrůzou musí konstatovat, že s sebou vleče celou horu nevyřešených úkolů, které na něj teď svým obsahem a pocity útočí. Nyní už se nic potlačit nedá a potíže mohou být obrovské. Také karmické vazby na jiné duše zůstanou často nevyřešené a musejí být zpracovány v nových inkarnacích,

Má-li meditace přispět k řešení problémů, musí vést k vědomému vnímání vlastní osobnosti a starých, nevyřešených vzorců stejně jako upozornit na cizí vlivy.

Dalším velmi důležitým aspektem meditační praxe je nárůst energie, kterou člověk potřebuje, aby své vnímání všedního dne v pravém smyslu zbystřil a povzbudil síly, jež potřebuje k zvládnutí života. Bloky tak mohou být odstraněny a vazby k vlastní duši mohou zesílit. Tak dokážeme - pod svým duševním vedením - rychleji a vědoměji **nalézat** řešení a docházet k správným rozhodnutím.

Meditace může aktivovat oblasti srdce a rozšířit osobní možnosti zpracování myšlenek, bloků a problémů.

V meditaci může být vnímání vnějšího světa, jakož i duchovních světů, podstatně umocněno působením vyšších sil. Rozvoj charakteru a napojení na nejvyšší roviny vědomí lze podporovat. Meditace je tak vnějším výrazem vnitřního snažení duše a může mimořádně podpořit proces dalšího vývoje a vnitřní harmonizace. Meditace může „spojovat nebe a zemi", takže celý všední den může vyústit v jakýsi druh vědomé meditace, jasného vnímání Boží síly. Člověk si je vědom, že přijetí situací

všedního dne je také přijetím všeho Božího, neboť svaté vskutku není od světského odděleno.

Jak lze využít „meditace všedního dne", může ozřejmit následující příklad. Jistý muž měl stále se opakující problém. Nesnesl, aby jeho žena odcházela sama z domu. Nebyla mu nevěrná, chtěla se jen scházet se svými přítelkyněmi a sportovat. Pokaždé, když si prosadila svou, docházelo u nich doma doslova k boji. Manželem zmítaly pocity, které nedokázal ovládnout a které -v podobě nadávek - přenášel na svou ženu, kdykoli k tomu měl příležitost. V takových situacích má člověk možnost tyto události bud prostě jen znovu a znovu prožívat a opakovat, a tím působit nové a nové škody, anebo se se situací vypořádat.

Onen muž se rozhodl své pocity přijmout a jejich pozadí vypátrat v meditaci.

To od něj nejprve vyžadovalo, aby tyto nanejvýš negativní pocity plně akceptoval a v meditaci stále znovu prožíval tentýž citový chaos. První meditace pro něho byla nejhorší zkušeností. Cítil se potom jako rozlámaný a už by to byl málem vzdal. Věděl však, že při prvním kontaktu bývají pocity nejsilnější -a vytrval. Ani druhá a třetí meditace mu žádné pozadí neodhalila, avšak s každou další meditací zmizela velká část nahromaděné negativní energie. Pozadí podobných situací se zpravidla hned neukáže, protože je často zablokováno nánosem pocitů a myšlenek.

Muž se však nevzdal a znovu a znovu si připouštěl pocity, které se ho zmocňovaly, kdykoli o situaci přemýšlel. Vždy, když se ve vědomé meditaci nacházel uprostřed citového chaosu, nechával se ve fázi uvolnění vést. Pocity, které vnímal velmi bolestivě, předal se všemi myšlenkami a bloky Kristově síle a prosil ji o harmonizaci, vyřešení a pomoc. Není vždy nutně potřeba, aby člověk poznal celé pozadí konkrétní věci - cestou k osvobození je někdy už přijetí, předání vyšším silám a především odpuštění. Opakované myšlenkové přepracování mnohdy už není třeba, neboť procesy zpracování většinou do značné míry probíhají ještě v neznámých rovinách.

Meditací onoho muže byly pokaždé zpracovány jednotlivé karmické aspekty a nahromaděná energie tím, že dané okolnosti přivedl „na světlo" a Kristova síla je odstranila.

Asi po šesti meditacích se myšlenkové pozadí jeho obav a bloků prodralo na povrch. **Náhle** ho napadlo, že když on sám byl ještě malý, jeho matka od nich odešla. Byla to čilá žena a bohužel nebyla schopná vést rodinný život a zůstat jen u jednoho muže. Ani láska k dítěti ji nedokázala přimět k tomu, aby zůstala. Nejprve bývala večer často pryč, a potom odešla nastálo. Náš muž tuto skutečnost zcela potlačil, avšak nyní mu všechny otcovy výroky znovu vytanuly na mysli: „Ženy se nesmějí nikam pouštět, jinak odejdou nadobro." „Když ji neumíš udržet doma, brzy zůstaneš opuštěný !" a podobně... V nitru najednou mohl pociťovat celou otcovu frustraci stejně jako svou vlastní bolest. Všiml si, že otcovu bolest dokonce převzal. Tvrzení, že věrné ženy neexistují, se mu jevilo jako naprosto pravdivé. Nyní měl jedinečnou příležitost v meditaci nově zformovat své nitro a vybudovat důvěru ve vlastní ženu. Potom to celé znovu předal vyšším silám a prosil o stabilitu a vyjasnění. Některé staré emocionální výkyvy se sice občas ještě dostavily, avšak vždycky je dokázal velmi rychle zpracovat. Na konci celého procesu bez potíží pouštěl svou ženu ven a projevoval jí důvěru. Došel dokonce

k hlubokému přesvědčení, že pokud by se to někdy mělo změnit a jeho žena by přece jen poznala jiného muže, dokázal by se s tím smířit.

Vědomou meditaci, která pak přechází do meditace uvolnění a přijetí, lze začít následujícím způsobem:

Abychom neusnuli, je lépe meditovat vsedě, ale samozřejmě je to možné i vleže. Výhodou pozice vsedě je to, že kořenová čakra míří k zemi, zatímco korunní čakra nahoru. Pro naši kulturní oblast není třeba zastavovat příliv energie v bederní oblasti pomocí sedacích technik nebo se dotýkat hýžděmi podlahy, aby kořenová čakra dosedala přímo na zem. To už se na základě odlišných západních životních poměrů provádět nedá. Kristovy síly budou proudit vždy, když vnitřní nastavení, tedy vědomí člověka, bude sladěno.

Aby náhlý hluk nezpůsobil energetický šok nebo vnitřní blok, je vhodné vypnout telefon a snažit se o naprostý klid. Meditace by pokud možno neměla být rušena. Jsou-li žádoucí určité vůně, mohou pocit pohody umocnit vonné tyčinky nebo oleje, avšak není to bezpodmínečně nutné. Zapálením svíčky kontaktujeme velmi staré pole na této planetě, které může vesměs pomoci uvolnit se a dosáhnout pocitu pokory a oddanosti. Ve všech kulturách na této zemi představuje plamen a hořící světlo obrácení k nejvyšším silám. Zažehujeme-li plamen, probouzí se v nás vnitřní zbožnost, která může člověka velmi rychle, okamžitě, naplnit pocitem vnímané energie, která aktivuje pravou pokoru a víru a prosí o pomoc vyšší síly. Přirozeně to závisí i na tom, co pro nás osobně zažehnutí plamene znamená. Pokud samo o sobě takové pocity nevyvolává, nebude nic ani přitahovat. Ateista může zapálit tisíce svíček, a nic se nestane. Zářivé entity, které člověka obklopují, se sice vždy snaží zprostředkovat mu hluboké pravdy, avšak brány může otevřít pouze lidská touha.

Během celé meditace je třeba věnovat pozornost dýchání. Může na mnohé upozornit. Pokud se ke zpracování derou velké emoce, může totiž dech váznout. Mnohdy se to pozná právě podle změny dýchání. V lidské auře se nezřídka nacházejí nahromaděné energie, které mohou dýchání blokovat, držet ho „nahoře" a nepustit do oblasti břicha. Když začnou působit vyšší duchovní síly, měl by se dech vždy prohloubit až do břicha a do pánve, protože teprve potom může dojít k rozsáhlému uvolnění. Ve fázi klidu trvá výdech nezřídka dvakrát déle než nádech. Na konci fáze výdechu může zdánlivě nastat krátká pauza, než je tělo opět ochotno se nadechnout. Avšak i tato fáze je důležitá, protože z éterických těl je vydechnuta energie a tato doba by měla proběhnout v klidu. Člověk je dechem spojen s nejvyššími silami, právě tak jako tlukotem srdce, které je aktivováno systémem vedení srdečních vzruchů, sinusovým uzlem.

Dech není jen k tomu, aby přiváděl do těla kyslík, nýbrž i k tomu, abychom jako kysličník uhličitý vydechovali kyselinu uhličitou, jistým způsobem jako odpadní produkt metabolizmu.

Na materiálních ekvivalentech lze stále znovu vidět, jak důležité jsou za nimi ležící energetické roviny. Člověk může zůstat až čtrnáct dní bez potravy, tři dny bez vody, avšak pouze tři minuty bez kyslíku. Ustane-li dech či tlukot srdce, není již tělesný život možný. Vše je tekoucí a pohybující se energie. Ustane-li pohyb, ustoupí vnitřní život a začíná odumírání a přeměna. Dechem se člověk dotýká nejvyšších sil a ne náhodou jsou ve všech pověstech nejvyšší bytosti usídleny v oblastech vzdušných sfér či nebes.

Má-li se člověk v meditaci dopracovat určitého tématu, měl by si ho nejprve uvědomit, aby vlastní duchovní vedení mohlo připravit obsah. Má-li člověk přání spojit se intenzivněji s vyššími silami nebo prosí-li o poznání, i toto by měl nejprve činit vědomě. Možná si ani z vlastní vůle nic nepřeje, avšak chtěl by se jen uvolnit a o tom, co se stane, nechat rozhodnout své vnitřní vedení. I vědomá meditace je v podstatě druhem přijetí či „dopuštění" určitých věcí, jenom dané úkoly jsou přesně pojmenované a konkrétní prosba vyjádřená.

Nelze činit rovnítko mezi meditací a modlitbou, ale přesto bychom měli vždy žádat o ochranu nejvyšších sil. Člověk prosí o ochranu a vedení z duchovního světa a s plnou důvěrou se odevzdává toku těchto energií. Nad hrudní kostí, uprostřed, těsně pod začátkem klíční kosti, v oblasti tymu, se ukazuje stříbrné centrum, které se projevuje zejména v dnešní době. Není to srdeční čakra, avšak má na ni velmi silné vazby. Přes toto centrum se otevírá posílený přístup k nejvyšším Kristovým silám a nezřídka se můžeme setkat s lidmi, kteří si přes tento bod vybudovali mocnou vazbu na vyšší roviny. Také mezi sebou jsou tito lidé už nějakou dobu právě prostřednictvím tohoto centra silněji spojeni. Posiluje to nové vědomí, na jehož výstavbě se podílelo už mnoho lidí. Rozvoj tohoto centra mnohdy vyvolává dokonce tělesné bolesti vystřelující jedním směrem a silný pocit tlaku, což však lze přičíst rozpínání tělesné energie a silnému proudění Kristovy síly.

Opravdu mocnou ochranu představuje prosba o příliv Kristovy síly do tohoto stříbrného centra. V auře tvoří nádherný obraz. Takřka jakoby z ničeho, většinou asi tak dva metry před tělem, vznikne stříbrně zářící oblak, z něhož do onoho stříbrného centra proudí tato nádherná energie. Není to ale pouhý zářivý třpyt, se zlatými částečkami uvnitř, nýbrž i silný pocit důstojnosti, úcty a lásky. Vnikne-li tato energie do centra, rozprostře se brzy po celém těle, proudí zároveň nahoru do oblasti hlavy, k rukám, dolů ke všem orgánům a do nohou. Přináší uvolnění a pocit ochrany. Tento pocit by měl člověk nějakou dobu prostě jen vnímat, než se myšlenkově i emocionálně přenese do situace, kterou by chtěl řešit, a nechá energii působit. Pocit uvolnění a lásky bychom měli po jistou dobu vnímat naprosto vědomě.

Potom se pokusíme představit si co nejpřesněji konkrétní situaci a hluboce se do ní vcítit. Přijetí negativních pocitů je nyní obzvláště důležité, protože do svých emocí bychom se měli vžívat tak dlouho, až z nich vůbec nic nezůstane. Zároveň prosíme Kristovy síly o uvolnění a harmonizaci. Hledáním pozadí určitých světových událostí uzrává naše osobní intuice. Krok za krokem se budují vazby na duchovní světy, a přestože se někdy zdá, jako by úspěch ještě dlouho nebyl na dohled, v duchovní rovině se často dějí věci, o nichž nemáme tušení.

Individuální doba trvání meditace je ponechána na každém z nás a časem velmi dobře poznáme, kdy nastane správná chvíle k jejímu ukončení.

Poté, co jsme v myšlenkách vyslovili a emocionálně přijali všechno, co jsme chtěli, přenecháme další dění svému duchovnímu vedení. Nepřestáváme ovšem myslet na dýchání, aby mohlo probíhat harmonicky. Pokoušíme se dokonale se uvolnit, aby samoléčivé síly fyzického těla a léčivé energie těl duchovních zůstávaly aktivní. Zkoušíme v sobě vyvolat vděčnost, což se ne vždy hned podaří, avšak měli bychom o to neustále usilovat. Pokud je problém, který se snažíme zpracovat, příliš velký, může trvat dlouho, než v našich emocích opět zavládne klid a mír. Ukázalo se, že pomáhá, může-li nepřetržitě proudit síla odpuštění.

Ke konci meditace můžeme vyslovit své díky. Poděkování duchovním bytostem nejvyšších světelných sfér, ale také pomocníkům z bližších světů. Poděkování za ochranu a lásku božských bytostí a za projasnění pozemských událostí. Každá meditace nás může přiblížit vyšším silám a podpořit nás v našem spirituálním rozvoji. Osobním příklonem k těmto jasným bytostem se navazují vazby, které jsou prospěšné celému vývoji na Zemi.

Přijal-li člověk lásku a jasnou energii z vyšších rovin a cítí-li se jimi být obzvláště naplněn, může prosit, aby byly tyto jasné energie darovány také ostatním lidem či zvířatům, pokud to velký plán života dovolí. Zde se můžeme svěřit Božímu vedení, které bude lásku, jež smí být předávána dále, také dál předávat.

Na konci meditace stabilizují velmi hluboké nádechy a výdechy astrální oblasti v případě, že se uvolnily, a upevňují energetická pole našeho těla. Éterické vazby aur se navzájem stabilizují. Poté, co toto provedeme, otevřeme oči a necháme na sebe opět působit vnější svět. Uvědomíme si, že si přejeme vnímat život teď a tady, a jsme vděční za duchovní vedení, kterého se nám dostalo.

Meditace nemusí vždy zabírat spousty času, někdy stačí, když se k nejvyšším silám obrátíme jen na pár minut a zlepšení toku energie bude patrné.

Není rozhodující, jak člověk najde cestu k Bohu, pokud zůstane na CESTĚ. Důležité je samo poznání, že veškerý život je výrazem vědomí a energie.

(4)

SÍLA SLOV

Každá myšlenka a každý pocit představují mocný zdroj síly, která v duchovním světě přijímá viditelnou formu, avšak vyslovené slovo dosáhne mnohem intenzivnějšího projevu. Slovo je samozřejmě vždy výrazem myšlenek a emocí, avšak nahlas pronesené slovo je v důsledku vibrací v materiálním světě, ve spojení se zvukem hlasu, silnější manifestací.

To velmi dobře věděli lidé v dřívějších dobách, neboť mluvené slovo tehdy mělo veliký význam. Něco slíbit znamenalo vzít na sebe závazek vyplývající z obsahu slov, a také ho splnit. Slovo čestného člověka vpravdě obsahovalo počestnost a slušnost mluvčího.

Možnost mluvit, vyjadřovat se tak různorodě, nemá sloužit jen mezilidské komunikaci, ale také vytváření vibrací, které nás mohou spojit s vyššími silami. Zažije-li člověk komunikaci ve vyšších sférách existence a zamyslí se nad ní, pak pozemská řeč působí velmi chudě. Fascinující rozmanitost v duchovních sférách se tělesnými mluvidly a slovy dá vyjádřit jen nedokonale. A přesto je možné nechat vyšší energii proudit též prostřednictvím slov.

Místo pozitivního působení mohou však slova přirozeně vyvolat i opačný účinek, jak je tomu ostatně téměř se všemi věcmi na této planetě.

Zajímavým fenoménem je energie extrémně zlých slov. Za spletí mnoha známých výrazů a nadávek se skrývá naprosto konkrétní entita, která se živí energií zuřivosti, pohrdání a nenávisti. Mnozí lidé ji společně stvořili a vtiskli jí charakter, až se jí podařilo vtáhnout do svého pole působnosti většinou mladé lidi, kteří se nacházejí ve fázi hledání, takže jsou velmi vnímaví. S každým vyslovením určitých slov zprostředkuje tato entita mluvčímu pocit síly a převahy, který mu krátkodobě dodá iluzi, že je konečně silný a má nad ostatními navrch. Je to však zrádný dar, neboť tato bytost ve skutečnosti odebírá energii, vzniklou hněvem, zlobou nebo pohrdáním mluvčího. Pokud entita má tu možnost, bude se stále snažit držet svého „dodavatele potravy" v situacích a pocitech, které jí umožní co nejlepší odběr energie. Člověk se svou nepozorností nebo nerozvážností velmi často dostává do situace, kdy si na pronášení určitých slov dokonce **zvykne,** avšak tento **zvyk** je také dílem popsané entity, která se v současné auře dotyčného člověka už tak trochu **zabydlela.** Vyslovujeme-li taková slova hlasitě a velmi prudce, můžeme rychle pocítit, jak se energie v místnosti mění. Láskyplné duchovní bytosti se v takových chvílích vzdálí, protože s těmito energetickými proudy nechtějí mít nic společného. Záleží na člověku samém, jaká slova volí.

K lidem, většinou k mládeži, může entita získat přístup také prostřednictvím určitých hudebních směrů. Pomocí melodických zvuků nejprve udělá v struktuře duše otvor, kterým pak se silným vířením bubnů a agresivními deformovanými tóny temné síly proniknou do osobního energetického pole. Takto se v duchovním světě spřádají viditelné energetické sítě, které mladého člověka stále víc stahují do temnoty, což podporuje projekci jeho nejnižších vlastností.

Ze zvuku hlasu lze částečně činit poměrně jasné závěry o současném emocionálním stavu mluvčího, stejně jako lze slyšet, jak silně je duše spojena s pozemskými záležitostmi nebo naopak s vyššími silami. Je známo, že člověk se může hlasem doslova vezpívat do lidských srdcí. Duše se otevírají a my můžeme lépe pocítit blízkost nejvyšších sil. Nejvíce je to snad patrné na sakrální hudbě, pokud je hrána a zpívána s přiměřeným duchovním pozadím a vnitřní podporou. Čím víc lidí se stejnou duchovní orientací a s vnitřní zbožností spolu zpívá, tím silnější a těsnější napojení na vyšší síly se může vyvinout - lze se jich přímo dotknout. To pak v pravém smyslu toho slova povznáší srdce.

Právě tak lidé zkoušejí ovlivnit své spoluobčany a ovládnout je lstivými slovy, měkkými, chvějivými tóny. Voštinaté, v nitru stočené temné energie pak vnikají do člověka nejen ušima, nýbrž zkoušejí proniknout i přes rovinu srdce či **solar plexus.**

Měkká, jemná řeč zprostředkovává bezděčně pocit důvěry a bezpečí. Toho ovšem nezřídka bezohledně zneužívají nejen astrální bytosti, nýbrž i reklama a různé skupiny, které by chtěly vnutit své představy jiným lidem. Slovo **ovlivňovat** to velmi dobře vystihuje. Působí tu cizí vlivy a pokoušejí se uplatňovat svůj obsah a svou moc. Existuje tolik obličejů, tolik různých tělesných struktur, tolik různých otisků prstů, tolik různých hlasů. To vše závisí na zralosti duše nebo na zátěži, kterou musí osobnost ještě zpracovat. Člověk ve stresu mluví většinou překotněji, a přidá-li se ještě strach, je hlas úsečný, a dokonce může i selhat. Lidé ve strachu a hrůze jsou hysteričtí, mluví vyšším hlasem a nepřirozeně. Takový vliv má myšlenkové a emocionální pozadí. Nepůsobí ovšem jen na mluvené slovo, nýbrž také na polohu hlasu, na celkovou náladu.

Jestliže člověk neustále chová negativní myšlenky, začne být časem velice stísněný a mentální pole budou opět usilovat o řešení. Pokud své myšlenky dokonce vysloví, spojí se odpovídající obsah s materiální rovinou ještě intenzivněji. Opakuje-li například někdo neustále: „Ta práce mě zničí !" nebo „Tohle si nebudu pamatovat !" případně „Z toho by se jeden zbláznil !" -obsah řečeného slova se, protože každá myšlenka usiluje o naplnění svého obsahu, s nesmírnou silou pokusí stát se skutečností. Myšlenky a emoce by chtěly člověku posloužit a učiní všechno pro to, aby svým tvůrcům skutečně sloužily. Přestože si během dne mnohou již vyřčenou větu neuvědomujeme, zůstává uložena v paměti a bude se snažit o uskutečnění. Duchovní pole a síly se nevytvářejí jen opakováním v myšlenkách nebo emocionálními návraty do různých situací, nýbrž svou velikou moc získávají především ve spojení s mluveným slovem. Říká-li někdo často: „Ta práce mě zničí !", pak tato slova bude slýchat též od svých bližních. Ti je totiž chápou a přijímají jako pravdu, čímž je současně posilují. Také tady se projevuje opakovací efekt. Pokud je to řečeno jednou, protože člověk má špatný den, může se takový myšlenkový obraz zase rychle rozplynout. Je-li však stále totéž vyslovováno častěji se silným emocionálním pozadím, jsou i lidé, kteří to slyší, povzbuzováni k zesílení pole, které nakonec skutečně zesílí.

Jestliže kolega v práci denně říká, že šéfovi přeje, aby se mu přihodila nějaká nehoda nebo alespoň něco nepříjemného, pak se takové špatné přání časem pokusí dosáhnout toho, aby je každý, kdo ta slova uslyší, podporoval. Tím se člověk někdy zcela nevědomky podílí na nedobrých přáních druhých. Proto bychom takové řeči neměli ani poslouchat, jelikož už jen tím se nevyhnutelně vytváří kontakt a můžeme se tak rychle stát „spolupachatelem". Taková nepříjemná pole si s oblibou hledají spoluviníky, aby získala pocit, že i ostatní lidé jsou stejní a stejně uvažují.

Veškeré negativní myšlenky, řeči a naslouchání takovým řečem ztemňují auru a po určitou dobu se v ní ukládají. Čím častěji se o nějakých věcech hovoří, tím větší síly pole nabývají. Časem se tato pole mohou -přijetím cizí duševní energie - začít v nitru projevovat nezávisle, což způsobí, že člověk je pak ovládán a řízen i cizími myšlenkami, které považuje za vlastní. Velmi dlouho si to ovšem vůbec neuvědomuje. Pak se může stát, že máme pocit, jako by se neustále děly samé špatné věci, ačkoli my si přece přejeme jen to nejlepší. Právě tak mohou vznikat energetické vazby, jestliže se člověk například verbálně a emocionálně velmi silně upne na určitý typ myšlenek, třeba o nějaké dietě, a rád by je vnutil i svým bližním. Velice rychle tak vzniká euforie a euforie je vždy porušením vibračního řádu, který musí být opět vyrovnán. Můžeme si být jistí, že budeme opět „sraženi dolů", což většinou nebývá bez bolesti. To znamená, že jsou-li vibrace přehnaně vysoké, vzpíná-li člověk vlny energie vzhůru, musí být dosaženo vyrovnání.

Tvrdí-li člověk určité věci dokonce **s jistotou** nebo opakuje-li po jiných zdánlivé pravdy o tom, jak co chodí nebo funguje, zvlášť když jde o „pravdy", které se nijak nedají ověřit, pak se s příslušnými poli spojuje ještě silněji. Každá dnešní pravda se může zítra změnit novým poznatkem. Výpovědi by měly být ponechány vždy otevřené, se slovy jako: „Tak mi to bylo řečeno, tohle jsem slyšel" nebo: „Já osobně věřím, že..." Pak je člověk vždy osvobozen od vazeb a nemusí ani namáhavě řešit „zauzlení", která si tím sám vyrobí. Pokud by někdo svým tvrzením způsobil jinému újmu na zdraví, pak je za to ten, kdo dotyčnému nepřenechal rozhodnutí, nýbrž prosadil svou vlastní představu, jistým způsobem odpovědný. Může to mít velmi nepříjemné následky.

Je velmi zajímavé, jak se dají prohlášení vyslovená **s jistotou** zcela přesně pozorovat v auře. Člověk se v nějakých představách utvrdí a jinak čiré a volně proudící energie najednou „zhoustnou" a proudí obtížněji. To je svévolné počínání, které brání vyšší svobodě člověka. Další problém spočívá v tom, že tvrzením určitých věcí, definováním konkrétních úkonů je okamžitě navázána vazba s již vytvořenými poli, v našem případě dietních předpisů. Připisuje-li člověk takovýmto světským věcem příliš velkou vnitřní hodnotu, přebírá zároveň vnitřní energii, kterou tato pole velmi ráda zachycují. Člověk sám je pak přes tyto vazby rovněž ovlivněn a pole se pokouší ponechat si svého „učedníka".

Hovoří-li takto připoutaný člověk s jiným člověkem, který se o jeho dietě prostě nechce nechat přesvědčit a chce hubnout svobodně a podle svých vlastních představ, může velmi rychle dojít k jistému nepříjemnému efektu. Ten, na něhož je vyvíjen energetický nátlak, se proti tomu brání slovy nabitými silnou emocionální obrannou energií. Ta potom plnou silnou zasáhne urputného obhájce dotyčné diety. Kdyby byl tento obhájce svobodný, mohl by odmítnutí snést a akceptovat, ale protože je napojený na pole, které právě rozpoznalo protiúder, cítí se automaticky rovněž napadený, což jeho energetickému poli přirozeně škodí. Tím se stává permanentně svázaným s děním v takových polích, mnohdy ještě roky poté, co už se dal jinou cestou. Během popsaného rozhovoru může dokonce dojít i k tomu, že pole samo zareaguje. Protože v této chvíli může reagovat jen prostřednictvím napojeného člověka, použije ho, aby zapůsobilo přes něj. Potom se může stát, že se člověk, který onu dietu vehementně odmítá, setká s agresí, která se z pole uvolnila a přiměla svého „vazala", jenž se cítí osobně napaden, k akci. Člověk tedy často bývá hračkou jistých sil, aniž by si toho byl jakkoli vědom. Okolí nebo rodina jsou pak jeho jednáním vyvedeni z míry a nevědí si rady, jak jindy tak milého člověka nenadálé agrese zase zbavit.

Proto je vždy třeba velmi pečlivě volit slova. Mohou svazovat, omezovat ostatní v jejich svobodě a aktivovat pole, která vedou k další nesvobodě.

Velmi temnou oblastí v dějinách lidstva je černá magie. Je výrazem nejsilnější svévole a lidem samozřejmě nic dobrého nepřináší. Ve středověku byli mnozí lidé stiženi takzvanou kletbou, která je potom ovládala. Silná a smrtonosná slova byla vyslovována s velikou účinností.

Dnes již tuto starou magii naštěstí téměř nelze aktivovat, avšak určité její odnože stále ještě existují. Na planetě se místy pohybují nezhmotněné, netělesné bytosti a pokoušejí se nabádat lidi, aby onu starou sílu částečně zase oživili. Vysloví-li takto kontaktované osoby nedobré přání, jsou jejich slova okamžitě nabita starou silou, aby mohla začít působit.

Ukažme si na příkladu, jak silně mohou staré kletby a prokletí účinkovat na lidi inkarnované do dnešní doby.

Jistá žena si přála mít se svým mužem děti a dělali všechno pro to, aby se jim jejich toužebné přání vyplnilo. Žena měla ještě tři mladší sestry, které všechny měly děti. Před svatbou byla velmi štíhlá a měla hezkou postavu. Avšak po svatbě hodně přibrala a nedokázala se s tím smířit. Současně nastal i problém v zaměstnání. Mladá žena dostala novou spolupracovnici, s níž docházelo k neustálým konfliktům a hádkám. Stále znovu se přistihovala při tom, že své kolegyni přeje jen to nejhorší. Naštěstí si byla vědoma síly myšlenek a slov a opakovaně podnikala kroky, jimiž se svému vnitřnímu hněvu bránila.

Nakonec se ukázalo, že rodina oné ženy ve středověku vedla s rodinou její kolegyně osobní válku. Obě rodiny snesly na hlavy svých nepřátel pomocí silných magických sil kletby a prokletí typu: „Ať svému muži nikdy neporodíš dítě !" a „Ať jsi tlustá a nehezká !" Nikdo z nich až dosud nedokázal odpustit a energetická válka zuřila dál přes mnoho generací. Dotyčná žena se nyní ovšem pokusila aktivně bojovat proti proudu energie, který se v její rodině po generace přenášel vždy na prvorozené dítě, a odstranit ho. Ona sama se v dřívější inkarnaci podílela na počátcích této rodinné války a na základě svého vlastního vývoje mohla nyní tato stará prokletí dovést až k lásce a rozvinutí vyšších ctností.

V duchovní rovině se stále znovu omlouvala rodině svých někdejších nepřátel a pracovala se zbytky hněvu, které v ní samé ještě přetrvaly.

Trvalo sice dva roky, než se pole pomalu zrušilo, avšak žena cítila, že zde dosáhla velikého přínosu pro rodinnou karmu a kletba se už dál nemusí přenášet na děti, které přijdou.

Také s tvrzeními, která jsou tvrdohlavě prosazována, by měl být člověk opatrný. V účinku na auru mohou být taková vpravdě **tvrdošíjná** tvrzení skutečně znatelná jako zatvrdnutí v oblasti šíje. Pokud se člověk s nějakým tvrzením vnitřně sjednotí a osobní silou je dál posiluje, staví se nad mínění a názory ostatních. Věří, že pouze jeho vlastní tvrzení je správné, avšak zapomíná, že pravdu může mít i ten druhý - přinejmenším ze svého pohledu. Duchovní vedení si přeje, aby každý člověk nabyl svých vlastních zkušeností a poznal svou pravdu. Je sice správné stát si za vlastními poznatky a sám pro sebe je také jako směrodatné uznávat, avšak každý by si měl vždy uvědomovat, že může jednat pouze na základě momentálního stavu poznání a vědění, které se v dalším průběhu vývoje změní. Je-li si člověk něčím jistý, tak jako kdysi mohly být za jisté uznávány duchovní pravdy, pak se na to také může spoléhat a hájit to s jednoznačným přesvědčením, že toto je jeho osobní mínění, zatímco druhý má právo na svůj vlastní názor. Takový přístup svědčí o pravé velikosti tím, že člověk nechá jiného člověka jednat podle jeho vlastního uvážení a necítí potřebu vměšovat se do jeho energetického pole, aby je změnil. Jinak se éterické energetické proudy skutečně smísí a člověk už není ve svém rozvoji zcela svobodný.

Každý člověk je řízen svým duchovním vedením a v pravý čas obdrží všechny pokyny, které potřebuje. Jakmile je připraven, bude pravda zřejmá pro každého. To přirozeně neznamená, že bychom měli být za všech okolností zticha a všechno si nechat líbit. Naopak to znamená, že při správném podnětu můžeme sdělit své mínění, svobodně a s respektem, aby z toho druhá strana mohla poznat, co je pro ni dobré. Pokud svého bližního pouze „přemluvíme", aniž by v našem tvrzení našel svou vlastní pravdu, přemíra energie a tlaku zvenčí se zase brzy rozplyne a osobní proces poznání se zbytečně prodlužuje.

Jestliže člověk tyto zákonitosti rozpoznal a žije podle nich, jsou toto vědomí a tato pravda v duchovních rovinách vždy a s okamžitou platností přeneseny na okolí. Při výměně aur, když se lidé potkají, z toho bude vždy profitovat jeho bližní a nevědomé poznání může změnit ve vědomé. Také globální kolektivní pole profituje z osobní zralosti a postupně se ladí na vyšší vibrace.

Slov „nikdy" nebo „v žádném případě" je třeba se vyvarovat, protože jejich prostřednictvím člověk dosáhne tak silné fixace energie na danou situaci, že se to dá jen obtížně napravit. Nejlépe se tomuto vyhneme slovy „z dnešního pohledu

se zdá..." nebo „momentálně to vypadá, že...". Člověk se pak v duchovní rovině nemusí omlouvat, jestliže se později na základě dalšího vnitřního vývoje rozhodne, že něco přece jen udělá jinak. Pokud použijeme slovo „nikdy" s větší razancí, uloží se v energetickém poli naší aury a nosíme ho pak s sebou jako tvrdou, těžko změnitelnou koncentraci energie. Je-li tato energie ještě posílena svévolnými rozhodnutími, nemůže v nás duchovní vedení svými volnými a citlivými energiemi působit, protože svobodná vůle člověka stojí na nejvyšším místě. Lidé, kteří prosluli mnoha zarytými výroky, mohou mít v stáří ztrápenou tvář a být zatvrzelí a neústupní. Myšlenkové zatvrdliny se projevují také na kostře, která může ztuhnout a mít sklon k řídnutí. Také nová tvorba kostní dřeně ochabuje.

U manželů, kteří své konflikty nevysloví, a tím také nezpracují, můžeme mnohdy vidět, že kdykoli přijdou do styku s jinými lidmi, hned na partnera zlostně zaútočí.

Mezi nimi totiž leží tolik nevyřčených konfliktů, tedy slovy nevyjasněných situací, které dosáhly tak silného tlaku, že při první příležitosti přeskočí na druhého.

Pak slýcháme: „Můj muž nikdy neposlouchá, co říkám." Nebo „Kdyby tak jednou udělal to či ono !" „Můj muž toho vždycky napovídá, ale nikdy nic neudělá." To vše se samozřejmě pronáší před partnerem, aby to také slyšel, což může být vesměs považováno za volání o pomoc. Mnohdy se to stupňuje až na ostří nože, zraňující poznámky, které jako by nikdy neměly konce, u partnera vzbuzují nelibost. Tyto verbální výpady jsou energetickými útoky, jež mohou silně poškodit energetické pole toho z partnerů, který se před lidmi třeba nechce bránit. Jsou to rány pod pás, které velmi zřetelně vyjadřují, co se děje v auře. Energie, naplněné zlobou a hněvem, zasáhnou partnera a prorazí volný průchod do jeho energetického pole.

Zasažený pak bude tvrdit, že ho to ranilo, a bude mít absolutní pravdu. Pronesená slova byla jednoznačně energetickými údery, které jeho systém nadlouho poraní. V partnerství je člověk svému protějšku většinou energeticky silně otevřený, což mimo jiné souvisí i s pohlavním stykem. Proto je dobré napjaté situace řešit třeba doma u „kulatého stolu". Například jednou týdně si podebatovat o veškerých nepříjemných záležitostech, aby mohla domov znovu zaplavit jasná energie a opět mohly volně proudit vyšší síly.

Velký význam mají také slova, která člověk používá v komunikaci s dětmi. Děti vesměs potřebují důsledné vedení a chtějí vědět, jak daleko mohou zajít. Chtějí zjistit své hranice. Stejně jako se člověk musí učit pravidlům silničního provozu, je tomu i ve vývoji ducha. Nejhlubší koleje mohou být vyjety v dětství. Slyší-li dítě neustále: „To nesmíš !" nebo „Stejně to neuděláš dobře !" nebo nebereme-li vážně jeho názory, může se vytvořit velký blok a energie nemohou volně proudit. V raném věku mohou vzniknout nejhrubší „zatvrdnutí" a působit člověku do vysokého stáří ty největší potíže. Proto je nutné, aby se s dětmi zacházelo zodpovědně, s láskou s největší důsledností. Je důležité děti pozitivně motivovat a upozorňovat je, pokud by něco nebylo v pořádku. Děti mají velmi neomylný cit pro pravdu a poznají, není-li chvála míněna vážně nebo je-li ocenění ve skutečnosti něčím jiným, co za slovy spíš skrývá. Mnohem raději pak snesou slova jako: „Musíš ještě trochu víc cvičit" nebo „Nemyslíš, že bys to měl udělat trochu pečlivěji a s větším soustředěním ?". Děti jsou za upřímné slovo velmi vděčné. Je krásné pozorovat, jak děti, bereme-li je vážně a naslouháme-li jim, nestaví proti dospělým žádné obranné zdi z odmítavé energie, protože nejsou trvale omezovány, nejsou na nich praktikované žádné „výchovné úkony", nýbrž jsou prostě vedeny. Pozornost rodičů pak děti také zásobuje potřebnou energií

a chrání je. Proto se pak nemusejí po celý další život snažit získat vnější podporu a pozornost, aby měly pocit, že se jim vede alespoň do jistě míry dobře.

V souvislosti se silou slova je třeba ještě podotknout, že pokud slova nejsou v souladu s duchovním a emocionálním pozadím, mohou vytvářet silné disharmonie. To na jedné straně znamená, že vyslovená lež možná ve vědomí bližního problém momentálně oddálila, na straně druhé však v duchovní rovině způsobila veliký zmatek, jelikož duše vždy ví, o co se jedná. Obelhán tak může být pouze rozum, nikdy však nitro člověka. Má-li druhý člověk silně vyvinutou intuici, okamžitě vycítí, že s naším prohlášením není něco v pořádku. Obelhávanou osobu většinou varuje velmi nepříjemný niterný pocit. Proto je lhář odpovědný za nedobré pocity druhého a veškeré důsledky své lži musí opět zharmonizovat - vždy podle toho, s jakou silou jeho lež dopadla.

Má-li někdo z něčeho konkrétního velký strach nebo v opakovaných situacích zakouší stále stejné pocity, nelze je překonat jednoduše tím, že se vytvoří pole určité reakce nebo že se problém dokonce potlačí. Všechno, co se v životě stane, má člověka na něco upozornit. Je důležité to přijmout a odhalit pozadí. Řekneme-li přesto: „V této situaci už nemám strach !" nebo „Stále se cítím dobře !", aniž by to byla pravda, pak pozadí těchto jevů nikdy nepoznáme. Z myšlenkové a pocitové síly se vytvoří nové obranné a potlačovací pole, ať už se původně mělo odstranit cokoli. Pokud není respektována vnitřní pravda a buduje se pouze nová lež, pak je to, jako by si člověk místo mytí na špinavé vlasy navlékl kapuci a šel prostě dál. Ale až jednou bude pozemské tělo odloženo, spadne i kapuce a všechno, co bylo potlačeno, se naráz objeví. Potom už se nic nedá schovat a energii, kterou jsme použili, aby příslušné problémy potlačila a skryla, budeme muset znovu s velkým úsilím uvolnit. To, co se člověku na onom světě vyjeví, tedy může být riskantní a nemusí to být nic lehkého.

Další důležitou věcí ve volbě slov je způsob, jakým mluvíme o druhých lidech. Stěžuje-li si někdo svému sousedovi na jiného souseda a používá-li přitom slova (a tím i energii) hněvu a odsuzování, pomlouvaný vždy tento energetický útok bezděčně pocítí. Přestože nepříjemný pocit, který se ho zmocní, nemůže definovat, vnitřně o tom bude s jistotou vědět, protože všichni lidé jsou vzájemně spojeni, čímž vzniká duchovní kontakt. Po takovém výlevu nadávek nezřídka pocítíme špatné svědomí, jde-li soused, jehož jsme znectili, kolem, protože v hloubi duše víme, že v nitru pravdu o našich výrocích tuší. Pokud člověk nic takového nedělá, nemusí se ani obávat, že by se o tom dotyčný mohl dozvědět. Mnozí lidé mají v povaze vykládat klepy o druhých a za všechno možné je odsuzovat a rádi se nechají do takového hovoru zatáhnout. Mnohdy je člověk plný vzteku a nespokojenosti, které ventiluje verbálními útoky na očerňovanou osobu, a zároveň se snaží sám sebe přivést na jiné myšlenky tím, že v ostatních hledá zlo, aby se utvrdil v názoru, že i oni jsou „špatní".

Často je dobré bavit se o druhých, avšak měli bychom vždy zachovat vnitřní respekt a úctu, stejně jako si člověk sám přeje být respektován druhými. Pokud o něčem nebo o někom s plným zaujetím mluvíme, vytvoří se okamžitě energetický kontakt. Není problém hovořit o tom, že někomu třeba ublížil jeho partner, ale vždy by se to pokud možno mělo dít s úctou k jeho duši. Pokud totiž někoho „raníme" nebo „vláčíme bahnem", můžeme si být jistí, že nejpozději v duchovním světě to budeme muset zase urovnat.

Pozorujeme-li energii cti v auře čestného člověka, uvidíme báječný, silný, zářící jev, který oplývá silou a stabilitou. Pokusí-li se nějaká cizí energie přeorat toto pole tvrzením, že něco vyřčeného neplatí, proti silnému fenoménu čestnosti se to žádným způsobem neprosadí. Duchovní svět je člověku oporou.

Pokud někdo o někom říká něco značně přehnaného, čímž ostatní uvede v omyl, nebo o druhém prohlásí něco špatného a lživého, nemůže si zachovat jasnou vnitřní energii. Ta začne kolísat a vyšší síla už tomu nemůže zabránit. Dojde k mohutné ztrátě energie a člověk už nedokáže opětovat přímý pohled. Po určitou dobu sice se lží a falší celkem dobře obstojí, ale jeho vlastní nitro stále víc ztrácí přístup k vyšším rovinám a podporu vyšších sil. Hlas přestane být pevný a jasný. Dokonce se může stát, že uprostřed věty vypoví službu. Aura je v některých oblastech na pohled energeticky zborcená, tmavě šedá a hnědavě zachmuřená a mnohdy obsahuje beztvaré, často hranaté a kovově působící myšlenkové formace tmavého zabarvením.

Když se člověk sám sebe zeptá, jak by si přál, aby se o něm mluvilo, určitě se ukáže, že by každý chtěl být přijímán takový, jaký je. Jde o to, aby o svých záležitostech, představách a zážitcích nevyprávěl jenom ten druhý, nýbrž abychom i my mohli říct něco, co bude zajímat zase jeho. Je důležité, aby jeden nebyl neustále přerušován jen proto, aby se ten druhý mohl vypovídat. Mnozí lidé nenechají ostatní vůbec domluvit nebo neprojeví sebemenší zájem. Pak je přirozeně těžké cítit se přijímán. Přesto můžeme sami navodit novou situaci tím, že partnera v rozhovoru akceptujeme a třeba mu něco hezkého řekneme. Přirozeně jen tehdy, pokud to tak skutečně cítíme, protože jinak by muselo být falešné prohlášení v energetickém poli našeho protějšku zase namáhavě vynulováno. Milé slovo může vskutku učinit zázrak a přimět druhého k přemýšlení. K tomu je ovšem zapotřebí, aby se člověk nepotácel jen v propletenci vlastních myšlenek a v kruhu svého ega, nýbrž aby uměl uvažovat o světě už z „vyššího pohledu". S tímto postojem se v mnoha záležitostech staneme velkým přínosem pro duchovní svět, jelikož ne všechno se točí kolem naší vlastní aury a našich potřeb. Neznamená to ovšem, že by se člověk měl pouštět do jakéhokoli rozhovoru s kýmkoli, protože to by pohltilo nesmírné množství energie a nepříjemného mluvku snad dokonce ještě víc zaktivovalo. Zpravidla, zvlášť když budeme naslouchat své intuici, lze velmi rychle vycítit, kdy a s kým se dá vést otevřený dialog. Pak se po rozhovoru nikdo nebude cítit přetížený a zničený, nýbrž se obě strany rozejdou s dobrým pocitem. Kdykoli totiž volně proudí vyšší energie, nabíjejí nejen příjemce, ale i dárce.

Někomu se může zdát obtížné vzpomenout si na mnohé zákonitosti a zaujmout k nim postoj, je však milostí a báječnou možností duchovního zrání, osobního zpracování a příklonu k nejvyšším silám, je-li člověk schopen volbu slov a jejich energii v stále větší míře orientovat na duchovní hodnoty.

(5)

KAŽDODENNÍ ÚČINKY ENERGETICKÝCH POLÍ

Spojení s vyššími energetickými poli skýtá možnost zesílené inspirace ze strany duchovního vedení, které napomáhá osvobodit osobní pole aury od cizích vlivů a podporuje osobní procesy očisty.

Zejména v současné době pronikavých změn planety se naskýtá tak ideální možnost jako snad ještě nikdy předtím, aby byly staré karmické zátěže a negativní vazby zrušeny. Zároveň je podporován příklon k nejvyšším duchovním silám. K důkladným osobním a globálním procesům se u většiny lidí ještě přidává každodenní pracovní stres a neklid v hospodářství a ve společnosti. Není lehké jít cestou klidu a míru, avšak každá snaha a obracení se do vlastního nitra posiluje osobní přístup k silám světla, jakož i možnost změnit tím také pole kolektivní. To se děje nejenom během dne prostřednictvím zážitků a zkušeností, nýbrž také v noci. Tyto procesy mnohdy probíhají zcela nevědomky, bez konkrétních vzpomínek, třeba na nějaký sen či nově nabyté vědomosti, v časných ranních hodinách. Noční události jsou však právě tak cenné jako vědomé vnímání a poznatky dne. Ne všechno musí projít vědomými oblastmi osobnosti. V noci se tak mohou začít odbourávat karmické zátěže, které mohou být překonány uvědoměním si toho či onoho, jakož i ladit osobní emocionální pole, myšlenkové pochody či duchovní vazby. Člověk pak třeba během dne na tyto události myslí, protože zbytky myšlenek a emocí v auře stále ještě působí, avšak nemusí tomu tak být pokaždé.

Také se stává, že prostřednictvím snu zpracovávají „bezděčné" části naší osobnosti ještě jednou, nebo někdy dokonce vícekrát, různé konkrétní situace, dokud nejsou definitivně vyřešené a vymazané.

Zcela zřetelně lze na onom světě pozorovat, že mnozí lidé se po své tělesné smrti jen stěží pohnou z místa, protože stále znovu a znovu myšlenkově a emocionálně zažívají tytéž nepříjemné situace tak dlouho, až je nakonec přijmou a mohou vyřešit. Může se to zdát kruté, avšak je to dobrá možnost, jak nezpracované procesy přemoci nebo opravdu poznat své osobní charakterové rysy a změnit je.

Tyto světy jsou zčásti zcela osobními astrálními stavbami, v nichž se zdržují odštěpené části duše, než budou opět projasněny. Důvody to může mít velmi rozdílné. Mnozí lidé se neodvažují přijmout bolest, mnozí se cítí nepochopeni a mnozí se prostě nechtějí vzdát svého hněvu a své bezcitnosti. Zůstanou-li oddělené části duše „viset" v takových astrálních oblastech, nemůže celá duše ještě pokračovat v cestě, protože po sobě přirozeně nesmí nic zanechat. Utrpení je v mnoha těchto světech veliké, ale nebylo by nic platné tyto části duše násilím vysvobozovat, protože smysl své existence tam ještě nepoznaly. Jsou však vždy provázeny duchovním světem a při prvním náznaku změny a lásky se jim dostává pomoci, aby svá pole mohly zrušit.

Dobrým příkladem, jak tuto zákonitost vysvětlit, byl zánik **Titaniku.** Množství tehdejších obětí si v astrálním světě společně vytvořilo nový **Titanic,** který se znovu a znovu potápěl a postižené nechával znovu a znovu prožívat jejich utrpení. Něco takového se stává často, jestliže se lidským neštěstím zlomyslně manipuluje, ať už pro zisk nebo z touhy po moci anebo proto, aby byli odstraněni mocní a vlivní konkurenti. Takový postup vyvolává v mnoha duších nesmírný zmatek a utrpení proudí prostřednictvím zlého úmyslu daleko do astrálních světů. V duchovních rovinách bylo dojemné sledovat, jak byl prostřednictvím filmu **Titanic,** který byl ze světského pohledu natočen kvůli penězům, zahájen blahodárný zánik tohoto astrálního světa a jak mnohé z tehdy inkarnovaných duší, které se mezitím opět vtělily do nových osobností, byly zbaveny starých traumatických vazeb, aby se uvolněné části duše mohly opět vrátit do své celistvosti. Vždycky, když je velkou bezcitností zmařeno mnoho lidských životů, citlivé bytosti to vnímají a bolestně pociťují. Člověk si je vnitřně vědom, že je spojen s celkem, a všechno, co se dozví, má vliv na jeho celistvost. Naopak i lidstvo jako takové může přirozeně pomáhat léčit rány jednotlivců.

Kdyby 11. září 2001 nebylo v New Yorku přítomno tolik duchovních pomocníků a kdyby intenzivně, ať už vědomě či nevědomě, tolik inkarnovaných duší nepomáhalo ony bouřlivé energetické vlny vyhladit, zřejmě by i tato událost vytvořila pevnou astrální formu. Došlo však k tomu, že energie šoku a paniky, stejně jako pocity nejhlubšího soucitu a upřímné solidarity, protékaly ulicemi mnoha měst. Byla to neuvěřitelná směsice největší zloby a nejstrašnějšího lidského opovržení k pachatelům a zároveň nejvyššího soucitu s oběťmi, bez ohledu na zemi a původ. Pro mnohé lidi byla tato událost velkým poznáním a nemálo jich mohlo téhle šance využít, aby pronikavě změnili své myšlenky i emoce. Bez této katastrofy, kterou duchovní svět připustil, by nevznikla kolektivní možnost poznání, kam až může vést lidská nenávist a touha po moci, ať už byl tím, kdo útok zosnoval, kdokoli. Mnohé z duší, které tam byly se svými osobnostmi, na to byly připravené, a pro některé to také představovalo hluboké osobní poznání a zánik staré karmy. Vůbec mezi nimi nebylo málo duší, které se inkarnovaly speciálně proto, aby tuto „oběť" podstoupily. Měl to být výkřik k probuzení jejich sourozeneckých duší na této planetě a možnost ukázat vnitřní obrat. To se také k úlevě duchovního světa mnoha duším podařilo, třebaže to ve světských důsledcích této doby ještě není zcela patrné. Pokud někdo z těch, kteří zahynuli ve věžích World Trade Centers, neměl být přítomen, pak si toho dne něco zapomněl, byl nemocen nebo ho někde něco zdrželo. Přestože ve světské rovině vládl chaos, v rovině duchovní se dokonalá inteligence zabývala zvládnutím celé události.

V žádném případě to nemá snižovat bolest pozůstalých či postižených takovou katastrofou, ale pravdou je, že víme-li o existenci duchovního vedení, zpravidla to přináší útěchu.

Stále existuje mnoho duchovních polí, která vyvolávají strach, a od dvou posledních světových válek jsou také v blízkosti zemských rovin na cestě pořád ještě části duší, které setrvávají v utrpení. Pokud by však byly ochotny přijmout pomoc, duchovní vedení je neustále připraveno pomáhat. Mnohé odloučené části duší z válek jsou ještě svázané se zemí, zdržují se v blízkém, těsně „nadzemském", astrálním poli na místech válečných střetů či hřbitovech a pokoušejí se uchytit na energetických strukturách podobného ražení. To by mohlo vyvolat dojem, že se jedná o ubohé oběti, avšak mnoho těchto duší oplývalo značnou bojechtivostí, kterou by měly nejprve zpracovat. Značné

množství se jich ještě nemohlo přiklonit k Boží pomoci a odevzdat se jí, a musejí zakusit utrpení. Žádný člověk nebude potrestán. Každý bude vždy na správném místě a ve správný čas, každý se ocitne tam, kde má být a kde si to duše pro pozemský život, snad pro dosažení většího soucitu nebo poznání důsledků moci, sama vybrala.

Duševní procesy zpracování neprobíhají v noci pokaždé se stejnou intenzitou. Někdy je dotčeno více, někdy méně oblastí. V noci se mohou velmi intenzivními procesy z těla uvolňovat šedavé energetické „vošťiny", které zůstávají ležet na místě, na němž leželo tělo, i když člověk už vstane. Tělesná látková výměna během takové noci zpracovává značné množství energie, a přes tělesnou tekutinu, která v minimálním množství pronikne do matrace, se větší část této energie, nepříliš příjemné k zpracování, dostává ven. Nejen bakterie v ústech a v zažívacím traktu jsou v noci činné, také duchovní očista a procesy látkové přeměny, které spotřebovávají energii, jsou aktivní. Nezřídka bývají tyto procesy spojeny se zcela zvláštními pachy, které se projevují velmi individuálně. Na základě bakteriální látkové výměny tedy může být člověku nejen silně cítit z úst, nýbrž může zapáchat celé tělo. Z tohoto důvodu je velice nutné postel a matrace často větrat, prát a samotné matrace nepoužívat dlouho. Zde by měly energetické záležitosti dostat přednost před finančními. A pokud uvážíme, kolik hodin strávíme v posteli, měli bychom tomu opravdu přikládat mnohem větší důležitost. Pyžamo a ložní prádlo bychom měli po „rušných nocích" pokud možno vyměnit, a také v „dobách klidnějších" bychom to měli dělat spíš častěji než zřídka. Materiály bychom měli volit přírodní, protože spaní v umělých by mohlo vést k dodatečným energetickým zatížením a disharmoniím a bránit pomoci z vyšších světů. V kapitole o oblečení (VII.) se k tomu ještě podrobněji vrátíme. Poté, co vstaneme, doporučuje se postel ihned nepřikrývat, nýbrž bezpodmínečně nechat vyvětrat, aby síly vzduchu a světla mohly být nápomocny.

Protože se určitý druh pozemských energetických polí, která vypadají právě jako zmíněné vošťiny a s oblibou visí v auře člověka, vyživuje výhradně zbytkovými karmickými procesy, může se stát, že nám ráno při probuzení vnuknou nechuť ke sprchování, protože jinak by energie vody vošťiny smyla.

Také z těchto důvodů je proto rozumné naladit se před vstáváním na Kristovu sílu, aby s ní byl člověk neustále ve spojení.

Lehněte si na záda, nohy nechte volně natažené, nikoli křížem. Ruce ve výši ramen rozpažte a dlaně obraťte vzhůru. Několika hlubokými nádechy se pokuste vdechnout lásku a sílu Kristovy energie do břicha, odkud pak může být rozvedena do celého těla.

Navíc lze použít tuto modlitbu:

Nekonečná sílo Stvořitele,
z hloubi duše Tě prosím o vedení
pro tento den.

Prosím, naplň mé srdce a mé myšlenky
Boží láskou a podaruj mne mírem
a harmonií svého tvoření.

Prosím, prostup mne svou silou,

aby se všechny tíhy noci rozplynuly v lásce
a byly přetvořeny.

Nechť nejvyšší Kristova síla očistí
mé energetické pole
a mne v mé auře osvobodí
ode všeho cizího.

Prosím, stůj při mně,
abych úkoly dne dobře zvládl/a,
a sešli mi lásku a sílu,
abych poznal/a pokušení
a jeho působení hned zmařil/a.

Prosím, ochraňuj lidi, kteří jsou mi blízcí.
Ochraňuj všechny lidi,
všechna zvířata a veškerý život
ve všech rovinách bytí.

Z hloubi srdce Ti děkuji za Tvou lásku
a toužím po tom, abych stále více Tvé lásky
směla nechávat proudit skrze sebe.

Děkuji.

Slova mohou být volena zcela individuálně podle současných představ naší víry a měla by být stále stejná. Tak se časem vytvoří stabilní energetická struktura, která může sama od sebe pomáhat a posilovat dění, jestliže se sami někdy necítíme moc silní. Srdce by se však mělo též povznést, protože jinak nelze dosáhnout vyšších rovin, a ani pomocníci, kteří člověka obklopují, nemohou bez existence potřebné lásky a pokory spolupracovat a zasahovat. Pokud jste popsané ranní obrácení k nejvyšším silám ukončili, měli byste nejprve sepnout ruce. Toto gesto aktivuje obě mozkové hemisféry ke společné práci - dlaně s roztaženými prsty se navzájem dotýkají. To spojuje tok energie mezi čakrami a proud energie se rovná na páteři. Pak se sepjaté ruce přiloží do oblasti srdce tak, aby se palce dotýkaly těla a špičky prstů ukazovaly k bradě. To vytváří zvláštní spojení energie a aktivuje pokoru a Boží blízkost. Několika hlubokými nádechy je potom práce s energií ukončena.

Na začátku spirituální cesty stejně jako při průchodu nejbližší vyšší branou vědomí se nezřídka stává, že nejprve musejí být osvobozeni a uvolněni naši osobní „démoni" a nejen to. Mnohdy musejí odejít také úplně cizí bytosti, které jsou s námi spojeny. To se často projevuje tak, že se tyto entity v noci usadí v poli aury, především nad hrudí, a v té chvíli máme pocit, jako by se nám nedostávalo vzduchu. Mnohé bytosti se skutečně pokoušejí znemožnit člověku astrální přísun energie a oslabit ho tak, aby ho nakonec mohly znovu ovládnout. Tomu se někdy říká astrální útok. Ve skutečnost je to však většinou vybuzení vlastních myšlenek a představ, které jsou spirituální cestou vědomí nově oživeny a znovu tak mohou zaútočit na celek. Cítíme potom strach těchto přeludů, které pociťují, že jsou na své cestě a ve svých úmyslech rušeny a rády by se tomu bránily. Reagují na základě pudu sebezáchovy. Pokud to takto pochopíme, je nejlepší okamžitě

odpovědět láskou, a již brzy opět zavládne klid. Při takových astrálních útocích reagují někteří lidé zcela automaticky tím, že se pomodlí Otčenáš, tak jak to učí církev, a jsou překvapeni bleskovým účinkem, který tahle modlitba má. Tady zcela zřetelně vidíme, jak mocně v tomto případě síla modlitby působí, i kdybychom sami třeba do písmene nestáli za pozemskými slovy, z nichž se skládá. Někdy můžeme mít dojem, jako by tu modlitby byly jen pro ty slabé, kteří si nedokážou pomoci sami, nebo vyhlížejí, jako by neměli žádnou vlastní životní energii. Tak tomu ovšem jistě není. Aby se člověk mohl opravdu modlit, musí na sobě už předem hodně pracovat, jinak by svévoli, s níž se stále cítí tak dobře a důležitě, nemohl přetvářet k poznání, že bez Boží síly nejsme ničím. Je to hluboké vědomí a zkušenosti často mnoha životů a událostí, které nám dovolí skutečně a opravdově se modlit. Modlením není míněno pouhé opakování slov, nýbrž otevření srdeční čakry, aby nejvyšší božské síly mohly působit skrze člověka. „Otec činí všechny věci skrze mne," učil vždy Ježíš Kristus. Jako člověk byl schopen nechat proudit nejvyšší energie a každá vteřina jeho života byla ve skutečnosti modlitbou. Vždy stál ve spojení s božstvím. Poslední zbytek lidské vůle k přežití sám předal na kříži Bohu. Tímto činem úplného odevzdání si otevřel bránu do duchovního světa, a pokud bude člověk zralý, může jeho slova „Vy mne pak budete následovat" naplnit. Celou velikost činu Spasitele Ježíše Krista můžeme úplně pochopit teprve tehdy, jestliže sami stojíme těsně před naplněním.

Když vyslovíme slova ranní modlitby, měli bychom se pokusit pocítit lásku a vděčnost, abychom se pod ochranou duchovního světa cítili dobře a v bezpečí.

Při odchodu z ložnice můžeme uvolňovat pozitivní energii, jestliže se na pokoj díváme s láskou, především na postel, která nám v noci posloužila jako místo odpočinku. Pak bychom měli místnosti požehnat a poděkovat duchovním pomocníkům, kteří nás přes noc ochraňovali. Nakonec poprosíme Kristovu sílu o odstranění zbylých negativních energií.

Láskyplná úvaha o posteli může někomu nejprve připadat poněkud podivná, avšak jakákoli hmota je kompresí energie, a tím i životní formou. Je kompresí duchovní síly, která je sama na cestě k lásce a je ve službách lidí. Člověk je vnitřně spojen s Kristovou silou, a jestliže je hmotě projevována láska, může tuto sílu a lásku přijmout. Hmota je za to velmi vděčná, a tak člověk může pomáhat ji povznášet a vtělovat do vyšší vibrace. Hmota pak poděkuje svou vlastní podobou lásky. Brzy už bude ukončen vývoj přístrojů, jejichž prostřednictvím bude možné vnímat vibrace různých druhů hmoty. V auře se dá na základě vibrací a jejich kolísání zcela jednoznačně poznat, zda hmota láskyplnou podporu přijala, právě tak jako zachytit negativní energie.

Jak obrovská vlna posměchu se zpočátku strhla, když lidé začali mluvit se zvířaty nebo přehrávali kravám hudbu ! Pak se ukázalo, že rostlinám se daří lépe, věnujeme-li jim lásku a pozornost, a brzy bude stále jasnější, že úplně každá hmota dokáže cítit. Mezi ní a člověkem také bez ustání probíhá energetická výměna, čímž dochází k oboustrannému ovlivňování. Nikoho by tedy nemělo udivovat, že útočí-li někdo proti vědomí planety třeba tím, že vykořisťuje a ničí přírodu, může mu to přinést značně nepříjemné pocity nebo ho rovnou postihne nemoc.

Tak jako rostliny lépe rostou a prospívají při láskyplném zacházení, i hutnější hmota zůstává lépe zakotvena ve své podřízené formě a svým vyzařováním nám pomáhá snáze zvládat život, pokud o ní uvažujeme pozitivně. Mnohé problémy

všedního dne pocházejí mimo jiné z toho, že naše vibrace nejsou s různými oblastmi hmoty zharmonizované. To může nabýt nečekaných rozměrů a vést k tomu, že četné snahy k dosažení určitých cílů ztroskotají. Z toho lze soudit, jak je pozemský energetický systém propojeny. Může se tedy stát, že v některé dny se nám nic nedaří prostě proto, že zaujímáme chybný postoj. Z hlediska energetické zákonitosti to znamená, že v tuto chvíli jsme s hmotou „na válečné stezce". Člověk je plný stresové energie a nemá smysl pro krásné věci. Okolí reaguje odpovídajícím způsobem, paradoxně i ve chvílích, kdy by se duše spíš měla povznést v harmonii s materiálním světem, jak to v normálním případě také dělá. Všechno závisí na naší schopnosti vnímat lásku, a čím víc dokážeme být se svým okolím v láskyplném spojení, tím pozitivněji hmota reaguje. Není-li tomu tak, reakce je přiměřeně negativní. Je tedy zřejmé, jak je důležité posuzovat úplně obyčejné věci s láskou a vděčností.

Nezřídka se nám nějaký přístroj rozbije poté, co se rozhodneme, že si koupíme nový. Zejména v přístrojích a automobilech se mohou manifestovat síly, které se mísí s osobními částmi lidské bytosti, jež tuto „hmotu" vlastní. Tak jako se v každém domě a každém bytě vytváří astrální bytost podobná lidem, kteří tam žijí, je také na mnoha autech vidět, že se v nich nacházejí citlivé a člověku příznivě nakloněné entity. Nezřídka se v nich také projevují myšlenkové formy vzniklé z pýchy držitele, které však mohou jistým způsobem vozidlo i chránit.

V autě toho zažijeme velmi mnoho. Býváme v něm pozorní, neboť náš život závisí na fungování automobilu a na naší osobní bdělosti. Chceme-li vyměnit staré auto za nové, je z hlediska energie dobré ještě předtím na to připravit všechny osobní myšlenkové formy. To bychom měli provést zcela vědomě a s láskyplnými a vděčnými myšlenkami. Nejlépe je, když už jim můžeme nabídnout nové auto. Tyto „automobilové entity" se jinak mohou cítit přímo uražené a často se stává, že hned po změně majitele se auta rozbijí nebo najednou potřebují obrovské opravy. Když jedeme autem, které nám nepatří, sami můžeme cítit, že to působí spoustu nepříjemných pocitů a bloků. Teprve časem je nový řidič původní myšlenkovou formou přijat a může vůz správně používat. Proto je moudré onu automobilovou entitu pozdravit a představit se jí. Tím okamžitě navážeme laskavý kontakt a vibrace se zharmonizují. Když si člověk na obchodní či soukromé cestě vypůjčí vůz, můžeme často pozorovat, že s cizím majetkem někdy zachází bez respektu, což je způsobeno jeho původní myšlenkovou formou, a nakonec je rád, když auto může zase vrátit. Je naplněno cizí energií, která jen zřídka vykazuje vnitřní řád. Čím dražší ale auto je, tím víc se o ně půjčovna stará, a tedy do něho vnáší energii, což se na jeho „energetické výbavě" okamžitě pozitivně projeví.

Potom někdy cítíme přímo bolest, jestliže auto, které jsme dlouho řídili, zase vracíme. Lehká lítost a vděčnost za bezpečnou jízdu jsou přiměřenými pocity, avšak bolest by se dostavit neměla. V takovém případě si člověk může být jistý, že v autě ještě zůstaly „viset" části jeho duše. Pro celistvost duše je ovšem velmi důležité přivolat její odštěpené částečky znovu zpátky. Ten, kdo ještě pociťuje pouto ke svému starému autu, tedy k částečkám své duše, často říká, že na ně pořád ještě musí myslet. Kde asi je a kdo v něm jezdí ? To jsou jasné důkazy toho, že je bezpodmínečně potřeba přivolat své myšlenkové formy a částečky duše zase zpátky. Může se ale stát, že se necítíme dobře také proto, že nový majitel vozu vede život plný nenávisti, částečky naší duše ulpělé v autě doslova pohltí a ony mu musejí sloužit. To původnímu majiteli těchto částeček působí utrpení a bude to pociťovat velmi bolestivě. Avšak vždy je tu možnost nastolit znovu

původní pořádek. S vděčností si můžeme uvědomit, že bolest nám i zde naznačuje, že je třeba zareagovat, protože něco není v pořádku.

„Kde je bolest, je i cesta !"

Proto občas klidně můžeme své auto láskyplně popleskat, i kdyby si soused měl myslet, že nemáme všech pět pohromadě.

Už při každodenním ranním sprchování lze navodit vědomý kontakt s energetickými poli.

Nejlepší je postavit se pevně chodidly na podlahu či do vany, obě ruce zvednout nad hlavu, dlaně obrátit ke stropu. Tak vzniká spojení mezi Zemí a vyššími světy. Vodu pociťují mnozí jako očistný element, jímž také skutečně je. Voda je neobyčejně přístupná vibracím lásky, a pokud je s láskou a vděčností přijímáme, může svou Boží požehnanou sílu plně rozvinout. Mohutnou očistnou silou je nabita ještě dřív, než nám začne pryštit na tělo. Toho by si člověk měl být vědom a přijmout ducha vody i Kristovu sílu otevřeným srdcem. Může prosit také o to, aby se přeměnila sama struktura vody a nadána svým čistým jasem smyla z těla všechny odpady a energetické nečistoty. Tak není očištěno jen hmotné tělo, nýbrž i jemu blízké duchovní roviny. Navěšené energetické voštiny a karmická pole tím mohou být rychleji přeměněny a jejich zbytky smyty. Cizí energie se s obzvláštní oblibou navěšují do vlasů a odtud se pokoušejí zapůsobit na náš energetický systém a ovlivnit ho. V dřívějších dobách byl nádheře vlasů přičítán zvláštní význam. Bohatá kštice se považovala za zdroj síly. Ve vlasech se totiž opravdu může nashromáždit hodně energie, zejména zdejší, světské síly. Na cestě za Božím světlem ji však člověk nepotřebuje.

V dřívějších dobách symbolizovaly vlasy zdraví a sílu, jako nositele osobní energie byly zneužívány k magickým účelům, a dokonce existovalo vnitřní povědomí, že ve vlasech jsou patrné procesy látkové přeměny a jsou do nich vetkány osobní události.

Na znamení, že se vzdávají svého ega, a na znamení pokory a obrácení se k božskému si nechávali přívrženci spirituálních cest a mniši ostříhat vlasy.

Vlasy do sebe každý den mohou nabrat hodně energie a bývají zasaženy četnými osobními událostmi, protože se nacházejí přímo nad důležitou korunní čakrou a v oblasti hlavy se odehrávají nejrůznější procesy.

Na pokožce hlavy je rozloženo mnoho senzorických bodů a sbíhá se zde řada energetických procesů. Nezřídka lze už podle účesu odhadnout, koho máme před sebou. Vlasy jsou energeticky velmi významné a často můžeme pozorovat, že po umytí a vyfénování vlasů se cítíme mnohem lépe. Takže mytí a stříhání vlasů neslouží jenom k očistě z hlediska tělesného, nýbrž především z hlediska duchovního. Často se stává, že člověk při změně životní situace změní i účes. To signalizuje obnovu a proměnu. Pro muže je denní mytí vlasů většinou poněkud snazší, ale pro ženy to mnohdy představuje nákladnou aktivitu. Proto bychom se měli pokusit předat energetická pole hlavy zcela vědomě očistným silám. Toho dosáhneme cíleným mytím obličeje a posléze symbolickým pohlazením po celé hlavě, od čela k týlu.

Obličejové svalstvo je velice zvláštním místem, kde se s oblibou „usazují" emoce. U starších lidí je tedy na tváři patrné, jaké pocity u nich v životě převládaly. Mají

tvář ztrápenou, nebo jsou v ní veselé vrásky smíchu ? Je-li člověk nazlobený, obličejové svaly se odpovídajícím způsobem stáhnou. V dobách, kdy je člověk šťastný, vyzařují vyšší síly obličejem do okolí. Protože v noci se může projevit mnoho emocí a energetická pole se ráda navěšují právě na tvář, vypadá člověk ráno pomačkaně. Proto je opravdu nutné pamatovat na ranní očistu obličeje, a to i z duchovního pohledu. S láskou a vděčností nabíráme vodu do obou dlaní a necháváme ji stékat po tváři. Často okamžitě pocítíme, že zatímco až dosud jsme dech mohli vést maximálně do oblasti žaludku, můžeme najednou dýchat až do oblasti beder. Cizí energie a celistvá pole karmy dýchání ztěžují, avšak zajištění volného dechu je velmi důležité. Dechem je člověk zvláštním způsobem spojen s božskými silami a cizí energetická pole toho ráda využívají, aby toto spojení rušila a mohla lépe uplatňovat svůj negativní vliv. Také v zubech se ukládají emoce a karmické zátěže, poněvadž je lze svým způsobem přiřadit k systémům orgánů, které leží na energetických drahách vedoucích k odpovídajícím zubním kořenům a zubům.

Po tělesné očistě můžeme s pomocí vody zahájit ještě jeden zvláštní proces. Přes systém čaker jsou energie přijaté z duchovních rovin svedeny k páteři, kterou spirálovitě ovíjejí a stoupají vzhůru. Takto tvoří čtyři spodní čakry harmonickou strukturu, která se spojuje se třemi horními čakrami. Důležitým centrem je přitom zadní oblast hrdelní čakry, přes niž se mnoho vracejících se částeček duše zapojuje opět do celkového systému. Tyto částečky duše mnohdy nějakou chvíli ulpívají v oblasti šíje, než je člověk vnitřně připraven nechat je opět vstoupit. Tento postup ovšem s oblibou využívají také cizí energetická pole a myšlenkové formy, které nás chtějí ovlivnit a pokoušejí se k nám znovu a znovu proniknout. Tak se nám může v týle usadit hněv, špatné myšlenky, závist a mnoho dalších nemilých věcí, vycházejících od jiných lidí. Tuto nežádoucí energii často pociťujeme doslova jako ránu palicí. Lidová mluva to vyjadřuje velmi trefně, když se říká: „Sehnout před někým šíji" nebo „To je jak rána do vazu" případně „Zlomilo mu to vaz".

V celé páteři probíhají mimořádně důležité energetické procesy. Také aura není v zadní oblasti tak dobře chráněna jako zepředu. Proto se mnohé cizí energie pokoušejí proklouznout „zezadu", aby rušily naše energetické struktury. Ale právě tak jako se člověk v hmotné rovině zbavuje prachu, špíny a hmyzu, může stejnou očistu provést v rovině emocionální a myšlenkové.

Pomocí níže popsaného způsobu můžeme jednak podporovat osobní očistné procesy a jednak odstraňovat ulpívající cizí vlivy.

Sprchovou růžici můžeme vsunout do držáku a záda nastavit proudu vody anebo můžeme vzít sprchu prostě do ruky a nechat si vodu pomalu stékat po zádech odshora od krční páteře až dolů ke kostrči a opět vzhůru, pomalu nahoru a dolů. Uvědomujeme si přitom, čeho tím chceme dosáhnout, totiž očištění páteře, energetické podpory z duchovního světa, blízkosti Boží síly a osvobození se od cizích vlivů. Pro to všechno prosíme Kristovu sílu o podporu. Už po několika sekundách můžeme cítit, jak náš **solar plexus** začíná přijímat emocionální zátěž z páteře. Srdce bije silněji, protože v něm nyní roste aktivní Kristova síla, harmonizuje se a očišťuje. To může u každého z nás trvat různě dlouho, ale obyčejně se srdce po krátké době opět uklidní.

Někdo by si snad mohl myslet, že tohle všechno zabere spousty času, avšak čas je světský pojem a svět jednoho dne opustíme. Práci na vlastní duši a lásku v srdci si ale vezmeme s sebou, a podle nich bude naše duše na onom světě jednou

posuzována. Duševní práce by tedy měla mít přednost a rozhodně bychom se neměli věnovat výhradně pomíjivostem světa. To ale na druhou stranu neznamená, že člověk nemá cítit pozemskou odpovědnost, kterou přebral za svou rodinu či za sebe, avšak vždy bychom měli zachovávat správnou míru. Rodině se povede dobře, budou-li v ní respektovány duchovní zákony a působení energetických polí.

I když se člověk ráno cítí ještě relativně klidný a připravený na aktivity všedního dne, v průběhu dne přesto stále víc vnímá neklidné energie a napětí. To potom pociťuje i tělesně. Jestliže se na to zaměříme, vidíme, jak se nám různé svaly napínají. Nejčastěji se napětí projevuje ve svalstvu šíje, na pokožce hlavy, na čele, v oblasti ramen a na rukou a prstech. Často cítíme celkové napětí těla, které se znovu objeví, i když se krátce uvolníme, a teprve pak se dáme zase do práce. Proto je nutné dělat krátké tělesné a duševní přestávky opakovaně. Důležité je především, abychom toto napětí vědomě vnímali, což představuje první krok k jeho překonání. Cizí bytosti a nekontrolovaná pole se v nás stále pokoušejí vyvolat napětí, abychom se dostali mimo ochranu světla a ony námi mohly snáze manipulovat. Čím víc „vlivu" tyto síly získají, tím větší vnitřní napětí pocítíme a tímto neklidem ztrácíme spojení se svou intuicí a duchovním vedením. Do podobného stavu by se člověk pokud možno vůbec neměl dostat a během dne by měl stále znovu zcela vědomě zachovávat klid a vyrovnanost. K tomu většinou postačí už pár klidných nádechů, které mohou navodit spojení s tvůrčími silami a ovlivnit mír a harmonii v okolních energiích.

Prosí-li člověk s čistým srdcem a plný vděčnosti o pomoc, všechny negativní vlivy se v krátké době změní. Pak můžeme ještě nějakou dobu zůstat nehybně sedět a nechat duchovní pomoc působit.

Také po velmi náročných rozhovorech je dobré očistit auru, přičemž se kompletní energetické pole předává Kristově síle. „Klepejte a bude vám otevřeno." Tato síla světla je tu pro člověka vždy, kdykoli si její pomoc vyprosí. Je krásné vidět, jakým světlem a oddaností duchovní pomocníci každého člověka tyto procesy očisty a přeměny podporují.

Především po obtížných telefonátech nebo hovorech s lidmi, kteří chtějí jen mluvit o svých problémech, aniž by měli zájem na jakémkoli řešení, je velmi prospěšné auru očistit.

Úspěšná se přitom ukázala následující slova:

Nejvyšší sílo a nekonečná lásko,
z hloubi duše Tě prosím,
přeměň svou požehnanou silou a láskou
emoce a myšlenky, které na mne
po tomto rozhovoru ještě lpí jako zátěž.

Dovol mi prosím poznat,
co ještě musím vykonat.

Pošli pryč to, co ke mně nepatří,
a přeměň všechno ve své nekonečné
síle a lásce - podle své moudrosti.

Prosím, naplň mne hlubokým mírem,
abych mohl/a posílen/a pokračovat
v cestě k Tobě.

S vědomím míru v sobě
se vynasnažím zůstat klidný/á,
v rozhovoru nemrhat energií,
nepřipouštět přehnané emoce, nevyzrazovat důvěrné informace,
a neodsuzovat ani nehodnotit.

Ať se vždy snažím pociťovat
stálou a nekonečnou lásku
a poznat, co mi radí.

Z nejhlubšího srdce Ti děkuji.

Každý, kdo vykročí na duchovní cestu, by se měl naučit rozlišovat mezi účastí a vcítěním. Vcítění nikdy není výhodou, protože tím se zaplétáme do energetických polí druhého, a už mu nemůžeme neutrálně pomáhat. Účast je důležitým aspektem ve vývoji duše, avšak vcítění bychom se měli vyhnout. Člověk při něm trpí, avšak to není zpracováním karmy, protože ten, kdo trpí bez poznání, trpí stále znovu. Naopak u hluboce pociťované účasti se otevírá srdeční čakra a energetickému poli bližního se dostane pomoci, aby mohlo svou bolest transformovat do vyšší roviny. Toto se u vcítění stát nemůže, protože vlastní systém se chrání před cizí bolestí a srdeční čakru naopak uzavírá. Lítost vyvolaná vcítěním napájí většinou jen cizí energetická pole, která se takovými pocity živí.

To samozřejmě neznamená, že bychom nikdy neměli bližního litovat, avšak přesto je důležité vidět souvislosti ve správném světle. Když ztratíme milovaného člověka, který musel opustit tuto pozemskou rovinu, je bolest také přirozenou reakcí, avšak stále bychom si měli být vědomi, že tohle všechno se děje podle duchovních zákonů a nemohlo se to stát jinak.

Očistu aury můžeme rozšířit i na místnosti, byty či celá pracoviště. K tomu bychom měli místnost nebo určitou oblast naprosto vědomě obsáhnout myšlenkově i pocitově a předat vyšším rovinám. Taková očista je účelná vždy, i kdyby se prováděla bez bližšího záměru, protože v okolí se stále nacházejí duchovní bytosti a energetická pole, která do místností pronikají poštou, telefonem, přístroji nebo lidmi.

Tento postup můžeme opakovat relativně nenápadně. Časem zatoužíme po tom, abychom tato očistná slova mohli vyslovovat vždy, když nás zavalí ruch okolí nebo přemůže vlastní napětí.

Je pravým požehnáním, že každému člověku, který se obrátí k Boží lásce, se této možnosti proměny může prostřednictvím Kristovy síly dostat. Někdo by si snad mohl myslet, že místnosti smějí a dokážou očišťovat pouze kazatelé či kněží, ale není tomu tak. Dokáže to úplně každý a nikdo nemá výhradní právo na Kristovu sílu. Určitě existují lidé, kteří si do tohoto života přinesli větší potenciál a ten také mají použít, avšak transformace a očista v osobní oblasti, stejně jako modlitba zaměřená na všechen život, mohou být využívány stále. Jestliže se větší počet lidí orientuje na společný cíl, dokážou společně transformovat zvlášť velké množství

energie, kolektivní myšlenkové formy se mohou změnit a prastará pole se přemění zpátky na lásku.

Tato možnost však bohužel bývá využívána jen zřídka. Mnohému utrpení bychom se mohli vyhnout, kdyby stará energetická pole byla společně přeměněna. Dokonce i války by se daly odvrátit, kdyby mnohé nízké bytosti už nenašly základnu pro podněcování lidí k válčení a k zneužívání moci. Ale to všechno patří k procesu učení a jednou lidstvo na této planetě dospěje tak daleko, že se společné transformace uskuteční.

Vedle této skvělé možnosti energetické přeměny a pročištění láskou přirozeně existuje, tak jako u všech věcí, také nebezpečí zneužití. Jak mohou láskyplné myšlenky naplnit prostor pozitivní energií, může nenávist, závist či bezcitnost naplnit a zamořit životní prostor energií negativní.

Ve středověku měli mnozí lidé sklon posuzovat ostatní nepřejícně a se závistí. Lidé byli částečně zapleteni do ustrnulých vzorů víry a sebe a své mínění považovali za jedině správné. Všude bylo mnoho zrady a prokletí, dokonce i ve vlastních rodinách. Názory, které nebyly identické s jejich vlastními, byly často potlačovány dokonce násilím. Rozšířil se snad mor, „černá smrt", tak mocně právě proto, že tolik lidí „zamořilo" své emocionální a duchovní okolí ?

Je velmi zajímavé pozorovat, jak je toto staré morové pole, právě tak jako některá další globální pole epidemií, v současné době zpracováváno. Začalo to aktuálními diskusemi a nebezpečím bakteriálního útoku ze strany teroristů. Mnohé současné fyzické zjevy jsou zbytky starých karem obětí moru nebo podobných epidemií, které jsou teprve nyní konečně zpracovávány. Je to důležitý proces a pomáhá očistit celkové pole aury Země.

Také tento proces můžeme podpořit **modlitbou.**

Zkusme třeba následující slova:

Dokonalá božská lásko, prosíme Tě
o podporu pro lidi a živočichy,
kteří nyní musejí projít zkušeností
nouze a utrpení.

Prosím, věnuj jim vnitřní sílu a důvěru,
aby tuto situaci zvládli co nejlépe.

Prosím, pomoz jim,
aby si z toho odnesli osobní poznání
a dobře zvládli případné karmické rozřešení.

Dej jim fyzickou i vnitřní sílu
a pomoz jim, aby našli svou cestu k Tobě.

Děkujeme Ti z celého srdce.

Každý člověk by měl plánovat svůj den pokud možno v klidu a pokusit se rozeznat situace, které jeho vnitřní klid ruší a mohou vyvolávat napětí, tlak a nedobré

pocity. Vnější vlivy, které na naše energetické pole negativně působí, jsou velmi početné.

Takovým vlivem může působit například nátlak na kupující v obchodě nebo obchodník, kterému jde jen o zisk. To senzibilní lidé při nákupech okamžitě pocítí jako pole napětí. Takovým polím může jít člověk s čistým svědomím z cesty, ledaže by se v jeho vlastním nitru probudily emoce, které by naznačovaly, že určité myšlenkové formy s tím přece jen ještě mají co do činění. Potom se musíme sami sebe ptát, zda v sobě náhodou ještě nenosíme zárodky „prospěcháře". Pokud se takové oblasti ukážou, měli bychom je otevřeně a čestně přijmout.

Osobní andělé strážní, kteří člověka provázejí, mají zvláštní zájem na tom, aby svému chráněnci zprostředkovali informace a vědomosti, které pro své životní situace a k svému poznání potřebuje. Dopřejeme-li si čas a necháme tyto informace zcela vědomě proudit, může nastat báječná a láskyplná výměna. Na jedné straně mají radost strážné bytosti a na straně druhé profituje člověk, který o této pomoci rozhoduje. Existují také andělé strážní, kteří se nestarají o záležitosti všedního dne, nýbrž výhradně o rozvoj takových kvalit duše, jako je pokora a láska k bližním. Přiblíží se nám zejména v případě, že usilujeme o další duchovní vývoj. Pro každodenní život má každý z nás k dispozici mnohdy dokonce několik takových strážných bytostí. Jestliže tyto láskyplné bytosti přijmeme jako dar a průvodce, nikoli jako služebnictvo určené k našemu pohodlí, nastane plodná výměna. Také andělé strážní a duchovní pomocníci se mohou z vnitřních rozhodnutí člověka poučit.

Při zaměstnání, se všemi energetickými výdaji běžného dne, nesmíme přirozeně zapomínat na tělesnou energii. Tělo může denně mobilizovat jen určitou míru energie, která se s přibývajícím věkem zmenšuje. Duch se ve stáří může projevit zřetelněji, tělo se však jistým způsobem musí podřídit genetickým zákonům stárnutí. Tělesné aktivity a nervová zátěž se snižují, ale neměli bychom to vnímat jako krok zpátky nebo dokonce jako trest. Čím láskyplněji to totiž přijímáme, tím harmoničtěji může všechno probíhat. Místo energetických střetů a nespokojenosti to prostě berme jako danou věc. Děti se v normálním případě rodí mladším lidem a ti je vychovávají, protože k tomu mají potřebnou sílu. O pozemské zaopatření se lidé snaží ve středním věku, aby se ve stáří mohli zase více starat o duševní a duchovní hodnoty.

Avšak ani zde neexistují pevné normy. Každý člověk by měl sám poznat svou hladinu energie, vzít ji na vědomí a podle ní se pak řídit. To znamená, že by si své energetické zásoby měl rozdělit na celý den, aby večer už netrpěl tak velkým nedostatkem, že by na něho mohly zapůsobit nejrůznější negativní vlivy.

Je mnoho míst, na kterých člověk může přijít do styku s obtížnými energetickými poli. K nim patří například hřbitovy, kde nás mohou přepadnout velmi nepříjemné pocity, které tu zanechali zdejší, se zemí svázaní zemřelí nebo truchlící lidé. Na takovýchto místech je rychle patrné, jak podobné pocity vnějšími cestami působí na mysl.

Také v téhle situaci lze užít nápomocná slova:

Nekonečná moci Stvořitele,
z celého srdce Tě prosíme o podporu

pro duše, které opustily své tělo.

Stůj při nich, aby se zbavily
bolesti a nepochopení,
posiluj je v moci odpuštění
a veď je na jejich cestě poznání
do duchovních rovin.

Pomoz jim, prosím, aby se oprostily
od všech svých vazeb a dosáhly poznání,
které potřebují k svému vývoji.

Dej jim pocit blízkosti
svého nekonečného proudu lásky,
aby z něho mohly čerpat sílu
pro své další snažení na duchovní cestě.

Ze srdce děkujeme za Tvé vedení.

Také na silnicích, cestou kolem právě zabitého zvířete, může citlivý člověk někdy pocítit, jaký šok taková zvířecí duše utrpěla. Také zde bychom měli prosit o božskou pomoc, aby se opět mohla zařadit do Božího plánu vývoje. Existují zástupy andělů, kteří se starají speciálně o zvířata, a k podobné lidské prosbě jistě nezůstanou hluší.

Vnitřní klid také velmi rychle ztrácíme, necháme-li se strhnout k odsudkům. Prostřednictvím veliké jednoty veškerého života se člověk odsuzováním může velmi rychle napojit na mocné politické, kulturní, ale také válečné energie, a pak mu dá nesmírnou práci, aby se znovu přiklonil k lásce. S každým člověkem, kterého urazíme nebo slovy energeticky raníme, navážeme okamžitě vnitřní kontakt a budeme se s tím muset vyrovnat. Taková spojení nezřídka vydrží dlouho, protože bezcitné energetické bytosti na této planetě se podobným jednáním živí a stále znovu ho podněcují.

Přestože úkoly pro tento život máme předem určené a dostáváme se do situací, které nám mohou přinést poučení, můžeme zároveň hodně napomoci tomu, aby všechno probíhalo rychleji a mnohé energetické konflikty vůbec nevznikaly. Pokud se přesto k něčemu připoutáme, dovolíme, aby vznikly vazby, vždycky se za to v duchovní rovině můžeme omluvit a s potřebným pocitem poznání a pokory pak dosáhnout odpuštění a harmonie.

(6)

NALADĚNÍ PŘED SPÁNKEM

Za normálních okolností strávíme až třetinu svého života ve spánku, z čehož jasně vyplývá, jak důležitá a cenná tato část života musí být. Pro tělo znamená spánek čas odpočinku, v němž se přijímají a zpracovávají duchovní energie. Také napětí

a křečovité bloky mohou být ve spánku zase odbourány a tok životní energie se může obnovit. Vědci, kteří se spánkem zaobírají, při pokusech s testovanými osobami zjistili, že strávíme-li příliš mnoho hodin beze spánku, přestáváme úplně vnímat. Dokonce ani při citelném poranění lidé se spánkovým deficitem nepociťovali žádnou bolest a jejich mozek už nebyl schopen normálně vnímat okolí. Vědomí se zakalovalo stále víc a pozvolna se vzdalovalo normálu. To dává jasně znát, že tělu máme dopřát dostatek spánku, aby mohl v zdravém těle působit zdravý duch.

V emocionální rovině jsou ve snu znovu vyvolávány četné dojmy, čímž zároveň dochází k jejich zpracování. Totéž platí i pro myšlenkové formy.

Mnohé procesy se odehrávají bezděčně a bez našeho vědomí a pouze minimum ze značného počtu snů je skutečně ponecháno v paměti tak, že si na ně příští den za plného vědomí ještě vzpomeneme. Lidé v sobě mají zabudovanou jakousi astrální bariéru, aby noční duchovní zážitky byly dennímu vědomí do značné míry nepřístupné.

Zvláštní skupinu tvoří energetické procesy, které v člověku probíhají při narkóze. V medicíně je známo, že dokonce ani v nejhlubším spánku není nikdy dosaženo tak veliké míry uvolnění jako v plné narkóze. To je způsobeno tím, že z fyzického těla je při narkóze odstraněno ještě víc duchovních aspektů osobnosti než během normálního spánku. Už mnohokrát se stalo, že ačkoli při operaci páteře nakonec ke skutečnému zásahu do hlubší tkáně vůbec nedošlo, byl dokonalým uvolněním, způsobeným narkózou, odstraněn blok, který působil na nervy. Proto byla po narkóze bolest najednou, jakoby sama od sebe, tatam. Vnímavost je při umělém spánku potlačena do té míry, že ani přes nevědomé pociťování bolesti nebo velký hluk nedojde k probuzení. Na počátku výzkumu narkózy ovšem došlo k vzácným případům, kdy lidé přesto přišli k vědomí, ale nedokázali se vůbec hnout ani to dát jakkoli jinak najevo. Konec operace prožívali při plném vědomí, což vedlo k nesmírné emocionální zátěži. To už se snad dnes díky vynikajícím novým vymoženostem anestezie naštěstí nestává. Příležitostně bychom si měli vzpomenout, jakým pomocníkem pro nás narkóza je a jak nesmírně užitečné může být její použití.

Vazba duchovních nositelů s materiálním tělem je během narkózy přerušena tak důkladně, jak k tomu v přírodě nikdy ani nemůže dojít. Proto někdy trvá tak dlouho, než se duchovní pole po narkóze opět zharmonizují a nastane zase řádná výměna. Také cizí nehmotné bytosti rády využívají situace a vplíží se do energetického systému člověka, zatímco ten se nachází v duchovních sférách, daleko od svého pozemského těla. Ovšem pokud se narkóza aplikuje vědomě a s ohledem na duchovní záležitosti, může se mnoha problémům předejít a všechna vyšší těla se bez nejmenších komplikací znovu harmonicky začlení.

Každou noc během zdravého spánku vystupuje astrální stejně jako éterické, kauzální a spirituální tělo z těla fyzického a pohybuje se v duchovních rovinách. Zde můžeme zřetelně rozeznat, že duchovní energetická těla k sobě patří neoddělitelněji, než to ve spojení s hmotným tělem lze vnímat. Hmotné tělo patří do úrovní říše zvířat a z nich bývá ještě dlouhou dobu ovlivňováno. Láskyplná práce duchovního světa však proudy z těchto úrovní transformuje. Tak jako Ježíš vzal své pozemské tělo s sebou do duchovního světa, mají ho všichni lidé následovat a se svými těly učinit totéž. Tělem je každý člověk spojen se všemi oblastmi ze světa zvířat, rostlin a minerálů. Tento krok - tělesná transformace

do duchovních rovin - však ještě nebyl pro celé lidstvo učiněn. Záleží však na každém z nás, jak dalece dokáže tuto přeměnu uskutečnit.

V současné době absolvují mnohé duše v noci náležitá školení, která je mají připravit na události nadcházející doby, v níž se budou vjemy na této planetě zřetelně rozšiřovat. V době nepříliš vzdálené padnou u mnoha lidí úzké hranice rozumu, zbořeny mocnou transformační silou plynoucí z Kristovy energie, a zavládne vyšší vědomí. To bude znamením nové doby a lidé už se na to mohou, plni důvěry, naladit. Vědomosti získané během noci a to, co se duše již dozvěděly, máme k dispozici okamžitě, při probíhající globální transformaci. A právě o tom hovoří slova Bible, podle nichž „dcery budou prorokovat a jinoši budou mít vidění".

Stejně tak podporuje duchovní vedení v noci osobní „programy" zpracování. Vlastní vyšší duchovní energie mohou za podpory božských sil rozpouštět karmická zatížení a měnit je v lásku. Protože se to nyní děje ve velikém rozsahu, je zvlášť nutné dbát na střežený a pokojný noční odpočinek.

Proto se doporučuje nedívat se krátce před spaním na žádné vzrušující filmy, protože mozek pak ještě jistou dobu dojmy dále zpracovává a klidný noční spánek tak nastává teprve později. Nejpříznivější a pro duchovní síly nejsnesitelnější je poklidný, uvolněný závěr večera.

Komunikaci v rodině však bohužel velmi často zastupuje puštěná televize a vyprávění o událostech dne bývá spíš výjimkou. To je veliká škoda, protože výměna zážitků a sdělení pomáhá odvrátit emocionální zátěž, která na nás během dne dopadla. Potřebný proces poznání u člověka, který umí naslouchat, se mnohdy může nastartovat teprve vyprávěním, náhlé prozření pak přichází teprve při opětovném „energetickém doteku". Lidé o sobě, o pocitech, které zakoušeli během dne, vědí čím dál méně a méně spolu mluví. Avšak jsou to právě tyto oblasti, o nichž jsme schopni se ze svého vnitřního potenciálu hodně dozvědět a vyřešit určité vzory a převzaté struktury. Bez vědomé podpory je to proveditelné jen stěží. Často může člověk teprve při vyprávění jasně rozpoznat určité souvislosti a z intuitivních rovin se mu pak dostane ještě i rady, jak nejlépe s konkrétní situací naložit. Všechny problémy si přirozeně můžeme vysvětlit i sami, přesto však rozhovor o zážitcích většinou za tu námahu stojí. Už jen proto, že v rodině v ideálním případě vládne důvěra, která vnitřní procesy řešení ulehčuje a podporuje.

U postele, v blízkosti hlavy, bychom pokud možno neměli mít žádné elektrické přístroje. Například elektrické budíky mohou hladinu energie značně snižovat. Taková vodní postel třeba představuje báječnou možnost uvolnění páteře. Bývá vždy příjemně prohřátá a mnozí lidé si rádi dopřávají ležení na vodě, avšak proud se do ní bohužel dá přivést jen tak, že kabely k ohřívání vody vedou kolem celého těla. Pokud by voda v noci začala být chladnější než tělo, muselo by se na její ohřátí vynaložit značné množství energie, a tělo by bylo oslabeno.

Na nerušený noční klid má velký vliv také výživa. Jestliže se pozdě večer ještě vydatně najíme, a navíc si dáme těžká jídla, protahuje se trávení pozdě do noci a tělo na to spotřebovává mnoho energie a pozornosti. Právě v noci probíhají četné procesy látkové výměny a přehnané zatížení žaludku a střev může vést k zácpě. To, co pozdě večer sníme, často také poslouží jen k zakládání tukových polštářků, místo abychom to prostě „spálili". Zpravidla se doporučuje po osmnácté hodině už nic nejíst ani nepít, aby tělo nebylo v noci zatěžováno trávením. To se ale

v běžném dni těžko dodrží, protože mnozí lidé přicházejí z práce pozdě a přirozeně mají hlad. Také pocit žízně je velmi individuální a měl by se řídit osobní potřebou. Často sami nejlépe cítíme, co tělu prospívá a co ne. Zkušenost je nejlepším učitelem. Každý by si tedy měl najít svůj vlastní čas, aby co nejdříve povečeřel, a množství vypitého alkoholu udržel v rozumné míře. Nadměrná konzumace alkoholu ošálí tělo zdánlivou únavou a spánek je velmi povrchní. Astrální tělo se v takovém případě většinou nemůže od hmotného těla vzdálit ani na půl metru, takže nedosáhne vyšších rovin. Energetické rezervy se nedobíjí a noční duchovní práce není vykonána. Dochází-li k tomu často, tělo reaguje sníženým vnímáním a fyzickou nemocí, protože ani čakry v noci nemohou správně pracovat.

Kolem postele bychom neměli mít žádné police s knihami, protože mnoho knih vyzařuje vlastní auru a působí svým obsahem, přestože to člověk vědomě nevnímá. Nevědomé oblasti se prostřednictvím knih napojují na rozdílná astrální pole, což může vést k disharmonii. Leží-li v bezprostřední blízkosti postele dokonce kniha o válce, mohou zde proudit velmi nepříjemné energie, které brání klidnému a posilujícímu spánku. Ani jiné police nebo dekorace stěn by se neměly nacházet v blízkosti hlavy, protože naše vnitřní oblasti to považují za nebezpečné a ve strachu, že by nám něco mohlo na hlavu spadnout, podprahově vybudují protipole. K lůžku by také neměly směřovat žádné špičaté předměty. Postel pokud možno nemá stát pod oknem nebo mezi dvojími dveřmi. Za těchto okolností se jen těžko může vytvářet mohutná ochranná energie. Kovové postele zásadně mění duchovní energetická pole v člověku a mohou způsobovat těžké disharmonie. Má-li postel sama ostré rohy, dostávají se podvědomé oblasti do obranného postavení, aby se tak chránily před zraněním. V blízkosti postele je dobré mít co nejméně předmětů, aby se regenerace mohla týkat výhradně našeho osobního pole a nezabývala se věcmi, které se bezprostředně dotýkají aury. Zvláštní místo zde patří magii. Nezřídka totiž bývají prostřednictvím dárků přenášeny staré, temné síly, které se pak rozšiřují a rády by se v souladu se svým určením projevily. To platí v zásadě pro celý byt, ale zejména pro ložnici. V energetickém poli ložnice lze zřetelně poznat, že vyrovnaná, pozitivní hladina energie extrémně klesá, je-li místnost zkoumána mnoha očima. Zejména když ji ukážeme lidem, kteří obyvatele nemají příliš v lásce. Mohou tím v ložnici zanechat zbytky svého nepříjemného naladění. Jakmile je v lidském vědomí uložen nějaký prostor, můžeme se na auru takového prostoru myšlenkově napojit a působit na ni. Proto je nesmírně důležité chránit zejména vibrační pole ložnice.

Často slýcháme, že člověk se má večer ještě jednou zabývat všemi svými problémy, aby dosáhl optimálního řešení. To je jistě vhodné, a pro spirituální cestu dokonce nezbytně nutné, avšak měli bychom to provozovat spíš v podvečer, nikoli těsně před spaním. Ještě vhodnější jsou k tomu ovšem ranní hodiny, chvíle během dne nebo čas meditace. Protože proces zpracovávání a poznávání je vždy provázen emocemi, je nutné se jimi také zabývat. Nezřídka jsou to emoce jako strach, zlost, stud a podobně. Pokud před spaním otevřeme nějaké závažné téma a rozvíříme ho, trvá někdy celé hodiny, než nastane energetické vyrovnání a zavládne zase harmonie. To se může táhnout až do pozdní noci. Pokud s něčím takovým dokonce usneme, působí tyto síly nekontrolovatelně a bez vedení v emocionálním těle a noční spánek pak je neklidný. Takové nedobré pocity často bývají velmi rozčilující a usnout se prostě nepodaří. Jinak bychom sice usnuli celkem bez problémů, ale krátce před spaním jsme přece jen ještě jednou v duchu probírali problém s kolegou a emocionální vlny v nás prostě mohutně převládly. A tak se převracíme sem a tam a usilovně se pokoušíme problém dostat z hlavy. Tady zpravidla pomáhá pouze pevné předsevzetí vypořádat se s tím dozajista ráno. Tím

je problém z vědomí odstraněn a člověk začne myslet na klidnou, láskyplnou energii, aby se mohlo dostavit energetické vyrovnání a vlny se opět utišily.

Aura v této chvíli ukazuje neklidné vlny emocí, viditelné většinou kolem hlavy, srdce nebo žaludku, případně na některých slabých místech člověka. Pohybují se ve velkých, úzkých vlnách. Je-li převládající emocí zlost, ukazuje se energetická struktura s hranatými šipkami prostoupená neforemnými útvary. Nejzřetelněji viditelná barva je přitom „červeň hněvu", spojená s hnědými a černými odstíny.

Takové emoce usínání nevyhnutelné ztěžují. K vyrovnání podobných polí se proto doporučuje večerní modlitba.

Večerní modlitbou se určitým způsobem aktivují noční ochranné energie, které pak mohou účinněji chránit energetické pole člověka. Cizí bytosti se často pokoušejí proniknout do příslušného pole aury, a jestliže v něm naleznou spřízněnou vibraci, začnou tam působit.

Láskyplnou modlitbou se okamžitě vyrovnají také neklidné energetické proudy v auře v blízkosti těla a nastoupí vnitřní mír. To lze velmi dobře pozorovat u dětí, s nimiž se jeden z rodičů večer modlí. Okamžitě se projeví láskyplná síla, která malého pozemšťana podpoří, ochraňuje ho a zharmonizuje vzrušující události dne. Děti cítí zvláště bezpečí, které je hluboce procítěná modlitba schopna vyvolat. Poskytuje možnost zastavení, vyvolává důvěru, a také pocit, že rodiče se o dítě postarají a pomodlí se za ně.

Pokud někomu s opravdovou láskou řeknete „Budu se za tebe modlit !", jde o zcela zvláštní energii bezpečí a účasti. Jestliže to dotyčný dokáže připustit, dospějí tato slova až do jeho nejniternější podstaty.

Vědomí dítěte je také naladěno na klid a mír, a dokonce i dítě dokáže své energie soustředěním během modlitby upravovat a předávat vyšší síle. Výborně to zabírá také proti svévoli. Dítěti je zcela jasné, jak cenné vyšší síly jsou. Můžeme slovy prosit o ochranu i o láskyplné proudění Kristových sil. Může vyjadřovat svá přání a prosit o krásu, mír a harmonii.

Zcela vědomě bychom měli vynechat slova jako „už nechceme mít strach" nebo „ten zlý kluk od sousedů ať už tě víc nebije", protože to zase okamžitě vynáší na povrch negativní pocity a maří harmonické vyvážení. Pak opět působí strach a ne mír. Protože v mysli ono „ne" neexistuje, promítá se pouze obraz bijícího sousedova chlapce - nikoli klid, který by přineslo jeho „ne"bití. Potom se vynoří strach, ale ne mírumilovné řešení. Z toho důvodu je důležité, také pro naši vlastní modlitbu, líčit pouze láskyplné působení vyšších sil. To samozřejmě neznamená, že problémy někam odsuneme, ale neměli bychom se jimi zaobírat před spaním, protože své pocity si do noci bereme s sebou. Proto bychom měli mít dobu určenou k práci na vnitřních úkolech, ale zároveň také dobu spánku pod ochranou vyšších bytostí.

V auře člověka, který se před spaním modlí, lze zcela jasně vidět, jak na láskyplně, od srdce pronášenou modlitbu reagují dokonce tělesné buňky. Mnohá místa v éterické auře těla, jejichž energetické vyzařování bylo narušeno nebo zúženo, se tím narovnají a energie zase proudí. Okamžitě nastává uvolnění a pouze v tomto stavu mohou energetické proudy správně protékat. Vnitřní hojivé síly mohou zahájit svou službu. Dobrou energetickou podporu si můžeme sami poskytnout tím, že si pravou ruku položíme na temeno hlavy a levou na pupek.

Toto spojení vyrovnává nahromaděné shluky negativní energie, odbourává koncentraci energie kolem oblasti hlavy a aktivuje tok energie čaker podél páteře, který uvolňuje napětí a podporuje harmonii.

Jestliže během modlitby žádáme o vyrovnání napětí a tlaku, můžeme okamžitě pocítit, jak rychle se svalstvo šíje nebo jiné napjaté části těla uvolňují, dech se zklidňuje, je pravidelný a zaplavuje nás pocit bezpečí a klidu.

Uvolňuje-li člověk akutní karmu, může se stát, že emocionální oblasti problému jej oloupí o spánek, protože vědomí prostě nemůže problém opustit. Pak je lepší vstát a chvíli se dívat z okna. Setrvávat v posteli a mít čím dál tím větší zlost není řešení. Mnohdy je krátké rozptýlení rozumné, protože potom se zase snáze naladíme ke spánku. S pociťovanou zlobou se emocionální pole jen rozšiřuje a je potom těžší ho odstranit.

Žijete-li v partnerském vztahu, můžete si večer vzájemně poskytnout krátkou masáž. Touto „ruční" terapií se osobní energetické pole okamžitě lehčeji uvolní a případné nahromaděné proudy může začít podporovat energie z vnějšku.

Svůj den bychom měli zakončit modlitbou, ale ta by měla být zcela individuální. Přitom lze také poděkovat tělu, se všemi funkcemi a orgány, za jejich činnost a působení. Modlitba nemusí být nikde napsaná a nemusíme ani pokaždé užívat stejná slova. Zcela podle přání a nálady je můžeme denně obměňovat, protože každý den zanechává nové dojmy a aktivuje nové energetické proudy. Rozhodující je vnitřní zaměření a přání vycházející ze srdce, slova pak naše srdce následují, a proto budou vždy správná.

(7)

OBLEČENÍ

Oblečení neslouží jen jako ochrana před povětrnostními vlivy a k zakrytí těla, nýbrž ve velké míře působí i na energetické pole člověka. To se nachází v auře, má vliv na éterické tělo a je napájeno osobní energií. Kromě toho na nás působí také energie, s nimiž jsou části oděvu spjaté. Oblečením můžeme vyjadřovat nálady či duchovní orientaci, ale také příslušnost k určitým skupinám nebo organizacím.

Oděv by měl člověka chránit, ale zároveň jej můžeme využít k prezentaci společenského postavení nebo vyjádření duševního rozpoložení.

Vezmeme-li někomu oblečení nebo necháme-li ho, jak tomu dřív často bývalo ve vězení, svléknout a potom nahého chodit sem a tam, nechráněného před cizími pohledy, vyvolá to v něm velký stud a pocit pokoření. Ochrana, kterou nám oblečení poskytuje také energeticky, je prolomena. Toho lidé často využívají, aby nepřítele připravili o sílu a důstojnost a prolomili jeho energetické pole.

Široká róba symbolizuje odpradávna velkou auru, která má představovat spirituální pokrok a duchovní velikost. Při kultovních nebo náboženských obřadech

a při soudních jednáních vyjadřují pokrývky hlavy jednak to, že nositel má blízko k božskému vedení, jednak slouží jako „přijímač" vyšších vnuknutí.

Úzké oblečení naproti tomu přitahuje pozornost k tělu a působí spíš jako pobídka k tomu, abychom si je představovali, případně rovnou jako vyjádření sexuální energie. Úzké oblečení tělo energeticky tolik nechrání, avšak přitahuje k sobě pohledy. Vědci provedli studii, v níž se zcela jasně prokázalo, že pokusné osoby, pokud je po určitou dobu někdo zezadu pozoroval, jednoznačně pociťovaly takové pohledy jako energii. Výsledky byly ohromující a ozřejmily, jak silně lze pohledem energii přenášet a jak intenzivně tyto cizí energie mohou proniknout do osobní aury. Lidová tradice praví, že **zlé ženy** nemáme nechat nahlížet do kočárků, protože by tak mohly použít **zlý pohled** a dětem ublížit. To je určitě podloženo skutečnými případy z minulosti.

Každý nový módní trend v současné době určuje několik málo návrhářů, kteří vymýšlejí pravidla, jak se ženy a muži mají oblékat, jestliže chtějí být „in". Základ tkví ve velmi staré potřebě člověka být uznáván a akceptován. V duchovní rovině se módní průmysl člověku snaží namluvit, že by obojího jistě dosáhl, jen kdyby se vždy poslušně přizpůsobil příslušným směrnicím. Mnoha lidem připadá zatěžko nepodlehnout, poněvadž neustálá změna má i své pozitivní stránky. Trvalou vnější změnou může člověk vyhovět i změnám ve vlastním nitru. Rychlý proces přeměny může být posléze prezentován i zvnějšku, a může nás dokonce bavit zkoušet nové věci a vyjadřovat energii nového stylu. Pokud se taková proměna nekoná pod tlakem, nýbrž dobrovolně, může nás i pozitivně ovlivnit. Snad nikdo úplně neunikne diktátu módy, avšak je dobré zachovat si v tom směru pokud možno svobodnou vůli.

V dřívějších dobách byla příslušnost k určité profesní nebo společenské skupině demonstrována oblečením. Mocní mívali jedinečná roucha, nad nimiž „normální občan" žasl, obdivoval je, a tím uznával jejich nadřazenost. To se projevuje ještě dnes, i když už v mnohem slabší formě. Ti, kteří nosí nákladné a nápadné oblečení, bývají lidmi, kteří je potkávají a obdivují, energeticky nabíjeni. Slovo „obdivovat" ale v tomto případě skutečný obdiv neznamená, jelikož se spíš zraňujeme. Obdivujeme-li někoho přespříliš, odevzdáváme mu kus své osobní energie a energeticky se s ním spojujeme. To může působit ještě dlouhou dobu, a dokonce to můžeme vnímat bolestivě, jako chorobnou touhu po osobě, k níž naše pozornost, tedy energie, proudí. Takové spojení, které je zakotveno v auře a touží na nás působit, nám ono pouto znovu a znovu připomíná. To v sobě ovšem skrývá i jistou přednost, a sice, že tak můžeme poznat svou nesvobodu.

Jak silně se energie obdivem přenáší, lze velmi zřetelně vidět, pozorujeme-li teenagery při koncertu nějaké hvězdy populární hudby. Idolu je připisována dokonalost a splnění všech snů, které by fanoušek ve skutečnosti měl hledat ve vlastním nitru. Ze **solar plexu** pak mohutně proudí osobní energie směrem k idolu. Když tato odtékající energie dosáhne určitého množství, tělesný systém v zájmu vlastní ochrany vypne a dotyčný omdlévá. Trvá velmi dlouho, než se taková energetická ztráta opět vyléčí. Mnohá pop-star tedy živí své ego touto energií, a pokud je na výsluní, cítí se poměrně dobře. Když ovšem její písně ztratí oblibu, fanoušci ji přestanou zbožňovat a nebudou už jí posílat žádnou energii, její ego spadne do velké energetické díry. Aby onu energetickou prázdnotu vyrovnaly, mnohé hvězdy se uchylují k drogám a alkoholu. Proto je nesmírně důležité, nepoužívat tyto energie jako duševní potravu. Je třeba se orientovat na vyšší

energie, kde nemůže nastat žádný nedostatek, ani když popularita pěvecké či herecké hvězdy klesne.

Mnozí bohatí a mocní si dnes dělají starosti, co drahého by si vzali na sebe, aby v očích společnosti neklesli. Držet se příslušných nepsaných zákonů a učinit zadost společenským pravidlům hry, to vše nezřídka vyvolává velký stres. Takže mnohdy se pro jeden večer „spotřebují" šaty za tisíce eur jen proto, aby demonstrovaly společenské postavení a neposkytly žádnou živnou půdu kritikům. Jaké to plýtvání bohatstvím naší planety !

Přesto bychom z toho neměli nikoho obviňovat, neboť jde o požadavky společnosti, která si takové divadlo žádá a podle příslušného diktátu módy, již představují slavné osobnosti, se nezřídka orientuje. Ostatní by také chtěli žít z energií, které tito lidé šíří. Také by chtěli pocítit dech zdánlivého kouzla, které je obklopuje. Ve skutečnosti však hledají božskou lásku a bezpečí, jež mají ve vlastním nitru. Někdy může takové přání znamenat odklon od jejich vlastních úkolů a „nerozpoznáni" věcí, které by se za pozemskými úkoly chtěly zjevit.

Od mnohdy náročných módních výstřelků si ovšem můžeme docela dobře udržet odstup, jestliže si najdeme svůj vlastní styl. Při mnohotvárnosti světa módy to není vůbec nic obtížného.

Lidé, kteří lpí na určitých tradicích, určitě zvolí styl oblečení, připomínající příslušnou dobu. Cítí v něm totiž duchovní spojení a duchovní obsah pole vnímají společně s vlastním. To působí důvěrně a příjemně. Rozhodující roli tu velmi často hrají vazby z dřívějšího života. V Bavorsku například vidíme při slavnostních příležitostech ženy v dirndlu nebo muže v kožených kalhotách. Tím, že toto oblečení nosí, jsou napojeni na příslušné morfogenetické pole a z něj pak získávají sílu a oporu. Na druhé straně zase lidská energie posiluje příslušná pole a přispívá tak k jejich udržování. Často se zde jedná pouze o rozhodnutí, zda se z nějakého pole chceme vymanit a nastoupit novou cestu, nebo ne.

Také u uniforem můžeme zřetelně rozpoznat nakupenou sílu příslušného pole. Oblékneme-li si např. policejní uniformu, okamžitě pocítíme sílu pořádku a kontroly, což na druhé straně uvolňuje jistou porci mocenské energie.

Stará poštovní energie je polem plným přísnosti, tvrdosti a nakupené autority, často spojená s vojenskou energií z první světové války. Psi tuto energii okamžitě vycítí a chtějí své teritorium a svou pozici proti tomuto „nepříteli" bránit. Každá uniforma představuje kolektivní sílu, sjednocuje své nositele a propůjčuje sílu k tomu, aby vyjádřila obsah své energie a posílila ty, kdo ji nosí.

Protože téměř všem lidem je známa zákonná moc policie, při pohledu na člověka v policejní uniformě si to okamžitě uvědomíme. Proto jej odpovídajícím způsobem přijmeme a obdaříme pozorností, která ihned přejde do jeho aury a je využita jako „dodávka energie". I když si někdo uniformu jen vypůjčí a vyjde v ní na ulici, může pozornost ostatních okamžitě pocítit jako příliv energie. To se lidem většinou zdá příjemné, protože našemu egu se líbí, je-li respektováno a uznáváno. Tyto kolektivní síly bývají neobyčejně intenzivní.

Pozorujeme-li například, jak mnozí lidé za volantem zareagují, uvidí-li policejní auto, jasně vidíme, jak všichni náhle jedou podle předpisů, nepředjíždějí a dodržují předepsaný odstup.

Slabí lidé často využívají síly uniformy, aby se alespoň jejím prostřednictvím cítili silní a uznávaní. Tato energie tedy může být aktivována jako zdroj síly, ale její moci lze zneužít i k egoistickým záměrům.

Ne každý člověk je ale ve volbě oblečení vždy svobodný. Pracuje-li někdo ve velké kanceláři nebo v prodejně, jistě po něm budou chtít, aby nosil odpovídající oblečení. Mužům se doporučuje oblek a kravata, u žen by to měl být kostým, nepříliš vyzývavý, protože to by mohlo rušit pracovní energii, ale spíš decentní a svým způsobem snad i malinko podobný uniformě.

Nosí-li všichni ve firmě nebo v úřadě stejné oblečení, jsou všichni také určitým způsobem energeticky orientováni. Vládne tu duch příslušného pracoviště a jednotlivého člověka vedle všeobecného energetického pole sotva vnímáme, dokud se nepokusíme s ním navázat oční kontakt, abychom ho vůbec dokázali oddělit. Zevnějšek nám v takovém případě poskytuje jen pramálo informací.

U jednotného oblečení nosí všichni stejné součásti oděvu, který symbolizuje jejich postavení. Nositel si k tomuto oděvu časem vybuduje silnou energetickou vazbu a kromě toho i k duchovnímu pozadí své práce. Často se stává, že pacienti nepoznají zdravotní sestry, které už na sobě nemají sesterskou uniformu a jsou ve svých „normálních šatech", ačkoli se o ně předtím velmi pečlivě staraly a měly k nim dobrý vztah. Bez silného vyzařování svého profesního oblečení je člověk ve svém osobním životě úplně jiný. V oblečení pro volné chvíle nás ovlivňuje naše momentální energetické pole, v zaměstnání nás zase rozhodujícím způsobem inspiruje a energeticky napájí pracovní duch. Pokud je možné nechávat pracovní oděv v zaměstnání, čímž se příslušná energie může odložit, připadá mnoha lidem lehčí oprostit se od pracovních problémů (= energií) a správně vypnout. Musíme-li pracovní oblečení prát doma, měli bychom je skladovat co nejdál od ložnice a obývacího pokoje, aby se náš energetický systém ve fázi odpočinku zaměřil na osobní energie a od pracovního světa se mohl osvobodit.

Pokud někdo v těžkých životních situacích nosil stále stejné oblečení, emoce a myšlenky v něm zůstávají uloženy ještě po dlouhou dobu a už jenom pouhý pohled na ně aktivuje naše bezděčné energetické oblasti. To postupně vyvolá potřebu toto šatstvo odložit a obléct se do nového. Pole aury se změní - i proto se doporučuje měnit oblečení. Často také můžeme pozorovat, že lidé, kteří změnili své myšlenky a postoje, mění také účesy, jako vnější výraz vnitřní přeměny. To je důležité a podporuje to energetické aktivity.

Vezmeme-li to, o čem jsme zde mluvili, na vědomí, je jasné, že při nákupu oblečení v secondhandu budeme dbát zejména na to, abychom se v něm cítili dobře. Je velice nepříjemné být obklopen cizími emocemi a myšlenkami, které ještě lpí na oděvu. Oblečení, pokud ho máme na sobě, se totiž nachází uvnitř astrálního těla, které ho nevyhnutelně ovlivňuje. Proto také může značné množství emocí ulpět třeba na zděděných šatech nebo na věcech, které nám darovali příbuzní. Mohou na nich ulpívat i cizí myšlenkové formy, které na nás chtějí působit. Tak se dá přenést moře bolesti, což „obdarovaného" připravuje o energii.

Také bychom měli dbát na to, abychom oděv, v němž jsme celý den chodili, večer nenechávali v blízkosti postele. V té době totiž na šatstvu ještě lpí události dne, a protože přes den se pohybujeme v mnoha cizích polích, na šaty se nám nějaké ty cizí částečky vždycky „zavěsí". Pokud přes noc zůstanou v naší auře, působí nepříjemně na noční duchovní práci a na celkovou regeneraci.

Samozřejmě je důležité denně měnit spodní prádlo, protože kůží jsou z těla odváděny odpadní látky, které se vsakují do prádla. Stejnou cestou se dostává ven i emocionální odpad. Proto by prádlo vždy mělo být z přírodních vláken, protože ta dokážou kožní sekrety, jako třeba pot, lépe přijímat, držet teplo a zajistit vzdušnost. Syntetické látky, které s přirozeností těla neladí, mohou energetické proudy rušit. Dostane-li se tělo během dne do stresové situace, produkuje krátké energetické vlny, které přírodní materiály mohou částečně vyrovnat a změnit v harmoničtější a delší vlnění. Syntetické materiály to nedokážou - spíš se ještě víc elektrostaticky nabijí a způsobují nahromadění nežádoucích tělesných energií, což může nakonec vyvolat alergické reakce či ekzémy. Vrchní oblečení rozhodně nemusíme prát denně, avšak je dobré nosit ho vždy jeden den, a pak ho minimálně další den nechat vyvětrat. Vystavíme-li ho působení vzduchu a světla, probíhá energetické čištění rychleji. Napomůže mu také vyklepání.

Každé nové oblečení, než ho začneme nosit, bychom vždy měli vyprat, protože v něm mnohdy zůstává ještě dost prachu z výroby, nehledě na to, že tím vypereme i případné „navěšené" škodlivé vlivy. I u svrchního oblečení bychom měli dávat přednost přírodním látkám, ačkoliv i ty většinou bývají synteticky barvené. Ostatně i ke zpracování přírodních materiálů se v zájmu lepšího udržování a ulehčení péče o oděvy s oblibou užívají chemikálie. Avšak existují i firmy, které se snaží důsledně držet jen čistých přírodních látek.

Ve velkých obchodních domech bere mnoho lidí běžně do ruky různé zboží a pozorně si ho prohlíží, takže na něm ulpí hodně energie a často také úplně normální špína. Prsty člověk předává značné množství energie, která je často silně nabita osobními emocemi. Proto stisk ruky poskytuje těm, kdo si potřásají pravicemi, prostřednictvím vedlejší čakry v dlani dobrý první dojem. Podání ruky je též gestem „otevření se" a podpory. Malé děti, které mají s rychlou změnou energetických polí mnohdy potíže, se proto někdy zdráhají podat někomu ruku, protože cítí, že nejsou schopné nakládat s energií jiného člověka, anebo prostě proto, že se v té chvíli chtějí samy chránit. Také dospělí by mnoha lidem nejraději ruku nepodali, avšak ze zdvořilosti to většinou nemohou udělat. Často také slýcháme: „Tomu tedy ruku nepodám !", což znamená, že dotyčnému nedůvěřujeme, nebo jím přímo opovrhujeme.

Také boty, které třeba v kanceláři musíme nosit celý den, by bylo nejlepší obout vždy pouze jednou a pak je zase další den nechat vyschnout. Nohama se z těla odvádí hodně vlhkosti, a také energetické proudy jimi míří ven. Pokud se zde energie příliš nahromadí, často vyvolá pocení nohou. Bota pak potřebuje minimálně jeden den, aby vyschla.

K některým součástem oblečení míváme často naprosto mimořádný vztah. Jedná se téměř o energetické „splynutí duší", a je-li takový kus oděvu už obnošený a nevzhledný, naplní nás to velikým smutkem.

Jestliže si nějaké oblečení zvlášť oblíbíme, i my sami se v něm cítíme oblíbení. Naše „láska" vyzařuje z oné součásti oděvu do aury a podporuje osobní energetické pole. Podobně působí i mnohé talismany. Jsou vnějšími formami vnitřních možností, které však mohou fungovat jedině v případě, že v jejich působení vskutku věříme a považujeme ho za reálné.

Oblékneme-li si něco, co nemáme rádi, nebudeme se ten den cítit dobře, protože naše averze k onomu oděvu má své trvalé místo uvnitř emocionální aury. Odtud

pak nevědomky dál působí, přestože na to v každodenním shonu už vůbec nemyslíme.

Mnozí lidé se rozhodují, co si toho dne obléknou, podle momentální nálady. Pokud se cítí svěží, budou nosit odpovídající oblečení, připadají-li si slabí a deprimovaní, bude podle toho vypadat i jejich oděv. Také výběr barvy hraje důležitou roli.

Chce-li žena vypadat obzvláště sexy, vybere si takové oblečení, které zdůrazní její tvary a přitáhne pozornost mužů. Měla by si však uvědomit, že dychtivé pohledy sice pohladí její ego, avšak neodbytně ulpí na místech, na něž se muži dívají nejraději, např. ve výstřihu, na nohách či na zadečku. Ulpí-li tam hodně cizí energie, silně to naruší osobní energetické pole, a tyto cizí myšlenkové formy jdou pak jen obtížně odstranit.

Oblečení nám někdy také může pomoci v obtížných obdobích. Zažíváme-li právě dobu nejistoty a emocionální slabosti, můžeme to „překrýt" tím, že se zvlášť dobře oblečeme. Žena s vysokými podpatky a v elegantním kostýmku se bude automaticky pohybovat docela jinak, než když si nazuje rozšlapané polobotky a navlékne obnošené plandavé šaty. Boty a šaty nám tedy pomáhají, abychom se cítili lépe. Naše vyzařování se změní, a také ostatní na nás začnou nahlížet jinak, budou nás jinak hodnotit a přijímat. V prohlášení „šaty dělají člověka" je totiž ono příslovečné zrnko duchovní pravdy.

Zajímavým aspektem je také volba oblečení související se zpracováním karmy z dřívějších inkarnací. Jestliže nás najednou začne přitahovat konkrétní oděvní styl, lze z toho usoudit, že v našem nitru vznikly příslušné vazby a dochází ke zpracování karmy z odpovídajícího období. Vůbec to nemusí být nepříjemné, klidně může jít i o krásné vzpomínky. Pokud byl nějaký muž v některé své předešlé inkarnaci indiánem, budou ho přitahovat třeba mokasíny a kožené oblečení. Jestliže nějaká žena prožila minulý život v Číně a musela tam chodit v malých, uzoučkých, pevných botách, v tomto životě sice nejspíš bude mít v oblibě čínské motivy na šatech, avšak pravděpodobně také extrémně široké a pohodlné boty - podle toho, jak dalece ještě existují její stará „vnitřní zranění".

Pokud někdo navštěvuje různé duchovní kurzy a semináře na podporu vnitřního vědomí nebo absolvuje individuální terapeutická sezení, projeví se mnohdy velmi zajímavý fenomén. Vybírá si takové součásti oblečení, které přesně odpovídají situaci, již momentálně zpracovává, případně na ni alespoň poukazují. Je to výraz duchovní energie, která nám naznačuje, že takto mohou být odstraněny staré bloky. Volba takových oděvů bývá zpravidla podvědomá, avšak přesto řízená vyššími silami. Už při pohledu na oblečení jednotlivých účastníků může proto vedoucí semináře získat cenné informace. Významné jsou totiž nejen vzory, symboly a střihy, ale samozřejmě i barva. Šedá tak může naznačovat velký nedostatek sebedůvěry, špatnou náladu či energetický blok. Červená oznamuje agresi či přehnanou seberealizaci, ale také blok ve vztahu k určitým planetám a životním postojům.

Přesto bychom nikoho neměli posuzovat jen podle oblečení, které mnohdy odpovídá momentálním náladám a ne vždy odhalí, co závažného je za ním skryto. Jinak bychom se neustále zabývali jen tím, že bychom zkoumali a hodnotili oblečení druhých lidí.

Při výběru oblečení by měla velkou roli hrát intuice. Mnohdy je velmi vzrušující nechat se inspirovat novou módou, avšak pouze tehdy, jestliže je to v souladu

s našimi vnitřními pocity. Takže jak denní volba oblečení, tak jeho nákup, by měly probíhat intuitivně. Ne každý den je pro nákup oblečení vhodný a ne vždy jsou nakupování nakloněny osobní energie. V ony špatné dny nám nic nesedí, nesluší a vlastně se nám nic ani nelíbí.

Touží-li někdo z celého srdce například po kožichu, měl by se sám sebe zeptat, proč tomu tak vlastně je. Co je to v jeho nitru, co se chce ozdobit silou zvířat ? Anebo snad jde jen o prestiž ? Zde se vyplatí pečlivě přezkoumat, zdali přání vskutku vychází z naší niterné potřeby, anebo jde jen o diktát společnosti. Utrpení zvířete a následné zabití, jehož otisk v kožichu zůstává, je nesmírné a nositelka nebo nositel takového oděvu se pak nutně podílí na jeho energetickém zpracování.

Také při volbě materiálů bychom měli mít na zřeteli energetické pozadí. Proto nemá smysl kupovat módní výstřelky vyrobené z levných syntetických materiálů. Energeticky je mnohem rozumnější volit přírodní materiály, k nimž si můžeme vytvořit i osobní vztah. Bohužel i přírodní látky, jako je vlna a bavlna, bývají při výrobě velmi silně zatíženy škodlivinami, o barvách nemluvě. Avšak existuje stále více firem, které se zasazují o ekologickou výrobu. Syntetické materiály působí v auře nepříjemně, protože se nikdy nemohou sladit s energiemi našeho těla. Představují jednoznačně rušivý faktor. Protože veškerá hmota, z níž se tělo skládá, se na této planetě vyskytuje v přírodní podobě, je tělo také schopno vytvářet si k přírodním materiálům vztah. Uměle vyrobená hmota je mu cizí a není prodchnuta energií Stvořitele, jak tomu je u přírodních materiálů. Nevzniká žádná pozitivní výměna a cizorodé duchovní substance nezřídka zaútočí na jemné energetické proudy těla, což se nakonec projeví jako vyrážka nebo alergická reakce či ekzém. Protože většina člověkem vyrobených materiálů nevznikla s Boží láskou, nemůže ji ani obsahovat. Nacházejí se tedy „ve stavu nedostatku" a potřebují energii z okolí. Pokud tedy takové oblečení nosíme, automaticky nám energii odčerpává. To je další nepříjemný aspekt syntetických výrobků.

Při tomto energetickém úbytku nastává veliká disharmonie, která v počátečním stadiu nemusí způsobit žádnou katastrofu, avšak později může vést k alergiím. Syntetické materiály v každém případě oslabují energetické pole, snad s výjimkou případů, kdy by je bud výrobce, což asi nebude příliš pravděpodobné, nebo ten, kdo je pak nosí, určitým způsobem pozvedl na vyšší vibrace. To lze udělat jen tehdy, jestliže všechna rušivá pole zakotvená v oblečení předáme v modlitbě vyšším silám, které transformaci provedou. U moderního prodyšného sportovního oblečení může být takový postup velmi moudrý. Je tedy dobré nosit co nejvíc přírodních materiálů a u sportovních oděvů rušivé vlivy odstranit. To nám umožní využít vynikající prodyšnosti moderních vláken, a přesto je energeticky přijímat pozitivně.

U dětí by se však takové kompromisy raději dělat neměly, protože četnost alergenů, které životní prostředí neustále dodává, na ně klade už tak dost velké nároky. Duchovní organizmus dítěte k tomu ještě není dostatečně vybavený. Není bez důvodu, že alergické reakce u dětí poslední dobou tak vzrostly. Děti už si také často vybírají oblečení samy, a je-li to jenom trochu možné, měli bychom jim to dopřát. Při nákupu je však třeba dbát na to, aby nepřevládaly barvy jako je šedá, tmavě hnědá, černá nebo křiklavě červená, protože každá barva nějak působí a jemné barvy energetické pole dětí, které je většinou rozjitřené mnoha denními zážitky, příznivě ovlivňují. Aby dospělý člověk potřebného stavu dosáhl, potřebuje mnohdy intenzivní barvy, ale u dětí jde spíš o vyrovnání. Černá barva působí u dětí zvlášť nepříjemně, protože absorbuje nejen veškeré světlo, nýbrž

také energii, a to jak energii toho, kdo ji nosí, tak energii z okolí. Kromě toho prý je v černých oděvech obsaženo zvlášť mnoho škodlivin a reziduí. I tady platí zásada raději koupit oblečení méně, avšak kvalitního.

Při nákupu oblečení bychom si měli dát pozor také na to, abychom se nestali chodící reklamou nějaké firmy. To znamená, že firemní logo nepatří těsně nad srdeční čakru, a už vůbec ne na **solar plexus -** obojí může způsobit energetické zatížení. Někdy se tomu však nelze úplně vyhnout, protože některé firmy své etikety do oděvů vyšívají nebo je na ně razí. Na místech, jako je např. šíje, jež je v ochranné auře i bez toho slabým místem, by ale měly být všechny symboly či nápisy zásadně odstraněny. Jinak tudy pronikne cizí energie, jejímž cílem přirozeně je zvýšit chuť k dalším nákupům.

Protože mužské i ženské pohledy velmi často padnou na pánev či boky opačného pohlaví, kde se nachází mnoho energetických bodů, bývají právě tato místa s oblibou využívána pro reklamu. I tady bychom proto pokud možno měli nášivky a loga odstranit.

Bez významu nejsou ani různé symboly a obrázky, které se hojně vyskytují na mnoha součástech oblečení a účinkují, i když je člověk vědomě nevnímá a přehlíží je. Zejména bychom měli dávat pozor na obrázky na zadní straně oblečení a zásadně odmítat ty, které souvisejí s temnými prvky magie nebo zpodobují hrůzyplné bytosti. Páteř je jedním z nejdůležitějších kanálů energie, na němž čakry sbírají energii, aby mohla být vyvedena vzhůru. Vzadu není aura ve svém ochranném poli tak vyhraněná, jako je tomu na přední straně těla. I energetické útoky zepředu většinou vnímáme dřív než napadení zezadu. Také cizí aspekty astrálních entit se s oblibou navěšují na zadní část energetického pole, především v oblasti ramen, aby odtud mohly lépe „našeptávat". Lidové rčení to vyjadřuje přesně, říká-li, že někdo někomu „vpadl do zad" nebo že někoho „chytl hexenšus" *(z něm. Hexe = čarodějnice, Schuss = výstřel. Ustřel bederný, projevující se prudkou bolestí zad, který v hovorové češtině známe právě jako hexenšus - pozn. překl.)* apod. V krční páteři se nachází nejdůležitější oblast osobního energetického pole. Je to zadní oblast hrdelní čakry, a také tělo tady má důležitá životní řídicí centra. Na tomto místě vstupují opět do těla oddělené části duše, které se bud vzhledem k okolnostem z dřívějšího života nebo protože na něčem nezdravě lpěly, až dosud nacházely mimo tělo. Stejných míst ale s oblibou využívají i cizí entity, které s nimi chtějí při návratu proklouznout a uhnízdit se.

Volnému toku energie podél krční páteře samozřejmě brání také přehnaný stres.

V oděvní výrobě vzniklo poslední dobou velmi nesympatické odvětví, které se specializuje na rozšiřování staré temné magie a především na zatažení mládeže do svých sítí. A tak na tričkách vidíme symboly černé magie, které extrémně ovlivňují energetické pole a mají zajistit pomalé převzetí duše. Negativní bytosti se pokoušejí zapůsobit nejen prostřednictvím určité hudby, ale i pomocí oblečení. Mnozí mladí lidé už se ocitli v jejich područí, takže chtějí nosit již jen výhradně černé oblečení ozdobené temnými symboly. Vládne zde ošklivost, jejímž úkolem je přiblížení k démonickým silám, a ne krása a něha. Nosí-li někdo takové oblečení, temné síly okamžitě způsobí, aby se v něm cítil dobře, a ony se na něm mohly dál vyživovat. Zprostředkují mu nižší emoce, aby takový člověk klesl hlouběji a stal se bezcitnějším a mohl se stále víc a víc vzdalovat vyšším energiím. Vždyť o všechny své síly má přijít a vlády nad ním se mají ujmout bytosti temnoty.

To se netýká jen skutečných symbolů černé magie, nýbrž všech obrazů či vzorů, které mají drsné hranaté rohy, jsou jakoby „rozsekané", se šipkami či obrazy zmaru. Přestože běžné vědomí v tom negativní podtext někdy hned nerozezná, podvědomí všechno zachycuje a vše si nevyhnutelně vštípí. Proto je důležité dbát na to, aby vzory, symboly a obrázky na oděvu byly harmonické. S trochou cvičení si můžeme rychle vypěstovat dobrý cit pro rozeznávání pozitivního od negativního. Je to výhradně věcí uvědomění. Je-li si člověk určitých věcí vědom, pak vzroste i jeho síla, potřebná k tomu, aby je také zvládl. Každá vědomá změna silně působí.

V zájmu vlastní ochrany je dobré si při práci, stejně jako třeba při procházkách městem, například týl chránit šátkem či šálou. Ženy by měly zejména v létě pečlivě zvážit, co si oblékají. Nejenom pohledem, nýbrž i dotekem holé pleti k nám může pronikat mnoho cizích myšlenkových forem. Dokonce i výstřihu se dá zneužít jako vstupní brány pro cizí energie.

Dřív si lidé pokrývali hlavu nejen proto, aby si ji prostě chránili, ale také proto, aby únik osobní energie přes korunní čakru byl co nejmenší. Různé pokrývky hlavy pak hlásaly příslušnost k určitým skupinám nebo myšlenkovým směrům. Ať se jednalo o obchodníka, církevního hodnostáře, vojáka či tesaře, většinou už podle pokrývky hlavy se dalo poznat, ke které skupině člověk patří. Dnes je toto stavovské či skupinové dělení dávnou minulostí a na jeho místo nastoupil individuální rozvoj osobnosti. Každý člověk by měl nalézt svou osobní cestu, bez mentorování a nátlaku jakýchkoli organizací či skupin.

Při volbě šperků je také dobré respektovat několik základních pravidel. Četné drahé kameny mohou pozitivně ovlivňovat individuální energetické pole, a dokonce mohou mít léčivý, harmonizující vliv. Velké nepříjemnosti však mohou nastat u ozdob vetknutých do kůže. Místo pro náušnice je třeba vybrat co nejpečlivěji. Na uchu se soustřeďují důležité energetické body, které mohou mít nesmírný vliv na energetický tok v těle. Propíchneme-li ucho v místě, kde se energetický bod nachází, může to mít neblahý dopad, protože energetická dráha je pak vlastně nepřetržitě ovlivňována. Proto bychom se raději měli šperků vyžadujících porušení kůže vyvarovat.

Piercing, který se nyní stal velkou módní záležitostí, představuje ideální vstupní bránu nejen pro bakterie a plísně, ale v duchovní oblasti též pro negativní síly a temné energie. Stvořitel zformoval celé a harmonické tělo mimo jiné i jako ochranu proti vnějším silám, a člověk nyní tuto ochrannou slupku lehkomyslně prolamuje. Toto narušení podvědomě neustále vyvolává dojem zranění a imunitní systém se proto nachází v permanentní pohotovosti. Bohužel pouze málo mladých lidí ví, co se s jejich tělem děje v duchovní rovině. Podporují temné síly a dělají všechno pro svou tělesnou slabost.

S pravou krásou a duševním řádem to nemá nic společného. V energetickém poli můžeme zřetelně vidět, jak se kolem takových otvorů pohybují nepříjemné kruhy, které v auře vytvářejí špinavě zbarvené oblasti.

Oblečení může působit velice krásně a může být výrazem osobnosti. Především bychom ale měli dbát na to, abychom se v tom, co nosíme, cítili dobře a pokud možno volili oděv z přírodních vláken nenarušený syntetickými úpravami. Každá forma hmoty je ovlivnitelná. Proto i oblečení můžeme energeticky impregnovat láskou a příznivou energií, aby tak zpětně pozitivně působilo zase na nás.

(8)

KOUŘENÍ

Prohlášení „Kouření škodí zdraví" je jistě nejznámějším sloganem naší společnosti. Uvědomujeme si ovšem, co tahle věta doopravdy znamená ? Je tolikrát omílaná a její obsah už natolik potlačený, odsunutý do pozadí, že vlastně jako by ani neexistoval. Nenalezli bychom snad větu, především v reklamě, která by byla nabita tak mohutnou „zastírací energií", jako právě tato. Je skutečně neslýchané, s jakou silou se člověku brání v přístupu zrovna k této pravdě. Dokonce i lidé, kterých se tenhle výrok přímo týká, se pokoušejí ji ignorovat, čímž ono zastírání, které se projevuje v duchovní rovině, jen posilují. Tak jako tomu bývá v magii, informace jsou zde zakrývány, takže pravda sice stojí těsně vedle, avšak člověk ji nemůže nalézt.

Tato kapitola nemá v úmyslu zabývat se pozemskými dopady zdravotních poškození, od poruch prokrvení končetin až po hnilobu či rakovinu plic. Zato bychom zde chtěli šíře objasnit duchovní pozadí a to, co se děje s kuřákovou energií. Dozvíte se, jak energie tabákového kouře pracuje a jaké jsou její účinky. Vždyť tabák je už při pěstování „nabitý" přáním najít mnoho kupců a přinést velký zisk. Tím se už v raném stadiu vědomě vyvolává chorobná závislost. Dělník na plantáži si toto pozadí neuvědomuje, avšak nad poli, kde se tabák pěstuje, a tam, kde se potom dál zpracovává, přesto visí varovné stíny.

Zvlášť hrozná je v současné době skutečnost, že v Evropě se v mnoha veřejných prostorách a restauracích stále ještě smí kouřit.

V duchovní rovině si každý kuřák, který ohrožuje zdraví svých spoluobčanů tím, že v jejich blízkosti kouří, posiluje karmická zatížení, která potom musí, často obtížně, odstraňovat. Je jen málo lidí, kteří s pasivním kouřením tiše souhlasí, a tím také sami přebírají odpovědnost. Jinak to ovšem vypadá u dětí, které stále víc trpí alergickými reakcemi všeho druhu.

Nebudeme nikoho odsuzovat, protože mnozí kuřáci si tyto souvislosti bud vůbec neuvědomují, nebo jsou prostě nepoučení, takže důsledky svého chování zatím ještě nemohou vidět. Naštěstí už je mezi námi dost kuřáků, kteří kouří jen o samotě nebo pod širým nebem, aby ostatní lidi nevystavovali zdravotnímu riziku.

Reklama se ve velkém stylu zasazuje o to, aby se filmy, které by ukazovaly zdravotní následky kouření, promítaly jen zřídka anebo vůbec ne. Skutečné jádro problému tak lidem zůstává nadále skryto. Chybí-li někomu ruka nebo noha, nebo když tělo sžírá rakovina, začne být život velmi obtížný. Bolesti dotyčného jsou nesmírné, ale nemalé bývají také náklady na léčení.

Na duchovní úrovni vidíme, jak velice je tělo z podobného počínání smutné. Pro každou inkarnaci má člověk k dispozici pouze jediné tělo. Pokud si toto „vozidlo" poškodí nebo dokonce zničí, přijde o ně, což jeho duši a duchovnímu vývoji přivodí nedozírné škody, nehledě na energetická zatemnění a zatížení, která tak na své tělo naloží. Jeho každodenní ochranné mechanizmy jsou oslabené a omezené na nejmenší míru. Každá buňka těla má vlastní vědomí, které se ve větších

jednotkách sdružuje do vědomí orgánu a v celku do vědomí těla. Tento celek bývá řízen vnitřním lékařem, o kterém už psal Paracelsus. Toto vůdčí vědomí je nepředstavitelně smutné, jestliže člověk nedokáže překonat svou chorobnou touhu a nemůže pochopit, že se žene za špatným „božstvem", které mu žádné naplnění nedaruje. Tělesné vědomí se cítí odstrčené, jako by celkové osobnosti vůbec nestálo za to, aby se postarala o vlastní zdraví a mohla patřičně pracovat. Tak nemůže splnit ani pozemské úkoly a s největší pravděpodobností na sebe zase naloží špatnou karmu.

Z vědeckých průzkumů vyplynulo, že už při prvním vdechnutí cigaretového kouře do plic se zhoršuje prokrvení pod nehty. Zatlačíme-li na nehet ruky položené na stole a hned zase stisk povolíme, nehet pod tlakem nejprve zbělá, ale během zlomku sekundy opět zrůžoví. Po prvním tahu z cigarety to trvá očividně déle, což zcela jasně dokazuje, že už nepatrné množství nikotinu způsobuje značná tělesná omezení.

V niterné rovině je už při prvním vdechnutí kouře vidět, jak se duchovní tělo křečovitě stáhne a zdravé zásobování mnoha oblastí energiemi z vyšších rovin se zhorší. Kuřák také poskytuje mnoha temným bytostem možnost, aby prostřednictvím kouře vnikly do jeho energetického systému. Tak se do těla dostanou temné síly, které by za normálních okolností nikdy nemohly duchovní energii člověka nijak uškodit, protože jinak jsme, na základě stupně našeho vývoje, před nimi chráněni a střeženi. Kouř se však stává živnou půdou takových „návštěvníků", kteří pak působí bez skrupulí, aby kuřáka oslabili a zbavili ho energie. V plicích vznikne hmotné zatížení a živná půda dobře vyzraje. Takto mohou do těla proniknout entity, které jakmile se usadí, zkoušejí udržet kuřáka v dobré náladě a dál ho povzbuzovat ke kouření. Mnozí kuřáci se stávají doslova hračkou takových proniknuvších bytostí, jakož i globálních „duchů kouře", kteří působí prostřednictvím cigaret a využívají každé slabosti, jen aby člověka přiměli ke kouření. Tím z něho sají sílu, která je udržuje při životě. Čím víc škodlivin se v plicích nashromáždí, tím pevnější je pouto s cizími bytostmi. „Nosičem" jsou přitom nečisté látky. Energetická temnota v oblasti plic roste a může oslabit spojení s vyššími rovinami, které už od pradávných dob chtějí působit prostřednictvím dechu a léčit.

Skryté důvody ke kouření mohou být různé. V mládí možná někdo uvěřil reklamě, která předstírala, že mladý člověk se stane dospělým, jestliže začne kouřit. Reklama využívá hluboce zakořeněných potřeb člověka, a zatímco slibuje jejich splnění, zkouší je převést na touhu po konkrétních výrobcích. Často se naznačuje, že jsme hloupí a „out", pokud nekouříme právě tu či onu značku. V podvědomé rovině taková tvrzení mnohdy zapůsobí, protože kdo by chtěl stát jako chudáček někde v koutě ? Také ženy, které se v mužském světě cítí slabé a rády by ukázaly svou „příslušnost" ke společenství mocných, často sáhnout po cigaretě. Tabákový průmysl naprosto bez zábran využívá slabostí a problémů mladých lidí, aby jim namluvil, že kouří-li, budou mocnější a silnější, a tím pádem už se nebudou muset nechat od zdánlivě mnohem silnějších dospělých napomínat. Není bez zajímavosti pozorovat, jak globální „duchové kouře" pořádají pravidelná našeptávání a ve svém snažení pokračují tak dlouho, až si mladík či slečna skutečně zapálí. Při kouření jim pak dodávají pocit převahy a síly, který je mnohdy právě tím, po čem mladý člověk tak úpěnlivě touží. S ním se cítí dobře, konečně dospělý a mocný. Bytostné potřeby určitého stadia vývoje se tedy bezostyšně využívá k tomu, aby mohli být mladí lidé svedeni ke kouření.

Tabákový průmysl také sponzoruje různé filmy a na oplátku v nich hrdinové musejí kouřit. Tak potom mládež vidí skvělého muže či skvělou ženu na plátně kouřit a všechny smysly jí hlásají: „Kdo kouří, je skvělý !" Všechny vlastnosti a charakterové rysy, které filmová hrdinka či hrdina představují, jsou pak spojovány s kouřením, a mladí lidé získají dojem, že pokud si zapálí, budou právě tak úžasní jako oni.

Mnoho lidí už s cigaretou zažilo velmi krásné chvíle pohody a štěstí. Také dobu odpočinku, chvíle blaženého nicnedělání, příjemnou společnost přátel nebo jiné krásné zážitky jsme si uložili do paměti, do hlubokých vrstev nevědomí, v souvislosti s kouřením. Avšak rozhodně to nebylo kouření, co způsobilo, že ony chvíle byly tak krásné, nýbrž konkrétní situace sama o sobě. Později si nevědomky zkoušíme všechny ty krásné chvíle znovu vyvolat, vybavit si to uvolnění či pocit svobody a zotavení, což se nám sice často zdánlivě podaří, ale skutečnost zůstává zkreslená. Energetické larvy „duchů kouření", které kuřáka obklopují, jej s radostí přesvědčují, že by při všem tom stresu pro sebe měl v každém případě něco udělat a zapálit si, aby nabral sil a uvolnil se. Energetičtí útočníci se s oblibou pokoušejí člověku namluvit, že kouření je jeho vlastním svobodným rozhodnutím a ti, kdo by mu snad v tomhle jeho právu chtěli bránit, to s ním nemyslí dobře. Jestliže takovým tvrzením uvěříme, bývá velmi těžké poznat pravdu a osvobodit se.

Tělo však časem začne reagovat kašlem a bolestmi, než s velkým úsilím konečně dokážeme nahlédnout za ona našeptávání nabádající ke kouření a vzepřít se jim.

Někdy však v záležitostech kouření hrají roli i karmické zátěže. V dřívějších dobách, např. u indiánů nebo v Orientu, patřilo kouření, často s příměsí opia či jiných látek, které vyvolávaly změněné vědomí a umožňovaly krátkodobý přístup do duchovních sfér, k rituálních obřadům. Z těchto rovin někdy přicházela inspirace. Takovými obřady spojenými s kouřením se lidé pokoušeli získat třeba také vědomosti o léčení nebo nahlédnout do budoucnosti. Může se tedy stát, že ten, kdo se v minulých životech něčím takovým zabýval, cítí, jak ho kouření znovu přitahuje. Měl by však zavčas poznat, že dnešní kouření nemá se starými kultovními rituály nic společného, nýbrž že tohoto dávného přístupu nyní už jen využívají temné síly. „Touha" související s kouřením je tedy hledáním vyšších sfér, které se však má odehrávat v rovině duše, nikoli ve hmotě. Podaří-li se nám prohlédnout pravé pozadí, je mnohem lehčí se nikotinu vzdát a otevřít se snahám vlastní duše.

Kouření vesměs působí na jistou tělesnou oblast - na tu, které „chutnají" opečené pokrmy. Právě kořeněné a opečené je tím, co tělo povzbuzuje a uspokojuje určitý aspekt živočišné části člověka. Mnoho lidí má stále chuť na něco pořádně opečeného, což odpovídá velmi staré potřebě. Kouření této potřeby využívá a nabízí možnost dotknout se jí prostřednictvím chuti kouře. To pak dává kouření zdánlivé oprávnění a vyvolává pocit, že nám to prostě **chutná.**

U mnoha lidí se však závislost na kouření rozvinula už tak dalece, že tělo kašlem a nevolností zcela zřetelně dává najevo, že mu kouření škodí. Návyk je však ještě velmi silný, takže ačkoli si přejeme přestat, zatím to ještě nezvládáme. Tady se o změnu a poznání osobních důvodů, jež nás ke kouření vedou, může postarat pouze naše vědomí.

Jestliže se kuřák rozhodne, že přestane kouřit, neměl by začít tím, že se pustí do boje se svou tělesnou žádostivostí. Nutný je mír, nikoli válka. „Duchové kouře"

by se jistě začali bránit, a pokud by nám nepomohla síla z vyšších sfér, lehce bychom mohli dojít k úhoně. Místo toho bychom se měli ponořit do modlitby a meditace, abychom pro tento úkol nabrali potřebných sil.

Bytostným aspektům vlastní duše, které kouření podlehly, bychom vždy měli sdělit, jaké je u nás pozadí tohoto návyku a že jsme se rozhodli s kouřením skoncovat. Toto nové vědomí a nová síla však někdy musejí teprve narůst. Od určitého stupně ale pak člověku připadá docela snadné rozloučit se s cigaretou. Zpočátku bude nepochybně ještě nějaký čas vnímat „vošťiny" energií, které visí u pokladen obchodů nad regály s cigaretami a každému, kdo jde kolem, našeptávají, že má kouřit, aby se mu vedlo dobře. Ale bývalý kuřák už teď má sílu, aby se nenechal jen tak svést. Někteří lidé s sebou „vodí" dokonce tak silné „duchy kouře", že ostatní v jejich blízkosti pociťují neodolatelnou chuť na cigaretu a neodbytnou touhu začít znovu kouřit. Tady je třeba maximální obezřetnosti, aby se člověk nestal hříčkou cizích sil a opět nepropadl svému zhoubnému návyku.

Skoncujeme-li s kouřením, je dobré všechny místnosti bytu, v nichž se doposud kouřilo, vyčistit a znovu energeticky nabít. Prostřednictvím tabákového kouře se totiž v místnostech mohou zdržovat velmi nelítostné a temné energie, které se ve větší míře manifestují zejména v koutech a s kouřem se s oblibou usazují na záclonách. Kouř obsahuje také tuk, jehož složky přitahují konkrétní duchovní bytosti a nabízejí jim možnost přilnutí. Každý ví, jak rychle se kouř usazuje v šatech nebo ve vlasech; stačí, když se v zakouřené místnosti zdržíme jen pár okamžiků. Trvá dlouho, než se taková místnost vyvětrá, a od všech nežádoucích ulpění nás pak zcela osvobodí pouze umytí vlasů. Materiální dopad je tedy jasným důkazem toho, jak je energetické působení, k němuž zde dochází, silné.

Jedním z faktorů, které při touze po cigaretách nelze podcenit, je rodinná karma. Nezřídka lze jasně vidět, jak je sice nechtěně, avšak přece, na další generace geneticky přenášen zárodek závislosti. Pokud k tomu syn či dcera nevědomky převezmou ještě postoj: „Podívej, mami či tati, já se přece jen k něčemu hodím, no tak mě prosím mějte rádi !", mají stará karmická zatížení brány dokořán a přenesou se na potomstvo. Často se také jedna generace „přeskočí", takže musí být namáhavě přijata a zpracována zátěž a nepříjemné vazby z života dědečka či babičky, protože právě oni většinou fungovali jako „přenašeči". Tady nesmírně pomáhá smysluplná rodinná sounáležitost a soulad v názorech. Z duchovního pohledu máme právě v dnešní době k dispozici nanejvýš mocné energie přeměny, působící na zánik rodinné karmy, které duchovní vedení mohutně podporuje.

Také v případě, že dojde k přilnutí duše zemřelého, se může touha toho, kdo opustil své tělo, přenést na pozůstalého. Nezřídka jsou to osoby, které jsme měli rádi nebo s nimiž jsme byli spřízněni. Pak se odštěpené dílčí oblasti zemřelého s obrovským nasazením pokoušejí znovu uspokojit svou náruživost, a v člověku, jehož zatížily, vidí dobrého prostředníka, který jim umožní opět si užívat svých rozkoší. V takovém případě je rozumné s těmito dílčími oblastmi duše navázat kontakt a vysvětlit jim, co se skutečně stalo. Mnohdy nechtějí způsobit nic zlého, avšak nechápou dobře svou situaci a pro samou chtivost už nevidí, že svým ulpěním osobě, kterou se snaží využít, nesmírně škodí. Avšak i tady je ve spojení s bytostmi duchovního vedení a v harmonii s vůlí Nejvyššího vždy možné dosáhnout vyléčení a objasnění.

Ve středověku se často stávalo, že pomocí drog a halucinogenů bývali k něčemu přinuceni lidé, kteří by to jinak nikdy dobrovolně neučinili. Delší dobu jim byly

podávány substance, které vedly k návyku nebo jim uloupily svobodnou vůli. Dotyčný pak upadl do trvalé závislosti a podlehl cizímu vlivu. Je-li tedy někdo určitým způsobem, ať už jako někdejší oběť nebo pachatel, spoután s určitými oblastmi polí takového druhu, musí se s tím potýkat tak dlouho, dokud se situace zcela neobjasní a nevyrovná. Teprve pak se bude moci oprostit od vnitřních nutkání a dokáže žít dál bez staré závislosti, která se v tomto životě projevila jako návyk na kouření.

Uvažujeme-li o kouření, je třeba zamyslet se nejen nad neuvěřitelným obratem tabákového průmyslu, nýbrž i nad energetickými proudy, které se nám, ovládány ekonomikou a politikou, snaží namluvit, že se nám povede dobře a že se vždy můžeme těšit na svou cigaretku. Pokoušejí se nás přesvědčit, že nám pro tento život nabízejí něco dobrého, co nám přinese požitek, pocit společenství a příjemných volných večerů. To ukazuje „péči" politického establishmentu o národ.

Je důležité, i kdybychom zatím ještě vší mocí „viseli" na cigaretách, nedělat si žádné výčitky za to, co bylo nebo dokonce ještě je, nýbrž se prostě zabývat jen nadcházejícím oproštěním a změnou. Mít na sebe vztek nepomáhá - je to jen pochopení a vůle ke změně, co nás postrkuje kupředu. Spousta lidí z plných plic nadává na kuřáky, přestože sami ještě nedávno kouřili. Místo toho bychom měli chápat, že každý člověk si musí projít svou vlastní cestou a nikomu nepřísluší druhého odsuzovat. Přirozeně je moudré dávat najevo své názory, avšak odsuzování nebo dokonce znevažování jiného člověka už zdaleka tak moudré není.

Jestliže lpíme na kouření proto, že jsme ještě k tomu zatíženi vazbami z minulého života, bude jistě velmi těžké se ho zbavit. Velkým úkolem duchovního vedení je ale chránit člověka před temnými vlivy. Poznají-li duchovní vůdcové upřímné přání skoncovat s kouřením, dají nám k dispozici nesmírné množství energie, abychom vše mohli překonat a osvobodit se od materiální formy návyku na nikotin stejně jako od „duchů kouře".

V této oblasti však v současné době vidíme také mohutný nárůst pokušení. Příslušné energie na této planetě totiž dobře cítí zesílené prozáření Kristovými silami a vědí, že pokud lidé dojdou k hlubšímu uvědomění, ony samy definitivně přijdou o svou existenční základnu. Tuší, že tímto způsobem už se nikdy nebudou moci vyživat.

Každý z nás však má vždy možnost individuálně přetvářet svůj život a zaměřit se na vyšší síly. A při tom se mu z duchovního světa nepochybně dostane pomoci.

(9)

OTÁZKY VÝŽIVY

Další důležitou každodenní záležitostí je strava. Už antičtí učenci hlásali, že pouze ve zdravém těle se může rozvíjet zdravý duch. To se samozřejmě nevztahuje jen na materiální aspekty potravin, nýbrž také na jemnější vyživující energie, které potrava může člověku poskytnout. Budeme-li uvažovat o slovech **potrava, potravina, poživatina,** je jasné, že se zde jedná o něco, co souvisí s trávením, se životem, a tudíž musí být chápáno jako něco živého. Něco, co by mělo být obklopeno živoucí aurou a co může působit požehnaně. Strava je potřebná k životu, bez ní lidské tělo nemůže existovat. Z toho důvodu už se v historii Země vedly mnohé války, jelikož přežití národa záviselo na dostatečném množství potravin.

Denní zásobování potravou se oproti minulým dobám dnes velice změnilo. Dřív si člověk musel všechno, co neulovil, sám vypěstovat. Na to měl jaro, léto a podzim. Na zimu si musel udělat dostatečné zásoby. To znamená, že bylo nutné ve velkém zavařovat, sušit, nasolovat, udit či nakládat, aby bylo dost jídla pro všechny do té doby, než se zase nastane jaro a bude se moci něco nového vypěstovat. Bylo tedy doslova životně důležité tyto věci znát a stálo to hodně práce a času.

Dnes zejména městští lidé už dávno nemají tušení, jak by se měly potraviny na zimu připravit. Nevědí nic o tom, kdy se co sází či sklízí, nebo jak uchránit jídlo před zkažením. Mnoha lidem chybí živoucí vztah k přírodě, bez níž bychom však vůbec nemohli přežít. Kdybychom mnohé obyvatele měst postavili do lesa nebo na louku a zeptali se jich, co je jedlé a co ne, naprosto jasně by se ukázalo, jak se kdysi tak silný vztah k matičce Zemi a jejím darům kamsi vytratil. To není žádné odsouzení, jen konstatování skutečnosti. Jistým způsobem je to také daň nové době, v níž lidé, každý podle svého „povolání", mohou optimálně vykonávat různé profese.

Je ale úplně jedno, jaké místo kdo zastává, jíst musíme všichni, v normálním případě několikrát denně. Zde je třeba zmínit ještě jednu důležitou věc: Lidé, kteří zacházejí s „živou potravou", nesou zvláštní zodpovědnost.

Pro dnešního člověka je tedy obvyklé prostě a jednoduše všechny potraviny, které potřebuje, okamžitě nakoupit - v jakoukoli roční dobu má přístup ke zboží ze všech možných zemí. Tak se stává, že má občas sklon zapomínat, jaký luxus taková vymoženost představuje. Nabízejí se nejrůznější potraviny a záleží na každém z nás, pro co se rozhodne. To ovšem není ani trochu snadné, protože reklama nasadí do boje všechny své triky, aby lidi povzbudila ke koupi právě toho a ne onoho výrobku. Člověk je doslova bombardován určitými vysoce účinnými myšlenkovými formami, aby se, poté co určitou věc zakoupí, cítil tak dobře, jak mu reklama slibuje. Protože všichni toužíme po kráse, zdraví, lásce, přátelství a chvále, rychle se v nás otevřou vnitřní brány, které jsou pak využívány všemi způsoby tak, abychom nejednali podle svých pocitů a intuice, nýbrž podle impulzů a pokynů reklamy.

Téměř všichni konzumenti jsou zatím zajedno v tom, že potraviny by měly být co nejpřírodnější, nejlépe od bio-zemědělců a ekologicky pěstované. Tyto potraviny je přirozeně dobré důrazně doporučovat, třebaže ani ony nemusejí být prosty všech škodlivin, přenášených vzduchem a deštěm.

Podíváme-li se na energetické pole čerstvého ovoce nebo zeleniny, zřetelně uvidíme, že biologicky pěstované potraviny vyzařují výrazně silněji a vitálněji a jejich aura odpovídá přírodnímu stavu. Vidíme, že jejich vibrace jsou v přirozeném souladu s plánem tvoření. Zelenina v supermarketu však místo živoucí světlé aury často vykazuje pouze našedlé orámování, a pokud bychom fyzickým zrakem neviděli „zeleninu", jen těžko bychom poznali, že se vůbec jedná o něco poživatelného. Mnohdy je dokonce žalostné cítit onu zasutou přírodní

podstatu, která je každému zelenině či ovoci vlastní, a vědět, že právě tahle se jí musela vzdát tím, že byla pěstována ve velkém, bez lásky, zatížena negativními vlivy a musela se ve všem přizpůsobit přáním vládce-člověka.

Přesto mohou auru a vibrace zeleniny poškozovat i jiné faktory. Například pokud musel nejstarší syn ekologického zemědělce převzít farmu svého otce, ačkoli by byl raději učitelem, může se jeho nelibost a vztek rozšířit na celé hospodářství. Syn v souladu se svým smýšlením přitáhne špatně naladěné zaměstnance a zelenina tak bude seta či sázena s nechutí a během růstu ošetřována nevrlými lidmi. Rostlinkám nikdo žádným způsobem nepoděkuje. Nikdo jim nevěnuje jedinou láskyplnou myšlenku, a tak duchovní esence a dary zůstanou uzavřeny a zakrnělé jen proto, že nebyly probuzeny láskou.

Právě tak bezcitně se na oné hypotetické farmě ovoce a zelenina sklízí, balí a ukládá do beden. Celá sklizeň pak putuje po silnicích, a také tam se střetá jen s destruktivními energetickými strukturami. Na silnici v dunění a rachocení motorů zelenina či ovoce totiž nepřetržitě vibruje na jiné frekvenci, než která je jim vlastní.

Tyto potraviny pak přes svůj vlastně příkladný způsob pěstování nevykazují žádnou vitální auru. Vyzařují šedohnědě až tmavozeleně a přežívají jako zvířata v zajetí. Svou vnitřní sílu vůbec nemohly projevit a vyzářit, protože byly utlumeny nelibostí.

Proto je dobré a důležité zvýšit svou vlastní intuici, abychom se na ni při nákupu mohli spolehnout a už citem rozeznali vhodné potraviny. Ten, kdo dá na svůj vnitřní cit, takto zatížené potraviny automaticky okamžitě mine, protože z nich prostě nemá dobrý pocit. Může se ale také docela dobře stát, že i průmyslově pěstovaná zelenina zazáří pozitivně, protože se jí během růstu a sklizně dostalo hodně lásky, čímž se četné duchovní bloky z hnojiv zneutralizovaly. Začneme-li se řídit citem, budeme si časem čím dál jistější a brzy snad také pocítíme auru, která k tomu neodmyslitelně náleží.

Konzumujeme-li příliš mnoho potravin zatížených umělými hnojivy, prostředky na hubení škůdců nebo jinými škodlivinami, nedokáže je už tělo vyloučit a hromadí se v něm. Po jisté době dosáhnou hladiny, kterou už nelze vyrovnat a následkem může být invaze alergií nebo těžkých onemocnění. Důsledky mohou být rozdílné, avšak pro tělo jsou vždy nesmírně nebezpečné, protože narušují jeho vlastní obranný mechanizmus.

Z toho tedy jasně vyplývá, že nakupovat bychom neměli ve stresu a shonu, ale naopak bychom si měli najít dost času a při výběru zboží pak pečlivě naslouchat svým vnitřním pocitům. Tak můžeme lépe porozumět vnitřnímu varování duchovních pomocníků, pokud nám naznačují, že ty či ony potraviny jsou zatížené tak, že by našemu tělu mohly škodit.

Také platí, že nakupovat bychom neměli chodit hladoví, protože v odděleních s potravinami se zdržuje mnoho bytostí a zbytkových energetických polí, která mimo jiné působí na nižší pudy, jako je chtivost či žravost, a hladového kupce mohou logicky ovlivnit snáze než sytého.

Abychom mohli jídlo nakupovat intuitivně, měli bychom vždy krátce postát před stánkem či regálem a vcítit se do energie potravin. Cítíme se dobře ? Zůstává krajina kolem žaludku uvolněná, bez křečovitého stažení, a dostáváme

na vystavené zboží chuť ? Budeme-li se snažit tohle všechno vnímat, vybudujeme si časem stále silnější „přijímač", který se pak dokáže rychleji a přesněji naladit a prostřednictvím vnitřního hlasu, intuice, dá vědět, jak to s mírou vitality té či oné potraviny vypadá. Časem jasně poznáme, co je pro nás dobré a co ne. Ovšemže je nejlepší nakupovat vždy biologické a zdravé potraviny, ale když tu a tam sníme něco, co evidentně příliš prospěšné není, naše tělo se s tím také vyrovná. Cítí-li tělo, že o ně pečujeme a že pro nás něco znamená, je současně připraveno a schopno vypořádat se čas od času také s něčím nezdravým. Poděkujeme-li této tělesné inteligenci, můžeme se dočkat mohutného vzepětí překrásné energie.

Kolikrát přijdeme z nákupu domů do kuchyně s taškami vrchovatě naloženými potravinami, a teprve teď jsme z nákupního stresu dočista „hotoví". Nyní by pomohlo prostě všechno odložit stranou a uklidnit se.

Je dobré se několikrát hluboce a pomalu nadechnout, podívat se na květiny nebo třeba prostě na chvilku vyhlédnout z okna, abychom získali určitý odstup. Když se na něco podíváme s nadhledem, lépe to uvidíme a můžeme také lépe zacházet s energiemi. To znamená, že už nás rušivé energetické proudy neneklidňují, nýbrž že se jich dokážeme zbavit a vnitřně se opět vyladit.

Když potom začneme s vykládáním potravin, jsme už zase plni nových sil a neklidné energetické proudy, které jsme s sebou přinesli z obchodů, můžeme vyčistit a naladit na domácí energii. Nelze opomenout, že potraviny byly cestou vystaveny otřesům a zatíženy mnoha cizími energiemi, které je až do chvíle, kdy jsme je koupili, celé prostupovaly a ukládaly se v nich. Doporučuje se tedy celý nákup ještě jednou s láskou prohlédnout a energie přeměnit. To znamená cítit lásku a vděčnost a disharmonické energie cíleně měnit v harmonické. Také zde pomáhá Kristova síla. Jestliže ji ze srdce poprosíme o podporu, dokáže změnit úplně všechno. Téměř okamžitě si všimneme, že potraviny se najednou dají snadněji a volněji uložit na místo. Lidský energetický systém se stále pokouší vyrovnávat energetické nedostatky v okolí. Je-li ale nejnižší energetická úroveň potravin posílena Kristovou silou, nemusí nedostatek vyrovnávat náš vlastní systém a my se hned cítíme lépe. Potom si naplníme kuchyň a spižírnu doslova zásobami nejvyšší vitality, které budou později zpětně působit zase na nás.

Neměli bychom zapomínat, že dlouhé nákupy nám ubírají energii a že se na nás často nalepí nejrůznější cizí emoce a myšlenkové formy. Proto je dobré se hned po návratu uvést do harmonie a oprostit ode všeho cizího.

I u rostlin je zřejmé, jak úzce je člověk energeticky spjatý s matkou Přírodou. Mnohdy se stává, že se v něčí zahradě náhle rozbují divoké byliny a traviny, které tam nikdy předtím nebyly. Často pak vyjde najevo, že kvůli nějaké slabosti v energetickém systému člověka, který zahradu opatruje nebo obývá, vyrostla přesně ta pravá rostlinka, která nedostatek opět vyrovnala. Neukazuje se tady neuvěřitelná obětavost a laskavost přírody, které projevuje člověku ? Rozhlédneme-li se po své zahradě, rozluštíme-li poselství rostlin a poučíme se o jejich účincích, můžeme se něco dozvědět sami o sobě.

Zkušenost ukázala, jak důležitá je pro lidi potrava pocházející z určité oblasti. Rostliny jsou přizpůsobené energetickému systému lidí, kteří tam žijí, vyrovnávají jejich vibrace a zásobují je vším potřebným. Také tělo je „nastavené" přesně na tuto potravu a nejlépe ji snáší. Po přestěhování se energetická struktura

člověka mění podle nové oblasti. Proto nám může nesmírně pomoci, vytvoříme-li si těsný a intenzivní kontakt s duchovními bytostmi nového prostředí.

Kdekdo už zažil, jak výtečně chutnají třeba určitá vína v Itálii, na **svém místě** a v pravou chvíli. Jestliže si je přivezeme domů, najednou už tak dobře nechutnají. Také jižní plody, konzumované přímo v oblasti Karibského moře, chutnají tak „ovocně" a jsou tak sladké, že tuhle chuť si prostě nikdy nemůžeme vzít s sebou. To nesouvisí jenom s tím, že transportované jižní plody měly méně slunce; je to tím, že chybí ona odpovídající energie země a nadřazené vibrace tamějších duchovních bytostí. Tyto energie jsou rovněž úzce spjaty s místním podnebím, s magnetickým energetickým polem a s kvalitou půdy.

Každý kontinent, každá země a každá oblast má své vlastní nadřazené energetické pole, a zahrada konkrétního člověka se i se svým individuálním vyzařováním nachází uprostřed oné vibrace. Z toho vidíme, jak nestejnorodé mohou být obrazy aury jednoho území, protože ke kontinentům, zemím, oblastem, obcím či místům patří vždy speciální bytosti. Proto ani mnohým rostlinám není zrovna příjemné, jsou-li náhle pěstovány v úplně cizím energetickém poli. Nejsou nabíjeny energií své země a mnohdy jsou odsouzeny k velice smutné existenci.

Také exotická zvířata, která chováme daleko od jejich domova, u nás nemusejí mrznout jen proto, že je tu opravdu chladněji, nýbrž i proto, že jsou odtržena od vibrací své domoviny, od tamější rostlinné říše a od energetické blízkosti svých přátel stejného druhu, kteří jsou ve své vlasti hluboce spojeni se zemí.

Je zajímavé pozorovat energetické souvislosti rostlin a lidí. Tak se například ukázalo, že určité druhy řas, které existují téměř beze změny ve své původní podobě a sklízejí se na úplně jiném kontinentu, mohou i u Evropana zharmonizovat určité, údajně velmi dávné struktury. Jsou to pronikavé, prastaré pořádkové síly, odpovídající svému vývojově historickému stáří, které zasahují do tělesné energie růstu, kde pomáhají odstraňovat disharmonie.

Také čistá sůl je pro Evropana cennou složkou potravy, i kdyby se dovážela z opačné strany zeměkoule. Zdá se, že čím je substance starší, tím důsledněji může zasahovat do počátečních struktur člověka.

Jestliže okusíme neobvyklé exotické jižní plody, už při prvním kousnutí můžeme v ústech zaznamenat energetický zmatek. Energetické vazby jsou pro evropský systém tak cizorodé, že je v podstatě odmítá. Okamžitě se také stáhne čakra **solar plexu,** protože se chce chránit před cizími vibracemi. Pokud někdo takové plody přesto sní, protože je to právě „in" nebo protože nic nevycítil, mnohdy si rychle přivodí žaludeční potíže a špatné trávení. Trávicí systém je přetížený a nezvyklé vlákniny, i ty duchovní, se nezřídka ukládají do svalů a kloubů. Proto bychom se před jídlem vždy měli zeptat svého těla, zda o to, co mu nabízíme, opravdu stojí.

K přetížení trávicího ústrojí dochází většinou tehdy, jestliže kombinujeme nevhodné věci, jíme příliš mnoho, příliš tučná jídla, příliš mnoho bílkovin nebo příliš pozdě večer. Nezdravé stravování se bohužel rozšířilo tak bleskurychle, že už se to jen velmi těžko dá změnit. Medicína vychází z toho, že takzvané civilizační choroby sice jsou na jedné straně způsobené geneticky, ale na druhé - a zejména - odklonem od zdravého životního stylu, na nějž má rozhodující vliv právě strava. Pokud například konzumujeme převážně silně kyselinotvorné potraviny, mohou po určité době vysadit tělesné regulační systémy. Aby mohla být kyselina

odváděna z těla, vymývají se z kostního systému minerály a stopové prvky, protože jsou k detoxikaci nezbytné. To způsobuje degenerativní změny kostí, artrózu a mnohé další neduhy.

Pozorujeme-li auru jídla během vaření, můžeme uvidět něco velmi krásného. Je-li jídlo připravováno s láskou ke strávníkům a s vděčností k potravinám, může se jeho aura zvětšit až dvojnásobně. A není to jen tím, že do pokrmu vstoupí kuchařčina nebo kuchařova láska, v jídle samém se touto láskou uvolňují a štěpí duchovní esence, které vyživují vyšší éterické tělo člověka. Ačkoli je na trhu nabízeno nepřeberně rozmanitých potravin, mnozí lidé trpí duchovní podvýživou. Zdravé rostlinné jídlo, připravované s láskou, může vyživovat nejen hmotné tělo, nýbrž posiluje také naše vitální pole, éterické tělo, právě tak jako tělo emocionální a mentální, protože duchovní a emocionální pozadí rostlin coby léčivých a vyživujících sil může přejít na člověka. Láska je tedy důležitou součástí výživy. „Láska prochází žaludkem !"

Jestliže se vaří v prostředí plném napětí, stresu a nelibosti, nemohou se vyšší esence potravin rozvíjet. Objednáme-li si v restauraci jídlo, které kuchař připravoval ve vzteku a v myšlenkách hádku se svým šéfem, tato zlost i nehezké myšlenky v jídle automaticky ulpí. Podle svého vnitřního „příkazu" se pak chtějí projevit a uskutečnit a nezřídka se u konzumenta a jeho spolustolovníků pokusí rovněž vyvolat hádku. Nehledě na to, že takové jídlo nesvědčí ani energetickému poli a pravděpodobně se nám z něho udělá špatně.

Proto je nutné jídlu požehnat modlitbou a předat ho vyšším silám, aby bylo ode všeho cizího očištěno. Pak bychom měli poděkovat Stvořiteli i rostlinám, z nichž je pokrm připravený, se mohly začít rozvíjet všechny jeho esence.

Dostaneme-li takové „neočištěné" jídlo a zapomeneme na modlitbu, můžeme se pomodlit dodatečně. Pokud jsme v té chvíli ještě nedojedli, často dokonce pocítíme, že nám to najednou lépe chutná.

Naši spoluobyvatelé na této planetě, zvířata, z jejichž říše se vyvinula také naše těla, jsou každé podle svého druhu schopna pociťovat hluboké emoce a užívat cit. Mnohá mají vynikající intuici. Domácí zvířata, jako krávy, prasata nebo ovce, rozvíjejí sociální chování a mají silně vyvinuté emocionální vnímání. Chovatelé prasat často říkají, že už den před transportem na jatka bývají zvířata maximálně neklidná a cítí, že se jim něco zlého stane. Na jatkách samých se pak se zvířaty rozhodně nezachází s láskou a smrtelný šok, s celým svým drtivým dopadem, se hormony přenese do masa. Hormony tedy obsahují „otisky" strachu a šoku, které dál působí na člověka. Lidský energetický systém je pak musí s námahou odstraňovat a překonávat. Není nám dobře a nemáme tušení proč.

U prasat se pak projevuje ještě další faktor. Prase je všežravec a občas se dokonce stává, že sežerou vlastní mláďata. Zdá se, jako by neměla vůbec žádné vnitřní zábrany, takže jim, např. ve dobách válek, nedělá potíže žrát třeba krví a hnisem nasáklé, páchnoucí zbytky obvazů raněných. Také taková prasata ovšem lidé jedli, a tak se těžké nakažlivé nemoci částečně opět přenášely. Kromě toho se vepřové maso kazí rychleji než maso jiných zvířat. Esence života mizí z tělesné formy velmi brzy, takže maso rychleji podléhá zkáze. Proto se zákaz konzumace vepřového masa, který v dřívějších dobách platil hlavně v teplých krajích, jeví jako nanejvýš rozumný.

V auře lidí, kteří jedí velké množství masa, můžeme zřetelně vidět barvy a energetické shluky nasvědčující přítomnosti nižších pudů, jako je lovecký pud, sexuální náruživost nebo fyzická agrese. Každou konzumací masa přebíráme také emocionální struktury zvířat, která si napříště budou užívat prostřednictvím člověka. Pokud by se někdo živil výhradně masem určitého zvířete, časem by přijal také jeho tělesně znaky. Lidské energetické pole je stále víc překrýváno zvířecími aspekty, včetně všech pudů a instinktů.

Naproti tomu ryby žijí na této planetě už miliony let v téměř nezměněné podobě. Zdá se, že představují důležitý vývojový stupeň, který má zůstat zachován ve své původní formě. Ježíš Kristus za svého života sáhl možná po rybě jako potravě právě proto, aby ho lidé při jídle mohli s láskou duchovně velebit.

Zda bude či nebude jíst maso, by mělo být ponecháno na volbě každého člověka. Pokud se však pro živočišnou potravu rozhodne, měl by konzumovat pouze maso zvířat, která nežila v utrpení a za života měla vše, co je pro daný druh nezbytné. Má-li člověk potřebu jíst maso, může přejít také na drůbež z ekologických farem nebo na ryby. Také by měl vyslovit jasné „ne" velkochovům jatečných zvířat a svým mlčením je dál nepodporovat.

Mnohé věci, které se na této planetě dějí a jsou bohužel stále spojeny s velikým utrpením, v sobě často skrývají poselství pro celé lidstvo. Choroby hovězího dobytka z posledních dob jsou jednoznačným upozorněním na to, že změna je nezbytná, jinak se situace katastrofálně vyhrotí. Hrozné podmínky některých chovů a transportu zvířat poukazují na totéž.

Jestliže v člověku proběhne proces vědomého přijetí duchovní proměny, může se stát, že se určité tělesné oblasti nových energií zaleknou a budou se bát nového začátku. Tyto dílčí oblasti pak často zkoušejí se o to víc přimknout k energiím planety a „uzemnit se". Takový člověk pak cítí silnou touhu po mase a potřebu důkladné stravy. Pokud této potřebě zpočátku vyhovíme, může se příslušná oblast opět zharmonizovat a postupně může být pokojně překonána.

Bereme-li v úvahu, co se děje na jatkách, nesmíme zapomínat na to, že s každým soustem masa přijímáme i vnitřní bytostné součásti zvířete. Jako negativní pocit, který oslabuje energetické pole, na nás pak přechází nejen úzkost z mnohdy mnohaletého „vězení", nýbrž také rozličné vnitřní charakteristické znaky různých zvířecích bytostí. Maso přiměřeně stimuluje také rozmnožovací pud a pokouší se ho posílit. Přepadají nás pak nejrůznější touhy a emoce, protože masitou potravou pronikly do těla cizí energie.

Přijetí cizích energií a bloků se však může projevit i při konzumaci rostlinné potravy. Jsou-li rostliny ošetřovány chemickými hnojivy a pesticidy, způsobuje tato nepřirozená příměs v jejich energetickém poli energetický zmatek. Blok zůstane lpět na rostlině a přenáší se na člověka. Střeva se pak pracně pokoušejí tyto příměsi zpracovat, což se jim ovšem většinou nepodaří. To potom vede k ukládání škodlivin a trávicím potížím a časem i ke vzniku živné půdy pro plísně a cizopasníky, kteří se v těchto energetických polích cítí jako doma.

Obecně vzato příklon ke zdravější výživě stále narůstá, což však s sebou přináší i těžší rozhodování mezi určitým druhem stravovacího režimu nebo přímo dietou. Tady bychom se vždy měli řídit vlastními pocity. Po prostudování informací si v klidu sednout, několikrát se zhluboka nadechnout a vydechnout a zaměřit se na to, co při napojení na energie konkrétních potravin cítíme. Podle toho se pak

rozhodneme. Vždycky bychom měli respektovat své niterné, osobní pocity, dát na intuici, která nás nikdy „neobelže". Vždy nám ukáže správnou cestu, i kdyby vedla přes překážky.

V oblasti výživy se vyvinul a vládne mocný kult, který lpí na ustrnulých vzorech a nepřipouští žádné odchylky. Aby člověk zůstal energeticky volný, je nejrozumnější si tyto zkostnatělé normy vůbec neosvojovat. Prohlášení typu: „Tohle je teď pro mne to nejlepší", obsahuje vnitřní svobodu a poskytuje prostor pro změny. Tak si nás nikdy nepodmaní energetické pole nějaké konkrétní diety a nebude nás nevědomky ovládat.

Přestože nám třeba určitý způsob stravování přinesl skvělé výsledky, není moudré vnucovat ho jiným lidem. Každý musí hledat svou vlastní cestu, a my můžeme maximálně radit nebo rozmlouvat o svých zkušenostech. Rozhodnout by se však měl každý sám. Jinak velmi rychle přebereme za druhého duchovní odpovědnost, což vyžaduje mnoho energie. Ta se pak váže na člověka, kterého nutíme, aby dělal totéž co my. To platí i pro nevyslovené požadavky a masivní citové vydírání, které mnohdy můžeme vidět v rodinách, kde se někdo snaží vnutit určitý způsob stravování za každou cenu všem. Může být velmi nepříjemné, zvlášť pro ty, kteří si z minulých životů v sobě ještě nesou šok ze smrti hladem, chce-li jim někdo vzít jídlo, na něž jsou zvyklí, nebo jim násilím změnit jídelníček. Změna stravovacího režimu by měla vždy vycházet z vnitřního pocitu, aby na ni celý systém zareagoval přátelsky a potraviny mohly „žít" v lásce.

Mnohdy cítíme, že právě teď nastává doba, kdy bychom měli změnit způsob stravování, živit se plnohodnotně, přijímat hodně karbohydrátů, méně bílkovin a tuků a místo toho sáhnout po větším množství syrové rostlinné potravy. Možná se rozhodneme i pro dělenou stravu. Důležitý však vždycky je dostatečný příjem tekutin. Prostřednictvím nosiče - vody - jsou pak speciálním způsobem odbourávány a vyplavovány zbytkové tělesné i duchovní energie.

Po nějaké době hledání si tedy nový stravovací režim sestavíme a nadšeně a s radostí se vrhneme do něčeho nového. Pak už jen očekáváme, že při tak zdravém jídle se nám okamžitě povede mnohem lépe, nabereme spousty energie, budeme mít větší radost ze života a lepší trávení a celý náš organizmus se „vylepší". Často se však stane něco úplně jiného. Změnou výživy, která je vlastně vnějším projevem vnitřní změny, se promění i naše vědomí a my se tím silněji zaměříme na vyšší síly a na vlastní intuici. Proto se vnitřní léčivé a vůdčí duchovní síly v té době mnohdy rozhodnou, že nejprve je třeba odklidit starý odpad a staré bloky. To může tu a tam vést dokonce k poměrně nepříjemným fyzickým projevům. Přesto však je nezbytné, aby energetické pole i tělo byly od těchto hrubých i jemných nánosů osvobozeny. Netýká se to tedy jen tělesných škodlivin uložených zhusta v tkáních, orgánech, svalech a kloubech, nýbrž také jemných duchovních „voštin", které se rovněž velmi rády usazují v oblasti střev, ve svalech a v kloubech.

Zvýšenou látkovou přeměnou a svalovou prací při sportu se tělesné i duchovní odpady, které jsou příčinou mnoha energetických bloků, odbourávají zvlášť výtečně. Podle vlastní chuti a pokynů intuice se můžeme vydat různými cestami.

Důležité je tady opět správné dýchání. Hluboké dýchání nejen podporuje vazbu na životně důležité duchovní síly, ale plícemi je také vydechována kyselina uhličitá, v podobě kysličníku uhelnatého, jako odpadní produkt trávení. Tím se tělo

výrazněji odkyselí. Hluboké dýchání podporuje také vědomí. Když se několikrát za sebou hluboce nadechneme až do krajiny břišní, mimo jiné jemně masírujeme a stimulujeme orgány trávicího ústrojí, což se může velmi pozitivně odrazit na jejich práci. Pokud pak ještě těmto orgánům za jejich činnost poděkujeme, bude jejich nepřetržité úsilí ještě jednou, zvláštním způsobem, podpořeno láskyplnou „prémií".

Při výběru potravin často slyšíme třeba: „Brambory zrají ve tmě. Člověk však potřebuje potravu, která zraje na světle, a »rostlinám tmy« by se proto měl vyhýbat." Tak byly posouzeny různé rostliny a potom striktně odmítnuty. Avšak člověk je spojen se vším živým na této planetě. Od všeho, co existuje, má určitou část v sobě. Nerozumným zavrhováním se od těchto energií sám odřízne. Nemoudře posuzuje a odděluje se od prasíly.

Vždyť kdo může rozhodnout, jaká vyšší duchovní bytost náleží k bramborám ? Kdo smí prohlašovat, že tma je špatná ? Kdo má právo říci: „Houby rostou ve stínu lesa, což může znamenat jen temnotu, a tudíž -lidé by je rozhodně neměli jíst."

V takových úsudcích je dobré být nanejvýš opatrný. Mnohé rostliny mají prapůvodní vztah k mateřské půdě a svůj „život" odevzdávají s takovou láskou, že se často velmi dobře přizpůsobí i cizí zemské vibraci, aby jejím prostřednictvím člověka nasytily. Všechno jedlé je dobré a tak bychom to také měli přijímat. Samozřejmě mohou nastat období, v nichž určité potraviny nesneseme, nebo nám prostě nechutnají, protože tělesné vibrace se jim zatím nedokážou přizpůsobit. V tom případě je velmi důležité takové věci nejíst. Zásadně bychom nikdy neměli jíst to, co nemáme rádi, protože sevření v oblasti solární pleteně může téměř znemožnit přirozené trávení. Ani dětem bychom neměli nutit nic, co jim nechutná. Někdy je sice maličký nátlak nutný, ale od určitého věku je většina dětí vesměs ochotna alespoň trochu zeleniny sníst, když jim vysvětlíme, že je to dobré pro zdraví. Tak jako tak jíme příliš mnoho a denní spotřebu energie pokryje vesměs už malé množství potravy.

V extrémních případech, máme-li k nějakému jídlu naprosto nepřekonatelný odpor, stojí v pozadí většinou zážitek z dřívějších inkarnací. Otravy nebyly ve středověku žádnou vzácností a mnohé nemoci se léčily nejrůznějšími prostředky. Pokud se s něčím podobným náhodou znovu setkáme, může to bolestivou energii starého života vynést opět na světlo.

Jistá žena například řadu let trpěla bolestmi při polykání, avšak pouze když pila. Bolesti výrazně vzrostly, pokud byl nápoj červený, např. rajčatová šťáva, červená hroznová šťáva, červené víno nebo některé lihoviny. Jídlo mohla polykat bez problémů, nápoje nikoli. Lékaři nedokázali ani při opakovaných prohlídkách objevit žádnou fyziologickou příčinu. V době, kdy se intenzivně snažila odhalit důvod svých problémů, měla sen, který si ráno ještě velmi dobře pamatovala. Ocitla se na hradě, kde jí nějaká žena, pravděpodobně její sestra, podala osvěžující červený nápoj, který s radostí přijala. Vzpomíná si ještě, že ona i její sestra toužily po stejném muži. Náhle začal jed, který byl v nápoji přimíchán, působit, a ona dlouhé minuty za strašlivých, mučivých bolestí s pěnou u úst umírala. Tento šok z násilné smrti tak silně vězel v auře a v jejím emocionálním systému, že se jí to i v tomto životě připomínalo při každém polknutí. Bolesti při polykání tímto poznáním sice trochu polevily, ale jistě ještě nějakou dobu potrvá, než bude tato událost beze zbytku zpracována.

Podobně lze také od zážitků z minulých životů odvodit i příčiny mnoha alergických reakcí.

Docela zvláštním způsobem si můžeme svou intuici, co se jídla týče, tříbit v restauraci. Protože všichni lidé jsou navzájem spojeni prostřednictvím tzv. morfogenetických polí a v pohostinském zařízení se právě uprostřed takového pole konkrétní restaurace nebo hotelu nacházejí, není vůbec těžké navázat emocionální a duchovní kontakt s vibracemi určitého jídla. Pokusíme-li se co nejvíc oprostit od vlastních představ, např. od úvah, jakým způsobem bychom sami dotyčný pokrm připravovali, a ponoříme-li se hluboko do sebe, zaťuká časem zcela určitý pocit, který přesně sdělí, zda nám ono jídlo prospěje, či uškodí. Také při volbě nápojů bychom se vždy nejprve měli zeptat žaludku nebo střev, jak se budou cítit, jestliže ten či onen nápoj dostanou. Vzájemná komunikace se postupem času stane stále intenzivnější a rychlejší. Také tady je důležité pokojné a hluboké dýchání a vnitřní klid. Osobní energetické pole potřebuje hodnocení. Je dobré mít to na paměti.

Také doma bychom se měli nechat vést svou intuicí. Vaří-li matka například pro víc lidí, nemůže brát ohled jen na sebe. Jestliže však opravdu hluboce toužíme s láskou a pozorností naplnit potřeby všech členů rodiny, jistě nalezneme tu pravou cestu.

První sousto znamená rozhodující krok pro trávení. Už při něm se trávicím žlázám oznamuje, jaké složení šťáv bude ke strávení potřeba. V ústech už také dochází k prvnímu předstupni trávení karbohydrátů - amyláze. Proto bychom měli vždy důkladně žvýkat, aby se potrava dostala do žaludku dostatečně rozmělněná. Ústní sliznicí také přijímáme mnoho éterických složek - to znamená mnoho duchovních esencí. Proto se kapky nebo tablety v přírodním léčitelství často ponechávají dlouho v ústech, aby zaručily příjem vyšších potencí. Trávení bílkovin, k němuž je třeba značné množství žaludečních kyselin, probíhá pak v žaludku a štěpení tuků v tenkém střevě.

Abychom měli k jídlu potřebný klid, je dobré připravit si předem k ruce všechno, co budeme potřebovat, abychom pak nemuseli neustále vstávat od stolu. Čím pokojněji vše proběhne, tím intenzivněji se tělo může soustředit na energii přijímané potravy a přesně nám také sdělí, kdy je nasyceno. Tělo odpovídá vždy, to jen my mu většinou nenaslouchámе. Můžete namítnout, že je přece hezké, když se lidé u stolu baví, protože jindy na to není čas. To ale spíš napovídá, že bychom si čas na druhé měli udělat.

Diskutuje-li se například u pracovního oběda o firemních problémech, polykáme současně s jídlem celé energie těchto problémů a bloků stejně jako osobních pocitů. Dostanou se nám do žaludku a náš energetický systém je musí pracně přetvářet. Emocionální centrum, **solar plexus,** se křečovitě stáhne, produkce trávicích šťáv je rušena a trávení obtížné. Po takovém jídle se cítíme přeplnění a je nám těžko. Jsme-li ještě ke všemu v takovém stresu, že si ani nedovolíme tyto pocity vnímat, musejí být zpracovány později. Choroby ze stresu, tzv. manažerský syndrom a mnohé další poruchy se tím jen posilují.

Při jídle bychom se pokud možno neměli zabývat ani negativními myšlenkami či problémy. Tento mentální stres totiž také přijímáme společně s jídlem a pak jen stěží můžeme vnímat pokyny vlastního těla.

Z energetického hlediska je důležitý společný začátek jídla - posiluje sounáležitost. Někdy to samozřejmě nejde, avšak pokud je to jen trochu možné, měli bychom čekat tak dlouho, dokud všichni hosté nebo členové rodiny nezasednou ke stolu. Pro mnohé matky, které celé hodiny stály v kuchyni a vařily, je frustrující, když děti usednou za stůl a pustí se do jídla, aniž by jí posečkáním naznačily, že si její práce váží a přály by si proto u jídla její společnost. V takovém případě vládne lačnost po jídle a boj o nejlepší sousto, místo sounáležitosti a vzájemnosti, které mají příznivý dopad na celkovou harmonii i na trávení. Stejně rychle jako nás u švédského stolu může přepadnout pocit, že když si nepospíšíme, nic na nás nezbude, mohou „chtivé aspekty" zapůsobit i u domácího stolu a zaměřit se proti členům vlastní rodiny. Záleží na naší povaze, na zvířecích složkách naší minulé tělesné formy, která byla dlouho ovládána loveckým pudem, jestli se nás stále znovu zmocňují pocity typu: „Přijdu zkrátka. Budu hladovět. Ostatní mi nic nenechají." Jestliže však začínají jíst všichni společně a jsou vedeni stejným smýšlením, tyto staré struktury se objevují jen zřídka, anebo dokonce vůbec ne.

Společná modlitba jedinečným způsobem posiluje duchovní esence a umožňuje štěpení cenných živných látek. Zjistilo se, že škodliviny, které se v potravě případně ještě nacházejí, mohou být modlitbou do značné míry neutralizovány a tělo je potom neukládá. Jíme-li pokud možno v klidu a beze spěchu, budeme mít z přijaté potravy zvlášť velký prospěch. Klidem, vnitřním soustředěním v modlitbě a působením láskyplné energie pokrmů dojde k optimálnímu přijímání energie a k aktivaci všech rovin zemského, astrálního i mentálního těla. Naplní se tak vyšší potřeby a pocit osamělosti a opuštěnosti, jímž na celém světě trpí nespočet lidí, se může zmírnit. Ustoupí o to víc, oč láskyplněji ladíme s vibracemi této planety.

Čím intenzivněji se živiny rozkládají, tím menší hlad bude tělo časem pociťovat, protože většinou jsme navyklí jíst příliš mnoho.

S jídlem je rozumné přestat ve chvíli, kdy tělo naznačí, že je nasyceno. Na tvrzení „Vždycky musíte sníst všechno !" je tedy nutno zapomenout. Také zde by rozhodování měla převzít intuice. Zbytky se přece nemusejí vyhazovat - můžeme je s vděčností a láskou uložit do kompostu, s úctou a s díky za to, že se potrava pro nás obětovala, ale my jsme přesto nedokázali všechno sníst. Pro rostliny je naše blaho důležité, a tak to většinou také přijmou.

Dobré je jídlo společně nejen začít, ale i ukončit. Všichni určitě nedojedí ve stejné chvíli, ale od stolu by se přesto měli zvednout společně.

Připíjí-li se na nějaké oslavě, například při křtu, s vnitřní vděčností za nového zdravého pozemšťana a na zdraví matky a dítěte, je zcela zřetelně vidět, jak se v tom okamžiku obranné energie posilují, společně se umocňují a pohybují se směrem k matce a dítěti. Společná modlitba nebo symbolické společné přiťuknutí podporuje okamžitě vědomí a posiluje přání, které se za tím skrývá. Tak můžeme uspořádáním slavnosti udělat něco pro druhé.

K různým slavnostním příležitostem bývá zvykem připravovat speciální pochoutky nebo jít společně do nějaké pěkné restaurace. Cítíme-li pak za jídlo, jež nám bylo dopřáno, velikou vděčnost, můžeme ji v duchovní rovině přenést dál na ostatní lidi a bytosti. Určitě tím nenaplníme žaludky třetího světa, avšak v duchovní rovině můžeme předat spoustu pozitivní energie.

S radostí a vděkem ale můžeme podobným způsobem zacházet i jindy, nejenom po dobrém jídle.

Ten nádherný pocit nás naplňuje a my prosíme duchovní vedení, aby nadbytek našeho štěstí předalo potřebným lidem nebo zvířatům. Jak tento dar v lásce předat dál, ví duchovní vedení nejlépe, stejně jako ví, jak má být tato inspirující energie optimálně použita. Pokud bychom ji mnohomluvně, hlasitě a nabubřele odevzdali vnějšímu světu, okamžitě by to vyvolalo závist nebo by energie sama „vybuchla". Kdo dává lásku, bude lásku sklízet, ale měl by to dělat tím správným způsobem. Takto přirozeně může být v modlitbě darována láska zcela konkrétním osobám či situacím, avšak existují energetické roviny a sféry onoho světa, v nichž se nacházejí tak chudé duše, že jsou neuvěřitelně vděčné, jestliže se jim skrze duchovní pomocníky takové energie také dostane. Člověk je pohnut až k slzám, smí-li něco takového zahlédnout. Jakožto lidé nemáme do této existenční roviny ještě přístup, avšak pomocníci onoho světa touto cestou přesto všechno řídí.

Běžně se stává, že nás opakovaně náhle přepadá chuť na sladkosti nebo bychom si každý den po každém jídle rádi dali ještě něco sladkého. Nejčastější to bývá večer po náročném pracovním dni, třeba u televize, kde si chceme dát něco dobrého, abychom získali pocit, že se máme dobře, že si dopřáváme. Vedle hormonálních faktorů u žen zde často hraje roli i jistý nedostatek minerálů a stopových prvků, které zčásti dostáváme s plnohodnotnou stravou. Sladkostmi se také uvolňují tzv. hormony štěstí, endorfiny.

Příliš často však přání „udělat si radost" splyne s touhou „mlsat sladkosti". Je to přesouvání potřeby, která by chtěla být cukrovinkami krátkodobě utišena. Snad už pouhé pochopení, že tomu tak je, může pomoci, abychom na sobě začali pracovat a množství sladkostí alespoň trochu omezili. Mnohdy však prostou touhu vystřídá chtivost, která spustí nezřízenou konzumaci sladkostí často na celá léta. Potom je změna poněkud obtížnější. Zakořeněné aspekty se většinou nelítostně brání, namlouvají nám, že sladké nezbytně potřebujeme k životu a nemá smysl se ho vzdávat. Obrátíme-li se však k vnitřní podstatě svého těla, jistě se nám to povede a množství zkonzumovaného cukru dokážeme snížit. Přistoupíme-li k tomu s potřebnou láskou, naše tělo bude takové změny nepochybně tolerovat.

Všichni bychom si měli být vědomi toho, že takový vnitřní dialog má na tělo i duši dalekosáhlé účinky.

Jestliže svou denní stravu stále víc pozvedáme na vyšší vibrace a jídlo přijímáme s láskou a vděčností, spojujeme se v obzvláštní míře s matkou Zemí. Ve spojení s principem Božské Matky a Božského Otce můžeme být v současné globální situaci duchovně vedeni a inspirováni z vyšších rovin.

Výživa sama o sobě nepřináší životní harmonii, ale přesto může přispět k tomu, že se naučíme vědomě zacházet se všemi duchovními silami. K tomu bychom měli přistupovat s hlubokou vděčností a s nejvyšší úctou k všemu živému.

Nechť vše prostoupí nejvyšší láska.

AURA
V KAŽDODENNÍM ŽIVOTĚ
2

Jak myšlenkové formy a energetická pole utvářejí náš každodenní život

Manuela Oetingerová

Z německého originálu: *Die Aura im täglichen Leben 2* (2004),

Přeložila: Kateřina Seidenberger (2005)

1. vydání (2006)

(A) *PŘEDNÍ STRANA OBÁLKY ZEVNITŘ*

Mnoho lidí stále nevěří, že takové věci jako aura, čakry nebo myšlenkové formy vůbec existují, a ještě víc je těch, kteří v tom sice mají jasno, ale myslí si, že něco takového patří jen do úzkého kruhu informovaných přátel, k poklidným večerům a meditacím. Jen málokdo totiž tuší, nakolik to všechno ovlivňuje naše počínání, naše návyky a běžný život kolem nás.

Manuela Oetingerová nám ve své ohromující studii o lidské auře názorně ukazuje, jak nehmotná pole nebo síla myšlenek utvářejí každý okamžik našeho všednodenního života. „Lidé jsou neustále občany dvou světů," prohlašuje, „hmotného a duchovního."

Ve druhém díle své knihy se zaměřuje na pochopení svobody člověka a předurčení, a zabývá se také hlubšími záležitostmi karmy, nezastupitelnou mocí lásky a smyslem utrpení. Zamýšlí se nad příčinami nemocí a nabízí netradiční pohled na podstatu depresí stejně jako na celosvětovou drogu číslo jedna - alkohol. Samozřejmě nezapomíná ani na energii a sílu naší živoucí planety a na vztah k našim zvířecím spoluobyvatelům. Po přečtení téhle knihy s úžasem zjistíme, co všechno nám dosud zůstávalo skryto, a pochopíme, jak bychom sil, jež nás v každém okamžiku obklopují, mohli co nejlépe využít a nalézt cestu k veliké jednotě a věčné lásce.

(B) *ZADNÍ STRANA OBÁLKY*

Víte, jaká je skutečná podstata depresí ? Tušíte, co je duchovní příčinou nemoci ? Myslíte, že Jidáš byl odsouzeníhodný člověk ?

Na tyto a mnohé další otázky odpoví kniha německé autorky Manuely Oetingerové. Nečekejte ovšem žádné laciné útěchy, populární návody nebo stokrát omleté „pravdy". Druhá publikace o lidské auře a o působení neviditelných sil je stejně netradiční a objevná jako její první díl, a navíc se v ní ještě dočteme, co se skrývá za působením alkoholu, zda se můžeme domluvit se zvířaty nebo proč bývá cesta k opravdovému poznání tak osamělá... Viditelný, hmotný svět, v němž žijeme, je totiž neoddělitelně spjat se světem neviditelným, duchovním, který na nás působí víc, než jsme mnohdy ochotni si připustit.

(C) *OBSAH*

(1) **Svoboda a předurčení** 78
(2) **Láska a utrpení** 90
(3) **Nemoc a deprese** 99
(4) **Léčivé energie Země** 109
(5) **Karma** 113
(6) **Jidášova role** 120
(7) **Osamělá cesta k Bohu** 130
(8) **Alkohol** 134
(9) **Člověk a zvíře** 141

(1)

SVOBODA A PŘEDURČENÍ

Člověk se v životě neustále dostává do situací, ve kterých se musí nově orientovat, které vyžadují rozhodnutí a často přinášejí potíže, jež dosavadní život úplně změní. V těchto životních fázích se problémy mohou tak nahromadit, že se až podivujeme nad tím, jak jsme se do takové situace vůbec mohli dostat.

Důvody mohou být nejrůznější. Musíme však vycházet z toho, že veškeré dění slouží našemu rozvoji a duchovnímu osvobození, i přesto, že takto postižený zpravidla svou aktuální situaci tímto způsobem chápe jen stěží.

K správnému pochopení skutečného pozadí zkušeností, je nutné pochopit rozdíl mezi svobodou duše a svobodou osobnosti.

Duše musí být ve své vlastní rovině svobodná, aby mohla přijímat rozhodnutí. Může rozhodovat o tom, jak a kdy chce z hlediska svých aspektů sbírat potřebné zkušenosti, a o tom, jakým způsobem předá, přesune tyto své poznatky do svých ještě nerozvinutých oblastí. Nachází se v duchovním světě, a pouze na jejím uvážení záleží, jak rychle a v jakých časových intervalech zvolí pozemskou inkarnaci. Má přehled o duchovním dění a je si vědoma energetických zákonitostí. Její snaha se zaměřuje na návrat k dokonalé lásce - k Bohu, a neustále se pokouší rovnat harmonii Božích a duchovních zákonitostí.

Pokud pro sebe, v závislosti na celkovém stavu vlastního bytí, přijala rozhodnutí, mění si zkušenosti s jinými zúčastněnými dušemi a zpracovává si životní plán, který pro ni nabízí optimální učební proces. Měli bychom vědět, že tyto duševní oblasti, pro něž byla konkrétní životní situace vytvořena, se ještě „neprobudily", a správnou duchovní cestu musíme teprve rozpoznat. Nacházíme se ve stavu podobnému nevědomí, který však lze výukovými procesy na planetě Zemi překonat.

Duchovní plánování před inkarnací nové osobnosti je mimořádně mnohovrstvé a rozmanité. Důležité události a setkání s ostatními lidmi jsou takto časově předem naplánovány. Vedle toho existují struktury, které se vytvářejí trochu volněji, a to vždy v závislosti na tom, jak kvalitně daná osobnost při svém vývoji spolupracuje nebo jak silné je působení vnějších vlivů. V dřívějších dobách byly pro celý pozemský život často vybírány méně určité učební cíle, nežli je tomu dnes. Lidé žili pouze na jednom místě, sociální soužití bylo těsněji propojené a manželství většinou vydrželo po celý život. V dnešní době jsou energetické procesy a možnosti zužitkování i možnosti poznání mnohem bohatší, a bývají plánovány za sebou, v úzké časové návaznosti. Z pracovních nebo soukromých důvodů se můžeme často stěhovat, častěji měnit zaměstnání, což vytváří větší zásobu zkušeností, na jejichž základě dochází ke změně vztahů i vícekrát. Mnoho duší v dnešní době již dopředu naplánovalo pro své osobnosti přesně stanovené situace, které na sebe v těsných časových intervalech navazují, a v nichž se může uvolnit velmi stará karma.

Duše je ve svých rozvinutějších aspektech svobodná natolik, aby si mohla vytvářet učební cíle a karmicky se osvobozovat. To slouží jejím vlastním nerozvinutým aspektům, které se ještě musejí učit nebo se musejí osvobodit od starých vazeb. V určitém smyslu je duše závislá na stavu poznání svých aspektů, aby mohla nastoupit cestu dalšího rozvoje duchovního světa. Je však svobodná v intenzitě (časových intervalech inkarnací) a při utváření daného života na Zemi a na jiných planetách.

Osobnost představuje soubor složek duše poslaných na Zemi, které duše z vlastní vůle na základě poznatků a svých vědomostí spojila pro pozemský život. Byla zformována z jednotlivých zlomků aspektů tak, aby v průběhu života na Zemi sbírala zkušenosti a poznatky. Osobnost se v každém pozemském životě skládá stále z nových aspektů a v průběhu života se neustále mění a vibruje. Celkové vědomí osobnosti roste a rozšiřuje se a s přibývajícím věkem se stále více zaměřuje na duchovní hodnoty. Je pak schopna události na Zemi pozorovat z vyššího stupně poznání. V průběhu pozemského života vědomí roste, což lze lehce rozpoznat, vzpomeneme-li si na to, jak jsme byli přesvědčeni o správnosti svých rozhodnutí, která jsme činili jako teenageři. Každý věřil, že toho ví už nesmírně mnoho, avšak později musel uznat, že jeho přehled o vlastním plánu života byl omezený. Přesto, i v tomto stavu vědomí, to byla stále stejná osobnost, dost možná právě tak milá a cenná jako v dospělosti.

Každý poznatek, který si osobnost sama zpracuje, ji na cestě k dokonalosti posune o kus dál a umožní jí trochu se povznést. Současně se oprošťuje od svazujících struktur a „světských" vlivů. Je důležité, aby části duše pohlížely zpoza vytvořeného fiktivního světa pozemského dění, aby prožily pokušení se všemi nelítostnými důsledky a aby je poté dokázaly pochopit jako nový poznatek.

Duše zná tendence svých jednotlivých složek, oblastí, které si mohou vyvinout velmi nezávislou orientaci. Na základě toho vybírá životní situace své osobnosti. Pokud například jedna z duševních složek ještě velmi podléhá žárlivosti a věří, že svého partnera může vlastnit a ovládat, pokouší se duše tento špatný postoj názorně předvést na odpovídající životní situaci. Je vybrán partner, který svým chováním danou vlastnost odhalí a naplno rozvine citový svět této duševní části. Dotyčné osobnosti je nabídnuto poznání a nová orientace. Duševní složka sama o sobě se zpočátku ve své žárlivosti samozřejmě cítí v právu, protože věří našeptávání svého ega, a proto setrvává v původních představách. Cítí se nesvobodně, jestliže se partner nechová tak, jak vyžaduje. Na základě této situace většinou vznikají velmi těžké a nepříjemné životní stavy, a tuto problematiku musejí prožívat všechny složky dané osobnosti - nezávisle na tom, jestli jsou již dobře vyvinuté nebo se v ostatních oblastech musejí ještě učit. Duše samozřejmě láskyplně čeká na svobodný návrat a „nabytí vědomí" všech svých složek. Žádná z oblastí nebude opuštěna. Tím, že situaci přinášející zkušenost musí prožívat vždy celý člověk, ačkoli daný poznatek slouží pouze jedné z oblastí, vzniká v emocionálním poli obrovský smutek. Občas je pro jednotlivce velmi těžké pochopit, že se nějaká složitá situace musí odehrát ještě jednou, ačkoli on jako člověk se již jednoznačně zaměřil na vyšší cíle.

V momentě například aktivního projevu žárlivosti, se daná osobnost cítí tak dlouho nesvobodná, než rozpozná, jak spoutaná je v této struktuře chování a jak málo může touto cestou dosáhnout souladu s božskými zákony a se svobodou ducha. Zpočátku bude tato část pravděpodobně sama sebe nadobro svazovat a vědomí bude dotyčného připoutávat k tomuto typu chování. Celá bytost bude přesycena

žárlivostí. Život jí bude připadat složitý, situace se bude zdát téměř nezvládnutelná. Teprve poté, co se bouřlivé vlny emocí trochu uklidní, může zbývající část osobnosti uplatnit svůj vliv a zabývat se jednotlivými aspekty. Ke změně jejího programu však nedojde okamžitě, nýbrž se bude pokoušet o stále se opakující prožitky. Osobnost pak danou situaci chápe velmi silně jako omezování vlastní svobody, protože například „žárlivecký program" opakovaně rozhodujícím způsobem ovlivňuje její život. Člověk se v těchto situacích může jen s obtížemi soustředit na jiné věci, protože v situacích, kdy jedna jediná duševní složka získá převahu a plně jej ovládá, se bude nesvobodně cítit jeho celá osobnost. Věří totiž, že tento program je její vlastní. V takovém případě musí být nejprve vypracováno příslušné vlastní vědomí.

Zatímco aura osobnosti, která už je zaměřena na lásku, normálně velmi klidně a harmonicky vibruje ve světlých a hezkých barvách, v období žárlivosti se její vibrace mohou drasticky změnit. Barvy ztmavnou, nabudou na intenzitě a aktivitě. Objeví se víry a emoce vyzařují daleko přes povrch aury. Pak se člověk jeví citově nevyrovnaný až do doby, kdy se složky oblastí opět uklidní a převahu získají jemnější vibrace. Také každý nápor hněvu zahalí auru do tmavých barev, které se musí s námahou odbourávat.

Jakmile dosáhneme určité úrovně poznání, může nás sice ještě takovýto aspekt ve formě charakterové vady ovládat, avšak brzy objevíme program uložený v pozadí, který nás ovlivňuje, a budeme na něm moci pracovat. Od tohoto okamžiku bude osobnost cítit, že nesvoboda pochází z vlastního charakterového rysu, který ji ovládá. Dobrým předpokladem pro překonání tohoto podstatného rysu je vědomí, že partner pouze navodil potřebnou situaci, čímž nám vlastně posloužil na cestě ke zdokonalení. Na základě tohoto poznatku budeme na sobě pracovat, aniž bychom svalovali vinu na partnera. Jakmile člověk začne svádět vinu na jiné lidi, přestane se nacházet ve stavu, kdy je schopen sám s touto energií pracovat, protože ta už se nenachází v jeho vlastním poli. Do jeho emočního pole může v tomto případě dodatečně vnikat energie jiného člověka, protože bylo vytvořeno energetické spojení. Takovéto nelítostné přesouvání emocí na partnera nezřídka vede k ještě větší ztrátě vlastní energie. Síla takového nevyřešeného aspektu je duši na duchovní úrovni před inkarnací známa a právě na jejím základě jsou voleny životní situace a partneři, s cílem získat na tomto problémovém poli poznatky a vědomě se s ní vyrovnat.

Velký zlom ve vědomí osobnosti začíná momentem jejího vstupu do těla. Tímto okamžikem si přestává uvědomovat kontakt se svou duší a její vědomí je „zablokováno". To platí pro všechny lidi, aby si každý jednotlivec mohl nově a oproštěn od starých zátěží rozhodovat o životě a utvářet si jej podle svého.

Malé děti ještě občas bývají vnitřně spojené se svým duchovním světem. Vidí kolem sebe jemnohmotné bytosti a cítí se duchovním světem milované. Toto propojení se časem vytrácí a přístup k vlastnímu duchovnímu světu se neustále ztěžuje. Toto blokování a „zapomenutí" svého skutečného původu dává člověku možnost, aby všechny své bytostné aspekty svobodné vůle zaměřil k Bohu. Složky, které ještě nejsou zcela prostoupeny láskou, získají možnost, obrátit své niterné snahy k Bohu. Světelné síly je ponesou, povedou a naplní je. To je však v rámci „učební lekce", vzhledem k množství našich emocí, většinou mimo oblast vnímání a vyžaduje to důvěru a znalosti duchovní podstaty. Čím lépe si dokážeme tyto souvislosti uvědomit, tím snáze se vyrovnáváme se složitými situacemi,

a zároveň jsme schopni změnit určité rysy svého charakteru, a tak navázat na snahy po „vyšším" vývoji.

Celkový vývoj planety Země má na osobnost člověka rozhodující vliv, jelikož výchovné metody a tradice jednotlivých zemí silně ovlivňují morální představy, stejně jako okolí jednotlivých lidí. Veškeré lidmi vytvořené myšlenkové formy a pole vnímání na nás působí a nutí nás, abychom je prožívali a podporovali. Mnohé z takto vytvořených polí, které na světské úrovni například zajišťují platné právo, kulturní tradice a hodnoty společnosti, poskytovaly lidem podporu v dobách, v nichž byly ještě ve své touze po Bohu nestabilní. V současnosti pociťuje stále více lidí svoji duchovní sílu a svou spojitost s Bohem, a tyto staré struktury již nepotřebují. Ony ale samozřejmě ještě existují a vehementně se pokoušejí své programy uskutečnit.

Tělesná schránka také rozhodujícím způsobem omezuje osobnost. Mozek se přizpůsobuje příslušnému stavu pozemského vývoje, vědomí je ještě částečně mlhavě spojeno se starými představami, hormony v období puberty mají nezvratitelný vliv a neustálé vyžadování potravy, tepla a náklonnosti ovlivňují osobnost stejně silně jako životní představy jednotlivých kultur. Tímto způsobem je hluboko ve světských představách člověka zakotvena kupříkladu snaha o získání uspokojivého zaměstnání, dobrého auta, touha po vytvoření šťastné rodiny a po hezkém domě. Takováto globální pole mají na lidi rozhodující vliv a snaží se viditelně projevit. Tyto síly se neustále pokoušejí vniknout do aury jednotlivých osob a chtějí být neustále „živeny" a prožívány. Tomuto vlivu můžeme podlehnout natolik, že částečně ztratíme vlastní cestu a zůstane pouze snaha po realizaci jednotlivých polí. Často se rodiče nebo sourozenci dokonce přepečlivě snaží, aby žádný z rodinných příslušníků „z rodinného rámce" nevypadl, protože sami lpí na starých zvyklostech. Tyto myšlenkové formy mohou mít velmi silný realizační vliv a mohou vyvolat i velký strach. Dokážeme-li se však od nich osvobodit, nebudou už pro nás nadále dominantní.

Ženy mají podle vzoru, který byl vytvářen po staletí, sklon k prožívání starých energetických polí. Doslova se zdeformují do příslušných struktur, a neprožívají tak svou opravdovou jsoucnost, ani představy své vlastní duše. Dělají to, co se od nich vyžaduje, vzdávají se svého vlastního plánování budoucnosti a plní tak pouze představy svého okolí.

Také mužům se stává, že pod vlivem finančního tlaku a snahy každý měsíc obstarat dostatek peněz pro svou rodinu, nedbají svých potřeb ani citů. Všechny pečlivě potlačují, aby je nezdržovaly od plnění rodinných a pracovních povinností, ačkoli se potřeba například vyrazil na kole do hor ozývá stále silněji.

Vnitřní impulzy poukazující také na starost o sebe sama, by přitom vůbec nevedly k zanedbávání pozemských a rodinných povinností - chtějí být pouze brány na vědomí a respektovány. Zmíněné přehlížení vlastních vnitřních potřeb vede časem k intenzivnímu tlaku, takže občas nevidíme žádnou možnost realizace vlastního rozvoje. Nesplněná přání totiž ničí život naší osobnosti a ubírají nám energii potřebnou k takovému rozvoji. Často se stává, že tento despekt vede k až k jistému druhu odumírání částí osobnosti. Ty jsou vytlačovány na určitou úroveň aury a cítí se nerespektované a nevyužité. S postupujícím časem však energie těchto omezovaných částí lidské duše sílí a ve formě mlhoviny se hromadí v astrální auře před **solar plexem**. Tyto pocity jsou prostoupeny silnou

bezvýchodností, pocitem nesmyslnosti a beznaděje, což může vyvolat těžké deprese.

Ve chvílích, kdy jsou vlastní složky duše potlačovány, dochází také k vytlačování aury osobnosti -vyzařování původní energie bledne a člověka obsazují cizí pole z okolí nebo z rodiny. Nezřídka s sebou nesou v dřívějších inkarnacích potlačované a téměř odumřelé složky duše, které čekají na vlastní spásu. Takovíto lidé bývají výteční otcové a hospodyňky, kteří mají svou domácnost i rodinu v perfektním pořádku, avšak už přestali naslouchat svému vnitřnímu hlasu, který jim říká, co potřebují. Dostaví-li se deprese, bývá projevem té části duše, která si žádá pozornost a už nechce poslouchat cizí pole. Takové částečné potlačování může občas vést ke vzniku celkového potlačení osobnosti nebo k bolestným citovým stavům, abychom poznali, že tyto složky požadují změnu.

Naštěstí stále víc lidí chápe, že mezi všemi povinnostmi nesmíme zapomínat ani sami na sebe, neboť jsme prostoupeni vyššími silami vyžadujícími pozornost a úctu. Mnoho lidí si za svůj hlavní úkol stanovilo zajištění bezpečí a obětování se rodině. Tento úkol však, z dlouhodobého hlediska, nemohou zvládnout, pokud nevnímají také svoje vlastní potřeby a úkoly, nutné k uvolnění vlastní osobní karmy a k posilování svých vnitřních hodnot. Každý proces odehrávající se v našem nitru, působí automaticky na globální pole, protože se jako informace přenáší aurou a je dále předáván duchovnímu okolí. To je jedna z důležitých zákonitostí, neboť tímto způsobem může každý člověk ovlivňovat transformaci starých karmických struktur.

Jakmile začneme vědomě vnímat svůj vnitřní hlas a naslouchat mu, obdržíme z duchovního vedení příslušnou energii, která je pro návrat k výchozímu bodu duchovních úkolů nezbytná. To však platí jenom v případě, že jsme ze své duchovní cesty sešli pouze nakrátko. Ztratíme-li, z pohledu vlastní duše, inspiraci, nastává ještě větší niterné utrpení. Občas je možnost vrátit se ke své cestě velmi ztížena. Tento vývoj rozhodně nemusí skončit opuštěním rodiny, ale spíš by měl vzbudit vnímavost k vlastním potřebám a úkolům. Odvržení starých vzorců chování spojených se slůvkem „musím", je často provázeno pocitem „špatného svědomí" nebo hrozbou trestu. Tyto stavy vycházejí z pozemských polí existujících již po staletí, která bezpodmínečně vyžadují, aby je člověk dál prožíval a „živil". Vyžadují poslušnost a podřízenost. V závislosti na tom, jak přísně byl kdo z nás vychován, mohou tato pole po určitou dobu a s odpovídající intenzitou určovat cestu, již musíme následovat a z níž nesmíme sejít. Teprve v okamžiku úplného oproštění, může být osobní vnitřní snaha plně uznána a úkoly vlastní duše realizovány. Člověk je zavázán vnitřnímu „božstvu" v sobě samém, nikdy vnějším cizím úkolům, které jsou občas zastaralé nebo nerespektují lidskou důstojnost a svobodu. Nyní můžeme do své aury přijímat světelnou energii, která nás na naší cestě naplňuje radostí a nadále nás vede a řídí. Zpřetrháme stará energetická pouta, rozdrobíme staré „rámce" a aura se opět začne rozvíjet do své původní velikosti.

Jakmile se osobnost vydá na pozemskou cestu, není už tak docela svobodná, protože je spoutána svým karmickým dědictvím a pozemskými životními podmínkami. V minulých dobách musela třeba táhnout do války, rodinné spory se musely vyřešit, vnější životní podmínky se, stejně jako morální představy, musely akceptovat.

Duši je toto všechno samozřejmě známo, osobnosti však nikoli. Cítí se proto vydána na pospas osudu a omezena vnějšími okolnostmi. Může si však být jistá, že jí duše předala ten nejlepší potenciál a nabídne osvědčené způsoby řešení. Duše se neustále pokouší připravovat pro svou osobnost ty nejlepší vnější předpoklady. V dané inkarnaci ji maximálně ochraňuje, s výjimkou situací, kdy je nutno otevřít starou, osobní, hluboko v auře uloženou karmu, a tím ji uvolnit.

V příštích letech bude stále přibývat lidí, kteří se nebudou zabývat světskými úkoly, a to tak dlouho, dokud se dokonale neosvobodí. Jejich duchovní oblasti jsou natolik osvětlené, že se staré vzorce jen zřídkakdy mohou udržet. Mnoho dětí může dnes již chápat život mnohem volněji, protože už nejsou poutány starými vazbami. Jejich chápání volného života s daleko menším množstvím omezení se může rozvíjet, neboť staré panující struktury už nejsou účinné a přiblížení k Bohu se jim stalo přirozeným úkolem. To, co dospělý občas musí velmi namáhavě zpracovávat, chápou mladí lidé s přirozenou samozřejmostí.

Jsme ovlivňováni především médii. Neustále je nám předkládáno, že jisté hodnoty nabudeme jedině, koupíme-li si určité výrobky nebo budeme sledovat určité cíle. Z obchodního hlediska je to zcela pochopitelné, avšak z hlediska svobody myšlení to lze jen sotva ospravedlnit, neboť hluboko do emocionální aury jsou nám neustále, znovu a znovu vrývány opakující se informační předlohy. Vzniklé myšlenkové obrazy a emoce se chtějí realizovat, a proto se pokoušejí usměrnit kupující tím „správným" směrem, aby si příslušný výrobek zakoupili. Tento metodický postup je už dobře známý, avšak pokud se na něj podíváme důsledněji, ukáže se velmi rozmanité pozadí. To může zasáhnout naše nejhlubší struktury, znejistit nás a za jistých okolností dokonce na čas úplně vykolejit. Je pravděpodobné, že tuto podstatu si většina lidí pracujících v reklamním průmyslu vůbec neuvědomuje. Je totiž tak mohutně podporována temnými silami planety, že mnozí si její vnitřní postupy uvědomit ani nedokážou.

Po staletí jsou člověku již „do kolébky" vkládány určité vzorce. Při výchově je nám vštěpováno, jak mají konkrétní věci probíhat, aby byly „správné". Hluboko v citovém poli máme vryto, že jisté věci mají být tak, a ne jinak.

Například v Německu se v průběhu staletí stalo tradicí, že nevěsta stojí při svatebním obřadu po pravici ženicha.

Představme si teď, že nevěsta si stoupne vlevo. Většina lidí si toho vědomě nepovšimne, a přesto v nich vznikne krajně nedobrý pocit. Jejich podvědomí totiž úplně přesně rozpoznalo, že něco neprobíhá podle předem určeného rámce. Tato skutečnost v nás způsobí zmatek a brání nám v jasném myšlení. Podvědomí se ještě nějakou dobu bude touto situací zabývat, než ji dokáže zpracovat.

Na tomto principu funguje v současnosti mnoho reklamních spotů, které zraňují lidské city a neustále způsobují nové zmatky. Při jednom zhlédnutí se to může obejít bez problémů, avšak při častějším sledování vyvolávají stále hlubší nejistotu.

V jedné z reklam někdo svým přátelům neotevře dveře, když zvoní, nýbrž je nechá jednoduše čekat a stát venku. Jedná se tak s přáteli ? Už takováto maličkost může v oblasti **solar plexu** způsobit deformaci, protože každý se přece snaží nenechávat své přátele za dveřmi.

V jiné reklamě se potraviny neobsahující ty správné přísady nakládají do člunu a shazují do moře, ačkoli je jasné, že hrdina tohoto spotu se nachází na pustém ostrově a evidentně nemá moc jídla. Pohled na plýtvání vyvolává hlavně ve starších lidech, kteří zažili válku, silné napětí a nevědomou nelibost.

Který milující člověk by svého životního partnera nechal stát přede dveřmi nebo by mu je přibouchl před nosem, protože se s ním nechce rozdělit o jídlo nebo pití. Zde se oslovují nejnižší instinkty, jimž člověk zaměřený na duchovní stránky už nechce podléhat, natož se na ně neustále dívat. Příčí se to jeho vnitřnímu cítění.

Pomalu, ale jistě je lidem vnucováno přesvědčení, že bližní nemají žádnou cenu a že svým nejbližším nemusíme nic dávat, nýbrž můžeme být lakomí a odporní, abychom mohli získat určité výrobky. Snahou je lidem názorně předvést, že je úplně v pořádku poddat se lakotě a sobectví.

Mnoho reklam tímto vyjadřuje přesný opak toho, co by milující člověk zaměřený na duchovní stránku chtěl prožívat. Pokud reklama na některé výrobky vypadá právě takto, je nutně spojena s necitlivostí a opovržením, což se vrývá do informačního a paměťového pole. Dokonce i mnohé kvalitní výrobky bývají vychvalovány reklamou, která vyvolává emoční deformaci v auře, a tím se automaticky negativně nabíjí. Může se tak stát, že najednou už něco nechceme kupovat, aniž bychom věděli proč. Takovému popudu bychom měli věnovat pozornost, protože může představovat přímou informaci z vrstev nevědomí nebo vzkaz od duchovního vedení, které se snaží nás varovat a chránit.

Určité události v lidském životě jsou přesně předurčené. Nejčastěji se jedná o zpracování karmy, jichž se na jedné straně účastní několik dalších duší, a na straně druhé se objevují zcela speciální emoční situace, které po vyřešení a uvolnění slouží k osvobození člověka. Postižení v těchto situacích velmi často naříkají a zažívají velikou bolest, ale přesto po jisté době pochopí, že přesně tato událost a konkrétní poznatky, jež z ní vyplynuly, vedly k tomu, že jsou schopni pohlížet na život z jiné perspektivy, vnitřně růst a osvobodit se od vnějších vlivů. Tak osobnost nespadla do dané situace „rovnýma nohama", nýbrž do ní byla postupně dovedena. O této události zcela svobodně, s nejlepším vědomím a v hluboké lásce rozhodla duše, a osvobozením osobnosti získala i svou vlastní svobodu.

Přijme-li osobnost v příslušných životních situacích správně to, co je jí nabízeno, je-li připravena s tím pracovat a části své duše z vlastní vůle změnit, může dosáhnout obrovské svobody. Duše může opustit pozemskou úroveň a už s sebou nemusí nést svou karmu. Na prahu, před přechodem do duchovní říše lidé často s hrůzou zjišťují, že jednotlivé složky jejich duše se nedokázaly chopit příležitosti. Svéhlavé části trvaly na svém právu a považovaly se za tak důležité a upřímné, že neprojevily žádnou ochotu přijmout „učení" života a své vlastní duše. Jestliže se osobnost a duše mají vrátit „s prázdnýma rukama", prostupuje je bolestné strádání.

Následující příklad ukazuje, jakým způsobem může vzájemná láska duší takovouto nezpracovanou starou zátěž a emoční koncentrace přece jen uvolnit.

Jde o příběh matky a dcery. Matka navenek vedla dobrý a spořádaný život. Pečovala o svého muže a děti, vařila, prala, uklízela a bezvadně se starala o dům i o zahradu. Avšak nenaslouchala svému vnitřnímu hlasu, a ani trochu se nestarala o svoje vlastní potřeby. Občas dostávala chuť vyjít si do společnosti nebo cestovat,

ale nic takového si nikdy nedopřála. Její vnitřní program jí pořád předhazoval, že to není nutné, protože lidé by si mohli myslet, že právě prožívá krizi středního věku. Navíc byla přesvědčená, že cestu k Bohu může člověk nalézt pouze potlačováním vlastní osoby a přání.

Věřila tedy spíš světským předlohám, než aby důvěřovala svému nitru. Kromě toho čekaly ještě na zpracování dvě staré bolestivé zátěže. Ona si je však nepřipouštěla a vytěsňovala je tak dokonale, jak jen to bylo možné. Odreagovávala se prací a ani na chvilku se neodvažovala zastavit. Právě to by však pro ni bylo velmi důležité, neboť v čase odpočinku a klidu mohou vyšší síly a vnitřní vedení odstranit nashromážděné emoční zátěže a vyčistit naše energetická pole. V takových chvílích může osobnost dosáhnout velikého poznání a přijmout a rozeznat některé zprávy z duchovního vedení a od světelných pomocníků. Proč by jinak věřící vyhledávali klid a blízkost Božího světa ? Přijetí hodnot, které nám předkládá komerční svět, je obrovským omylem. Nacházíme-li se pod vlivem tohoto programu, už se nikdy neodvážíme v klidu se posadit na zahradu, protože sousedé by o nás mohli rozhlašovat, že jsme líní. Coby den odpočinku bychom neměli plánovat pouze neděli, nýbrž bychom si měli chvíli klidu dopřát každý den. Naše všední dny se staly tak hektickými, že jsou dnes pokojné chvilky ještě důležitější než dřív. Nejlépe se můžeme odreagovat, pokud v pohodě zvládáme svou práci nebo pokud si ji umíme dobře zorganizovat. Proto by si soused, který nás vidí ležet na zahradě, měl pomyslet: „Ten svou práci nejspíš skvěle zvládá. Je hezké, že teď může odpočívat," místo aby nechal promlouvat závist a zlobu, které lidem nedovolí, aby si příjemně uspořádali život. Mnoho lidí je vinou potlačování vlastních potřeb natolik plných nenávisti, že nemohou vidět, když jiní svým potřebám naslouchají a dopřávají si odpočinku. Je potěšující, že si mladší generace vytvořila mezi prací a odpočinkem výrazně zdravější vztah. Samozřejmě si musíme dávat pozor, jestli se v nás náhodou nešíří také nespokojenost a nerozmáhá lenost vycházející z určitých složek osobnosti. Tomu je třeba zamezit. Ostatně platí, že v čase klidu a odpočinku se odevzdáváme vyšším silám.

Matka z našeho příkladu se však od starých vazeb osvobodit nedokázala. Časem se v ní dokonce vyvinula určitá nechuť k manželovi, kterou se opět snažila překonat prací. Nedostatek energie vzniklý tímto přístupem se pokoušela vyrovnávat tak, že se chtěla posilovat chválou a uznáním zvnějšku. Pokud se jí uznání nedostalo, pochválila se sama, a tím se ještě hlouběji zapletla do starých polí, místo aby naslouchala svému nitru a pokusila se od tohoto způsobu života odpoutat. Odpoutat se ale samozřejmě neznamená opustit rodinu nebo dokonce život, nýbrž sebrat energii a uspokojit vlastní potřeby. V každém člověku se chce rozvíjet božství. Jistotu představuje úcta k hodnotám a respekt k vlastní osobě, z čehož vyplývá také poznání vlastních vnitřních potřeb a hodnot. To nám už kdysi dávno bylo sděleno slovy: „Miluj bližního svého jako sebe samého, a Boha nade vše !"

Okolí si na vaše nové způsoby samozřejmě musí teprve zvyknout, protože je pochopitelně velmi příjemné, když je vždy všechno hotovo a vždycky je někdo doma. Pozná-li však rodina, jak důležitá je pro matku svoboda, možná jí pomůže s hledáním vhodných zálib nebo ji podpoří, aby si mohla udělat také čas na sebe. Matčin vnitřní přístup charakterizovaný obrovským potlačováním energie, tvoří podklad pro vypuknutí nádorového onemocnění. To se objevuje často, neboť buňky přebírají tlak, který ve skutečnosti měl nést dotyčný člověk. Energetický systém se tak dostává mimo kontrolu a začíná si počínat nezvladatelně. V takových lidech nezřídka klíčí i sebevražedné úmysly, protože už nevědí, jak se z tíživé životní situace osvobodit, a určité aspekty v jejich nitru už nechtějí pokračovat. Také

vnitřní agrese, kterou tito lidé nikdy neprojevili nebo nevnímali, zatemňuje jejich životní systém, spouští nemoci a přispívá k celkovému rozpadu. Nastává vnitřní frustrace a tělesná energetika obdrží na niterné úrovni příkazy k odchodu a vyvolání pozemské smrti. Vnitřní systém se vždy snaží nám sloužit a myšlenkové struktury, i přestože nám nejsou vědomě přístupné, se chtějí vyjádřit, protože každá myšlenka se chce realizovat.

Matka onemocněla rakovinou střev, která se rychle rozšířila a napadla i několik dalších orgánů. Povahové sklony k vnitřnímu potlačování si sice přinesla už z dřívějších životů, její současné onemocnění však vyjadřuje především rezignaci a výbuch, který se projevil navenek. Přes veškerou snahu lékařů se nemoc šířila rychle a intenzivně. Delší dobu musela matka trpět, a to tak dlouho, než se uvolnila část emocí, nahromaděných jejím přístupem k životu, a než si „odtrpěla" určité části své karmy. Toto je akt milosrdenství, který však v podobných situacích jako takový nevnímáme. Jakmile se však dostaneme na onen svět - do duchovního světa, v němž je nám umožněn neomezený pohled zpět -jsme šťastní, že máme tyto staré zátěže již splacené.

Poté, co matka opustila své tělo, dostalo se jí na duchovní úrovni veliké pomoci prostřednictvím modliteb a láskyplné podpory její dcery. Po jistou dobu docházelo k uvolňování a zpracovávání energií, na jejichž základě se dcera pomalu pokoušela zvyknout si na ztrátu matky zde na Zemi.

Přibližně po třech měsících se v dceři najednou rozhořela velmi silná, ne-li přímo neodolatelná touha chodit večer do společnosti, účastnit se oslav a dalších společenských událostí probíhajících v okolí. Měla ohromnou touhu se atraktivně oblékat, líbit se a konečně se dobře pobavit. Sama se nepoznávala, avšak všechny tyto oblasti naplno prožívala. Po určité době sice začala toto své počínání pociťovat jako nežádoucí, ale nedokázala se ho vzdát ani je překonat. Cítila, jakými povrchnostmi se nechává unést, a dospěla k názoru, že toto přece nemůže být její cesta. Pokoušela se hledat řešení. K čemu tady vlastně došlo ?

Na duchovní úrovni umožnila dcera matčiným duševním složkám, které chtěly bezpodmínečně něco prožít, konečně si toto přání vyplnit a zjistit, jak tahle stránka života chutná. Za oboustranného souhlasu došlo k odštěpení určitých částí matčiny duše, které se připojily k auře dcery, a tak mohly jejím prostřednictvím vést vytoužený život. V tomto případě se to nepovažuje za posednutí, nýbrž za povolený přístup cizích částí duše do energetického pole jiného člověka. Současně se však z vnějších částí dceřiny aury odlučují staré karmické zátěže z minulého života, při nichž strávila hodně času na oslavách a v mužské společnosti. Tím, že lze ještě jednou prožít staré záliby dceřiných dřívějších inkarnací, dostanou i části matčiny duše možnost zjistit, jestli tento způsob života stojí za námahu, nebo jestli by raději dala přednost klidu a hledání vyšších hodnot. Pro mnohé naše oblasti je důležité, alespoň na chvíli si užít „divokého života". Teprve tímto způsobem je možné poznat, jakou má skutečně hodnotu. Energie těchto temných sil nás už pak nadále nemohou svádět tím, že nám budou namlouvat, jak žádoucí je požitkářský život plný zábav. Božské vědomí přeje člověku vždy to nejlepší, avšak v harmonii s vyššími hodnotami a bez vnitřního nátlaku.

Po dalších třech měsících dospěly dceřiny staré složky, jakož i části matčiny duše k poznatku, že tento život pro ně nepředstavuje naplnění. V částech matčiny duše uhasly nutkavé touhy po zábavách, čímž nalezla svůj pokoj a mír. Dcera dosáhla

uvolnění svých karmických zátěží. Poté, co části matčiny duše opustily dceřinu auru, a poté, co se uvolnil základní blok, mohla dcera (nyní obdařena ještě silnější aurou a intenzivnějším tokem energie) opět klidně pokračovat ve svém životě.

Na tomto příběhu lze jasně vidět, že dcera svou nutkavou potřebou společenských zábav trpěla, což často vyjadřovala slovy: „Už nikam nechci. Nemám chvíli klidu. Je to hrozné." Krátce nato ji ale opět ovládl pocit, že musí bezpodmínečně vyrazit za zábavou, a tak poslechla. Jako osobnost se tak sice necítila svobodná, avšak její duše si tuto cestu zvolila dobrovolně a na duchovní úrovni umožnila i své matce poznat život z této stránky. Naštěstí se dcera nacházela na poměrně vysoké duchovní úrovni, takže i přes určitý tlak situaci relativně dobře zvládla. Tak si nevytvořila žádný vlastní blok, nýbrž si danou situaci plynule prožila. Odštěpené oblasti matčiny duše dostaly možnost udělat pokrok v poznání, čímž dosáhly uvolnění. Kdyby se ale proti tomuto prožitku postavily, zřejmě by v dceřině auře svébytně zůstaly, a tím by jí mohly značně uškodit.

Vždycky můžeme vycházet z toho, že prožité zkušenosti mají vždy určitý smysl. Duše stále postupuje podle plánu, a to i přesto, že kvůli „zablokovanému" vědomí nejsme schopni rozeznat, o co se ve skutečnosti jedná. Jsme-li ale ochotni si určitou situaci prohlédnout a přijmout, dokážeme při práci na sobě zvládnout všechno a jsme vedeni duchovním světem. Pokud bychom dokázali rozeznat pravý důvod mnoha situací, rozhodovali bychom se s ohledem na učební lekce svých vlastních složek pravděpodobně stejně jako naše duše. V tom nám ale oddělení tohoto a onoho světa zatím ještě brání a vyžaduje od nás důvěru a hlubokou víru v duchovní vedení a usměrnění.

Zde jsou některé z příčin, z nichž čerpáme zkušenosti a které si nejčastěji uvědomujeme:

1. **Vybudování osobní karmy.**

Duše dobrovolně navodila situace potřebné pro naši osobnost. Čím víc našich složek je zaměřeno na vyšší úrovně, tím snáze je duše schopna přijímat vzorce. Jednotlivé části naší duše se občas mohou určité situaci vzpírat, protože by chtěly prožívat staré, vryté zvyklosti, nebo podléhat vlastní svévoli.

2. **Zacílení částí osobnosti k vyšším hodnotám, jako jsou pokora, láska k bližnímu, trpělivost či upřímnost. Odbourání vnitřních špatných návyků. Prožitky, na jejichž základě se máme učit ctnostem nebo odbourávat chybné představy, které duše svobodně vybrala.**

Pokud se člověk v dřívější inkarnaci dozvěděl o utrpení jiné bytosti, je pro něj občas složité se s tím smířit a v daném momentě to sotva bude akceptovat jako svobodné rozhodnutí. Jestliže však bude naslouchat svému nitru, bude vždy schopen rozpoznat, že ho konkrétní situace vede a usměrňuje.

3. **Poznání svodů temných sil. Vnímání polí vybudovaných pozemským způsobem a vnucené způsoby víry a života vedoucí k vyšší svobodě osobnosti.**

Vysoce vyvinuté duše nezřídka volí tuto cestu poznání, aby na základě vlastního prožitku získaly vliv na příslušná pole, která by si tímto způsobem zpřístupnily. Každá myšlenka má na globální pole nesporný vliv a může zostřit vnímání všech lidí tak, že určitá pole už ztratí svou sílu a důležitost. Svoboda skrývá velkou

zodpovědnost a často se stává, že různé životní lekce se nám opakovaně silně navracejí, abychom dokázali rozeznat, jak mocné mohou být svody temných sil nebo působení cizích polí.

Tak dojde k posílení vlastní vůle v harmonii s vůlí Boží.

4. **Vzájemná pomoc duší při odstraňování globálních polí nebo rodinné či národní karmy.**

Zde dochází k inkarnaci duší přesně do zemí nebo rodin, s jejichž pomocí může dojít k optimální změně polí. Tyto životy jsou často poznamenány velkým utrpením a bolestí, protože duše se musí vtělit do samého centra působení.

5. **Pomoc jiným duším při uvolňování karmy.**

Zde je na místě obrovská opatrnost, protože se tu snaží působit cizí oblasti. Tento proces nebývá zahájen vědomě, nýbrž je veden duchovním světem.

6. **Poznání nesprávného niterného naprogramování.**

Svobodu musíme vnímat a chápat určitým způsobem. Pak se můžeme myšlenkami odvrátit od cesty, kterou s radostí podporuje množství energetických polí, vybudovaných pozemským způsobem. Pokud jsou na ně části naší osobnosti ještě vázány, duchovní vedení nám to v určitých životních situacích předvádí.

Zde uvádíme několik příkladů:

- Pro získání svobody je důležitá zejména úcta k sobě samému, ke svému bližnímu a především k Bohu.
- Nesudte. Nenechte se k posuzování svést ani jinými.
- Nepomlouvejte. Udržujte si odstup, jestliže pomlouvají jiní.
- Učte sebe i ostatní.
- Hledejte v sobě způsob, jakým je vaše vlastní vůle spojena s nastalou situací.

Někteří lidé již velkou část své karmické zátěže odstranili. Pokoušejí se v sobě nalézt vyšší hodnoty, ale nemusejí přitom zvládat žádné těžké životní situace. Stojí na svém místě a občas přesně nevědí, jestli má jejich život vůbec nějaký smysl, protože od nich zdánlivě není nic vyžadováno. Tito lidé však plní velmi důležité úkoly na energetické úrovni. Představují základnu světla a svým bytím posilují energetické projevy světelných sil. Svým myšlením a cítěním mají působit přímo na globální pole a obnovovat je. Ve vnějším světě nelze tuto práci postřehnout, přestože často je na ni nutno vynaložit obrovské množství energie. Takoví lidé se ráno probudí a cítí se jako proměnění, protože se intenzivně podíleli na energetických procesech. Jiní mění kolektivní pole sice také nevědomě, ale přes den, čímž nemálo přispívají k procesu změn této doby.

Transformační proces na této planetě mezitím dosáhl ohromného měřítka. Síly světla stále narůstají a mohou intenzivně podporovat procesy v lidském nitru. S velkou podporou duchovního světa mohou být rozpoznávány a odbourávány staré karmické zátěže a negativní emocionální pole. Ty se projevují velmi intenzivně, takže dost dobře nemůžeme rozpoznat ani kolektivní svévolné chování

svého okolí, ani to, co se děje v nás samých. Jakmile se dostaneme byť jen do blízkosti příslušné energie, jsme v rychlém sledu stavěni do konkrétních situací. Často to vypadá, jako by nás tento rychlý spád přetěžoval, a nezřídka se sami sebe ptáme, jestli jsme to opravdu takto chtěli. Můžeme si však být jistí, že naše duše přesně naplánovala, do jaké energetické situace nás nechá inkarnovat. Často se stává, že nová inkarnace je započata sotva pár let po ukončení té předchozí, aby se jednotlivé aspekty duše mohly zúčastnit změn a proměn probíhajících v této důležité době na naší planetě. Protože tak mají jen krátkou dobu na regeneraci, pociťují lidé jakýsi druh hluboké únavy a potřebu odpočinku. To je sice pochopitelné, ale cíl, tj. pobývat v této době na Zemi, je důležitější než potřeba úplné energetické regenerace mezi jednotlivými životy.

Většina lidí si uvědomuje, že planetu v krátké době čeká velká změna. Tato změna umožní další příliv energie světla a pouto k duchovnímu světu značně zesílí. Současně se však ještě budou vzpínat temné síly, které v nové době ztratí svůj vliv. Zatím se pokoušejí toto nadcházející období ovlivnit strachem a hrůzou, ale přesto to bude láska, co bude formovat budoucí život na Zemi. Je možné, že v některých oblastech bude přechod probíhat ještě trochu neuspořádaně, avšak pocit Boží blízkosti bude stále zřetelnější.

Klíčící nejistotu nebo dokonce strach můžeme předat svému duchovnímu vedení. Každý člověk je totiž veden a v každém okamžiku života chráněn. O každého je postaráno a nikdo se nemusí obávat o svou budoucnost. K zpracovávání osobní nedokonalosti a k proměně starých zátěží nás povedou obtížné situace, které budeme schopni překonávat.

Zázračná energie lásky, kterou v nové době budou moci prožívat všichni lidé, je již v mnoha duších hluboko zakotvena. Proto je pro ně těžké pochopit, proč současná éra už neskončila a proč lidé stále ještě musejí pobývat ve starém chaosu. Dokonce v nás tak občas vzniká pocit, že už na této planetě vlastně pobývat nechceme. Vzmáhá se v nás tak veliká antipatie, že je těžké, ji v některých chvílích překonat. V tomto bodě musí převážit jistota, že současný stav je z určitých důvodů nutný. Musíme se naučit být trpěliví. Ve správný čas přijde obroda, a pak všichni uvidí, proč tomu tak muselo být.

Čím klidněji a laskavěji jsme schopni vlastní i globální situaci přijmout a čím vědoměji se denně pokoušíme zúročit situace, které nám duchovní svět předkládá, tím harmoničtěji můžeme být vedeni a tím spíše mohou pominout pochybnosti.

V nejbližším období budeme mít stále víc možností napojit se na duchovní energie, nechat se jimi nést, a tak stále vědoměji cítit, že jsme chráněni DUCHEM. Po staletí se temné síly pokoušejí člověku namluvit, že není hoden Boží lásky, a proto musí použít jenom své vlastní vůle k tomu, aby něčeho dosáhl. Lidé byli pocitem viny a strachem manipulováni tak dlouho, až uvěřili, že Bůh už při nich nestojí. V dnešní době se ale ukazuje velká proměna. Lidé poznávají, že každý si nachází svou vlastní cestu k Bohu a každý v sobě nosí Boží jiskru. Láska Nejvyššího obklopí každého, a pouze cesta k Bohu má smysl.

Každý člověk má osobní kontakt se svou duší a s laskavými bytostmi, které ho provázejí v jeho pozemské inkarnaci. Čím dokonaleji si očistíme auru od starých karmických zátěží, tím intenzivněji jsme schopni vnímat bezpečí a blízkost vyšších říší. Tento pocit má neocenitelnou hodnotu, kterou nikdo nechce znovu ztratit. V osudových situacích se od něj cítíme zdánlivě „odstřihnutí", ale je to jen zdání,

které klame. Po skončení oné učební lekce se pocit Boží blízkosti opět vrátí. Důležitou pomoc zde představuje doba vyhrazená klidu a meditacím.

(2)

LÁSKA A UTRPENÍ

Zdá se, že si tato dvě slova protiřečí, protože opravdová láska jednoduše jenom miluje, a tak nezná a nezažívá utrpení.

„Kde je láska, tam není místo pro utrpení."

(KRIŠNAMURTI)

Pravá láska odpoutává, neprovokuje a nepokouší se partnerem manipulovat nebo ho měnit. Neobviňuje a v pocitu lásky člověk neztrácí svou vnitřní cestu.

Jsme však schopni takto nezištně milovat ? V současnosti a v následujících letech budeme mít stále větší možnost bezmezně milovat jak svého partnera, tak třeba člena rodiny.

Duše je v kauzálním světě (světě příčin a důsledků) androgynní a před každou novou inkarnací rozhoduje o pohlaví své osobnosti. Tímto způsobem mohou příslušné ženské a mužské aspekty s odpovídajícími důsledky ožívat, mohou poznávat a prohlubovat své city. Rovnováha těchto sil má pro duši rozhodující význam. Občas se stává, že duše zvolí vícekrát za sebou stejné pohlaví, což ale u pozdějších inkarnací vede k vnitřním komplikacím. Také to, že se osobnost v určité inkarnaci příliš silně váže na mužské nebo naopak ženské aspekty, může ztížit průběh uvolňovacích procesů.

Mužská inkarnace obsahuje přibližně dvě třetiny mužského podílu a k tomu jednu třetinu ženského. Ženskou inkarnaci tvoří dvě třetiny ženského a jedna třetina mužského podílu. Vstupem do těla se osobnosti zařazují také do ženského a mužského globálního pole, čímž přejímají karmické aspekty související s hmotnými a jemnými genovými materiály. Celkové současné pojetí, dnešní definice ženské a mužské role, „vtéká" do osobnosti a pokouší se projevit a rozvíjet se. Čím více složek duše dosáhne harmonie mezi ženskými a mužskými podíly, tím harmoničtější bude naše vnitřní vyrovnanost. Osobnost cítí, jak je tato vnitřní vyrovnanost důležitá, a pokouší se jí vůči druhému pohlaví dosáhnout. Navenek se manifestují důležité procesy, které by se ve skutečnosti měly odehrávat vnitřně, a hledání dokonalosti a Boha se projevuje jako hledání partnera, protože věříme, že vytoužený protějšek nalezneme v opačném pohlaví. To vede k silným vazbám, které musejí být se značným utrpením uvolňovány a vyrovnávány, abychom energii ze změny partnera mohli opět přenést do vlastní osoby. Tímto způsobem dokonce dochází k přenosu viny na opačné pohlaví, jestliže nemůžeme najít svůj vnitřní mír nebo věříme, že pokud nemáme po boku partnera, nemůžeme si dokonale vychutnávat život. Takto se vytváří světský program, podle něhož si žena musí ulovit dobrou partii, aby byla dobře zaopatřená a společností uznávaná. Vlastní status je tak spojován se statusem partnera. Životní snahy se zaměřují navenek, na partnera, místo do nitra, na cestu k Bohu.

Samozřejmě že partnerství je drahocenným doplňkem, neboť slouží ke zpracování a poznání a v ideálním případě i k společnému hledání Boha, nikoli však k mísení energií nebo k zástupnému hledání zde na Zemi.

V běžném společném životě se projevují hluboko zakotvené struktury člověka, které teprve musejí být transformovány. Na počátku společného soužití se ještě snažíme si partnera vážit a ctít jej, zatímco své vlastní potřeby potlačujeme. Skrýváme své takzvané špatné stránky a po určitou dobu akceptujeme představy toho druhého, ačkoli naše vlastní jsou úplně jiné. Po určité době, když už jsme si svým partnerem relativně jistí, začnou se projevovat i naše potřeby. Očekáváme, že partner se jim v běžných záležitostech přizpůsobí a bude se jimi řídit, ale sami od svých snah ukazovat se jen z té lepší stránky upustíme. Teprve v té chvíli se projeví skutečné vnitřní oblasti, a z toho, co partnerovi vadí nejvíce, můžeme poznat, na čem ještě sami musíme pracovat. Nejrušivější totiž bývá zpravidla to, co nosíme v sobě, co nechceme nebo neuznáváme.

Čím je duše zralejší, tím víc je schopna uniknout tělesnému vlivu. Obrovský vliv hormonů a tělesná strategie přežití jsou velmi často podceňovány. Hormony mohou člověka v jeho emocionálním zaměření velmi změnit, a to zejména jde-li o dobývání opačného pohlaví nebo agresivitu. Lidé, jejichž rozvoj stále více podléhá tělesným vlivům, budou možná ještě jednou dovedeni do těžké situace, aby mohli zpracovat to, co určité části jejich duše potřebují prožít. Poté se mohou začít plynule uvolňovat a poznávat svou pravou vnitřní bytost.

V jednom baru nasadili ženám v rámci pokusu brýle, které přesně zaznamenávaly pohyby očí. Pomocí kamery tedy bylo možné přesně sledovat, kam se pokusné osoby dívají. Kolem těchto žen prošlo několik mužů, kteří se usadili na pohovku.

Při následném dotazování většina žen tvrdila, že se dívaly mužům do tváře. Na otázku, jestli si muže nějak důkladněji prohlížely, odpovídaly negativně. O tom, že mluví pravdu, byly možná opravdu přesvědčené, avšak prokázalo se, že značná část se mužům podívala mnohem níž než do obličeje. Samy tím byly krajně překvapené. Při opačném pokusu si muži stejným způsobem prohlíželi vnější ženské pohlavní znaky. To jednoznačně ukazuje na to, že lidé jsou ovlivňováni a ovládáni neuvěřitelným množstvím nevědomých struktur, o nichž nic nevědí a při běžném vnímání je nejsou schopni zachytit.

Proces odloučení od druhého pohlaví je tedy velmi bolestivý, protože lidé mají sklony k vyrovnávání energetického nedostatku a k hledání energetických zdrojů mimo sebe, místo aby je hledali ve svém vlastním duchovním nitru. Uspokojování potřeb probíhá ve vnějším světě, místo aby se dělo v modlitbě a v klidu. Pozemské temné síly této situace využívají a pokoušejí se všemi možnými lstmi a pomocí zdánlivě důležitých životních „předloh" toto propojení podporovat, aby duše zůstaly svázané. Niterné složky člověka, které se příliš fixují na tělesnou úroveň, emocionální cítění, jako například majetkové a mocenské nároky vůči partnerovi, očekávání, která často nejsou ani vyslovována, stejně jako vnitřní nespokojenost a nesplněná přání zesilují v rámci partnerského vztahu disharmonii a trápení.

Značné množství procesů v mezilidských vztazích je spojeno právě s těmito vnitřními vývojovými a poznávacími cestami a nemá karmickou povahu. Uskutečňují se z lásky a na základě snahy duše uvolnit se z těchto pozemských zmatků a emočních pout, a to i přesto, že toho lze v dnešní době dosáhnout pouze při současném utrpení těch částí duše, které se ještě nacházejí v zajetí svých

zúžených představ. Energetická spojení musejí být prožita a ukončena. Pomocí jasných odkazů v odpovídajících životních situacích toho lze dosáhnout. Tak například dříve sloužil mnohý život prožitý v sexuální zdrženlivosti k vytvoření rovnováhy a přiblížení se k Bohu. Částečně se to i podařilo, ale starý celibát vede dnes často k obrovskému potlačení energií a k zmatkům v sexuální oblasti.

Klamným hledáním dokonalosti v partnerovi vzniklo veliké množství energetických spojení a nesprávných vnitřních zaměření, které musejí být rozpoznány a napraveny teprve v budoucnosti.

Z toho důvodu využívá duchovní vedení prožitého utrpení v současných situacích jako upozornění: „Zde jsi ještě pevně vázán starými vnucenými předlohami ! Zde jsi spoután !" Kdyby se lidem v životě vedlo jen skvěle, necítil by se nikdo nucen hledat opravdové pozadí toho, co prožívá, a nepřemýšlel by, jak se osvobodit nebo jak se opět cítit dobře. Svévole v tomto světě je ještě tak silná, že samotná touha po Bohu k nabytí poznání většinou nestačí. Je třeba ještě mnoho bolesti, než začneme své postupy sledovat a začneme hledat řešení. Utrpení se tak stane stupněm, z něhož lze vykročit výš. Je těžko pochopitelné, proč se musíme učit takovým bolestivým způsobem, ale pravdou je, že naše vlastní zážitkové vzory bývají často zastíněny cizími energetickými poli, která se nás pokoušejí uzavírat do starých struktur. Při životě se udržují lidskou energií a nechtějí, abychom se z nich vymanili, protože pak by mohly ztratit svého energetického živitele. Utrpení slouží v tomto případě k tomu, aby se člověk vlivu cizích polí dostatečně nabažil, protože k vlastnímu osvobození a k opětovnému otevření se Božímu působení potřebuje obrovskou vnitřní sílu, aby ho tyto síly mohly podporovat a uvolnit z pout cizích energií.

Na příkladu jisté ženy středního věku lze jasně vidět, jak intenzivní vliv na nás mohou staré představy a životní ideály mít.

Tato žena se ve svém současném životě již delší dobu pokouší vybudovat si vztah s mužem. To se jí však opakovaně nedaří a po každém takovém nezdaru je vždy hluboce nešťastná. Cítí nesmírnou touhu mít po boku muže, kterého také touží vést. Je ovládána pocitem, že život bez muže nemá vůbec žádnou cenu.

Tato žena v sobě nese program, který vybudovala jedna z jejích předchozích inkarnací a který ona sama převzala z vnějších předloh. Tento program obsahuje absolutní vlastnictví muže a jeho ovládání, a současně jedinou úlohu ženy: věnovat život pouze tomuto muži. Tento program má v sobě zakódovanou podmínku cítit se dobře pouze po boku manžela. Její představa je navíc živena zastaralými přežitými názory, které říkají, že pokud žena není schopna, „ulovit si" nějakého muže a nedokáže si ho „vychovat", nemá žádnou cenu a žádné právo na to, aby ji společnost uznávala.

Tato žena by se proto kvůli muži vzdala své vlastní cesty a současně by od svého partnera vyžadovala, aby se svých ideálů vzdal i on a žil pouze pro jejich vzájemný vztah.

Žádná duše se však nemůže svobodně rozvíjet ani vyvíjet, pokud energie dvou aur splývají. To vede ke zhuštění energií v auře, přičemž přehuštěné energetické spojení mezi lidmi ulpívá. Současně dochází k živení prastarých vzorů realizace, při nichž je energie vydávána do vnějšího prostoru. To vede k nucenému spojení, v němž ani jeden z partnerů nemůže uplatňovat svou vlastní intuici nebo si hledat cestu k vyšším hodnotám. Tento program představuje tak silné omezení, že to ani

duchovní vedení ženy nedokáže připustit. Žena musí nejprve pochopit, že každá duše si může najít svou cestu k Bohu sama a že k tomu nepotřebuje žádného partnera, který tak nedobrovolně následuje její cestu.

Problémem, který je třeba řešit, je nutkavá touha, kterou cítí žena z našeho příkladu, nikoli situace sama o sobě. Jakmile bude ochotna se nad těmito předlohami zamyslet, přijmout je a uznat, že donucení se nikdy nemůže stát základem života, začne se její nitro s těmito starými představami účinně vyrovnávat. Uvolňováním a přeprogramováním se bude zabývat tak dlouho, dokud nepomine velká část jejich vlivu a její bloky nebudou odbourány.

Teprve potom bude její přání mít partnera vyplněno a bude moci prožít kouzelný svobodný vztah. Pokud si tento program má prožít muž, musí potkat ženu, která by mu přesně ukázala, na čem ještě potřebuje pracovat, aby dosáhl uvolnění.

Z toho jasně vyplývá, že duchovní vedení a duše uznávají svobodu osobnosti v mnohem širší míře než jako momentální pocit štěstí, který bychom krátkodobě pocítili v důsledku vyplnění takového starého vzoru. Zkušenost s utrpením nám tedy slouží k nahlédnutí „pod pokličku" a ke zjištění, jak zkoumat sami sebe a uvolnit se zpod starého nátlaku. Z utrpení vyrůstá osobní svoboda.

Účelem mnoha vztahů je zrušení hluboko zakořeněných starých vzorů k uvolnění karmy nebo k rozvoji žádoucích vlastností. Neustálou blízkostí partnerů a energetickým spojením mezi nimi dochází k aktivaci těchto starých vzorů, protože do života byl vybrán právě tento partner, který je schopen poskytnout příslušné energie k vhodné rezonanci. Nejsme-li v těchto případech otevření, abychom pochopili, že ke změně musíme přispět také my sami, nebude možné daný problém vyřešit. Duchovní vedení by pak v každém dalším partnerském vztahu „vytahovalo" tento problém znovu a znovu, abychom jej konečně vzali na vědomí. Každá duše motivuje svou osobnost, aby odbourávala staré programy a bezcitné struktury.

Až jednou budeme opouštět tuto planetu, měli bychom být osvobozeni, místo abychom s sebou dále vláčeli staré vzory. Každým odbouráním, jehož dosáhnou jednotlivci, se automaticky mění a nově formuje kolektivní pole.

Pro duši je uvolnění a pokrok částí osobnosti výrazně důležitější než obdarovat člověka pěknou a příjemnou inkarnací.

Možná že brzy nastane doba, kdy bude touha po Bohu v člověku tak silná, že ke zpracování starých věcí už nebude jako pohon a katalyzátor potřebovat utrpení, nýbrž bude schopen staré karmické zátěže rozpoznat a zpracovat pouze na základě duchovní snahy a intenzivního hledání ve vlastním nitru. To budou kouzelné časy, protože kvalita života se zcela promění a do popředí zřetelněji vystoupí krása. Někteří jedinci dnes již dokážou hrubé rysy této cesty popsat, i když jen zřídka jsou na své úkoly výrazně upozorňováni. Jsou-li však schopni vnímat i lehká upozornění, dokážou jich využít dříve, než utrpení vůbec nastane. Pokud nejsou schopni je vidět, musí se postupovat cestou větší důležitosti.

Ani pro duchovně pokročilého člověka není snadné vnímat vnitřní impulzy pouze na energetické úrovni. Pozemský chaos a pozemské energetické vibrace oscilují téměř ve všech částech Země s takovou intenzitou, že vyrovnat se s normálním stavem a zachovat si vnitřní klid dá nesmírnou práci. Z tohoto důvodu se nám stále dostává upozornění, která na sebe berou podobu utrpení. Duchovní vedení

nás chrání velikou láskou, a jakmile jsme schopni začít odbourávat staré programy, poskytuje nám nesmírnou duchovní pomoc.

Na Zemi stále ještě působí aktivní pole a jemnohmotné bytosti, jejichž snahou je zachovat prastaré vzory a struktury. A mezi nimi především ty, které se neustálým obviňováním snaží udržet lidi ve stavu manipulovatelného vědomí. Těmto „chudákům hříšníkům" je na duchovní úrovni stále opakováno, že cestu k Bohu lze nalézt jen tehdy, zůstaneme-li poddajní a budeme se považovat za bezcenné, abychom se tak necítili hodni přímého spojení s Bohem. K tomu patří také pocit, že vše se musí dít tak, jak „vrchnost" vyžaduje, jinak by člověk nepřišel do nebe. V těchto strukturách je uvězněno ohromné množství duší. Naštěstí však již započalo veliké odbourávání, které se však nezřídka neobejde bez bolesti a utrpení.

K rozhodujícím důvodům současných energetických transformací na naší planetě jsou měnící se životní styly. Sledujeme-li pole žen, lze tyto změny velmi dobře pozorovat. V posledních dvou tisíciletích byly ženy ve většině světa považovány za „méněcenné". Nenesly ani rodinné příjmení, ani nesměly činit žádná rozhodnutí nebo dokonce stát v čele rodiny a udržovat ji pohromadě. Každé důležité rozhodnutí náleželo mužskému světu, a mladé ženy byly odpovídajícím způsobem vychovávány a vzdělávány.

Ženy začala společnost uznávat teprve ve chvíli, kdy se provdaly za muže s odpovídajícím postavením. Pokud se takto ocitly „v pevných rukou", ostatní muži už si nedovolovali zasahovat jim do života. Sňatek pro ženu znamenal bezpečí, ochranu, obživu a společenské uznání, a přesně s tímto polem má mnoho žen v současné době nesmírné potíže. Bezpočet žen, které byly v jednom ze svých předešlých životů uvězněny v tomto poli, se dnes pokouší vymanit z tohoto zajetí. Jsou postaveny tváří v tvář těžkému úkolu, a mnohé nevěří, že ho vůbec zvládnou. Mnohé ženy, které se s tímto polem musejí tak intenzivně vypořádávat, velice trpí, a krutá bolest jim umožňuje se z pout tohoto pole osvobodit. Tím, že se intenzivně vyrovnávají s těmito strukturami, přispívají ke změně kolektivního pole. Čím víc si ženy svou cestu k Bohu uvědomují, tím silněji působí jejich nový příklon ke změně v globálním poli. Velmi často prožívají nejenom vlastní bolest z odbourávání, způsobenou přesvědčením částí jejich osobnosti o tom, že bez muže nelze žít, nýbrž také obavy a potřeby celého pole. Velkým dílem tak přispívají ke změnám vědomí všech žen naší planety.

Někteří muži ze vztahu odcházejí, protože jejich sexuální aktivita se díky mladší ženě ještě jednou přesunula na nejvyšší místo. To se bohužel stává velmi často, protože u mnoha párů se tělesná přitažlivost časem vytrácí -zčásti je to vinou každodenního zevšednění a nedostatku času, zčásti proto, že výměna energií se přesouvá na vyšší hladiny, do vyšších forem komunikace. Těla jsou zpravidla velmi silně ovlivňována pozemskými strukturami a to si žádá svou daň a respekt k vlastním touhám.

Rozchodem z tohoto důvodu žena bolestivě naráží na problém a musí se vyrovnávat s tím, že bude žít sama a že se bude muset starat i o děti.

Ženské pole, které bylo po staletí zaměřeno na muže, se nezvládá měnit rychlostí, jakou v současnosti probíhají změny na Zemi. Samo o sobě se bude pokoušet staré struktury zachovat, protože nerozlišuje na základě vlastního působení, nýbrž podle obsahu své formy. Tak jako se každá myšlenka, aniž by sama sebe

hodnotila, snaží vyplnit svůj obsah, tak touží vyjádřit svůj obsah i každé pole. Značnou silou se pokouší tento obsah zformovat a uskutečnit.

Teprve v posledních letech je pro ženu snadnější se prosadit ve společnosti. Může vydělávat peníze, najít si byt, aniž by ji někdo odmítl jen proto, že není vdaná. Je to obrovská proměna, s níž staré struktury jednoduše ztrácejí krok. Nemůžeme ale opomenout také množství mužských jedinců, kteří jsou ve spojení s tímto polem a rádi využívají pokory a služby žen, aby si život pro sebe uspořádali co nejpohodlněji.

Ve chvílích zdánlivého opuštění zachvacuje ženy velký strach. Mají pocit, že se jim zhroutil svět, že země jim mizí pod nohama. Celou jejich bytostí proniká neuvěřitelně hluboká bolest, jako by sám Bůh od nich odvrátil svou tvář. V těch částech duše, které jsou přesvědčeny, že si daného muže musejí udržet, se to skutečně děje. Pomoc a opora, již si duše ve své víře v Boha vytvořila, byla v dávných dobách přenesena na mužské pohlaví. Na základě tohoto přenosu nemohla už žena jít svobodně svou vlastní cestou, nýbrž si začala myslet, že ke své cestě potřebuje muže. To samozřejmě není pravda. Čím vyšší je schopnost žen, a samozřejmě i mužů, jasněji rozpoznat, že vztah může být kouzelným doprovodem na cestě, ale nikdy náhražkou Boha, tím svobodnější oba budou a tím spíš si budou schopni utvářet budoucnost v míru a bez donucení.

Také u mnoha mužů to bývá příčinou nejhlubší bolesti. Části jejich bytosti si myslí, že to, zda budou mít blíž k Bohu, závisí na tom, jestli mají či nemají určitou partnerku, která právě odpovídá jejich představám. Jejich duše se ale osvobodí teprve tehdy, až ji přestanou spojovat s Bohem. Tato svoboda je potřebná, a pokud je nesprávnou předlohou vázán byť jenom vlásek, musí duše navodit takovou situaci, aby byl dotyčný schopen rozpoznat, že cestu **domů** může najít pouze v sobě a na základě svého vlastního božství.

Časté změny v partnerských vztazích v současnosti nenastávají pouze proto, že se tak mohou uvolňovat různé staré karmické struktury konkrétních lidí, nýbrž slouží také k osvobození od vnitřních forem, jež nás vzdalují od Boha, místo aby nás k němu přibližovaly. Proč momentálně tolik lidí hledá samotu a klid a rozhoduje se pro meditativní život s cílem najít Boha ? Duchovní hledání probíhá v každém z nás to je pravým důvodem současného velikého zájmu o spirituální otázky !

To, co bylo právě řečeno, však neznamená, že by každý člověk měl zůstat sám a bez partnera. Chci poukázat jenom na to, že naplněný vztah by měl být chápán jako dar, nikdy jako nezbytná nutnost na cestě k Bohu.

Partnerský vztah nám může na naší cestě poskytnout obraz dokonalé lásky, neboť nevyhnutně dostává na povrch energetické procesy, na jejichž základě můžeme zrát a růst. Partnerské vztahy založené na vzájemné podpoře, se záměrem dosáhnout konkrétních společných cílů nebo vybudovat větší společenství, závisí na duševních předlohách a duchovním vedení každého jednotlivce. **Skutečný vztah** je možný pouze mezi partnery, kteří se nacházejí na stejné duchovní úrovni.

Zcela jinou problematiku si ukážeme na příkladu manželského páru, který už dlouhou dobu žije v neustálých konfliktech a hádkách. Nejprve pociťovali vzájemnou hlubokou lásku a shodli se na tom, že i stáří chtějí prožít společně. Postavili si pěkný dům a jejich děti už měly své vlastní životy. Odchodem dětí z domova ale začaly hádky. Společný cíl, který spočíval ve výchově potomků a v bohatém rodinném životě, do té doby odváděl jejich pozornost a oba neustále

potlačovali klíčící nespokojenost. Když po odchodu dětí z domova zavládl klid, mohli se manželé věnovat svým problémům. Muž se začal intenzivněji věnovat své práci, což ženu popuzovalo, protože ona sama před sebou žádný nový úkol neměla.

Jelikož oba už něco věděli o moci myšlenek a emocí, postupně se u nich vyvinula podivná tendence. Vždy, když se všechno svým způsobem uklidnilo, objevil se jako blesk z čistého nebe konflikt, který je tak silně naladil proti sobě, že se doba potřebná k harmonizaci vzájemných vztahů stále prodlužovala.

Při bližším zkoumání se ukázalo, že se v karmickém zpracování obou partnerů vyskytuje intenzivní rodinné pole, které bylo živeno jak rodiči muže, tak rodiči ženy. Jednalo se o pole prastarého rodinného sporu, které samo o sobě ještě nebylo připraveno složit zbraně a uzavřít příměří. V dávných dobách byly rodiny silně znepřátelené a sváděly mezi sebou prudké boje. V tomto poli se dokonce ještě vyskytovaly oblasti duší několika předků obou partnerů, které v sobě stále uchovávaly energii a obraz nepřátelství a boje. Proto mezi těmito dnešními partnery stálo ohromné pole jejich bojujících předků, na němž bylo prolito mnoho krve a který přinesl mnoho utrpení. Toto pole obsahující odštěpené duševní oblasti předků se v průběhu generací natolik osamostatnilo, že se neustále pokoušelo rozdmýchávat nenávist a konflikty, a zároveň bránit usmíření a odpuštění. Velké množství temné energie a entit tohoto druhu pole s radostí obsadilo a samozřejmě se ho pokoušelo zachovat. Kdyby totiž došlo k jeho uvolnění, musely by ho opustit, protože by se jim nedostávalo energie, která je drží při životě. Jiné entity se tomu snažily za každou cenu zabránit a využívaly k tomu moc a sílu myšlenkových struktur.

Manželé se sice hádali o maličkosti, ale ve skutečnosti se nacházeli pod vlivem energie starého rodinného sporu. Prožívali tedy tento prastarý program, na jehož základě se neustále svářili, aniž by proti tomu mohli cokoli podniknout.

Po určité době si však uvědomili energetické přehmaty onoho pole, a rozpoznali cizí vliv.

Poté co zjistili pravé důvody, mohli zcela vědomě a s velkou vzájemnou láskou začít na odbourávání tohoto pole pracovat. Zpočátku se poli ještě dařilo aktivovat agresivní složky obou partnerů a nalhávat jim, že nespokojenost a vše negativní vychází z toho druhého. Po určité době se však oběma začalo dařit právě v těchto momentech vlastní emoce ovládat a toto pole tak aktivně odbourávat. Postupně sláblo, a časem se staré navázané části duší jejich předků mohly konečně uvolnit. Oba partneři poznali, že na dlouhou dobu sešli z cesty a že je duchovní vedení dovedlo k jejich vlastním duším.

Tímto způsobem mohli transformovat svůj agresivní potenciál, odstranit svou vlastní karmickou část, uvolnit staré pole a staré části svých předků navrátit kam patří.

Lidé by se neměli vyhýbat emocionálním krizím, neboť při nich většinou jde o zvláštní úkoly týkající se odbourávání osobní karmy nebo o získání nových žádoucích vlastností. Žádná situace nikdy nevzniká bezdůvodně. Vždy se v ní skrývá nějaký smysl, a to i v případě, že skutečný důvod hned nepoznáme. Často se stává, že pravý důvod neodhalíme nikdy, protože to v některých případech prostě není nutné. Důležité je pouze prožití určité situace a naše počínání.

V mnoha vztazích, a to i ve vztazích mezi dětmi a rodiči, jde o to, abychom na sobě pracovali.

Ve vztazích poznáváme mnoho nedokonalostí a na povrch vyplouvá množství vnitřních vlastností. Tento poznatek může vést k bolestnému rozhodnutí, k nutnosti odpoutat se od dítěte nebo od partnera. Máme sklon vyžadovat od jiných určité chování jen proto, že si myslíme, že ostatní se musejí chovat tak, jak to my sami považujeme za správné, nebo tak, jak jsme byli vychováni. Pokud však pohlédneme na slovo výchova z jiného úhlu, je zřejmé, že jiného člověka a jeho energii nikdy „nepřevychováme". Jeho duši lze naznačit cestu, je možné ji vést a ukázat jí určitý ideál, ale nikoho nelze vychovávat a převychovávat. Nucení a nátlak neodpovídají energii svobody, a proto pro ně v nové době nezbývá místo. Projevují-li některé lidské oblasti takové sklony, bývají duchovním vedením většinou bolestivě upozorněny, aby od nich zase upustily. Vyvíjíme-li nátlak na energetické pole jiného člověka, dočkáme se zpětného tlaku. To není ta správná cesta, přestože to často myslíme dobře.

Je samozřejmě možné vyjádřit a svůj názor na určitou situaci, poté je však nutné se odpoutat, aby si každá duše mohla vytvořit své vlastní zkušenosti.

V normálním případě vytvářejí svoboda a odpoutání pevný základ pro vzájemnou důvěru, respekt a lásku. Každá osobnost v nitru cítí, že přišla na Zemi, aby zde mohla sbírat vlastní zkušenosti. Pokud ji stále někdo opravuje, přichází o tuto svobodu a musí se aktivně bránit. Tak se rodiče někdy po celá léta setkávají s protesty, jestliže se pokouší působit na své děti. Umění výchovy spočívá v předkládání návrhů, které děti přijímají a podle nichž se mohou orientovat, aniž by došlo k vnitřnímu odmítání, kdy nechtějí přijmout vůbec nic, bez ohledu na to, jestli se očividně jedná o správný návrh nebo ne. Pokud k tomu už dojde, je třeba dlouhá doba, než je možné spolu opět svobodně vycházet. Zda na někoho „tlačíme", se velmi dobře pozná podle vlastní reakce v případě, že ten druhý náš návrh nepřijme a zachová se jinak. Jsme-li tím, kdo druhého někam tlačí a k něčemu jej nutí, nejsme schopni přijmout odmítnutí. V tom případě je důležité na sobě pracovat, protože jinak bychom energii nátlaku - a útlaku - sami šířili.

V některých vztazích jsou především ženy neschopné vyjádřit svá přání a potřeby. V jejich nitru to vře, avšak strach, že by mohly vyvolat konflikt nebo nelibost, kdyby jednou chtěly něco pro sebe, je v globálním poli ženy stále ještě velmi hluboko usazený. Neodvažuje se vzepřít se muži nebo mu dokonce sdělit, že například pohlavní styk v té formě, v jaké ho muž neustále vyžaduje, už nemůže snést. Mnohé by ráda změnila, ale neodvažuje se o tom mluvit, aby se na ni muž kvůli tomu nerozzlobil.

Zde začíná vývoj na hluboké, většinou nevědomé úrovni. Vnitřní síla za nás připravuje zcela speciální formu řešení problému. Například ženino tělo začne přibírat na váze tak intenzivně, že muž o ni přestane jevit sexuální zájem, čímž se problém určitým způsobem vyřeší. Samozřejmě tak žena nepřekonala svou neschopnost vyjádřit svá přání, ale příslušné niterné oblasti vyřešily její problém za ni tím, že navodily změnu.

Jen zřídka jsme schopni přesně předvídat, jakým způsobem se nevyslovená nebo jen tajně vyslovená přání uskuteční, ale téměř vždy je lze poznat, když se vyplní. Proto bychom měli být vždy velmi opatrní na to, co si přejeme nebo co přejeme jiným.

Často se setkáváme s lidmi, kteří nemohou najít partnera, ačkoli se o to velmi snaží. Příležitost jim neustále uniká mezi prsty a nemohou navázat žádný vztah. Příčinou zde mnohdy bývají stále živé přísahy a sliby z minulých životů. Nejčastěji se jedná o církevní slib, jímž se dotyčný zavázal prožít život bez pozemského partnera. Porušení by pro ty oblasti duše, které tento věčný slib složily, znamenalo rozchod s Bohem. Příslušné části jsou proto na duchovní úrovni naprogramované tak, aby zničily už pouhý zárodek každého vztahu. Potenciální partner toto pouto na duševní úrovni cítí a nemá chuť přistoupit na konflikt s tímto starým polem víry.

Také partnerské sliby z předešlých životů mohou vytvářet silná pouta, a tak bývalým partnerům bránit v energetickém odloučení, což pro oba znamená nesmírné omezení jejich osobní svobody. Někdy se stane, že se části duše zachytí v auře druhého, čímž ji doslova okupují. To pak nezpůsobuje jenom připoutání, nýbrž také trvalou ztrátu energie, neboť hospodaření s energií a tok harmonických sil jsou tak neustále rušeny. Zde může pomoci odpoutání a modlitba.

Usedneme na klidné místo, ale ještě předtím je dobré se ujistit, že nás nic nebude rušit.

Poté se několikrát zhluboka nadechneme a vydechneme, postavíme chodidla na zem, narovnáme páteř a uvolníme celé tělo, od hlavy přes šíji, ramena, horní část těla, břicho až po nohy, to vše během klidného výdechu a nádechu. Poté začneme dýchat normálně a pronášet například následující slova:

„S láskou duchovního světa a s mocí Ježíše Krista se zříkám všech starých závazků, přísah a pout, které se ve mně dosud drží.

Zříkám se všech slibů zavazujících člověka a předávám všechny energie a pouta do moci Krista, aby mohly být s jeho pomocí odbourány.

Přetrvávají-li ve mně účinné sliby, přísahy a závazky poutající jiné bytosti, prosím, aby tímto byly mocí Ježíše Krista zrušeny.

V lásce prosím moc nejvyšší, sejmi z nás všechna pouta a negativní energie, které jsou tak ještě uvězněny, a zruš je. Uvolni prosím cestu Boží k lásce pro mě a všechny duše, kterých se tento proces dotýká.

Z hloubi srdce za tuto lásku děkuji."

Tuto prosbu o odpoutání několikrát opakujte.

Moc takovýchto slibů z dřívějších dob by se neměla podceňovat. Mnoho lidí v sobě v dětství pociťovalo sklon stvrzovat důležité sliby například rituálem pokrevního bratrství jako u indiánů. Tato pouta skutečně posilují energie. Energetickými spojeními, která dřív lidi vzájemně poutala výrazněji než dnes, byli partneři úzce vázáni k existujícím vzorům, a také se víc snažili tyto přísahy a závazky dodržovat, neboť porušení takového slibu mohlo mít nedozírné následky. Sliby bývaly často spojovány s hrozbou, že pokud je někdo nedodrží, bude se **navěky smažit v pekle** nebo skončí jako posedlý ďáblem. Kdo přísahu porušil, neměl už nikdy pocítit štěstí a byl navěky proklet. Toto pozadí nás ještě dnes často zatěžuje a zvyšuje vnitřní pocity viny.

Ode všech starých pout se lze osvobodit mocí lásky. Ačkoli nás na stará pouta mnohdy upozorní teprve bolestivá znamení, v pozadí veškerého dění působí vždy také veliká láska, která se neustále snaží vydobýt pro nás to nejlepší.

(3)

NEMOC A DEPRESE

Slovo nemoc znamená ztrátu zdraví. Měla by ale být chápána také jako **zdravá reakce**, která člověku umožní aktivní odbourávání staré karmy. Nemoc tedy v životě hraje **ozdravující úlohu.**

Termín nemoc, chápáno z energetického hlediska, říká, že se jedná o globální formu týkající se všech lidí na Zemi, tedy určitým způsobem života samého. Mnohé karmické struktury jsou vnímány pouze v souvislosti s nemocí a pouze tak mohou být zpracovávány. Tělo se aktivně podílí na energetickém zpracování a je schopno tímto způsobem odbourat zatěžující cizorodá pole.

Bez nemoci by nemohlo existovat a udržovat se zdraví, protože by nebylo možné zpracovat příčiny poruch.

Nemoc se lidem ukazuje v tak rozličných podobách, že rozmanitěji už to asi nejde. I přesto, že se určité obrazy nemoci pojí s rozsáhlými stejnými symptomy, každý člověk je prožívá a pociťuje zcela individuálně, a každé tělo také reaguje na zpracování staré karmy po svém, neboť i duchovní příčiny jsou velmi různorodé.

Zde jsou nejčastější příčiny vzniku nemoci z duchovního pohledu. Tento přehled samozřejmě představuje pouze hrubé znázornění. V mnoha případech dochází k promísení určitých jevů, čímž vzniká zvláštní osobitá energetická struktura. Přesto je však následující přehled dostačující. Na dalších místech této kapitoly rozvedu tyto body podrobněji.

1. Zpracování starých zátěží z předešlých inkarnací. Většinou se jedná o traumatické zážitky, jako je například těžký šok spojený se smrtí, věznění, válka, silné emocionální nebo myšlenkové bariéry, stejně jako nová orientace nelítostných částí duše, které se projevily v předešlých inkarnacích. Může se zde také jednat o neochotu odpustit nebo o hluboce zakotvené svazující struktury různých věrouk, postavených mimo jiné na pocitu viny a na útlaku. Tyto a podobné příčiny působí při vzniku nemoci u většiny lidí nejsilněji.

2. Odbourávání emocionálních tlaků nebo starých forem myšlení, špatných návyků a bezcitného nazírání současného života (většinou spojené s karmou z předešlých inkarnací), egoistických programů a starých představ o víře.

3. Upozornění duchovního světa na nutnost chápat život z jiného úhlu pohledu. „Nemoci" jsou pro nás často signálem, abychom se pustili do vážného hledání životních pravd, a vytrhnou nás z pozemských povrchností. Tímto způsobem se můžeme vědoměji přiblížit božství, což jsme předtím nevědomky potlačovali.

4. Dobrovolné přebírání karmických zpracování za rodinu, zemi nebo kontinent. Části duší, které jsou nám velmi blízké, mohou na základě krátkodobých kontaktů docílit duchovního osvobození.

5. Nedobrovolné obsazení a uchycení negativního cizorodého materiálu nebo částí entit. Takto můžeme získat hluboké poznatky, a tím uvolnit staré zátěže, dosáhnout duchovního pokroku nebo zpracovat vlastní starou karmu. Slovo **nedobrovolné** je v tomto případě pouze podmíněně správné, protože je jím zahájeno vlastní osvobození.

6. Energetické přizpůsobení se vibrační frekvenci Země. To se týká především dětských nemocí.

7. Nové energetické zaměření na již zahájenou vibraci planety, která se v budoucnu ještě výrazně změní.

8. Očista jak hrubých, tak jemných energetických informací těla. I přesto, že se vědě daří postupně dekódovat genetickou výbavu, ani v náznaku se jí dosud nepodařilo proniknout do oblasti energie.

9. Vlastní neopatrnost, prochladnutí nebo nadměrné přetěžování organizmu.

10. Potlačované starosti, potenciál strachu a bezmoci jako následek nadměrného přetěžování, slabosti a prastarých karmických pout. Pocit bezvýchodnosti je hlavní součástí depresivních energií. Projevuje se masivně, téměř explozivně, zcela přebírá energetické pole a ochromuje nás jako cizí těleso. Toto pole téměř nepropouští světlo a v pozemském smyslu se výstižně označuje termínem **deprese.**

1. **Zpracování starých zátěží z předešlých inkarnací.**

Většinou se jedná o traumatické zážitky, jako je například těžký šok spojený se smrtí, věznění, válka, silné emocionální nebo myšlenkové bariéry, stejně jako nová orientace nelítostných částí duše, které se projevily v předešlých inkarnacích. Může se zde také jednat o neochotu odpustit nebo o hluboce zakotvené svazující struktury různých věrouk, postavených mimo jiné na pocitu viny a na útlaku. Tyto a podobné příčiny působí při vzniku nemoci u většiny lidí nejsilněji.

Tato oblast je tak rozmanitá jako samy dějiny lidstva. Měli bychom si uvědomit, že každý pozitivní prožitek posiluje a povznáší jednotlivé složky naší duše. Ty jsou pak energetickým polem aury dál neseny v podobě moci a důvěry v Boha. Prožitky spojené s bolestí, strachem, panikou, nenávistí, touhou po moci nebo žárlivostí, které se v předešlých životech nepodařilo odbourat, zůstávají zachovány v podobě energetického tlaku a osobnost si je přenáší do nové inkarnace. Milosrdenství současného světového dění spočívá v tom, že tak neuvěřitelným způsobem může být přijata a odbourána stará karma. Vypadá to, jako by duše svým osobnostem daly na cestu tolik, kolik jen mohou unést, právě proto, aby mohly co nejintenzivněji využít zpracování karmy a osvobodit se.

Tyto staré zátěže zůstávají v průběhu pozemského života hluboko v poli aury tak dlouho, než duchovní vedení rozhodne, že nastala doba k jejich zpracování. Poté jsme postaveni do situace, ve které mohou být nasbírané staré pocity a myšlenky přijaty a zpracovány. Energie se posunou do emoční oblasti aury, odkud na nás

působí. Pocity přicházejí prostřednictvím **solar plexu** a v tom okamžiku je vnímáme jako své vlastní. Tento stav je většinou velmi matoucí, ale v současné době neexistuje jiná možnost, jak odštěpenou energii starých osobností navrátit, než ji znovu přijmout prostřednictvím **solar plexu.** S přispěním Kristovy moci, která proudí srdeční čakrou, se emoce uvolňují a staré energie, které jsou v zásadě špatně vedeny, máme opět nově k dispozici. Takto očištěnou aurou mohou poté proudit ještě vyšší energie a ozdravující síly. Někdy začínáme zpracovávat staré zátěže už od narození, například celoživotními chorobami, jako jsou různé alergie nebo emoční problémy.

Důležitou oblastí pro zpracování staré karmy jsou situace, v nichž se složky duše samy od sebe rozhodnou a zvolí si určitou cestu, aby zrušily svoje staré naprogramování.

Například se jedna část duše na základě pocitu viny a zoufalství rozhodne přijmout v novém životě postiženou pravou paži, protože osobnost, která v tehdejším životě byla mužem, zabila v opilosti, v divoké hádce, v níž šlo o moc, o dědictví a o přízeň rodičů, svého bratra tak, že mu mečem usekla pravou paži. V současném životě je tato osobnost ženou, což celou situaci ještě ztěžuje. Na tomto příkladě je vidět, že tuto „ránu osudu" nepřivodil ani Bůh, ani nějací „vládci karmy", nýbrž duše sama, popřípadě ty její části, které si tuto cestu vybraly proto, aby se vyrovnaly s pocity viny.

2. **Odbourávání emocionálních tlaků nebo starých forem myšlení, špatných návyků a bezcitného nazírání současného života (většinou spojené s karmou z předešlých inkarnací), egoistických programů a starých představ o víře.**

Paleta lidských pocitů a myšlenek je tak rozmanitá jako život sám. Určité pocity a myšlenky vykazují tendenci vázat se k určitým tělesným reakcím a odtamtud působit na konkrétní orgány. Avšak i zde bychom se měli vyvarovat striktního přiřazování. Důvodem otoku nebo artrózy v koleni nutně nemusí být to, že se nemůžeme „ohýbat" nebo jít dál svou cestou. Přesně na těchto místech se mohou projevit bývalá zranění nebo amputace nohy z předešlých životů. Stará zátěž tak zůstává ve formě informace v auře a v příslušnou dobu ji přeberou buňky, takže se projeví formou tělesné nemoci. Tělo disponuje mimořádnými schopnostmi odbourávání energetického tlaku. Tak se ve střevech netráví jenom jídlo, nýbrž také staré emocionální zátěže. Tělo je tak schopno prostřednictvím nemoci očistit auru. Čím více budeme těmto postupům rozumět a chorobu v této formě chápat jako pomoc, tím rychleji ji můžeme zpracovat a uvolnit tak duchovní síly.

Když se zlobíme, lidová moudrost praví, že nám něco hnulo žlučí. Odmítání a zloba, a také energie, které se jiní lidé bez úspěchu snaží změnit, například frustrace, se mohou shromažďovat ve žluči. Tyto energie nakonec proměníme v kámen a pokoušíme se je vyloučit ze systému. Pokud se nám podaří příčinu své zloby v souvislosti s vnitřním vývojem odstranit, je daný problém vyjmutím žlučových kamenů vyřešen.

3. **Upozornění duchovního světa na nutnost chápat život z jiného úhlu pohledu. „Nemoci" jsou pro nás často signálem, abychom se pustili do vážného hledání životních pravd, a vytrhnou nás z pozemských povrchností. Tímto způsobem se můžeme vědoměji přiblížit božství, což jsme předtím nevědomky potlačovali.**

Často se stává, že nejsme příliš pevně spojeni s karmickými strukturami, nýbrž podléháme svodům zábavy a povrchnosti temných pozemských polí. V tomto případě zasáhne duchovní vedení, aby nedošlo k ještě hlubšímu propletení a aby silou a pomocí světla duši opět přivedlo na cestu pravdy. Důvodem nemocí vznikajících na tomto pozadí je láska, protože duchovní vývoj a osvobození jsou pro osobnost a duši důležitější než krátkodobé radovánky.

4. **Dobrovolné přebírání karmických zpracování za rodinu, zemi nebo kontinent. Části duší, které jsou nám velmi blízké, mohou na základě krátkodobých kontaktů docílit duchovního osvobození.**

Takové úkoly mohou přebírat vysoce rozvinuté duše, které jsou silně spojeny se silami světla. Tuto pomoc nemůže nikdo z nás zahájit z vlastního rozhodnutí, nýbrž je již předurčena danou inkarnací, nebo, pokud je to nutné, se praktikuje na duchovní úrovni. V mnoha případech se o tomto přebírání karmy nebo své vlastní pomoci nic nedozvíme, protože nám hlubší události zůstávají nepřístupné. Avšak někdy působení vyšších sil pociťujeme, aniž bychom je ovšem plně chápali.

Někdy tím lidé velmi trpí, protože instinktivně tuší, že se nejedná o jejich vlastní, nýbrž o cizí problém. Pokud se u takového člověka ještě úplně nerozvinula důvěra ve vlastní duchovní vedení, může u něj vzniknout pocit, že jej Bůh opustil, protože už ho neochraňuje. Přesto si každý člověk může být jistý, že jeho trápení není nikým svévolně způsobeno a že žádná temná síla nemá moc proniknout do karmické struktury a do rozhodování jeho vlastní duše.

5. **Nedobrovolné obsazení a uchycení negativního cizorodého materiálu nebo částí entit. Takto můžeme získat hluboké poznatky, a tím uvolnit staré zátěže, dosáhnout duchovního pokroku nebo zpracovat vlastní starou karmu. Slovo** nedobrovolné **je v tomto případě pouze podmíněně správné, protože je jím zahájeno vlastní osvobození.**

Takzvané **zlo** této planety na nás nemůže a nesmí mít žádný vliv - pokud to duše nepřipustí. Pozemský člověk je stále chráněn silami světla, a proto si nemusí dělat žádné starosti. Staré kletby jsou účinné jen v okamžiku jejich uvolnění. Proniknutím do našeho energetického pole dochází ke zpracování staré struktury z vnějších vrstev aury nebo může tento postup sloužit k rozvoji vyšších schopností a k lepšímu přijímání Boží milosti. Každý by se měl naučit přijímat všechno nepříjemné, protože si může být jistý, že mu to na jeho cestě pomůže. Možná že někomu bude připadat těžké, zříci se temných sil. Jasně a jednoznačně nám ukazují, kde se v nás samých nacházejí nedokonalosti, stará karma nebo nesprávný přístup. Jsme-li schopni pochopit „zlo" a dokážeme-li mu také projevit vděčnost, proudí v nás energie milosti a lásky, a již nikdy nepoznáme pocity, které by nám snad chtěly namluvit, že se vzdalujeme Bohu.

6. **Energetické přizpůsobení se vibrační frekvenci Země. To se týká především dětských nemocí.**

Imunitní systém člověka je úzce spojen s jemnými strukturami planety Země. Všechny energetické poznatky a zkušenosti, které nasbíral soubor celého lidstva v průběhu evoluce, jsou ve formě energie uloženy v jemném buněčném materiálu. Pokud vstoupí do vibrací planety nové tělo, musí v nově inkarnované osobnosti nutně proběhnout příslušné informační přizpůsobení, aby se tak stala imunní a svobodnou.

V současnosti se temné síly pokoušejí vniknout do lidského systému tak intenzivně jako nikdy předtím, protože vnímají sílící světlo. Manipulace a pokusy o utlačování jsou obrovské a zachvacují mnoho lidí. Temné síly mají ze SVĚTLA strach, místo aby poznaly, že jako zdroj osvobození se může nacházet i uvnitř, v nás. To se kromě jiného projevuje v podobě množství zmutovaných virů, které se ve stále novém složení pokoušejí obsadit ústředí lidských sil, našich buněk, a využít jich pro své programy. Současně s tělesnými symptomy virového onemocnění a následným léčením může být energetický útok odvrácen v jemnohmotném systému, můžeme získat nové poznatky a dozrát. Prostřednictvím své aury jsme navíc „nastaveni" na globální vibrace a můžeme si sami pro sebe i pro všechny ostatní vybudovat novou energetickou imunitu.

7. **Nové energetické zaměření na již zahájenou vibraci planety, která se v budoucnu ještě výrazně změní.**

V současné době podléhají planetární vibrace zvláštní proměně. Proudění nejvyšších sil světla podporuje novou orientaci zemské frekvence a pomáhá všem duším, které se tohoto procesu změny mohou zúčastnit, aby se nově zorientovaly. Toto zvýšení vibrací pak zažije nejen planeta Země, ale tento proces zasáhne i hluboko do říše duchovních struktur.

Zvýšení vibrací Země umožní všem lidem této planety v úzkém spojení s duchovním světem vědomě pokračovat ve své cestě vývoje. Jemné vnímání se rozšíří a vnitřní snahy každého člověka se stanou viditelnými pro všechny. Rozlišování mezi pozemským a duchovním světem zanikne a otevřená komunikace s duchovními bytostmi stejně jako s lidmi, kteří momentálně nepobývají v tělech, nejsou inkarnovaní, bude snadná. Těla už nebudou muset trpět nemocemi, protože snaha po blízkosti Boží bude natolik zřejmá, že vývoj bude probíhat bez bolestí a utrpení. Samozřejmě se i nadále budeme učit a duševně růst, avšak všechny procesy budou probíhat v těsné blízkosti duchovního světa.

Tato velká transformace však nemůže proběhnout bez dalekosáhlých změn. Především těla budou pomalu, ale jistě připravována na to, aby snesla a mohla prožívat vyšší vibrace. Jemné ochranné sítě čaker budou současně stabilizovány a roztahovány, buněčné informace se budou rozšiřovat a jemné energetické toky v lidské auře se stanou transparentnějšími, aby mohly propouštět intenzivnější proudění sil.

U tělesných schránek se současný proces proměny projevuje různými způsoby. Mnoho lidí trpí nespavostí, neboť zbytky emocionální karmy se zpracovávají v noci. Častěji se projevují bolesti hlavy, a k dalším projevům těchto energetických změn patří nevolnost, slabost, poruchy trávení, nedostatek energie nebo podrážděnost. Intenzivní příznaky by samozřejmě neměly zůstat bez lékařské péče, ale z duchovního hlediska se tyto tělesné projevy připisují načrtnutému transformačnímu procesu. V tom případě totiž tělesný projev nemoci slouží vyšším cílům. Nepříjemné příznaky se sice nestanou příjemnějšími, avšak s tímto vědomím je lze rozhodně lépe snášet.

8. **Očista jak hrubých, tak jemných energetických informací těla. I přesto, že se vědě daří postupně dekódovat genetickou výbavu, ani v náznaku se jí dosud nepodařilo proniknout do oblasti energie.**

Zdá se, že tato oblast je úzce spjata s přebíráním staré rodinné nebo národní karmy, ale energeticky se projevuje jinou strukturou. Jedná se zde nejen o očistu

starých zátěží rodiny nebo o staré válečné karmy jednotlivých zemí, nýbrž také o pronikání uvolňovací energie hluboko do tělesných procesů. Změny genetického materiálu, nejprve jemného a později i hrubého, vyžadují zvláštní nasazení na duchovní úrovni. Lidé, jichž se to týká, jsou úzce spjati s duchovními entitami, které je v každém okamžiku jejich života ochraňují a doprovázejí. Tito lidé působí v skrytu nebo na veřejnosti jako bojovníci za svoji zemi nebo jako ti, kdo ukazují cestu v procesech odbourávání rodinné karmy. Přitom jsou podporováni duchovními silami, aby tento těžký a nezřídka utrpením poznamenaný život dokázali zvládnout.

9. **Vlastní neopatrnost, prochladnutí nebo nadměrné přetěžování organizmu.**

Základní informace týkající se fyzického zdraví jsou dostatečně známé. Přesto se může lehce stát, že se například nedostatečně oblékneme na cyklistický výlet nebo neposilujeme obranyschopnost dostatečným přísunem vitaminů. Avšak důležitější než tato biologická oblast je udržení etického a duševního zdraví. Jakmile lidskou auru prostoupí pocity jako mrzutost, zloba nebo závist, imunitní systém začne trpět. Dosáhnou-li tyto pocity určité intenzity a trvají jistou dobu, tělo onemocní. Naproti tomu láska nebo přátelství tělo prozáří, zvyšují tělesné energie a podporují ho na jeho cestě.

10. **Potlačované starosti, potenciál strachu a bezmoci jako následek nadměrného přetěžování, slabosti a prastarých karmických pout. Pocit bezvýchodnosti je hlavní součástí depresivních energií. Projevuje se masivně, téměř explozivně, zcela přebírá energetické pole a ochromuje nás jako cizí těleso. Toto pole téměř nepropouští světlo a v pozemském smyslu se výstižně označuje termínem** deprese.

Při každé depresi můžeme vidět speciální energetické složení aury. Vzniká vždy na základě stejné příčiny, individuálně se liší pouze intenzitou, velikostí a spojením s dalšími poli. Ukazuje se, že energetická koncentrace, která způsobuje deprese, blokuje určité vnitřní životní dráhy, a emocionální pole se začíná stahovat. Je zřetelně vidět, jak šedé plásty s odpovídajícím podílem černé a hnědé barvy postiženého pravidelně obtáčejí a postupem času mu stále víc brání vnímat skutečné životní pocity. Všechny přístupové cesty k vyšším tělům se zužují a intuitivní vnímání i spojení s vyššími úrovněmi vědomí je narušeno.

Často dochází k tomu, že se energetická soustava složená z pocitů a myšlenek stává samosprávnou, a jedná podle vnitřních představ, přičemž oblast deprese zde zaujímá zcela zvláštní postavení. Pocity úplné izolace, bezvýchodnosti, absolutního odklonu pozitivních energetických toků, hlubokého smutku, opuštění Bohem, chybějícího „světla na konci tunelu", beznaděje a ztráty vlastní iniciativy bývají hlavními průvodci deprese a neodmyslitelně k ní patří. Tyto energie nás ovíjejí jako chapadla chobotnice, pokoušejí se nás rozdrtit svým vlastním obsahem a bránit nám ve vyšších inspiracích. Čím silnější je obsah těchto polí, tím intenzivněji ochromuje tělesné funkce. Nervové dráhy jsou blokované, mozková funkce omezená a hormonální rovnováha začíná kolísat. Tělo je systematicky připravováno o vládu nad sebou.

Z tohoto hororového scénáře však vede cesta ven. Duchovní vedení nás nikdy neopustí bez možnosti odbourání starých karmických zátěží. Někdy je třeba stabilizovat tělesné funkce odpovídajícími léky a nechat první záchvěvy emocí

rozplynout. Postupem času lze příčinu deprese odstranit a zahájit léčbu. Nejlepší samozřejmě je, pokud první náznaky sami poznáme a už v počátcích deprese začneme pracovat na osvobození. Karmický tlak lze vždy odstranit a zpracovat, i přesto, že ve chvílích „útlaku" nám všechno připadá naprosto beznadějné. Postižené energie se sice velmi pomalu, ale neustále uvolňují, čímž může vzniknout dojem, že se v určitých situacích neděje vůbec nic. A přesto se duchovní vedení neustále snaží nás osvobodit. Právě kvůli svým starým zátěžím se znovu rodíme a vždy se nám dostává veškeré myslitelné pomoci, již potřebujeme.

Občas je nutné, aby ty části duše, které dosud spoléhají na vlastní svévoli, poznaly, že ani nejmenší krok kupředu není možný bez moci a vedení světelných sil. Abychom se o tom přesvědčili, jsme dovedeni do stavu absolutní beznaděje, v němž pochopíme, že jen se svou vlastní vůlí nic nezmůžeme a bez Boží moci jsme ztraceni. V takovýchto chvílích beznaděje se vzdáváme umíněného trvání na svém, čímž „vypijeme kalich hořkosti do dna", aby ho Bůh mohl opět naplnit novou energií.

Individuální obraz nemoci je určitým způsobem odrazem globálního dění. Na celém světě lze vidět, kam lidstvo dovádí svévole, moc a vlastnické nároky. Na ničem z toho nelze stavět svůj duchovní růst ani vést spokojený život. Většina struktur, ať už se týkají vedení státu, zdravotních systémů nebo světských pořádků, se rozpadá, protože nejsou vybudovány na lásce k bližnímu, pokoře a náklonnosti k vyšším silám. Moc a duch, jež tyto systémy vybudovaly, se v globálním dění nacházejí ve stavu podobném depresi, a pokud jsou s nimi lidé nějakým způsobem spjati, mohou je globální zlořády snadno uchvátit.

Deprese může zachvátit každého člověka. Například u mužů, kteří jsou pracovně velmi vytížení a musejí bojovat i se současnou hospodářskou situací, mohou přetížení a tlak (například závazky plynoucí z hypotéky), dosáhnout takových rozměrů, že už je vedle stresu všedních dnů prostě nezvládají odbourávat. K tomuto osobnímu nátlaku se přidává ještě tlak globálních polí, například ze strany bank, které vyžadují úroky, nebo rozličné pracovní povinnosti a předpisy, které nás obklopují. Tento celkový tlak se ve formě energie shromažďuje v auře a od určitého stupně intenzity přebírá svévolně iniciativu a proniká do astrálního těla. To můžeme přirovnat k zatažení žaluzií. Pod velkou energetickou zátěží rezignujeme a už nevíme jak dál. Vedle vlivů velkého množství těchto problémových polí se musíme zabývat ještě také aktuálními záležitostmi každodenního života stejně jako všemi nastřádanými cizími zátěžemi. Přidá-li se k tomu ještě vnitřní nespokojenost nebo nevyslovené problémy v partnerském vztahu, zrodí se pocity beznaděje a přetížení, ze kterých zdánlivě neexistuje žádné východisko.

Deprese se může rozvinout také u žen, které si v partnerském vztahu připadají utiskované a omezované agresivitou. Nemají k dispozici žádné peníze. V případě rozchodu si nemohou vzít děti, a zaměstnání, v němž by si vydělaly nějaké peníze, nemají. S velkým odříkáním a mnoha výmluvami se takové ženy budou nějakou dobu držet emocionálně nad vodou, ale velké množství potlačovaných emocí v nich brzy vzroste natolik, že s pocitem beznaděje přijde i počátek deprese. Ve většině případů se k tomu přidávají ještě prastaré návyky, matrice z předešlých životů. Ty ženám říkají, že se musejí podřídit muži, že jsou bezcenné, že nic neumějí a že musejí být šťastné, že se s nimi nějaký muž vůbec oženil. Odbourání těchto starých vzorů vyžaduje obrovskou sílu.

Příčina deprese často souvisí především s minulými životy. Z tohoto hlediska nesmíme zapomínat, že většina lidí na své vývojové cestě zažije dobu, kdy se sami stali „viníky". Opravdu hluboce pochopíme nebezpečí temných sil pouze tehdy, pokud je pocítíme na vlastní kůži a skutečně je poznáme. Dá se tedy předpokládat, že duši, která si je jednou prožila a pochopila, už nikdy nesvedou. Abychom je ale zažili a získali zkušenosti, musíme se jimi zabývat a nestačí jen odbourat starou karmu z těch dob. V karmickém materiálu může být uloženo bloudění při cestě ke zdokonalení nebo někdejší bezcitnost. Poznala-li duše bezcitnost pozemské moci, už ji sice nebude chtít prožívat znovu, ale protože se jí v minulosti nechala zlákat, bude se muset zabývat jejím vykoupením. Důležité je, abychom byli v nitru stále otevření možnosti, že i my jsme někdy byli „viníky", neboť při zpracování karmy neexistuje žádná nespravedlnost. Tak se stává, že stará karma sice byla zpracovávána už v předešlém životě, avšak s takovým odporem, že staré události nemohly být prožitým utrpením odbourány. Z toho důvodu zůstaly zachovány bolestné energie, které je nutno odbourat ještě jednou. Nad těmito procesy ale bdí posilující energie a láskyplní pomocníci, a nikdo neprochází utrpením, pokud se za ním neskrývá nějaký smysl.

Při zpracování deprese mohou být uvolněna pouta spojená především se zneužíváním a mučením nebo s děsivými chorobami. Při konfrontaci s těmito starými událostmi se nepříjemné pocity z minulých dob opět posouvají do blízkých emocionálních oblastí aury, prostřednictvím pocitů jsou přijímány a tímto způsobem mohou být zpracovány. Na konkrétní situaci se sice nerozpomeneme, avšak na úrovni pocitů lze tyto procesy vnímat. V případě, že v nás někdo vzbudí pocit viny, poneseme si jej už neustále s sebou. Prohlášení typu: „Do nebe se dostaneš, jedině pokud nám budeš sloužit a trpět !" v nás budou vyvolávat stálý tlak. Tyto emoce se mohou projevit s takovou intenzitou, že si je „postižený" v souvislosti se svým současným životem vůbec neumí vysvětlit. Pokud ale bude mít důvěru a lásku k duchovnímu vedení, a nezapomene brát na vědomí, že veškeré dění má nějaký smysl, může v těchto nelehkých zkouškách obstát.

Také události ze současného života, například zneužití, se mohou zdánlivě bezdůvodně prodrat na povrch. V dětství bývají tyto zážitky zcela potlačené, protože to v dané době představuje jediný způsob, jak přežít. Za dospělého ale nyní rozhoduje duchovní vedení, které má tuto zátěž zpracovat. Pokud nebude nutné, aby dotyčný viníkovi vědomě odpustil, může uvolnění, včetně odbourání této zátěže na jemnohmotné úrovni, proběhnout, aniž by je vědomí zaznamenalo. V určitém smyslu je to výhoda, avšak k tomu, aby zpracování proběhlo popsaným způsobem, je třeba nesmírné důvěry. Občas je totiž důležité, aby stará karma vyšla na povrch, aby mohla být zpracována všemi smysly a abychom nakonec dokázali dojít k odpuštění.

Často také dochází k hromadění depresí v rodině, což souvisí s odbouráváním prastarých rodinných sporů nebo s obětováním. Jemný genetický materiál rodiny je v tomto případě nositelem staré karmy. U rodinných sporů k tomu někdy přistupují i staré kletby, které byly z rozhodnutí několika rodinných příslušníků nyní odvolány a odbourány. Občas přebírají takovéto zátěže svých rodičů děti, aby se jim zalíbily a odbouraly problém, který není ve skutečnosti jejich vlastní. Zde může napomoci sestavení rodokmenu.

Slovo „obětování" možná zní zastarale, ale je stále velmi aktuální, protože mnoho sekt dodnes využívá starých rituálů a zvířecími oběťmi živí prastaré entity a energetická pole, od nichž si slibují sílu a moc v současném životě.

Na příběhu jedné ženy si můžeme ukázat, že pradávné obětování je stále účinné a nadále může omezovat svobodu člověka. Její život se vyznačoval pochybnostmi, strachem, nejistotou a snahou všem se zavděčit. Energeticky byla tato žena totiž spojena s jednou velmi starou bytostí, které ji kdysi její vlastní rodina obětovala na oltáři. Tato bytost odebírala ženě v jejím současném životě určité množství energie a svým nedobrým naladěním stále působila na ženinu auru. Žena se nepřetržitě cítila ohrožena, trpěla nejrůznějšími obavami a strachem a cítila, že „v sobě není sama". Její současná matka, která byla její matkou i tenkrát, tehdy sama nabídla, aby její dceru obětovali, čímž měla rodina na oplátku dosáhnout štěstí a bohatství. Také ona živila stejnou cizí bytost svou energií a celý život trpěla utkvělou představou, že ted musí všechno udělat lépe. Neustále se cítila špatně a nedůstojně. Pocit viny ale nedokázala potlačit a nakonec si vzala život.

Po mnoha letech byl dceři při meditaci předveden konkrétní obrázek staré obětní síně. Poznala svou matku, která tam pořád ještě stála a cítila strašnou lítost, částečně zotročena pocitem, že musí živit onu nehmotnou bytost, aby neuškodila své rodině. Dcera si bytost prohlédla a poznala, že s Boží prozřetelností nemá nic společného, a že tedy není důvod, proč ji i nadále udržovat při životě. Prohlédla onen klam a rozhodla se, že z obětního oltáře vstane. Na duchovní úrovni se té bytosti zřekla a v tom okamžiku předala stejnou sílu i své matce. Společně pak místnost opustily. Podařilo se jim intenzivně v sobě zažít Boží lásku a moc Krista, které je v této situaci nesly.

Ani po tomto zážitku však nebyl shluk pocitů ještě úplně uvolněn, protože bylo ještě nutné provést změnu v podvědomí. Po několika týdnech v sobě žena pocítila sílu a věděla, že tato situace už ji vnitřně mučit nebude. Chtěla ale ještě pomoci své matce, která se mohla s pomocí andělů pohybovat ve vyšší, světlejší sféře.

Příběh jiné ženy ukazuje, že deprese zemřelých mohou mít na člověka velký vliv. U této ženy se pocit absolutní beznaděje objevil jako blesk z čistého nebe. Neustále trpěla pocitem viny a brzy se ani neodvažovala vycházet ven. Neměla k ničemu odvahu a nejraději se schovávala v posteli.

Ukázalo se, že problémy nastaly přibližně tři týdny po pohřbu její tety. Dlouho se totiž o tetu starala, nakupovala jí a vyřizovala za ni mnoho věcí, nedočkala se však žádného vděku. Naopak, teta se vždy snažila zařídit všechno tak, aby mohla veškerou vinu za to, že její život neprobíhá tak, jak si představovala, svalit na svoji neteř. Ta byla vychována v tom, že starším lidem se nemá odporovat, takže kdykoli jí někdo něco kladl za vinu, reagovala provinile a pokorně se omlouvala. Části tetiny duše, které přenášely vinu, se po její smrti odštěpily a přilnuly k neteři. Pokaždé, když přenášíme vinu na jiného člověka, ztrácíme automaticky možnost se s tímto problémem vyrovnat. S odmítáním viny člověk totiž také odsouvá možnost jejího zpracování. Tyto části duše však s předáváním pocitů viny nechtěly přestat. Bylo jim to příjemné, protože tak nemusely posuzovat samy sebe. K ulpění těchto složek však mohlo dojít pouze proto, že neteř v sobě stále ještě nosila staré vzory, na jejichž základě byla nucena přijímat pocity viny, aby se dostala k Bohu. Musela poslouchat a mlčet. Jiné složky její bytosti však chápaly, že toto nemůže být ta správná cesta. Žena začala ulpívajícími částmi tetiny duše velmi trpět, a teprve v jejím nejhlubším utrpení byly staré oblasti ochotné pochopit, že Bůh by s člověkem nikdy takto nezacházel. Vnitřně začala chápat, že nikdo nemá právo utlačovat jinou lidskou bytost. Na základě tohoto přesvědčení v sobě dokázala vyvolat novou sílu a cizí zachycené složky už na ní nemohly dál ulpívat. Přestaly totiž dostávat příslušné rezonanční odpovědi, a tím

ztratily důvod, který by ospravedlňoval jejich další setrvání. Určitou dobu ještě trvalo, než se energetická poranění aury zacelila a než došlo k úplnému vyléčení. Za krátkou dobu se ale žena cítila tak svobodně a volně jako nikdy předtím. Na základě tohoto příběhu lze opět vidět, že utrpení dotyčné posloužilo a umožnilo jí úplně se osvobodit od staré karmy.

Deprese se někdy projevuje jako energetické kleště, které nás svírají a utlačují - to se však neděje bez příčiny. Občas pomůže i důležité varování, že je nutná určitá změna zaměření nebo je třeba hledat situace, které by měly být zpracovány.

Karma nepředstavuje žádný trest, nýbrž možnost prosvětlení a uvolnění, ačkoli je občas velmi složité se s těmito pocity vypořádat. V rámci zpracování situace se působící energie snaží protlačit do popředí a zmocňují se celé naší bytosti. To je pro přijetí komplexní pocitové struktury velmi důležité. Vyšší oblasti se při zpracování stahují z předního pole vnímání a nechávají působit stará pole. To je pro nás většinou velmi bolestivé, protože si připadáme, jako by nás duchovní vedení opustilo. K získání daného poznatku je však tento postup nezbytný. Jakmile začne probíhat zpracování, můžeme vnitřní pomoc opět vnímat, a cítíme, že jsme vedeni a neseni. Stáváme se silnějšími a osvícenějšími.

V současnosti máme při zpracování karmy na své straně energie světla, které duchovní vedení absolutně přijímá. Moc světla nesmírně vzrůstá a nadchází taková blízkost Božího světa, jaká je pro člověka zatím zcela nepředstavitelná.

Současně se ale vzpínají temné síly, neboť cítí, že čas jejich existence na Zemi se blíží ke konci. Vypadá to jako boj dobra se zlem, avšak s tím rozdílem, že takzvané zlo je zatím ještě nepoznaným dobrem, které se jednoho dne také zařadí na Boží úroveň. Láska nebojuje, nýbrž je darována. Bezcitné, nelítostné síly se vší mocí pokoušejí udržet si svůj vliv, ačkoli cítí, že stojí před velkou změnou a že svět se právě nachází uprostřed proměny ve znamení světla.

(4)

LÉČIVÉ ENERGIE ZEMĚ

My lidé můžeme vstoupit do zvláštní symbiózy s naší modrou planetou Zemí. „Matka Země" se sama nachází na cestě vývoje a nabízí lidem, zvířatům, rostlinám i mnoha jemnohmotným entitám domov a místo, kde se vyvíjejí. Živá bytost Země může zvláštním způsobem podporovat harmonii a souznění s vyššími silami. Světelné andělské bytosti chrání a organizují říši zvířat i rostlin a důležitým dílem přispívají k rozvoji na Zemi. Země s vděkem přijímá harmonizaci a „prosvětlení" lidí, aby tak sama jako živoucí bytost mohla usilovat o vyšší cíle.

Země je rozdělena na různé zóny, které musejí plnit určité úkoly. Všude působí rozličné energie. Také jednotlivá území vyzařují specifickou auru, která se může měnit v závislosti na stavu vědomí jejich obyvatel. Například aura měst je výrazně hustší a tmavší ve srovnání s méně osídlenými oblastmi. Čím víc stoupáme vzhůru, tím jsou energie jasnější a osvobozenější od lidských vlivů. Je zajímavé vědět, že aura Země se zvedá i nad vysoké stavby a věže kostelů. Věže a jednotlivé

stavby z ní nevyčnívají, nýbrž se nacházejí hluboko ve vnější vrstvě aury. Z hustoty aury lze poznat, jak většina lidí v dané oblasti myslí a cítí.

Planeta Země v zásadě vyzařuje láskyplné síly. Voda, vzduch a oheň vytvářejí se zemí jednotu přírody. Také čtyřem nebeským směrům jsou přiřazeny určité bytosti. Pokud je člověk ctí a je-li s těmito duchovními silami v láskyplném vnitřním spojení, může nastat dokonalá harmonie, takže cítíme, jak nás energie přírody nesou. Už občasný projev úcty k přírodě může způsobit mnoho blahodárných změn. Naši předkové dávali Zemi dary, které na materiální úrovni samozřejmě nemohla využít, avšak duchovní a energetické dary ráda přijímala. Tímto způsobem živili naši předkové materii planety láskou a pomáhali jí k povznesení. Lidé moderní počítačové doby na tyto důležité vzory bohužel zapomínají. Obětování hmotných věcí, nebo dokonce živých tvorů sice není nutné, avšak opravdovou, láskyplnou myšlenku a upřímný cit Země s vděčností přijímá, a zpětně je na nás vyzařuje.

Prostřednictvím zvláštních vstupů, které se nacházejí po celé planetě, Země přijímá kosmickou energii, využívá ji pro sebe a předává svým obyvatelům. Země tedy vyzařuje sílu, které se říká **přirozená zemská energie.** Ta všem živým tvorům prospívá a naplňuje jejich energetické potřeby.

Všechny oblasti na Zemi se dělí na mužské a ženské. Tak jsou například hory přiřazeny mužskému a řeky ženskému principu. Lípa bývala kdysi zasvěcena bohyni přírody, protože plodnost a s ní všechno „přijímané" a „vyplněné" bylo podřízeno ženskému principu.

Je důležité být „uzemněný", neboť každý živý tvor na planetě je spojen se všemi materiálními formami a substancemi. Na energetické úrovni panuje stejné spojení, v němž samozřejmě na obou stranách působí rušivé elementy.

Zvláštnost současné energetické oblasti Země představuje změna v magnetickém poli. Energetické dráhy, které byly doposud relativně stabilní, stále víc kolísají, což mnozí vědci považují za příznak blížícího se posunutí pólů.

Tyto dráhy jsou úzce spojeny s astrálním tělem a svým kolísáním působí u mnoha lidí pocitovou nestabilitu. Toto dění v emocionální oblasti může mít za následek chaos a disharmonii. V některých dnech je vliv tohoto kolísání natolik silný, že nám přijde zatěžko cítit se v pohodě a uvolněně. Z toho je tedy zřejmé, jak úzce jsme spjati s energiemi a životem planety. Všichni lidé jsou zvláštním způsobem spojeni prostřednictvím zemských polí, která je ovlivňují. Pozorované změny pak nastávají díky přechodu Země na nové, vyšší vibrační pole. Je třeba pohlížet na ně pozitivně, ačkoli znamenají, že musíme snášet osobní rozmrzelost a pocity slabosti.

Na určitých místech vyzařuje Země své přirozené pozitivní energie více, na jiných méně. Místa s vysokým vyzařováním energie naši předkové znali. V energiích Země se dobře vyznali a stavěli zde své svatyně. V nich - způsobem odpovídajícím tehdejším kulturním představám -projevovali úctu planetě. Později tyto lokality posloužili i stavitelům katedrál. Na mnoha významných místech starých kultů vyrostly kostely. Také hrady a zámky se budovaly na „silných bodech" Země, aby se využilo její energie. Platí to i pro stavby radnic a náměstí.

Na planetě Zemi se nacházejí jak zóny, které nám sílu dodávají, tak ty, které nás o ni připravují. Naši předkové stavěli na „oslabujících" zónách cesty a silnice, aby tak neutrální zóny mohli využít jako bydliště. Na místech odebírajících sílu za žádnou

cenu bydlet nechtěli, protože tam docházelo k oslabování lidských energetických systémů.

Celou planetu pokrývají energetické linie a sítě, které se orientují podle magnetického pole Země. Lze je snadno lokalizovat, a proto podle nich můžeme orientovat stavby a obydlí. Tato planeta v zásadě miluje veškerý život, ale přesto se může stát, že pokud hlava citlivého člověka ve spánku spočívá přesně v místech, kde se tyto linie kříží, bude si prostě muset posunout postel. Optimální je ležet hlavou k severu, což je v souladu s magnetickým polem Země. Pokud poruchy spánku trvají již delší dobu, je možné, že nevhodnému místu nakonec přivykneme, ale i přesto nás to pořád bude stát určité množství energie. Je proto důležité se s místem, kde chceme spát, dobře sladit. Cítíme-li, třeba i později v noci, určitý neklid nebo strávíme několik nepříjemných nocí i po přemístění postele, je to prostě proto, že tělo vždy potřebuje určitý čas, než se přeorientuje. To platí i v případě, že jde o změnu k lepšímu !

Aura planety Země se v posledních desetiletích drasticky proměnila. Nezatížených oblastí s přirozeným vyzařováním je stále méně, neboť člověk osidluje stále více oblastí. Zabírá tak Zemi prostor pro život a regeneraci, což je vidět například na mizení deštných pralesů, jedné z mnoha věcí, jež jsou pro globální stav počasí rozhodující. Lidé nectí a nerespektují planetu, a pokrývají ji svými stavbami a drancují ji. O přírodní duchy se nikdo nestará. Lidé je vypuzují, a těm, kteří bojují za jejich práva, se posmívají. Většina krajně důležitých regeneračních a kontaktních míst s vysokou energií byla nevědomky zničena, což energetické pole Země poškodilo ještě víc.

Mnoho hrůzných činů, válek a neúcty k životu se v podobě karmických zátěží vrylo do půdy Země. Na některých místech lze tyto zatěžující informace vnímat v podobě jakýchsi obrazů spojených s pocitem strachu a dalších emocí. Bezcitnost, která se rozšiřuje stále víc, léčení Země nepřipustí, protože planetu už vědomě nebereme jako živoucí bytost, nýbrž pouze jako podřízený objekt moci. Bezcitné drancování Země a necitlivé pokrývání stavbami lze označit za proces dusící Zemi negativními energiemi. Bohužel se tak na Zemi vytvořila vibrační frekvence, která se nachází hluboko pod úrovní, na níž by naše planeta měla vibrovat. Toto snížení urychluje zhoubné působení na její energetické pole. Naštěstí se o globální změny snaží velmi mocné duchovní síly, které temným a bezcitným silám brzy znemožní planetu nadále utlačovat.

Naštěstí dnes vyrůstá množství lidí, kteří s planetou Zemí nesmírně soucítí, přimykají se k jejím silám a s obrovským nasazením se pokoušejí dosáhnout vyléčení alespoň v některých oblastech. Rituály spojenými s vykuřováním kadidlem a posvátnými obřady provádějí očistu Země, která na planetu působí obzvlášť blahodárně. Pomocí těchto vnějších i vnitřních úkonů dochází v určitých oblastech k opětovnému zvýšení vibrací, a tak může znovu dojít k nastolení přirozené harmonie. Také mnoho původních obyvatel různých zemí se spojuje a zvláštním způsobem napomáhá otevřít cestu vyšším energiím. Svou aktivitou vědomě upozorňují lidi na celém světě na to, že pouze návrat ke starému řádu a k tvůrčí harmonii zaručí jejich další život a očistu energetického pole. K životu se probouzejí velmi staré magické síly, a pokud se dnešnímu člověku nepodaří tyto pradávné síly zachovat a otevřít se Boží vůli, mohou z toho vzniknout obrovské problémy.

Země vyzařuje na lidi zásadně pozitivní energii, avšak bezpočet hrůz a strastiplných událostí zanechalo v jejím energetickém poli hluboké rány a jizvy. Z toho vzniklo mnoho oblastí, kterým se říká deformace nebo rušivá pole. Co lze dělat s negativní energií, kterou lidé neustále produkují ? Přijímat tuto energii Zemi určitě nepůsobí žádnou radost. Přesto to neustále dělá a s láskou se pokouší určité množství uvolnit. Pokud však pohlédnete na energetická pole, vidíte, že už tato láskyplná služba nepostačuje.

Mnoho rušivých polí na Zemi vytvořili lidé, kteří na určitých místech přinášeli oběti a provozovali temné rituály. Tato místa jsou nabita negativní energií, a nezřídka se nad nimi zdržují bývalé oběti nebo pachatelé, aby mohli odbourat starou zátěž nebo zpracovat utrpení. Není těžké si ale představit, že toto zpracování je pro lidi nepříjemné. Dojde-li k přeměně energie, rušivé vlivy velmi rychle pominou.

Také vědomí některých lidí bývá v úzkém spojení s rušivými poli určitých míst. Existují „energetické díry", které vznikají vždycky tam, kde tito lidé žijí. Mají za úkol se tím zabývat a problém vyřešit. Také v tomto případě lze předpokládat, že základem je důležité pozadí nebo možnost zpracování starých situací.

Intenzivní energetická pole, která jsou rozšířena po celé zeměkouli, se v průběhu let zahušťovala, neboť myšlenky velkého množství lidí jsou zaměřeny spíše na temné stránky. Moc, chamtivost, závist, odsuzování, předsudky a mnohé další bezcitné lidské aspekty se rozšířily a zesílily. Představují duchovní příčinu světového znečištění životního prostředí. Veškeré lidské myšlení a konání se projevuje zásadně v materiální oblasti. Nejprve myšlenka, poté slovo a nakonec realizace. Na základě současných životních podmínek na této planetě si můžeme přesně představit, kam zvůle a přízemní smýšlení lidského rodu vedou. Lidé neničí jenom společný základ života, nýbrž škodí také ostatním, jemnohmotným i fyzickým, spoluobyvatelům naší planety a Zemi samotné. A to zatím neberu v úvahu odloučení od Boha, které podobné počínání ještě zesiluje.

Dokud se světské systémy nepřeorientují a nepřikloní k vyšším silám, nemohou jimi být unášeny. Musejí zachovat také samy sebe, proto budou stále tvrdší a hustší, stejně jako jejich zploditelé. Naštěstí je Země vlivem vyšší dimenze vedena do nové éry, v níž bude opět vibrovat v harmonii s Božími silami. Duše, které tento krok do světla nechtějí nebo nemohou udělat, se budou moci dále rozvíjet v jiných existenčních rovinách nebo na jiné planetě. Každá duše je chráněna a v závislosti na svém chování vedena silami světla.

V poslední době jsme získali důležité poznatky o tom, jak zacházet s energiemi například v bytě či v každodenním životě. Rozšířily se důležité informace z jiných kultur, v nichž je ukryta veliká moudrost. Přesto bychom si měli uvědomit, že žijeme-li například v Evropě, vhodným prostředkem k dosažení potřebné energetické úrovně pro nás nejspíš nebude soška asijského draka se svým stále ještě trvajícím prastarým energetickým polem. Existují totiž energetické **systémy,** které se vážou na země svého původu. Energetické **zákony** jsou od pradávna na celé Zemi stejné, ale vždy je nutno brát na vědomí vibrace dané země nebo kontinentu.

V přírodě nám může pomoci například vědomost, že přirozené koryto vodního toku může být zdrojem nesmírně uvolňující energie a že dokonce může zvyšovat naši spiritualitu. Proč by nám tedy najednou měly vadit podzemní toky ? Ty mají totiž

rušivý vliv pouze v případě, kdy nesou lidskou negativní energii, protože voda je jako největší přenašeč informací planety vystavena velkému množství vlivů.

Můžeme se také pokoušet vědomě vnímat místo, kde bydlíme, a navázat láskyplný kontakt s bytostmi, které tam žijí. Projevit jim úctu, a tak si zajistit harmonické soužití. Žijí snad v místě, kde si chcete postavit dům přírodní duchové ? Vzal tuto možnost na vědomí stavitel domu, do kterého se chcete nastěhovat ? Možná že ještě lze něco změnit nebo se o místo vědomě rozdělit s přírodní entitou. Jsme totiž schopni vnímat pocity místa, na němž se nacházíme. Vnitřní oddanost a hlubší naslouchání otevře brány duchovním informacím. Jakmile se s místem sblížíme, otevře se nám a vědomě nás začne přijímat. Okamžitě se začínají vytvářet energetická spojení, která díky lásce a náklonnosti konkrétní energetické pole povznášejí. Milovat nějaké místo, také znamená chtít ho „prožívat".

Lidské tělo může v tomto směru mnohé naznačit. Nacházíme zde klid, nebo jsme celí napjatí ? Cítíme zde lásku a náklonnost, nebo spíš neklid a podráždění ? Občas musíme na určitém místě setrvat déle, než je dokážeme naplno přijmout. Všechno, co existuje, se vyznačuje aktivním vyzařováním. Jsme-li schopni dosáhnout přístupu do této roviny vnímání, jsme také schopni získat informace, které dané místo vyzařuje. Je třeba, abychom je pomohli očistit od negativních zátěží, budeme-li o to prostřednictvím vnitřních informačních kanálů požádáni a bude-li v našich silách k této očistě přispět.

Všechno, co existuje, je v hlubších rovinách navzájem propojeno. Tímto způsobem se ve svém nitru dovídáme, jak to s naší planetou vypadá. Jakmile na to začneme myslet, přestaneme mluvit jen o sobě a přestaneme stavět do popředí pouze své vlastní potřeby. Začneme pomáhat léčit Zemi tím, že začneme léčit sami sebe a za vším pozemským uvidíme DUCHA. Jakmile si začneme o naši planetu dělat starosti a zatoužíme ji duchovně podporovat, naváže spojení také ona a začne na nás vstřícně reagovat. Teprve poté se doopravdy vytvoří láskyplná vzájemnost, a společný růst a realizace Božího potenciálu mohou být zahájeny.

Jednotlivec může evoluci lidstva ovlivnit tím, že na sobě bude duchovně pracovat a nechá své poznatky a zkušenosti vtéci do globálního pole.

Je důležité vědět, že každý člověk, pokud žije v harmonii s mocí Boží, může silou svého vědomí mnoho dosáhnout. Často je nám ovšem opakováno, jak jsme nepatrní a jak málo můžeme dokázat. Pravdou je ale pravý opak ! Skrývá se v nás totiž mnohem více, než si mnozí lidé dokážou připustit. Velikým darem nové doby bude to, že si budeme moci výrazněji a intenzivněji uvědomovat, prožívat a realizovat moc lásky a Božího vědomí.

Modlitbou a pozitivní náklonností může být uvolněno a prosvětleno nesmírné množství temné energie. Tak bude moci v tichosti do popředí vystoupit svátost. Dobří zemští duchové již nebudou vyháněni a všechny bytosti budou moci usilovat o vyšší síly. Léčí-li člověk sám sebe, léčí i Zemi.

(5)

KARMA

Pravděpodobně nejdůležitějším tématem v lidském životě je zpracování karmy. S postupným vývojem planety dochází i k osobnímu vývoji člověka. Je zřejmé, k jak výraznému prosvětlení temnot energetického vědomí už došlo a jak je přijímána moc Božího světla. Vědomí lidí se stále rozšiřuje a současně dochází k uvolňování a zpracování starých pozemských struktur.

Na rozpínavosti temných sil v současné době lze zřetelně vidět, že se bojí o svou existenci. Ještě jednou se pokoušejí co nejintenzivněji si užít života a poutat lidi.

V těchto zmatcích je pro nás těžké rozeznat intenzivní proces uvědomování, jehož se lidstvo účastní. Není však sebemenších pochyb, že všechno záměrně směřuje k vyššímu cíli.

Na současném stavu světa jasně vidíme, kam pouť na cestě bez Boha lidi dovedla a jak nesmírně je jejich vlastní svévole dokázala zaslepit. A kam je dovedla cesta poznamenaná mocí a útlakem ?

V každém případě je nutno rozlišovat kolektivní karmu od osobní. **Kolektivnímu člověku** například z doby kamenné zůstaly poznatky, které jsou dnes běžně k dispozici, skryté. V každé lidské epoše se rozvíjí jedna konkrétní oblast, která se kdysi odštěpila od Boha, a získává tak možnost opět se naplnit duchovním světlem. Ne každá duše, která se vydala na cestu, zvládne tento krok už nyní, duchovní svět se však bude všemožně snažit, aby se co nejvíce duší od této materie osvobodilo.

V průběhu pozemského vývoje bude vědomí člověka stále více osvobozováno od různých omezení tak, aby vnitřně bylo schopno přijímat víc a víc duchovní pomoci. Vynálezce ze 4. století před Kristem nemohl pochopit plány vodíkových automobilů, protože intuice pro tuto techniku pro něho byla mentálně uzavřená. To souvisí se vzory v genetickém materiálu celého lidstva. Jednotlivé vysoce vyvinuté duše jsou sice schopny prostřednictvím svých osobností mimořádné informace občas vnímat, avšak lidstvo jako celek ještě nemůže tyto poznatky realizovat, protože odpovídající energetická a duchovní živná půda prozatím není k dispozici.

Duchovní otevření se v dnešní době uskutečňuje obrovskou rychlostí. Vývojový postup probíhá tak rychle, že ho v niterné rovině sotva stačíme vnímat. Vypadá to, jako kdybychom museli tuto dobu optimálně využít, protože do tohoto časového úseku se ještě musejí vměstnat všechny vzorce nastávajících transformací. Národní karma se dostává na povrch a uvolňuje se v podobě válečných střetů. Prastará nedůvěra a tisíce let staré konflikty se opětovně derou na povrch a miliony lidí je prožívají tak, že bojují všemi prostředky, jež mají k dispozici.

Pohlížíme-li na karmické procesy globálně, můžeme říct, že v současné době se ke zpracování tlačí všechny bezcitné síly, které lidé vytvořili. Všechno potlačované musí nutně být „vyneseno na světlo" a musí se dostat do povědomí lidí. Staré

emoce a myšlenky se chtějí dostat na zemský povrch a mají snahu se prosadit, být prožívány a živeny. Prastaré vzory obsahují části duší těch lidí, kteří je tehdy vytvořili. Tak například ten, kdo je v nyní již plný lásky, avšak v minulosti byl v důsledku přísné doktrinální výchovy veden k tomu, aby své sousedy nenáviděl, se neubrání nutnosti poznat starou nenávist a v zájmu odbourání přijmout její část nazpátek. Je mimořádně důležité nahlížet na své staré životní situace z tohoto pohledu. Za své předchozí existence neseme odpovědnost a musíme je přijmout, ačkoli mezitím už jsme dosáhli výrazného prosvětlení láskou. Všechny úkoly, které jsou nám ukládány, bychom měli přijímat s pokorou a plnit je s co největší láskou. Je úplně normální, že se občas dostaneme „do sporu se životem" nebo třeba nechápeme, proč jsme se ocitli zrovna v této situaci. V tom případě nás však může vést vnitřní intuice a duchovní vedení může napomoci k pochopení.

Karmické zátěže mají rozhodující vliv na lidský energetický systém. Oblasti, v nichž se ztuhlá nebo zablokovaná energie ukládá, ztrácejí schopnost podporovat vyšší síly. Můžeme je rozdělit následovně:

- Karmická zátěž v auře blokuje nepřetržitý tok informací a spojení s vlastní duší stejně jako s vyššími silami. Dělá nám potíže vnímat a přijímat sdělení duchovní bytosti, jež nás doprovází.

- Karmická zátěž v mentální oblasti znamená velké omezení jasného a otevřeného používání rozumu. Existující struktury ho poškozují, čímž falšují jeho vjemy a zakalují toky duchovních energií.

- Karmická zátěž v astrálních rovinách, která ovlivňuje emoce, nám brání vnímat blízkost Božího světa. Neustále prosazuje svůj vliv a ruší jasné vjemy. Z toho důvodu v sobě neseme citové bolesti, a to tak dlouho, dokud nebudeme schopni je konečně rozpoznat a přijmout.

- Karmická zátěž, která se již usadila v éterické auře, tedy v auře, která je přiřazována tělesné úrovni, vyvolává nemoci nebo silnou tělesnou nepohodu. Pokud se karmická zátěž dostala až na úroveň vědomého vnímání, znamená to, že už začalo její zpracování. Tělo se pak za pomoci všech mechanizmů, které má k dispozici, pokouší starou zátěž odbourat. Čím dříve se očistí vyšší úrovně, tím rychleji se může uzdravit také tělo.

Většina karmických zátěží zasahuje hned několik vrstev aury. Myšlenky a emoce jsou spolu úzce spjaty, a uvolnění a zpracování probíhá v několika rovinách.

Karmické zátěže můžeme vnímat teprve ve chvíli, kdy začnou poškozovat myšlenky, pocity nebo tělesné zdraví. V tom případě nezbývá duchovnímu vedení nic jiného, než prostřednictvím bloků nebo nemocí vynést karmickou situaci do vědomí a zahájit její uvolňování.

Pohled do nové epochy nám ukazuje, že lidé budoucnosti už nebudou uvolňovat svou karmu ani se učit pomocí tělesného utrpení. Prostřednictvím své touhy a snahy po stále těsnějším přiblížení se k Božímu světu dosáhnou rozšíření obzorů vědomí, na jejichž základě budou vyzrávat. Jako „pohonné hmoty" už nebudou potřebovat bolest a choroby a jejich postup kupředu bude probíhat ve vyšší rovině poznání. Těla se tak budou dožívat výrazně vyššího věku a nacházet se ve stavu trvalého fyzického zdraví.

Měli bychom být vděční za to, že jsme v této době zvratů upozorňováni na své staré karmické zátěže a že se jim tedy můžeme věnovat. A ačkoli si občas myslíme, že pro zpracování v té které situaci nemůžeme mnoho udělat, měli bychom mít stále na paměti, že každé přijetí, každé takové „věnování se", už samo o sobě zahajuje proces uvolnění. Pozorné, vědomé vnímání poskytuje celému procesu energii, a tak se stává součástí začínajícího zpracování karmy. Je důležité toto vše vnímat, protože vnější svět se vší mocí bude pokoušet odpoutat naši pozornost od podstaty těchto procesů a strhnout ji na sebe. Bezcitné bytosti planety se pomocí ohromujících a překroucených informací a krutých obrazů pokusí vysávat z lidí energii. Kdyby tuto energii už nedostávaly, nemohly by se nadále zachovat při životě. Protože však všechny myšlenkové struktury touží po realizaci svého obsahu, je jasné, proč se o svou existenci tak bojí.

Bytosti, které jsou živeny lidskou bezcitností, by tak už nedostávaly svou „potravu". Od Boží lásky už se totiž vzdálily natolik, že na její energii téměř zapomněly. Možná že ale v této přechodné době přece jen alespoň některé entity dokážou najít cestu zpět k domovskému světlu, i přesto, že v současnosti zuří obrovský boj těchto temných sil o přežití.

Temným silám se však daří lidi rafinovaně klamat. Využívají totiž planetárních procesů změn a lidského vědomí pro své účely tak, že jim ukazují nesprávné spirituální cesty, jejichž konečným záměrem je posilování stávajících struktur svévole a egoizmu. Proto je nezbytné mít se na pozoru, abychom poznali hlubší podstatu, a tak se vědomě mohli rozhodnout, jakou duchovní cestou se vydáme.

Temné síly využívají lidské snahy o dobro tak, že jim namlouvají, že právě proti silám temna se mají postavit. Radí jim, aby se stavěli proti násilí, proti ponižování, proti teroru, aby tomu všemu řekli svoje „ne". Ale co se ve skutečnosti v duchovní rovině děje ? Na této úrovni slovo „ne" neexistuje. A neexistuje zde ani pojem „proti". Spojením proti-teror, proti-násilí, proti-nemoc... dochází na duchovní úrovni naopak k posilování a aktivaci teroru, násilí a nemocí. Ve zmatku současné doby je takto oklamáno hodně lidí, takže jimi nežádoucí síly mohou po dlouhou dobu manipulovat. Lidská touha po pomoci a po obnově, jež jsou v hmotném světě zřetelně patrné, přispívá ovšem v energetické rovině naopak k posilování negativního pole. Upřímné touhy člověka po harmonii některé bytosti zneužívají, aby posílily samy sebe. Zde může pomoct osobní kontrola. Nakolik v dobrém úmyslu podporujeme negativní síly ?

Andělé ani vyšší světelné síly se nepřiblíží k nikomu, kdo si bude myslet: **„Nechci** žádnou **nenávist,** proto jsem členem proti**teroristické** organizace." Tyto vibrace můžeme dobře vidět na vodě. Jenom slova jako láska, odpuštění nebo věrnost dokážou aktivovat opravdu pozitivní energie, jak prokazují fotografie japonského vědce jménem Masaru Emoto. *(Na snímcích zmrzlé vody se pokusil prokázat, že struktura krystalů se mění v závislosti na tom, jakou myšlenkovou či duchovní energií na ni působíme, pozn. red.).* Jakmile jsou pronesena slova jako nenávist nebo teror, i kdyby před nimi desetkrát stálo „proti", jsou v jemném poli člověka okamžitě zachycena a začínají formovat jeho okolí. Když si uvědomíme jak velkým „informačním přenašečem" voda je, musí nám hned být jasné, že jejím prostřednictvím se veškerá tato energie rozvede po těle, protože lidské tělo je ze sedmdesáti procent tvořeno právě vodou. Také aura je pak potažena těmito energiemi, které nám ztěžují spojení s duchovními silami a brání pocitu, že nás nese a vede Boží láska.

V dnešní době se mnoho duchovních bytostí zdržuje v blízkosti lidského energetického pole, aby je mohly neustále inspirovat, a tak si rozšiřovat vlastní vědomí. Abychom si to uvědomili, musíme občas zažít značné zklamání. Pokud se to však děje z velké lásky a projevíme-li ochotu tato upozornění od svého vedení akceptovat jako důležité vzory, může tento negativní stav rychle pominout.

V současnosti jsme zahrnováni tak obrovským množstvím „dojmů", že v naší auře je stále jasněji vidět, jak se tyto vzory do pole aury vštěpují. Negativní síly se nás neustále snaží zmanipulovat, ať už pomocí určitých zvuků, neustálým opakováním slov v reklamě nebo snahou vlivných skupin donutit nás dělat to, co si přejí. Je sice možné, že výrobek z reklamy je skvělý, ale manipulace nikdy není tou správnou cestou. Každý by měl cítit sám, co je dobré udělat a co je v souladu s jeho duší a s vůlí Stvořitele. Čím je člověk svobodnější, tím svobodněji se může rozhodovat. Pokud žije v lásce, je mnoho rozhodnutí ponecháno na něm, protože není důležité, kam pojede nebo co bude dělat večer. Pouze v případě, že se nachází před osudovou situací, je tomu jinak. Potom však osobnost sama ve svém nitru pocítí, jak důležitá a cenná pro ni duchovní cesta je, a dobrovolně a ochotně se vydá směrem, který je v souladu s duchovním vedením. Základním cílem všech snah by mělo být nastolení harmonie se silami Stvořitele a s jejich vůlí, protože ta přesně odpovídá vůli a přáním naší duše. Tehdy nahlédneme vše v úplné celistvosti a rozchod s „odvrácenou stranou" bude definitivní. Svévolné složky už si nebudou myslet, že musejí o všem rozhodovat, nýbrž uznají, že mají působit v souladu s Bohem. Počínaje tímto okamžikem budeme sílu potřebnou pro tuto cestu čerpat přímo z Boží energie. Už si nebudeme myslet, že ztrátu energie vzniklou naším vlastním odklonem od Boha, musíme vyrovnat energií jiného člověka nebo pomocí přízemních struktur, ale uvědomíme si, že jsme v neustálém spojení s Boží silou, jež nás unáší. Podle Božího plánu budeme mít k dispozici veškerou svobodu a zatoužíme klidně a ze všech sil se snažit o návrat všech lidí na správnou cestu. Už se také nebudeme cítit odloučeni od jiných duší a nebudeme podléhat přízemním popudům, jež nám radí vyrovnávat rozchod s Bohem uplatňováním moci nad jinými lidmi. Budeme pociťovat lásku ke všem bytostem a jejich blízkost ve společné touze po vyšších hodnotách.

Na následujících příkladech můžeme vidět, jak silně mohou karmické vazby působit a zasahovat téměř do všech rovin energetického systému člověka.

Často se stává, že zbytky karmy ovlivňují naše energetické zásobování. Zřetelně k tomu dochází v oblasti éterické aury, kde se to projevuje jako energetické hromadění nebo energetická díra. Dochází také k více či méně viditelným tělesným projevům. Tak může například bodná rána mečem z dávného boje působit neustále se opakující bolesti v horní části krajiny břišní, přičemž normální lékařské vyšetření samozřejmě nic nezjistí. V tomto případě byla do aury převzata stále ještě zachovaná energie tohoto souboje a tělo se pokouší tuto zátěž postupně odbourávat. Starý šok vštípil toto zranění hluboko do energetického pole a aktuální úkol postiženého spočívá v uvolnění této jizvy a bloku, aby energie zásobující psychiku a vyšší duchovní síly mohly opět nerušené proudit.

V dávných dobách lidé dobře věděli, že důležité energetické centrum se nachází v šíji, a nepřátelé byli s oblibou zabíjeni smrtelnou ranou do vazu. Ten, kdo v minulém životě něco takového udělal, proto dnes může trpět setrvalými bolestmi „za krkem", podobnými, jakými tehdy trpěl usmrcený.

Uškrcení či zardoušení z minulých životů se často projevují jako deformace v oblasti krční aury a přinášejí časté bolesti v krku, problémy s hlasivkami nebo poruchy štítné žlázy.

Některé staré zátěže z předešlých životů mají sklon ulpívat na určitém místě těla, protože se vštípily do aury, a naše vnitřní síly se pokoušejí tuto zátěž odbourat. Střeva, která doslova „stravují" pozemskou i duchovní energii, mohou pro karmu být místem, kde se zpracování a uvolňování bloků odehrává.

Abychom nepropadli vnitřnímu hodnocení a souzení, doporučuji ponechat při zpracování určité situace vždy otevřené, jak dalece jsme se coby viníci konkrétní situace účastnili, případně jak hluboký byl šok z toho, čím nám ublížil někdo jiný. Tak se totiž do zpracování nebudou míchat žádné osobní pocity odsouzení, viny nebo vzteku a všechno proběhne snadněji.

Jistá žena středního věku náhle, během krátké doby, propadla takovým pocitům viny a negativním emocím, že kvůli nim už ani nebyla schopná zvládat každodenní povinnosti. V práci si připadala nedostatečně kvalifikovaná a špatná, myslela si, že není spravedlivá ke své rodině, a neustále se zmítala v pocitech viny. Ty ještě zesílily, pokud udělala byť jen tu nejnepatrnější věc pro sebe.

To všechno měl na svědomí její předešlý život. V něm totiž svatosvatě slíbila svému otci, že bude vždy věrně sloužit církvi a že se nikdy nevdá. Samozřejmě že tento slib obsahoval i nepomíjející sympatie k církevním institucím včetně osobní finanční a pracovní podpory.

V současném životě byl její tehdejší otec opět jejím otcem, a už od dětství se pokoušel připoutat ji k církvi. Proti její touze po svobodě se však nedokázal prosadit a musel se smířit s tím, že v tomto životě chce jít jinou cestou. Po ukončení studií se žena vdala a porodila dvě děti. Když povyrostly, vrátila se do práce. Krátce po smrti jejího otce se u ní najednou projevily strašlivé pocity viny a utkvělé představy, že ve svém životě neobstála a že jako člověk nemá žádnou cenu.

Části otcovy duše, jimž kdysi dala slib, se po otcově tělesné smrti odštěpily a vnikly do emočního pole dcery. Kdyby její osobnost v té době už vědomě chápala, že je svobodná, k tomuto ulpění by nikdy nemohlo dojít. Ale protože ona sama ještě nebyla od této záležitosti osvobozena, její duchovní vedení tuto okupaci povolilo, aby se v jejím průběhu mohla osvobodit.

V minulém životě se v ní nashromáždilo mnoho utrpení a bolesti, které pronikly hluboko do její astrální aury. Zachycením částí otcovy duše byla kontaktována přímo tato pole a tímto způsobem pronikla do citového pole ženy. Ta se úplně zhroutila a obrovskou koncentraci bolesti vnímala jako depresi, od níž, jak se domnívala, už se nikdy nedokáže osvobodit. V době takových silných citových náporů je vždy těžké se opět postavit na vlastní nohy. Taky se od nás neočekává, že bychom tuto situaci dokázali hned zpracovat. Často je však nutný obrovský tlak, obrovské moře bolesti, aby se staré potlačovací mechanizmy konečně zlomily. To je důležitý poznatek, vysvětlující, proč musí být bolest někdy tak hrozná. Existují vnitřní představy a zaměření, které nám tak dlouho brání prohlédnout, až se ocitneme u konce svých sil. Intenzivní bolestí jsou vnitřní složky dovedeny až k vlastní hranici, a v tom okamžiku, kdy jsme přesvědčeni, že dál už to prostě nelze snést, začíná ozdravný proces. Až do této chvíle se staré vzory odmítají odpoutat, a to i v případě, že coby celek jsme už převážně zaměřeni na lásku. Tyto

rozhodující pocity úplné kapitulace umožní odbourat svévoli a zrušit potlačení i bloky, a ozdravující síla tak může zase volně vtékat. Touto smrští pocitů si ale bohužel musí projít celý člověk, nikoli jenom jeho „postižené" složky. Pochopíme-li však podstatu, může to pro nás být snesitelnější. Láska nezná žádnou bolest. Ty části duše, které vibrují v lásce, přijímají vše, co se jim přihodí, bezpodmínečně, protože si jasně uvědomují, že je nese Bůh a že se jim proto nikdy nemůže stát nic, co by nemělo smysl. Bolest prožívají také svévolné části duše, které dosud podléhají temným silám. Je zřejmé, že v oblastech, v nichž se ještě objevují bolestné pocity, je nutné další zpracování a obrat směrem k lásce. „A bolest ukazuje cestu..." Pokud chtějí některé části duše prožít určité situace, na něž mají podle vlastního názoru nárok, pocítíme v případě, že zůstanou nenaplněné, bolest. Máme-li nemoudré představy, pocítíme bolest, jsme-li zklamáni. V případě mocenských nároků nás bolí, když nemůžeme žádnou moc získat - výčet takových situací by mohl být nekonečný. Závěr je však vždy stejný: bolest cítí jenom ty oblasti, které se vyznačují svévolnými programy a nevibrují v harmonii s Bohem.

Je dobré si uvědomit, že i kdyby byla většina našich složek naplněna láskou, bude se duše neustále snažit o transformaci i těch posledních neuvolněných oblastí. S touto přeměnou se pak zhusta pojí pocity strachu a odloučení, a občas také velmi intenzivní bolest, která nás celé naplňuje. Nevědomé vnitřní představy mohou také uvolňovat silné emoce, které musejí být odbourány. Vnější vrstvy aury je vyzařují do **solar plexu,** kde je pociťujeme, přijímáme a s přispěním Kristovy moci můžeme zpracovat v srdeční čakře.

U jedné mladé ženy, která vedla vcelku příjemný život, se stále ještě silně projevovaly staré struktury. Bylo jí jasné, že nemá žádný důvod ke stížnostem nebo k tomu, aby se cítila špatně, a přesto to skoro neustále dělala. Nepřetržitě se jí vnucovaly myšlenky, které se jí snažily namluvit, že její život nestojí za nic. Do jejího vědomí se vkrádaly představy, že syn měl nehodu nebo že ji opustí manžel. Neustále se jí promítaly negativní obrazce, které jí přinášely utrpení a s nimiž se prostě nedokázala vyrovnat. Při řízení se jí dokonce vnucovaly představy vlastní nehody.

V jejím nitru vzplanul prudký boj proti těmto extrémně negativním strukturám. Začala tyto staré vzory odmítat a vytvořila si potlačovací energii, což ji ovšem vyčerpávalo tak, že sotva dokázala zvládnout běžný život.

Ukázalo se, že jeden z jejích předešlých životů byl velmi tragický. V tehdejší inkarnaci skutečně ztratila syna při násilném přepadení a její muž utrpěl ve válce těžké zranění, jemuž po dlouhém trápení podlehl. Tehdy se pokoušela všechno zvládnout, což se jí ale bohužel nepodařilo. Její tehdejší beznaděj a zoufalství byly tak veliké, že několik částí její osobnosti propadlo nesmírnému zoufalství. Myslely si, že trvalé životní zklamání mohou překonat jedině obrovskou agresí a tím, že od života nebudou očekávat vůbec nic dobrého. Tak tyto složky její duše splynuly v jednu agresivní energii, která všechno, co se dělo, raději vnímala negativně, aby už nikdy nemusela zažít zklamání.

Tato negativní síla se pokoušela udržet se při životě za každou cenu, což této ženě v současnosti přinášelo značné problémy. Negativní pohled na svět ji neustále silně ovlivňoval, takže nedokázala mít z ničeho radost.

Jakmile ale poznala podstatu problému, našla i porozumění pro negativní složky v sobě samé a pochopila, proč se tyto části chtěly chránit před zklamáním. Vstoupila s nimi do vnitřního dialogu a nabídla jim oporu a lásku. Postupně v ní opět pomalu rostla sebedůvěra a přestala na všechno pohlížet tak černě. V jejím případě šlo o ochranný vzorec, který si kdysi v sobě vybudovala, ale který jí v nynějším životě škodil.

Karmické zátěže mohou vyplynout na povrch také tím, že se intenzivně vžijeme do filmového děje. Například film o dobytí Tróje může vyvolat válečné trauma ze starověkého Řecka, a tak může tělo ještě jednou prožít různé bolestivé stavy, které však po krátké době zpravidla zase odezní.

Neobvyklý zážitek jedné ženy ukazuje, jak rozmanitými způsoby může být karmické zpracování zahájeno.

Banku v centru jednoho německého města přepadl lupič. Jeho kořist nebyla nijak závratná, ale přesto ho pronásledovala spousta policistů, a dokonce policejní vrtulník. Proběhl téměř polovinou městečka, a také čtvrtí, v níž dotyčná žena bydlela. Později se jí policisté ptali, jestli neviděla nebo neslyšela něco podezřelého. Během výslechu se zpotila a téměř nedokázala ovládnout a zamaskovat svůj vnitřní neklid. Nejraději by se propadla nebo se stala neviditelnou.

Tato událost v ní vyvolala tolik emocí, že sotva mohla dýchat. Měla pocit, jako by sama byla na útěku, a bála se, aby ji nedopadli. Její strach ještě několik hodin rostl, než se přece jen trochu zmírnil a ustálil. Co se to vlastně stalo ?

V jednom z dřívějších životů, za časů inkvizice, byla tato žena na útěku, pronásledována početným zástupem lidí, kteří podléhali tehdejší vrchnosti. Po dlouhou dobu se úspěšně skrývala, ale nakonec ji přece jen dopadli a uvrhli do žaláře. Později byla odsouzena a popravena za to, že léčila s využitím znalostí přírodních zákonů. V žaláři dostala zápal plic, jehož energetické zbytky měly být v současném životě uvolněny. A tak vnější událost zahájila proces zpracování, jehož počátek se intenzivně projevil vzplanutím starých pocitů. Trvalo týdny, než se žena opět úplně zotavila. Sama jen stěží chápala, jakých emocí je vůbec schopna. Trpělivě se pokoušela zklidnit, čímž umožnila karmické zpracování.

Sledujeme-li dějiny, vidíme, kolik utrpení lidé prožili, kolik válek a kolik nespravedlnosti utrpěli.

Jde-li například o zpracování někdejšího pobytu v žaláři, které se v tomto životě projevuje strachem, poruchami příjmu potravy nebo alergickými reakcemi kůže, může vzniknout dojem, jako by si dotyčný musel tento starý zážitek bolestně prožít ještě jednou, ačkoli v předchozím životě už si ho jednou odtrpěl. Pravda je ovšem taková, že překážky energetických toků bývají někdy tak veliké, že k uvolnění může dojít pouze obnovením příslušných pocitů.

Duchovní svět žádnou nespravedlnost nedopustí, a také zákony zpracování karmy mají vždy nějaký smysl. Karmické zátěže někdy zůstávají na duchovní úrovni zachovány i po několik životů, než je duše zase přiřadí jedné z osobností. Nejprve totiž musejí být vybudovány určité žádoucí vlastnosti, aby daná zátěž mohla být veškerou silou přeměněna.

Měli bychom si uvědomit, že nejsme žádnými oběťmi - to jen naše zbloudění z cesty nebo bezcitné činy spáchané v předešlých životech, musejí být zpracovány.

Kruté zážitky nebo války znamenají pro mnohé osobnosti na citové úrovni závažné události, které mohou způsobit deformaci energetického pole nebo dokonce „spor" s Bohem a se vším živým.

Duše se od těchto zátěží nedokáže sama osvobodit, a proto je nutné, aby byly zpracovány a aby nastalo smíření v pozemském životě.

Proto bychom se měli s absolutní důvěrou poddat duchovnímu vedení a přijmout to, co nám naše duše předurčila. Nic se neděje bez příčiny a k ničemu nedochází náhodou. Čím méně odsuzujeme a soudíme, tím je pro nás přijetí a zpracování snazší.

Je požehnáním dnešní doby, že lze karmické zátěže odbourávat tak rychle a s takovou intenzitou. Zpracování karmy pak podporuje zejména proudění mocných světelných sil.

Současně však temné síly cítí, že mizí oblasti jejich vlivu, a pokoušejí se je za každou cenu udržet. Jejich vliv však bude neustále slábnout a stále více se bude prosazovat světlo, což povede k hlubšímu spojení s Bohem.

(6)

JIDÁŠOVA ROLE

Jidášovo jméno v nás vyvolává v představu ukřižování Ježíše Krista a automaticky navozuje nepříjemný pocit. Ten působí vědomí Kristovy bolesti. Ukřižování ale mohlo být na pozemské úrovni uskutečněno jen skrze Jidáše Iškariotského, který Ježíše lstivě zradil.

Duše, k níž se Jidášova osobnost váže, by měla přijmout fakt, že toto jméno zde představuje symbol duchovní zákonitosti, který se realizuje v celém současném vibračním poli Země.

Jidáš se za svého života neustále pokoušel podněcovat Ježíše k boji proti Římanům. Věřil, že Ježíš je Mesiáš, avšak představoval si pod tím, že se stane bojovníkem proti tehdejšímu „zlu" a zničí okupanty. Cesta Ježíše Krista však nebyla cestou válečníka.

Ježíš si byl díky svému přesvědčení a spojení s Bohem samozřejmě vědom úlohy, kterou má Jidáš sehrát. Přesto ho přijal mezi své učedníky a ponechal události osudu. Bylo mu naprosto jasné, že k tomu, co má Jidáš uskutečnit, musí dojít, aby on sám mohl jít cestou ukřižování. Pokud na Jidášův čin pohlédneme z jiného úhlu, přispěl i on důležitým dílem k Ježíšově životní cestě.

Obrovská nová životní energie, kterou Ježíš Kristus svým ukřižováním lidstvu daroval, nabyla takového rozsahu, že ji žádný pozemský zásah nedokázal zastavit. Ukřižováním otevřel Ježíš lidstvu cestu zpět do Boží říše tím, že se zrealizovala planetární transformace. Poslední jiskru své vlastní vůle předal energii Stvořitele.

Celé své bytí přenechal Boží vůli, což umožnilo povznést do duchovního světa také jeho tělo. Lidstvu zanechal poselství: „Však vy mě budete následovat !" To znamená, že člověk budoucích věků rovněž uskuteční transformaci svého materiálního těla. Ježíš nám ukázal cestu tím, že po ní vykročil jako první.

V tehdejší době existovalo pouze málo lidí, kteří dokázali kosmický rozměr Ježíšova činu pochopit. K žádnému ukřižování by jistě nedošlo, kdyby si lidé uvědomovali, co tím způsobí. K těmto událostem ale muselo dojít, aby se celé lidstvo mohlo postupně dozvědět, jaký významný plán byl jejich základem. Tím vyšlo najevo, jak zaslepení lidé mohou být a jak hluboko dokážou klesnout ve své bezcitnosti. Ukřižování uvolnilo tak mohutné síly, že před dvěma tisíciletími lidmi doslova otřásly a ještě dnes se dotýkají nejhlubších kořenů našeho bytí. Tímto způsobem započal proces procitnutí a poznání, který nemohl být zahájen jiným způsobem.

K uskutečnění Božího plánu se musel najít člověk, který by tyto události umožnil a spustil. Temné síly podnikly všechno pro to, aby Ježíše zastavily, a usilovaly o jeho tělesnou smrt, ale přesně ta byla klíčem k spáse. Poté, co se objevilo jeho všeprostupující světlo, zvýšily i temné síly svou aktivitu a pokoušely se toto světlo zničit. Ale Ježíš, jako křesťan, tuto dualitu překonal a povznesl se, i se svou tělesnou schránkou, do vyšších rovin existence.

Po své zradě Jidáš velmi rychle pochopil, že se dopustil strašlivé chyby. Peníze, které dostal, se pokusil vrátit, ale neúspěšně. V nitru poznal vlastní chamtivost, touhu po moci a agresi vůči ostatním lidem. Tu hanbu a bolest už nedokázal unést. Ovládla jej naprostá beznaděj, a vzal si život.

Kdo se na Jidášův život dívá z hlediska historie, může mít sklon ho odmítat, a přesto Jidáš svým činem přispěl důležitým dílem k sebepoznání člověka. Současně symbolicky ztělesňuje, kam až nás může dovést chamtivost, zvůle a agrese, nebo dokonce náboženský fanatizmus. Jeho čin byl pro realizaci ukřižování nezbytný, aby se budoucí generace mohly seznámit s přízemními charakterovými sklony člověka.

Jidášův čin v hlubší rovině byl nutný, stejně jako je pro dnešního člověka nutné, aby jej působení temných sil opakovaně upozorňovalo na jeho bezcitné stránky. Na základě vnímání a poznání své temné strany můžeme zrát a otevřít se lásce. Zažijeme-li nečitelnost, můžeme zpracovat starou karmu stejně jako přijmout a uvolnit staré energie, které jsme sami, jako nástroje temných sil, ve svých předchozích inkarnacích pomáhali uvolňovat. Můžeme kompenzovat svou negativní karmu, rozvíjet žádoucí vlastnosti, probouzet v sobě lásku k bližnímu, posilovat pokoru a pokračovat ve své cestě k Božímu světu.

V souladu se zákonem o rezonanci se stará karmická zátěž, která je uložena hluboko v auře, musí nejprve dostat na povrch, aby mohla být na vědomé úrovni zpracována. To je v auře velmi „osvícených" lidí patrné. Jejich barvy jsou světlé a zářivé, zatímco stará, skrytá, tmavá část zůstává v hluboko uložených vrstvách aury. I takovéto karmické zátěže však mohou být zpracovány - buď v hlubokém sebepoznání, nebo při meditaci. V procesu změn, který v současné době probíhá, se využívá možnosti vnějšího zpracování. V okamžiku, pro nějž se duchovní vedení rozhodne, se stará karma sice posune hlouběji, ale vlivem rodícího se vědomí už nemá žádnou možnost, aby se projevila přímo v astrálním těle. Teprve v okamžiku, kdy přímo narazíme na svoje temné stránky, dojde k energetickému šoku a negativní energie proniknou do aury, kde aktivují přetrvávající karmický

zbytek. Ten se poté přesune do astrálního těla, což už vnímáme, a zde pak může být definitivně zpracován. K tomu, aby se stará energetická pole mohla aktivovat a začít vibrovat, je zpravidla třeba protějšek stejného druhu. Zde se projevuje jedna z nejdůležitějších zákonitostí. Abychom mohli vnímat svou vlastní, vnitřní temnotu a následně ji změnit, potřebujeme se ocitnout pod vlivem vnější temné stránky. Tak se lidé, kteří projevují své temné rysy, stávají důležitou součástí procesu zpracování osobní karmy, a tím i nezbytně potřebnou součástí života.

Za tuto možnost bychom měli být vděční, protože se nám tak nabízí příležitost prohlédnout důvody dění a poznat svou vlastní složitost ve všech jejích rysech.

Po prožití určité zkušenosti bychom měli být všem zúčastněným vděční, že nám umožnili dojít k poznání a napomohli transformaci negativní energie ve vyšších rovinách. Na současném vývojovém stupni bychom skutečně měli cítit vděk za to, že jiní lidé přebírají role **zrádců** a **nepřátel,** i přesto, že v okamžicích, kdy se emoce uvolňují, je pochopitelně velmi těžké to přijmout a proces poznání pochopit.

Na základě vlastních prožitků lze vždy znovu poznávat, jestli skutečně litujeme svých činů a slov, ve chvílích, kdy před sebou zahlédneme cestu lásky. Některé věci bychom dnes už neudělali, ale na úrovni tehdejšího vědomí to jinak nešlo, a tyto činy většinou nějak zapadly do Božího plánu. Vědomí, potřebné k tomu, abychom jednali jinak, jsme si tenkrát ještě nevypracovali. Tak se často stává, že teprve později litujeme, co špatného jsme kdysi bližnímu způsobili.

Často míváme sklon rychle odsuzovat nebo trestat, ale měli bychom si uvědomit, že duchovní spravedlnost funguje nepřetržitě, každý špatný čin je zaznamenán a musí být splacen. Pokud se učíme jen zlem a tvrdostí, zařídí duchovní vedení vše potřebné k našemu prohlédnutí. Duchovní spravedlnost samozřejmě vždy není identická se spravedlností světskou.

Na základě všeho, co bylo řečeno, by mělo být zřejmé, co vlastně je onou **Jidášovou rolí** míněno. Tento pojem už by se neměl vztahovat ke konkrétnímu člověku, který kdysi zradil Ježíše, nýbrž k tomu, co nám umožní poznat a pochopit temné stránky a vnitřně se obrátit k lásce. Bez těchto zážitků a bez odpovídajícího poznání není na Zemi možné tento proces uskutečnit. Tak se totiž učí jak „pachatelé", tak i „oběti".

Už jste si někdy položili otázku, proč existují lidé, kteří protestují proti všemu, co život přináší ? Nevyskytovalo se ve školních třídách, které jste navštěvovali, pár spolužáků, kteří se chovali tak nepříjemně, až byli téměř nesnesitelní ? Kteří se o všem negativně vyjadřovali, byli nedisciplinovaní, podlí nebo lstiví ? A kteří narušovali harmonii celé skupiny, k níž náleželi ?

Ve společnosti může snadno zavládnout harmonie, která umožní přátelské soužití, a přesto se vždycky najde někdo, koho harmonické soužití vůbec nezajímá, ať už se jde o schůzi nájemníků nebo o rodičovské sdružení. Téměř vždy se objeví osoby, které jednají náladově a nerozumně, neustále se musejí předvádět nebo dávat najevo svou mocenskou převahu, jsou poháněny nespokojeností nebo jinými nepěknými vlastnostmi. Na většině pracovišť se najdou lidé, kteří vymýšlejí intriky, pomlouvají kolegu, který právě prošel kolem, nebo toho, koho považují za nejslabší článek skupiny. Je nesmírně těžké takové lidi snášet a jejich machinacím bychom se rozhodně neměli podřizovat. Jenže to vypadá, že tihle lidé musejí sehrát právě tuto roli. Je totiž docela dobře možné, že si někdo z vašich

kolegů či kolegyň musí posílit sebevědomí a přesunout své emoční karmické zátěže do určitých vibrací nebo rozvinout určité charakterové rysy. Jakmile pochopíte, oč se jedná, a pokud se vás to osobně přímo nedotýká, dokážete takového člověka lépe snášet. Niterně poznáte, že nejste odmítáni, a při konfrontaci prokážete duchovní sílu. Tito lidé vás ale většinou nechají na pokoji, protože velmi dobře cítí, že pro jejich temné emoce a machinace jim u vás nezbývá dostatek prostoru.

Zde se projevuje duchovní zákonitost, která se v současné vývojové fázi planety musí ve vlastním vibračním poli projevit. Lidé se nacházejí v dualitě, která nám umožňuje odlišit pozitivní od negativního, láskou osvobodit nenávist a na základě poznání své nedokonalosti najít cestu k Boží lásce.

Obecně vzato je zřejmé, že ti, kdo projevují nepříjemné stránky a povahové rysy, odkrývají a tím dostávají do vědomí přesně ty vlastnosti, které se v dané skupině skrývají.

Žijeme na planetě Zemi, abychom na základě poznání a vnímání temných stránek bytí našli cestu k svému Bohu. Bez vnějšího zrcadla se žádného poznání nemůžeme dopracovat. A tak ti, kteří dosud ještě výrazně podléhají svodům a zaslepení temných sil a u nichž se tyto rysy projevují, napomáhají poznání těch, kteří v sobě takové stránky sice tuší, ale zatím si je neprožili. V průběhu života bychom měli poznat celou škálu jak negativních, tak pozitivních pocitů, a proto nás duše vede tak, abychom se se všemi dostali do styku. Je-li byť jenom malá část v našem nitru labilní nebo nepříliš pevně zakotvena v lásce, budou právě tyto situace podporovat její stabilitu.

Pokud jsme dostatečně „pevní", nebudou nás tito „herci" emočně nijak provokovat, i když žádnou velkou radost z nich mít nebudeme. K tomu, abychom dokázali lidi, kteří jak kvůli sobě, tak kvůli ostatním vyzařují negativní rysy, akceptovat, je třeba mnoho pokory a lásky k bližnímu. Čím víc se nám to daří, tím intenzivněji se spojujeme s vyššími rovinami, jež nás posilují. Proto bychom se měli pokusit takové věci chápat jako nutnost, neboť Země je „vyučovací" planeta, místo, kde se učí všechny duše, které jsou na cestě za světlem.

Existují jistá energetická pole, která se nás snaží zlákat k tomu, abychom sami zaujali místo „herců". Snaží se nám namluvit, že je dobré stát se **odsuzovateli.** Temné stránky nám našeptávají, že my sami jsme už v každém případě lepší než všichni ostatní, a za pomoci všemožných lstí se nás pokoušejí přimět k tomu, abychom své bližní odsuzovali. Tomu bohužel stále ještě podléhá mnoho lidí, kteří dosud nepochopili, že každé takové odsouzení je jen vzdaluje od Boha, protože tím vlastně drobí a rozmělňují svou božskou sílu. Temné síly pak takové lidi se škodolibou radostí připravují o energii, která jim slouží za potravu. Čím víc a čím častěji odsuzujeme jiné, tím intenzivněji jsme poutáni k temným silám a tím víc podléháme jejich našeptávání. Setká-li se takový **odsuzovatel** se stejně smýšlející osobou, vytváří se krajně nepříjemné pole. Tito lidé se vždy touží dozvědět o svých bližních něco nepříjemného, s čím by mohli souhlasit, a tím zesilují negativní působení.

Také v tomto případě je důležité rozlišit poznání a vnímání od odsuzování. Je důležité tyto situace rozpoznávat a vědomě pociťovat, neboť v opačném případě bychom se stali loutkami temných sil. Teprve probuzením vlastního vědomí se otevíráme vyšším energiím a chápeme sami sebe jako Boží duši, která chce přijímat a uvádět ve skutek Boží lásku.

Někdy je nutné se s člověkem, který nedělá nic jiného, než pomlouvá ostatní, se všemi důsledky takového rozhodnutí rozejít. Musíme to však udělat bez vnitřního odsouzení dotyčného, pouze na základě své touhy najít cestu ke světlu, bez doteků temných sil. S každým odsouzením, které proneseme na adresu jiného, se část naší energie promísí s energií odsuzovaného. Z toho je zřejmé, jak je důležité udržovat si vnitřní svobodu, abychom nebyli vtaženi do energetických struktur, které takové lidi ovládají.

Pokud se však v nějaké skupině vyskytnou nepříjemní jednotlivci, jen velmi málo lidí na ně dokáže reagovat zcela neutrálně. Jestliže ale podobné věci neprožíváme a nepřijímáme s vnitřním klidem, můžeme úplně přesně zjistit, nakolik v sobě neseme rysy, které dokonale odpovídají příslušným provokacím. Jsou-li odpovídající části našeho nitra zcela vyrovnané, tento mohutný vnitřní neklid se neprojeví. Jestliže však některé naše vnitřní složky dosud čekají na zpracování, mohou se cítit vnějšími projevy dotčené a vyvolat návaly emocí. Z toho poznáme, jakou práci ještě máme před sebou.

Ty části, ve kterých to vyvolává nelibost, většinou nechtějí připustit, že mají stejný problém, a odmítají se jím zabývat, protože jsou si vnitřně vědomy, že ještě dokonale nevibrují v lásce. Nespokojenost s jinými je nespokojeností se sebou samým. Rezonance energií přesouvají vnitřní emoce na povrch a mění je v návaly citů. Pro některé části duše je těžké cítit a chápat, že nějaká část vlastního nitra ještě nevibruje v rovině lásky. Na základě výchovy a vnějšího tlaku si většinou přejeme „ukazovat se v nejlepším světle", neprojevovat žádné slabiny a předvádět vlastní dokonalost. Vytváříme si fiktivní svět, abychom tak předešli možným „zraněním". Tento zdánlivý svět posléze musí být nákladně „rozbourán". I v tomto případě je tím, co nás na tyto věci upozorní, bolest.

Lidé, kteří navenek předvádějí, jak bezcitných činů je schopna zvůle, často ukazují ostatním, že bolestivou cestu poznání nemusejí absolvovat „na vlastní kůži". Duchovní vedení nás takto upozorňuje, kam až nás může temnota zavést. To je velmi rafinovaný způsob poznání, neboť se neučíme přímo vlastními bolestnými prožitky, nýbrž na základě vědomého přijímání vnějších podnětů. Tím, že vědomě vnímáme projevy okolí, můžeme zpracovat mnohé zátěže a na své cestě zvyšovat svou vlastní vnitřní stabilitu.

Je proto důležité zaměřit se na vzedmutí vlastních emocí ve chvíli, kdy přijdeme do styku s člověkem, který se vzpírá laskavému přístupu ostatních a všem tak působí spoustu nepříjemností. Jeho duše se na základě vnitřní problematiky rozhodla vzít na sebe úlohu „kontrolora", a tak vynést temné stránky jiných lidí na světlo, do vědomí. To je charakteristické právě pro Jidáše, který si tuto těžkou roli zvolil již před svou inkarnací, aby jiným lidem umožnil dojít k poznání. To se může dít jak v osobním, tak i v globálním poli.

Jestliže pocítíte prudkou zlost, znamená to, že konkrétní dění se přímo dotýká určité části vaší duše. Pokud vás to, co se děje, sice netěší, ale přesto jste schopni nahlížet na věc neutrálně, můžete si být téměř jisti, že nepatříte k lidem, kteří si touto cestou poznání musejí projít ještě jednou. Ve skupinách, kde je nutné zpracovat ještě hodně karmy, bývá přítomno i mnoho „prosvětlených" duší, které probíhajícím procesům dodávají lásku. Existuje mnoho kolektivů nebo rodin, kde všichni členové vibrují na stejné rovině. To je něco, co je dáno už před inkarnací, aby mohli všichni zúčastnění jít svou cestou v jasně uspořádaném prostředí.

Karma, která je uložená velmi hluboko, může proniknout na povrch i tak, že se coby pozorovatelé ocitáme v situacích, jež se týkají stejných věcí nebo emocí jako dotyčná karmická záležitost.

Pro příklad vezměme člověka, který byl v předchozím životě fanaticky oddán učení nějaké církve a zastával její dogmata. V absolutní víře v Boha a podle svého pojetí poslušnosti se zasloužil o to, aby jinak smýšlející lidé skončili ve vězení. Ve dvou následujících životech tento člověk sice získal volnější vztah k víře a náboženskému životu, ale část zmíněného klamu v něm přesto zůstala uvězněna.

V novém životě bude tento člověk konfrontován přesně s těmi rysy, které v sobě nese ve formě staré karmy. Je možné, že ho náboženští fanatici budou velmi rozčilovat, bude je odsuzovat nebo dokonce nenávidět. Zaznamenáme-li u sebe podobné emoce, můžeme si být jistí, že přesně ty oblasti, jichž se dotýkají, neseme v sobě. Náboženskou demagogii nevítá nikdo, ale nenávist a opovržení vždy naznačují existenci něčeho, čemu se sami teprve máme učit nebo co musíme odbourat. Nenávist a opovržení nejsou totiž o mnoho lepší než fanatizmus. Odsouzením a zlobou přesouváme energii přímo na člověka, jehož odsuzujeme nebo nenávidíme. Tím se vytváří energetické spojení. Odsuzovaného pak ještě navíc obviňujeme z toho, že svým jednáním ruší náš klid, klid odsuzovatele, čímž svalujeme vinu na jiného. A přesouváme-li vinu, přesouváme také možnost řešení. Nejsme už schopni řešit své problémy a jistým způsobem jsme těmito energiemi ovládáni. Kdekoli se vyskytují emoce, měli bychom vždy nejprve zjistit, kde je problém, který se za nimi skrývá. Teprve tímto poznáním může být zahájeno zpracování.

Z toho je zřejmé, jak důležitou roli hrají lidé, kteří „předvádějí" temné stránky, umožňující jiným lidem začít se zpracováním jejich vlastních procesů. Nezáleží na tom, jestli v dané situaci padají osobní urážky, stávkuje se nebo se děje něco ještě horšího. Zpracování národní karmy také začíná aktivitou jednotlivců, přestože jejich činy mohou mít nedozírné následky. Je jasné, že tyto vnější vlivy jsou pro náš vývoj nesmírně důležité, protože bez nich nemůže být zahájeno žádné zpracování.

Mluvíme-li s někým, kdo jinému způsobil veliké utrpení, často vidíme, jak trpěl nebo stále ještě trpí on sám. Otázkou zůstává, jestli si tuto cestu zvolil. Většina lidí dokáže jen těžko unést utrpení, které zapříčinili, zvlášť pokud výsledkem bylo množství bolesti. Toto poznání však představuje první krok k lásce.

Samozřejmě existují nerozumní lidé, kteří umíněně a zarytě trvají na svých domnělých právech. Pokud jim však jejich duchovní vedení poskytne potřebné rady, duše se pokusí zarytost a nerozum odbourat, což jim pomůže dosáhnout pokroku.

Pokud je však člověk zarytý a umíněný, zůstane připoután ke starým strukturám a jeho vývoj se zastaví. Z toho mají radost bezcitné entity vyskytující se na naší planetě, protože se jim podařilo spoutat opět další lidskou bytost.

V takových okamžicích nejsme schopni poznat, že nás temné síly posilují v nesprávném zaměření. A rozhodně se takto nemůžeme svobodně ubírat svou cestou.

V životě se objevují i chvíle, v nichž jsme spouštěči bolestných situací my sami. Slovo nebo čin mohou vyvolat hádku nebo způsobit nedorozumění. Je však tím, co spustilo příslušnou situaci, skutečně ono slovo či skutek ? Často se jedná o nevyslovené konflikty nebo bezcitnost, které se takzvaným vlastním „zaviněním" projeví u bližních.

Tato cesta je zúčastněným nesmírně nepříjemná a spjatá s velikým množstvím bolesti, avšak pro svobodu jejich duše nezbytná. Ti, kdo takovou situaci vyvolají, se možná cítí za všechnu tu bolesti odpovědní, avšak v tomto případě se jedná pouze o službu duchovnímu vedení, aby tak u druhého mohl započít proces poznání.

Pokud si důsledky svého jednání uvědomí rychle a v nitru pocítí opravdovou lítost, věžme, že v souladu s duchovním vedením bylo dohodnuto, aby tito „spouštěči" naplno procítili „nelásku", ale hlavně aby ti, kdo si to všechno musejí protrpět, dospěli k poznání.

Existují náboženská učení, která o všem, co se děje, soudí, že se to jednoduše stát musí. Všechno negativní musí být prožito a odhaleno, aby to mohlo být poznáno a přetvořeno.

V jistém smyslu to skutečně platí, ale přesto je nutná neustálá bdělost. Naše svévolná část, která vidí jediný smysl své existence v tom, že utlačuje a využívá své bližní, nemůže na svou omluvu argumentovat tím, že uplatňováním svých temných stránek je vlastně školí a zdokonaluje. Na svém počínání bychom měli bez ustání pracovat a co nejvíce se zaměřovat na lásku.

Nenávist a násilí nemohou být ospravedlněny prohlášením, že k pozemskému plánu prostě patří, a proto není třeba je nijak omezovat.

Z pohledu mystiků na Ježíšův život víme, že občas velmi přísně rozhodoval, komu pomůže a komu odmítne pomoc. Pokud byl někdo velmi silně spjat se svou zvůlí a toužil po uzdravení jenom proto, aby mohl i nadále hovět svým temným stránkám, byl Ježíš nekompromisní. Takového člověka vyhnal a nevyléčil. Zcela přesně cítil vzory duchovního světa a věděl, že koho nepodpoří, toho vlastně nepřipustí k svému utrpení. Rozhodoval se v souladu s Boží vůlí, k níž patřilo i označení těch, kteří ještě nebyli hodni vyléčení.

Čím víc karmických zátěží člověk zpracovává a čím víc žádoucích vlastností si tak vytváří, tím intenzivněji je schopen vnímat a realizovat vůli Stvořitele. Tak potom také dokáže přísně a důsledně vystupovat v situacích, které to budou vyžadovat. Takový člověk v nitru jasně pocítí, že způsobená bolest je pro vývoj bližního nezbytně nutná. Příslušné situace vždy proběhnou bez emocionálního vzplanutí.

Je-li také ten druhý připraven na sobě pracovat, pocítí i on v sobě příslušné impulzy, a přestože jsou bolestivé, přijme je jako součást procesu poznání. Ačkoli v něm zpočátku ještě občas vzplanou plamínky zlosti, brzy bude nastolena vnitřní harmonie. V nitru dotyčného nezůstane ani zášť, ani spor s člověkem, který jej tak nejemným způsobem upozornil na jeho slabiny, nýbrž pouze vděk za to, že se díky těmto popudům mohl vyrovnat se svou vlastní vnitřní nerovnováhou. Téměř každý z nás už někdy něco podobného prožil. Někdo jiný vyvolal pro nás bolestnou situaci, která však nakonec vyústila v hodnotný proces růstu osobnosti.

Síly této planety, které touží po moci, se neustále pokoušejí manipulovat lidmi tak, aby se cítili špatní, jestliže se nepřizpůsobí a nebudou poslušní. V žádném případě, podle nich, nesmějí otevřeně projevovat své skutečné pocity a potřeby. A nikdy prý se nedostanou k Bohu, pokud nebudou dělat přesně to, co se od nich žádá, což znamená, že mají jednat podle vnějších vzorů a přestat poslouchat své vnitřní potřeby. Lehce ovladatelným jedincům pak tyto síly pochopitelně dávají přednost před těmi, kteří spoléhají na vzory ve svém nitru. Mocenské struktury vládnoucí v současnosti na této planetě tak zatím nemohou být odhaleny.

Po staletích omezování a mentorování se mnoho lidí odnaučilo poslouchat pokyny svého nitra. Jakmile se objeví něco, co jen trošku podporuje svobodu člověka, je to podle společenských vzorů okamžitě pečlivě potlačováno, abychom náhodou neporušili staré předpisy, které i nadále zaručují útlak a poručnictví. Odpoutání od těchto starých vazeb je velice složité, protože na duchovní úrovni je nám neustále našeptáváno, že se v případě neposlušnosti nikdy nedostaneme k Bohu.

Člověk v „Jidášově roli" je schopen vnímat své emoce a myšlenky namířené proti ostatním lidem.

Tak v sobě můžeme pocítit pravého „škarohlída", který se pokouší poničit všechno, na co přijde. Dřív než ale nahromaděná mrzutost vyrazí proti někomu nebo něčemu, shromažďuje se v nitru. Tato nelibost se však osoby, proti níž byla původně namířena, většinou nakonec nedotkne, ale vybije se na jiných, v daném okamžiku většinou slabších lidech. Některé rysy takového „agresora" byly totiž v jednom z předešlých životů tak potlačovány a natolik nesvobodně utiskovány, že si dotyčný dnes myslí, že jediný způsob, jak si vyrovnat svou vnitřní frustraci, spočívá ve vyhledávání negativních věci, na nichž si bude vybíjet vztek. Takový člověk nemá klid ani v noci, protože příslušná část jeho osobnosti se tím nepřetržitě zabývá.

Jistá žena trpěla poruchami spánku, protože si v noci „přehrávala" nepovedené rozhovory z předešlého dne a upravovala si je k lepšímu. Při skutečném rozhovoru si uvědomovala, že by mohla poradit nebo na leccos upozornit, kdyby o to byla požádána, ale že v žádném případě nemůže „poučovat". Celá příslušná složka její osobnosti se tak nemohla „vyžít", a vlastně se toho ani neodvažovala. Večer však přebrala iniciativu a přehrávala rozhovor s úpravami, které se jí zamlouvaly. To většinou trvá tak dlouho, dokud člověk není dokonale přesvědčen o správnosti vlastních názorů.

Také v případě, že jsme se během dne nezachovali správně, pokoušejí se vnitřní složky v noci najít řešení, s nímž by se dokázaly smířit. Jsou schopné argumentovat po celé dlouhé hodiny. Určitě je důležité analyzovat zážitky a rozhovory z uplynulého dne a poučit se z nich, ale současně s tím musíme umět přestat a říct si, že příště to zvládneme lépe.

Jsou-li některé složky zaměstnány problémy z předešlého života, například někdejší partnerovou nevěrou, s níž se ještě nedokázaly vyrovnat, pokoušejí se nahromaděnou nespokojenost dávat najevo neustálými výhradami proti současnému partnerovi. Tím se odreagovávají. Nechceme-li zůstat otroky neodbouraných vnitřních oblastí, musíme s těmito složkami pracovat.

Pokud některé složky zažily silné trauma kvůli starému zranění a staví-li se vnitřně i proti životu samému nebo proti všemu pozitivnímu, může dojít k obrovské koncentraci energie v auře. Tato energetická koncentrace může vést k ucpání

a zablokování energetických drah. Kromě toho tak vzniká „rezonanční deska" pro vibrace stejného druhu. Obsahují-li odsuzování, starou zlobu nebo nevrlost, působí samozřejmě také navenek. Vycítit to dokážeme všichni, přesto, že si toho nejsme vědomi. Na lepším uvědomění ale můžeme pracovat, a tak všechno, co se nás týká, vnímat a prožívat zřetelněji a intenzivněji.

Složky, které v sobě ještě nesou tyto programy a starou zlobu, bývají s oblibou obsazovány temnými silami v pozemské auře a naváději nás k intrikám proti všemu hezkému a „světlému". Tak se může stát, že někdo vysloví větu, kterou sice myslel dobře, ale jeho vnitřní složka spolu s vnějšími vlivy ji tak změní, že jiný vezme na vědomí jen to špatné a vnitřně vše agresivně odmítá. Hned nato začnou vířit myšlenky a emoce, které tuto situaci nabíjejí negativní energií. Odmítnutí je tak prudké, že dá vzniknout velkému množství negativní energie, kterou temné „okupantské" entity odebírají. Neustále k nám pak přicházejí myšlenky a pocity, které nás vedou nedobrým směrem. Tak se vinou částí své vlastní osobnosti, stáváme loutkou ve hře nežádoucích sil.

Na tuto situaci lze však nahlížet také z jiného pohledu: vnější negativní síly nedělají nic jiného, než že nám ukazují naši vlastní nedokonalost. Ráno tedy můžeme vstávat s touto modlitbou na rtech: „Pane Bože, ukaž mi, prosím, ve mně samém místa, v nichž se skrývá moje nedokonalost, abych ji mohl odevzdat tvé lásce."

V hlubokém přesvědčení, že všechny stavy a události v životě slouží k nalezení cesty k dokonalosti, můžeme každého upozornění a každé směrovky využít k tomu, abychom se navrátili do světla lásky.

Mnoho věcí, které se na této planetě odehrávají, se musí stát, protože slouží k tomu, aby hluboko usazené karmické struktury kontinentů, zemí, rodin i jednotlivců mohly vyplynout na povrch, kde mohou být zpracovány a uvolněny. Musíme si ale uvědomit, že na naší planetě jsou temné síly stále ještě natolik aktivní, že se zde dějí i věci, které s cestou Božího poznání nemají nic společného. Energetické znečištění aury Země dosáhlo takové intenzity, že harmonický vývoj je jen stěží uskutečnitelný. Z tohoto důvodu budou muset zasáhnout síly světla, aby tento nedostatek vyrovnaly a umožnily lidem život na takové energetické úrovni, jakou k svému růstu a zrání potřebují. Kdyby světelné síly učinily přítrž řádění temnoty, bylo by to jistě projevem Boží milosti.

Aktivní jednotky, které se skládají ze zlozvyků a odštěpených složek duše, stojí mimo energetickou zákonitost, na jejímž základě lze vidět, že těmto bezcitným entitám je dovoleno, aby působily jako ukazatele směru pro ty složky, které se ještě mají co učit. Často nepatří přímo do životního plánu člověka, ale naznačují, že v sobě neseme podobné emoce jako tato cizí pole.

Jak silně mohou takováto vytvořená pole působit a jak intenzivně se snaží o sebezachování, jsou-li nasycena částmi duší svých tvůrců, bych vám ráda ukázala na příkladě.

Jistá žena, obyvatelka sídlištního věžáku, byla nesmírně nespokojená se životem. Provdala se za muže, který si jí vůbec nevážil a využíval jí pouze jako pracovní síly pro své pohodlí. Ona sama byla přesvědčená, že je bezcenná, protože neměla ani zaměstnání, ani děti. Pokoušela se najít si nějakou práci na částečný úvazek, ale nikdy se o to dost nesnažila, protože její vnitřní složky nebyly nikdy zaměřeny na práci nebo dokonce na učení se novým věcem. Opanovala ji lenivost, kterou

nemohla překonat. Když byla malá, pořád jí říkali, že stejně nic neumí a že je moc hloupá na to, aby dělala něco skutečně užitečného. A tak „přežívala", zatímco touha připadat si potřebná a uznávaná v ní sílila. Začala se tedy intenzivně identifikovat s představou perfektní hospodyňky, což dospělo až k přesvědčení, že i všechny ostatní nájemníky v domě vychová k absolutní dokonalosti. Začala s trapnou přesností pozorovat, jestli všichni řádně třídí odpad, jestli se dodržuje rozpis mytí chodby a jestli jsou auta vždy perfektně zaparkovaná. Stala se noční můrou všech obyvatel a samozřejmě se dostala do křížku s těmi, kteří se jí nechtěli podřídit. Její představa o perfektní hospodyni, která si díky **své** dokonalosti zaslouží obdiv a respekt, se neustále upevňovala. Přestala také brát na vědomí jakékoli argumenty. Byla přesvědčená, že je konečně užitečná a že dům perfektně spravuje. Pomlouvala nájemníky, kteří nebyli tak dobrými hospodáři a hospodyněmi jako ona, a odsuzovala všechno, co neodpovídalo její představě o dokonalosti. Denně se zabývala pozorováním ostatních, které podle svých měřítek hodnotila. Bezcitné složky, které se v nejrozmanitějších formách nacházejí v auře Země, tak dodatečně přilnuly k energetickým polím, které si tato žena vybudovala, a pokoušely se ji neustále popichovat, takže dál produkovala emoce, které je zase zpětně živily. Temné energetické entity ji neustále povzbuzovaly a dodávaly jí pocit přízemní spokojenosti, po němž tolik prahla.

A potom, zcela nečekaně, zdědila žena dům po pratetě a s manželem se z věžáku odstěhovala. Všichni obyvatelé si oddechli a mysleli si, že teď už v domě konečně zavládne klid. Avšak energetické struktury oné ženy byly s domem a jeho obyvateli spjaty tak silně, ze s ní nepřešly do nového domova, v němž nyní žila sama se svým mužem, nýbrž setrvaly na místě a pokoušely se přilnout k novému nositeli.

Při pátrání po lidech, kteří by pokračovali v realizaci programů, postupují tato pole velmi rafinovaně. Přesně odhalí vnitřní struktury člověka, a pokud vykazují potřebnou slabost, začnou na dotyčného dotírat tak silně, až ho strhnou svým směrem a časem ho začnou docela ovládat. A tak se stalo, že existující pole s přesně určenou strukturou převzala žena, která bydlela o dvě patra níž. Nájemníci nevěřili svým očím a pevně doufali, že se to ještě může změnit.

Tyto přenosy vybudovaných energetických polí nejsou ničím neobvyklým. Proto musíme být neustále ve střehu a pozorovat své vnitřní potřeby, jestli skutečně odpovídají našemu vlastnímu bytostnému jádru nebo jestli se v nás náhodou nechtějí uchytit cizí jednotky.

V dnešní době jsme vystaveni takovému množství cizích manipulací a prastarých vzorů, že osvobození je možné pouze pomalu a postupně. Měli bychom ale pracovat na každé své dosud nesprávně orientované části, neboť pouze tak je možné krok za krokem uvolňovat oblasti své vlastní karmy a cizí pole automaticky odpuzovat.

Jidášova role v té podobě, v jaké jsme ji zde popsali, představuje projevy negativních složek osobnosti, které nám - většinou Velmi nepříjemnou a bolestivou formou - musejí předvádět naše vlastní nedokonalosti a karmické zátěže. Pokud to situace vyžaduje, můžeme se sami stát takovým Jidášem, nebo proti němu naopak stanout, abychom si uvědomili své úkoly. Bez Jidášovy role by určité poznávací procesy vůbec nebylo možné uskutečnit.

Současně je ale nutné porozumění, pokud jsme to byli my, kdo se této role musel zhostit pro jiné. V tom případě bychom si to totiž měli umět odpustit. Toužíme-li po odpuštění takových věcí, vždy bychom měli brát na vědomí, že za podobnými ději se vždy skrývá hlubší smysl. Pouze tak můžeme sami sobě vnitřně odpustit a s danou situací se vyrovnat harmonicky a v klidu.

(7)

OSAMĚLÁ CESTA K BOHU

Ve své touze po vyšších hodnotách a v lásce k Božím pravdám se mnoho lidí cítí osamocených. Tento pocit se často projevuje pouze v rovině duchovního života, občas ale pronikne i navenek. Proč tomu tak bývá ?

Existuje několik důvodů.

Čím více zlomků karmické zátěže již duše odbourala, tím méně je vnitřně poháněna k tomu, aby uskutečnila určité věci. Pokud se u někoho ještě vyskytuje odštěpená část duše, která je uvězněna v nějaké staré tradici, povede jej to například k tomu, aby se stal členem historické taneční skupiny, která tuto tradici přesně dodržuje a obléká se do šatů z doby, v níž tato stará vazba během dřívější inkarnace vznikla. Touha a chuť patřit právě do této taneční skupiny bude trvat tak dlouho, dokud příslušná stará karma nebude zpracovaná a uvolněná. Jakmile k tomu dojde, zanikne také vnitřní připoutání k této skupině a dotyčný z ní s největší pravděpodobností vystoupí. Jestliže s touto společností trávil několik dní v týdnu, bude se zpočátku nejspíš cítit prázdný a osamělý. Touha starých částí duše je ukojena, a on se může vydat na cestu výš, k Božímu vědomí. Tento stav osvobození bude nejprve pociťovat jako samotu, protože znovunalezená duchovní síla ještě tak docela nepoznala své vnitřní určení. Svoboda se vyznačuje tím, že už nás nic nežene určitým směrem, abychom zpracovali staré zátěže. Vztah k této svobodě si ale musíme teprve vybudovat, stejně jako se musíme naučit zacházet s niternými informacemi, které nám přicházejí z duchovních rovin.

Podíváme-li se na světové dění, je jasné, že lidé se v předchozích staletích velmi silně drželi vnějších pravidel a vzorů. Světské předpisy měly zčásti svůj smysl, neboť je vedly a dodávaly jim oporu. V dnešní době je však třeba, abychom se od starých struktur, které nás kdysi unášely, osvobodili a začali se řídit svými vlastními niternými životními vzory a soustředili se na Boží zákony.

Náboženská učení a předpisy obsažené v různých kulturách a tradicích ukazovaly lidem cestu rozvoje, jíž se mohli vydat. Ukazovaly, jak mohou malá i velká lidská společenství žít, což v předešlých epochách představovalo významnou pomoc.

V současnosti však žijeme v epoše, v níž se má rozvíjet individuální vnímání duchovního vedení. Vzory pocházející z duchovního světa jsou většinou identické s etickými učeními starých tradic a nevytvářejí žádné konflikty. Mnoho světských představ a požadavků však není s vyššími hodnotami slučitelných. Ten, kdo se chce osvobodit na základě omezujících požadavků světa a touhy po moci a po penězích, nenalezne ve zmíněných silách žádnou oporu. To sice odpovídá vnějším vlivům, ale v nitru často zůstávají návykové vzory, které se dosud pevně

drží starých struktur. Tyto vnitřní složky se musejí od starých představ odloučit a vydat se novou cestou. A přesto, že většina našich složek po těchto změnách touží, existují ještě některé části duše, které mají s touto přeměnou problémy. Doposud dodržovaly přísné předpisy zvnějšku, kdežto nyní se neustále a od počátku musejí snažit plnit a uskutečňovat vůli vlastní duše a vůli Boží.

Tento proces spotřebovává obrovské množství energie a stojí nás mnoho sil. Svoboda člověka s sebou přináší převzetí odpovědnosti a snahu postupovat v souladu se Stvořitelem.

Osvobození se od pozemských vzorů znamená dát se unášet vyššími energiemi. Pokud jsme schopni energeticky se uvolnit ze starého „úrokového systému", obdržíme ze strany duchovního vedení na této pozemské rovině všechno, co potřebujeme, protože v duchovní sféře je pro nás dostatek všeho potřebného dávno přichystán. Zde na Zemi můžeme klidně žít v rámci určitého státu, zřízení, systému, aniž bychom se jím nechali podstatněji ovlivnit.

Také v rámci rodiny často vidíme množství morálních předpisů a představ o chování. Platí zde nepsané zákony, a pokud někdo zatouží se z tohoto úzkého prostoru osvobodit, nevidí to „hlavy rodiny" rády, protože to může ostatní navést k tomu, aby tento úzký rámec a dosavadní pole moci rovněž překročili. Často je za tím skryt velký strach. Lidé se necítí zralí na novoty a dávají raději přednost setrvávání ve starém, důvěrně známém stavu. Ti, kdo se vydají duchovní cestou, jsou jim podezřelí, a oni sami s nimi nechtějí mít nic do činění.

Protože duše pro svoji osobnost určitá setkání předem plánuje, v zájmu zpracování společné staré karmy, může se stát, že až toto karmické uvolnění proběhne, duchovně pokročilejší člověk se každodennímu životu opět poněkud vzdálí. I v případě, že by jej s osobou dosud ukotvenou v hmotném světě pojilo hluboké přátelství, pocítí nutnost pokračovat ve své cestě.

Zájmy se mohou často změnit do takové míry, že přátelé už nejsou schopni najít společnou řeč. Potom je pro obě strany lepší vytvořit si jistý odstup, aby nedocházelo k vzájemnému narušování vývoje.

Někdy, když se nám konečně podaří vyplnit si nějaké veliké přání, něco, po čem jsme dlouho toužili, se může stát, že se v nás místo uspokojení rozhostí prázdnota. Najednou si totiž uvědomíme: „Tohle mě vlastně vůbec nenaplňuje."

Lidé, kteří se s oblibou zabývají pouze záležitostmi druhých a ty pak odsuzují, očekávají od všech ostatních, že budou dělat totéž, a pokud tak nečiní, odvracejí se od nich. Ten, kdo se nachází na duchovní cestě, se k něčemu takovému ovšem strhnout nenechá a takových lidí se straní.

Ten, kdo se nachází na cestě k Bohu, už není vystaven trvalému obviňování nebo nevyřčeným nárokům, které se na duchovní úrovni vkrádají hluboko do pole aury. Bude-li s nimi často konfrontován, začne pátrat po odpovídajících aspektech v sobě, pokud je však už odboural, obejde se bez odsuzování jiných.

Bude-li to možné, vyhne se povrchním plytkým řečem a svůj každodenní život zaměří na podstatné věci. Protože však mnoho lidí stále ještě lpí na starých strukturách a vzorech, patří lidé toužící po duchovních hodnotách zatím bohužel k menšině, neboť svět většinou nebývá v souladu s touhou po dosažení vyšších hodnot.

Ti, kteří touží po dosažení vyšších hodnot, se snaží vědomě vnímat své okolí a pokoušejí se žít v lásce, s co nejmenším působením vnějších vlivů.

Pro mnoho lidí však jsou vnější věci stále ještě příliš důležité. Starají se o svůj majetek, pokoušejí se uspokojit své touhy hmotnými věcmi či zábavami a s radostí přijímají světské odreagování, aby se nemuseli zabývat sami sebou nebo dokonce vlastními vnitřními pocity. Zpravidla totiž býváme posuzováni podle majetku, podle vzhledu a společenského postavení, nikoli podle své touhy po Boží lásce. Svět je čím dál tím hlasitější, víc vzrušující, a tak jsme energeticky stále více ovlivnitelní, čímž nám ovšem pravá podstata života zůstává skryta.

Řešení spočívá v jednoduchosti. To samozřejmě neznamená, že bychom si neměli užívat dobrých stránek života, nýbrž se tím myslí neroztříštěnost pocitů stejně jako bdělé a vědomé vnímání života. Nacházíme-li se v bdělém stavu, věnujeme větší pozornost všemu, co se nám přihodí, a pokoušíme se z toho poučit. To je účel našeho pobytu na Zemi.

Lidé, kteří dbají pravidel tohoto světa, se dočkají pochvaly a uznání. Pokoušejí se odreagovat stále novými senzacemi, ale okamžiky vlastního uspokojení budou vnímat jako stále kratší a povrchnější. Proto budou neustále hledat nové možnosti odreagování. V tomto koloběhu života zůstane mnoho lidí „přešlapovat" na místě.

Jakmile si však tyto souvislosti dokážou uvědomit, začne je **to** táhnout spíš ke klidu. Uvědomí si, že tento život, zdánlivě tak vzrušující, plný oslav a všemožných aktivit, jim nedokáže poskytnout mír a klid duše. Jejich příbuzní či známí tuto změnu pocítí, a je možné, že se od nich odtáhnou, protože pomine vnitřní soulad mezi nimi. Temné síly často lidi ovlivňují tak, že k osobám zaměřeným na duchovní hodnoty pocítí odpor a zatouží se od nich odvrátit. Kdyby to totiž neudělaly, mohli by být na cestu vnitřního osvobození zlákáni i jejich dnešní služebníci, což by samozřejmě znamenalo konec jejich vlivu.

Každý člověk přitahuje na základě vyzařovaných vibrací odpovídající osoby. Jestliže změní své priority a vydá se novou cestou, rychle si najde nové přátele. Těchto svazků bude sice patrně méně, ale zato mohou být hlubší.

Příslušné vnitřní oblasti, které už kdysi byly na Boží lásku zaměřené, poznají, že se až dosud nacházely na nesprávném místě. To se může projevit pocity bolesti a osamění, protože některé vnitřní oblasti se teprve musejí učit, jak se na nových cestách při hledání Boží lásky orientovat. S pocitem odloučení a samoty, ale přichází proces energetické proměny. Na jedné straně stojí zrušení světských energetických vazeb, na druhé straně přesvědčení, že si přejeme být v Boží blízkosti. Teprve až překonáme bolest z odloučení a samoty, pocítíme opravdovou Boží lásku a její bezpečí.

Na světě probíhá dramatický proces energetických změn. Stále více lidí poznává, že život je velká prázdnota, a mnozí si uvědomují, že sloužili špatným bohům. Takové zjištění může způsobit ohromný šok, po němž mohou následovat pocity odloučení a ztráty.

Teprve ve chvíli, kdy si vytvoříme pevnější pouta k vyšším rovinám, pocítíme silněji, že nás unášejí. Přestaneme hledat povrchní uspokojení a oporu ve vnějším světě a začneme důvěřovat bezpečí svého nitra.

Během rozmanitých procesů karmického zpracování se může stát, že své vnitřní pouto s Bohem nebudeme cítit tak jasně. Odbourávání karmy se však bude postupně zrychlovat a usnadňovat, takže Boží blízkost pro nás zase bude zřetelněji patrná.

Pokud například v nějaké ženě přetrvávají složky, které jí namlouvají, že pocit naplnění a spokojenosti může získat jedině po boku muže, pro něhož by se mohla zcela obětovat, nasměruje ji duchovní vedení zcela určitě do situace, kdy bude muset žít bez muže, aby pochopila, že žádný partner nikdy nemůže nahradit Boha. To bude pravděpodobně bolestný prožitek, jelikož bude trpět tak, jako by se od ní odvrátil sám Bůh. Jakmile si však uvědomí skutečnou podstatu a pochopí, že by se měla energeticky poutat k jiné hladině, dojde u ní k vnitřní proměně, a poté si najde i nového partnera.

Pouze na základě bolesti z rozchodu a samoty začneme hledat něco nového. V podstatě každý člověk neustále hledá pouze svůj Boží domov a na zpáteční cestě do duchovního světa naráží na stále více překážek. Tak se i bolest stává důležitým impulzem ze strany duchovního světa, navozujícím změny v sobě samém.

Pocity rozluky a osamění jsou pro mnoho lidí pobídkou k hledání něčeho vyššího. Poznání, že světské dění je tak povrchní, vždy přijímáme velmi bolestivě. Hledání vyššího smyslu v povrchnosti světa totiž nepřináší žádné naplnění, a právě to nám působí zklamání. Bolest dokáže zpřetrhat energetická pouta v auře. Teprve na základě tohoto uvolnění se mohou utvářet nová pouta, pouta k Bohu.

Je to hluboká touha, co nám otevírá brány k vyšším rovinám. Ta je však téměř vždy spojena s velkou bolestí pramenící ze samoty a odloučení. Napovídá se nám: „Nebuď spokojený, hledej dál, pokračuj ve své cestě a neklesej na duchu."

Na reakcích různých sekt je zcela jasně vidět, že jsou člověku schopny zprostředkovat pocit bezpečí a uznání pouze v případě, že dělá to, co od něho vyžadují. Pokud přesně dodržuje vzory a pravidla a nestaví se proti vůdci, je odměněn a akceptován jako člen společenství. Ale běda když se pokusí realizovat svoje vlastní představy, které se s předpisy sekty neshodují. Je vyloučen a vyhnán a samozřejmě se cítí odpovídajícím způsobem špatně.

Na tomto příkladu vidíme, že hledání ve vnějším světě se bez samoty neobejde. Světské naplnění je vždy pouze krátkodobé a nemá dlouhého trvání. Teprve v okamžiku, kdy jsou vybudována vnitřní pouta, může Boží opora působit i v nitru.

Pak se totiž opora světská stává oporou Boží.

Této opory lze dosáhnout i modlitbou. Velikou touhu po Boží společnosti můžeme vyjádřit modlitbou a upřímnou prosbou, aby se energetická pouta proměnila v dokonalou lásku. Nesmírná touha po vnitřní blízkosti může být ukojena modlitbou. Tyto energetické vazby se však nemohou změnit a obnovit ze dne na den. To vyžaduje hledání cesty k Bohu, její poznání a skutečnou, hlubokou touhu po tom, aby nás Boží láska obklopila a unášela.

Modlitba se tak nejprve stane výkřikem trpících částí duše, ale postupem času se dostaví vnitřní mír a stále více složek bude schopno vnímat duchovní vedení.

V současné době je na Zemi velké množství andělských bytostí, které se s neutuchající láskou pokoušejí právě tuto vnitřní blízkost podporovat. Pomáhají

transformovat energie, které tyto procesy zatím ještě blokují, a snaží se nás přivést k poznání, že blízkost duchovního světa a spojení s Bohem jsou jedinými hodnotami, jichž má smysl se v tomto životě snažit dosáhnout.

(8)

ALKOHOL

V této kapitole se budeme zabývat především energetickou podstatou konzumace alkoholu a tím, co se v auře odehrává v případě, že to přeženeme s jeho množstvím.

Nejprve se krátce podíváme na alkoholizmus a alkohol, coby národní drogu číslo jedna a silně podceňovaný problém.

Neustále se píše a říká, že konzumace alkoholu se v přepočtu na hlavu zvyšuje a že po něm stále častěji sahají především mladiství. Mnoho dětí se vinou alkoholizmu rodičů rodí předčasně, s nedostatečnými porodními mírami a hmotností a občas i s vrozenými anomáliemi obličeje a poruchami mozku.

Alkoholizmus často bývá příčinou ztráty zaměstnání, a také velkého množství dopravních nehod se smrtelnými následky. Škody, které společnosti v souvislosti s alkoholizmem vznikají, přerůstají do nevyčíslitelných částek. Nadměrné pití alkoholu působí také těžké zdravotní problémy. Patří k nim kardiovaskulární choroby, nádorová onemocnění, cirhóza jater, záněty ledvin, rakovina úst a hrtanu, psychózy, zranění vinou automobilových nehod a zvýšené tendence k sebevraždám. Při každé opilosti odumírají statisíce mozkových buněk a v případě chronické závislosti může dojít dokonce k nevratnému poškození mozku.

Alkohol provází lidstvo životem už velmi dlouho, ať už je to medovina germánských kmenů, víno z Orientu nebo pivo charakteristické pro střední Evropu. Mírnému požívání alkoholu jsou dokonce připisovány přímo blahodárné účinky. Červené víno je dobré na cévy a zabraňuje vzniku arterioskleróza. Je také známo, že pivo je výživné, a v Bavorsku se na ně pohlíží jako na jednu ze základních potravin. Cílem této kapitoly proto v žádném případě není zavrhování či odsuzování mírné a rozumné konzumace alkoholu. Záleží na každém z nás, jaký přístup si zvolí.

Na každý pád je však ten, kdo často konzumuje nadměrné množství alkoholu, energeticky vysáván určitými entitami. V extrémním případě to dokonce může dojít tak daleko, že takový člověk úplně ztratí svou individualitu. Stále víc jeho vnitřních složek se totiž ubírá nesprávným směrem, až se spojovací most mezi jeho duší a vědomím zboří. Niterný přístup k vyšším rovinám může být přerušen, následkem čehož neustále sílí pocit osamění. Energie takového člověka se stále intenzivněji váže k pozemským aspektům, což mu brání v dalším vývoji. Může se stát, že i ty části duše, které už byly vysoce vyvinuté, jsou strženy zpět, protože je přerušen přísun energie z vyšších rovin.

Jak přesně se alkohol projevuje ?

Vliv alkoholu je zřejmý mezi étericky energetickým polem hmotného těla a obaly aury astrálních rovin.

Vyvolává zde uvolnění, které navozuje určitý pocit lehkosti. Toto uvolnění se však musí stále znovu „uzavírat", protože nedostatečné zásobování těla a étericky pole energií z vyšších rovin by jinak mohlo vést k trvalé zátěži.

Zmíněné uvolnění má za následek prodloužení a blokování energetických spojovacích vláken, což brání citovým problémům, vnitřním bolestem a tlaku zaměstnání či rodiny proniknout do tělesného, přímo vnímatelného pocitového pole. Dojde k potlačení emocionálních zátěží, což přináší zdánlivou momentální úlevu. Mozkové vnímání je pod silným vlivem alkoholu deformováno a energie do aury proniká „v kruzích" a nekontrolovatelně. Smyslové vnímání je, stejně jako vnitřní procesy, deformované a do vědomí se přenáší nepřesně. Ty části duše, které se ještě zcela nezaměřily na lásku, může negativní vliv okolí silněji dráždit, takže se v opilosti často projeví agrese nebo povahové rysy, které v sobě sice v normálním stavu ještě nosíme, ale nikdy bychom je neprojevili, protože naše etika se již nachází na dostatečně pokročilé úrovni.

Skutečnou iluzí je pak víra, že člověk je pod silným vlivem alkoholu příjemně unavený a že si dopřeje klidný spánek, při němž se dobře zotaví. Pravdou je pravý opak. V případě normálního zdravého spánku se uvolní astrální tělo a odebere se do duchovního světa, aby se tam zotavilo, nasbíralo inspiraci a splnilo různé úkoly. Vlivem alkoholu jsou ale energetické dráhy deformované. Astrálnímu tělu sice umožní, aby se uvolnilo, ale poutají ho tak, že se nemůže vzdálit dál než na několik metrů. Tak si na žádný pád nemůžeme skutečně odpočinout, protože většina energetických rovin se v noci nedokáže vzdálit natolik, aby načerpala nových sil.

Jestliže to někdo s množstvím alkoholu přežene, základní hmota v auře se „protáhne" a dotyčný se stává snadnějším cílem temných sil, které se pohybují v jeho okolí. Ty se na něm zachytí, takže druhý den musí vyloučit nejen tělesné jedy, ale také cizí energie. Bolesti hlavy, které jej druhý den trápí, nejsou tedy způsobeny pouze alkoholem, konkrétně rozšířenými cévami v mozku a nedostatkem vody v organizmu, ale souvisí také s očistou vlastního systému od cizích energií. Ty se s oblibou uchycují na šíji, protože v těchto místech se nacházejí energetické vstupní brány. Působí potíže a mozek příští den nesmírně trpí. Máme pocit, že se nám rozskočí hlava a že jsme desetkrát těžší než obvykle. Z energetického pohledu je to názor zcela správný, protože velké množství nečistot a temné energie ulpívá právě na hlavě. Trvá hodiny, u některých lidí to může být dokonce několik dnů, než jsou z aury zase odstraněny. Játra se pokoušejí ze systému vyloučit nejen hmotné zbytky alkoholu, nýbrž také emoční zbytky, které v něm po těžkém stavu opilosti mohou ulpívat. To všechno ovlivňuje také kostru, jelikož pronikání cizí energie omezuje i fyzický pohyb.

Pokud k přehnané konzumaci alkoholu nedochází příliš často, je zcela zdravý tělesný a energetický systém člověka většinou schopen se s negativními vlivy těchto energií zdárně vypořádat. Pokud však nemá dostatek času na regeneraci, dochází k oslabování zmíněné ochrany, a je stále silněji vystavován vlivu cizích energií.

K dalším velkým energetickým problémům patří nehmotné entity, které se projevují prostřednictvím alkoholu. Ve „víně" se skrývá cizí duch, který se snaží

nabýt vlády nad člověkem a pokouší se ho připoutat k jeho přízemním potřebám. To se stává především v případě, že se své hledání „pevného bodu" a uspokojování niterných potřeb, a vlastně se dá říct i hledání Boha, pokoušíme realizovat prostřednictvím alkoholu. Samota a velký životní tlak mohou dovést lidi k tomu, že oporu a cestu hledají v nadměrném pití. Naděje na naplněný život tak „předají" své opilosti, zatímco osobní kontroly a rozhodovací síly den za dnem ubývá.

Ve filmu jsou hrdinové často zobrazováni jako ti, kdo svá vítězství oslavují spoustou alkoholu, aniž by pocítili jeho účinky. Pití je zde spojováno s vítězstvím a příjemnými pocity. Také reklama alkohol velebí a pokouší se nám namluvit, že naplnění svých potřeb dosáhneme konzumací alkoholu. Vzbuzuje v nás iluzi, že pouze pijeme-li alkohol určité značky, můžeme být šťastní a oblíbení a považovat se za příslušníky elity.

Tak se může stát, že člověk zatouží zbavit se světského stresu a že se při vnitřní touze po naplnění obrátí k alkoholu. Energetické entity spjaté s alkoholem se pak všemožně snaží, aby toto spojení zůstalo zachováno. Krátkodobé povznášející pocity a pocit zdánlivého osvobození od vnitřních zátěží proudí k pijanovi, aby ho lákaly hlouběji a hlouběji do své náruče.

Na příkladu jednoho muže si ukážeme, jak rychle mohou neviditelná chapadla alkoholu působit. Tento muž právě prodělal rozvod a jeho bývalá žena zůstala i s dětmi bydlet ve společném domě. Ten dům se rozhodl přenechat rodině, aby si děti mohly i nadále hrát na zahradě a zůstat ve známém prostředí. Také by nemusely měnit školu a odloučení od otce by pro ně současně neznamenalo i odluku od všeho, co považují za důležité. Muž se tedy přestěhoval do činžáku nedaleko svého pracoviště, ve kterém bydlelo šest rodin. Rozchod s manželkou byl pro něj velmi bolestivý, ale uvědomoval si, že jejich vztah nefunguje a že setrvávání v něm by vedlo jen k dalším velkým hádkám a problémům.

Pokoušel se vybudovat si nový život a odreagovával se především prací. Veškeré příjemné události až dosud završoval skleničkou, takže všechny šťastné momenty měl v duchu spojené s alkoholem, což ho nyní vedlo k tomu, aby si po každém náročném dni dopřál sklenku vína nebo piva. Byl to pro něj určitý druh odměny a radosti, kterou si po těžkém pracovním dni vychutnával. Dokonce se přistihl, že si během pracovního stresu říká: „Dnes večer si dopřeju kapku dobrého pití !" Tak měl pokaždé něco, na co se mohl těšit. Po nějaké době už nebylo dne, kdy by se nenapil. A to i tehdy, když si v práci naopak říkal: „Dneska večer si nedám." Přesto ho dennodenně přemohla chuť a pocit, že po tak perném dni si přece jen něco zaslouží. „Co bych už jinak na tomhle světě měl a kam bych přišel, kdybych si už nesměl dopřát ani tohle !"

Pomalu začínal pociťovat, že už nedokáže rozhodovat o tom, jestli si večer skleničku dá nebo ne. Vytvořila se u něj závislost, především však na mentální a pocitové rovině. Zvyšující se množství večerního alkoholu mu působilo silné ranní bolesti hlavy a stávalo se, že ho probouzely i v noci.

Za normálních okolností se energetická zátěž, nashromážděná za celý den, zpracovává během večerního uvolnění a nočního odpočinku. Jestliže se k to ale kvůli příliš častému požívání alkoholu nemůže dít, ulpívají nezpracované energie ve formě jemných nečistot v auře. S postupem času se začínají hromadit, a takový člověk už se necítí dobře. Začíná být náladový a dochází k narušování energetických procesů v těle. Protože muž z našeho příkladu nemohl pro bolest

hlavy ani spát, ani pracovat, propadal alkoholu stále víc. Zpočátku mu po ránu stačila jedna tableta proti bolesti, ale brzy to byly dvě a často o pár hodin později spolkl další dvě. K tomu přidával i značné množství kofeinu, a protože hospodaření s energií se stále zhoršovalo, cítil se čím dál hůř.

Projevil se i další problém, a to neustálé zvyšování hmotnosti. Přes den v práci, kde nepil žádný alkohol, byl schopen si jídlo rozdělit a nikdy nepociťoval „záchvaty žravosti". Jakmile ale přišel domů a vypil první skleničku, dostal obrovskou chuť na něco vydatného a potom ještě na spoustu sladkostí. Slíbil si, že bude ráno cvičit, jakmile se však napil, byla všechna předsevzetí tatam. Časem se vůbec nedokázal ovládat. Tím, jak se každý večer po pracovním dni vyčerpával ještě víc, byly jeho síly pomalu, ale jistě u konce. Věděl, že dřív dokázal překonat lenost a dát se do cvičení, ale stále cítil, že je ovládán čímsi cizím, co ho drží doma a používá ho k tomu, aby se jeho prostřednictvím s prominutím „nažralo" a „nachlastalo". Uvědomoval si to stále jasněji, ale zatím proti tomu nedokázal nic dělat. Pokoušel se být na sebe přísný a postavit se proti tomu svou vnitřní silou, ale bez úspěchu. Nejpozději za tři dny byl zase tam, kde předtím.

Teprve v okamžiku, kdy změnil své chování i myšlení, začal situaci zvládat. Uvědomil si cizí nadvládu a poznal, že jeho život ustrnul na místě. Uvěřil v Boha, a v okamžicích prozření prosil Boží síly a anděly, aby mu pomohli. Opět hledal Boha v životě místo v alkoholu. Už s alkoholem nebojoval, ale pomocí pozitivních obrazů se pokoušel naprogramovat si novou orientaci. Postupoval důsledně, ale bez boje a bez odsuzování. Obrazy, které si v duchu promítal a na nichž byl opět štíhlý a aktivní, mu dodaly potřebný elán, aby začal cvičit. Pokoušel se neodměňovat se alkoholem a hledal jiný způsob, jak se na něco těšit. S alkoholem nebojoval nijak radikálně, nýbrž si říkal: „Zase přijde doba, kdy si budeš smět dopřát sklenku dobrého vínka, ale teď ještě ne !" Kdykoli dostal chuť na alkohol, představoval si bolesti hlavy, a jak mu bude ráno špatně a ptal se sám sebe, jestli tohle je to, co si opravdu přeje. Zpočátku to vyžadovalo obrovské přemáhání, protože svody neviditelných bytostí k pití a návykové vzory působily ještě velice silně, ale časem došlo k posílení nových myšlenkových forem. Ty říkaly, že trvalé pití alkoholu vede k bolestem hlavy a k vysoké spotřebě léků. Muž si doslova „křičel do svědomí", že by tím utrpělo jeho soustředění v práci a že bez práce by nemohl existovat.

Tímto způsobem se vrátil do stavu, kdy byl schopen konzumaci alkoholu regulovat a kdy ho alkohol už přestal ovládat.

Čas od času se můžeme jednoduchou metodou otestovat a zjistit, jestli máme či nemáme sklony k trvalému propadnutí alkoholu. Pokud jste schopni se dvakrát ročně na tři týdny úplně vzdát všech alkoholických nápojů, smíte se v běžném případě počítat k lidem, kteří se alkoholem ovládnout nenechají.

Existují sice alkoholici, kteří to určitou dobu zvládají i bez pití, ale u nich se to řídí vnitřním stavem závislosti, přičemž oni sami nemají žádnou kontrolu nad tím, kdy tato fáze nasycení skončí a začne další fáze pití. Potom zase nemají žádnou kontrolu nad pitím a musejí pít až do doby, kdy opět dojde k určitému vnitřnímu nasycení a nastane další fáze bez alkoholu.

Často můžeme velmi výrazně cítit, že jakmile něco vypijeme, pokoušejí se nás cizí struktury ovládat a najednou jsme konfrontováni s nejrůznějšími popudy a touhami.

Tyto entity chtějí být mnohdy živeny i sexuální energií, a proto se pokoušejí člověka propadlého alkoholu manévrovat tímto směrem. Náhle se u něj mohou projevit různé perverzity a sklony, které předtím vůbec neznal. V normálním případě však nadměrný vliv alkoholu způsobuje snížení libida. Sexualita se omezuje na čistě tělesný styk a vyšší pocity vřelé lásky stejně jako láskyplná citová pouta tím trpí. Zatímco během milování v normálním stavu proudí vyšší energie a láska, pod vlivem alkoholu je toto vše sráženo na přízemní tělesnou rovinu a je třeba silnějšího fyzického dráždění. Dojde-li k pohlavnímu aktu, zahlcenému negativními energiemi pod nekontrolovatelným vlivem alkoholu, může to, v případě oplodnění, přitáhnout bytosti, které nemohou dosáhnout harmonie s duchovním vedením inkarnace. Může se stát, že duše, která byla pro danou inkarnaci vybraná, bude odehnána, což vyvolá nesmírnou disharmonii a přinese nepříjemné zážitky.

Pod vlivem nadměrného množství alkoholu člověk ztrácí vnitřní kontrolu a jeho vlastní vnitřní popudy jej mohou doslova znásilnit. Začne se projevovat neovladatelně a jeho přízemní aspekty nad ním získávají vrch. „Vyšší kontrolní orgány", které pracují v souladu s duchovním vedením, začínají stávkovat, takže člověk může dělat nebo říkat věci, které by nikdy předtím neudělal ani nevyslovil. Své nemoudré chování si sice jasně uvědomuje, ale cizí „okupanti" se prosazují velmi rychle a používají ho k tomu, aby se sami mohli projevit a realizovat.

Na příkladu mladé ženy si ukážeme, co všechno může alkohol způsobit.

Tato žena vedla spokojený život, byla vdaná a měla dvě děti. Ty ještě chodily do školy a ona dvakrát týdně pomáhala v kanceláři svého muže vyřizovat korespondenci.

Jednoho dne dostala mimořádnou chuť na skleničku sektu. Neviděla na tom nic špatného, a tak si ji dopřála. Chutě však s každým dnem rostly, a brzy k sektu přibylo ještě červené víno. Cítila takovou touhu po alkoholu, že s tím nedokázala dělat nic jiného, než ji uspokojit. Už s prvním douškem ji prostoupil intenzivní pocit, který jí naplňoval celé tělo. Nikdy nepila tolik, aby byla opilá, ale snažila se udržovat si v krvi takovou hladinu alkoholu, aby se cítila příjemně. Ta se však neustále zvyšovala. Žena začala po ránu trpět bolestmi hlavy a byla unavená, protože její tělo už na trvalou zátěž zareagovalo. Už se necítila příjemně, nýbrž si připadala slabá a neustále jako zbitá. Lahve od vína schovávala, protože si jasně uvědomovala, že něco s ní není v pořádku. Cítila vinu a bylo jí hrozně, a pomalu začínala chápat, že se z ní stává alkoholička.

Při pátrání po příčině se ukázalo, že chuť na alkohol se u ní projevila tři dny po smrti jejího strýce, otcova bratra. Strýc byl alkoholik a zemřel na cirhózu jater a srdeční selhání, následky své závislosti. Jeho tělo vykazovalo typické příznaky alkoholizmu. Ruce a nohy měl stále hubenější, protože se tělo pokoušelo přežít a energii ze svalů přesouvalo do životně důležitých orgánů. Objem břicha se zvětšoval, nos měl červený a oči vypadaly skelně a nepřítomně. Neustále ho obklopoval pach alkoholu.

V auře této ženy se nacházely odštěpené části duše jejího strýce, které mohly do jejího energetického pole proniknout díky podobnosti genetického materiálu. Tyto odštěpené složky natolik propadly alkoholové závislosti a byly tak silně vázané k nízkým entitám, že nemohly opustit pozemskou rovinu. Proto se pokoušely dál žít ve své závislosti a vnikly do aury mladé ženy. Geny jsou

u pokrevních příbuzných často používanou vstupní branou, protože jejich duše bývají na energeticko-genetické úrovni spojené a mnohdy pracují na uvolnění stejné rodinné karmy. Přesto k takové okupaci nemůže dojít svévolně a bez příčiny. U „oběti" musí vždy existovat odpovídající rezonanční pole, jinak by se nic takového nikdy nestalo. Ukázalo se, že tato mladá žena byla v jednom ze svých předešlých životů mnichem, který se až do smrti věnoval pivovarnictví. Každý den si dal pivo, takže si na ně nutně navykl a stal se alkoholikem. Tehdejší mnich strávil ještě nějaký čas v „nemocnici" a poté na následky svého alkoholizmu zemřel. Tato stará bolest usazená hluboko v auře dnešní mladé ženy posloužila jejímu strýci jako vstupní brána. Současně s tím se její stará karma dostala na povrch, aby mohla být zpracována.

Poznání, že k alkoholu se musí přistupovat s mírou, protože v opačném případě může člověka zničit, jí dodalo vnitřní sílu, aby od sebe dokázala ulpívající složky svého strýce odehnat. Modlila se k andělským bytostem, jakož i k svému a strýčkovu duchovnímu vedení, aby jeho odštěpené části vykročily na cestu domů a opustily její auru. Protože se její karma dala rychle zpracovat, rezonanční plocha umožňující ulpívání strýcových částí zmizela a ty se uvolnily. V okamžiku, kdy v ní přestala působit příbuzná energie, zanikl také cizí vliv. Přivtělené entity se pak ještě po nějakou dobu držely v blízkosti energetického pole podobných lidí, protože občas se jim podaří svést k pití někoho jiného. Pokud však vidí, že jejich svodům nikdo nepodléhá, vzdají to.

Trvalo však ještě dlouho, než se všechny tělesné a emocionální zbytky této alkoholové závislosti uvolnily. Po jistou dobu žena ještě pociťovala nejistotu a slabost. Spatné svědomí, kterým trpěla, také pomalu pomíjelo. Její játra se zregenerovala a nakonec se mladá žena opět dostala na svou dřívější energetickou úroveň.

Nadměrné požívání alkoholu může také vést k příliš brzkému projevu staré karmické zátěže, kterou většinou ještě nezvládáme. V tom případě může propuknout psychóza nebo duševní choroba, protože nemáme sílu, abychom se s danými emocemi a myšlenkami vyrovnali.

Tak může například proniknout na povrch karma z pronásledování inkvizicí, k jejíž transformaci ještě nemáme dostatečné množství energie, síly ani lásky. Alkohol v tom případě naruší přirozené ochranné mechanizmy aury a energetický materiál nekontrolovatelně uniká do astrálního těla. To může vést k závažným poruchám.

Mnoho lidí v sobě nosí vzpomínky na strašné události ze starých válečných dob, vzpomínky na přepadení a děsivá úmrtí. Za normálního stavu je ale duchovní vedení přesune do vědomí teprve ve chvíli, kdy je dotyčný dostatečně silný na to, aby tyto staré karmické zátěže zvládl. Trvalé působení alkoholu však může porušit ochranné bariéry, a tyto, většinou strašlivé, pocity a myšlenkové formy začnou nekontrolovatelně pronikat do vědomí. Takový člověk je pak sužován představami, které útržkovitě vyplouvají na povrch, aniž by mohly být zpracovány a uvolněny. Cítí se zoufale přetížený a jeho energetický systém pracuje naplno, aby se s touto situací dokázal vyrovnat. Aby se to pokusil přežít, propadne takový člověk většinou alkoholu ještě víc, protože se snaží dosáhnout alespoň krátkého osvobození od této vnitřní hrůzy. Chvíle úlevy se však neustále zkracují a touto cestou nikdo nikdy štěstí nedosáhne.

Rozhodující problém alkoholizmu spočívá v postupném poklesu osobní energie a v chybějící možnosti instinktivně vnímat duchovní vedení. Pro mnoho lidí je život nezvladatelný, cítí se neoblíbeni a zdrceni pod tíhou tolika pocitů. Myslí si, že život už zkrátka nedokážou zvládnout. Ve svém nitru se pokoušejí hledat oporu a vedení. Některé složky jejich vnitřních oblastí ale toto hledání přenášejí na alkohol. Alkohol jim tak vnitřně symbolizuje pocit, že je něco unáší. Očividně to pro ně představuje oporu, protože alkohol je jim neustále k dispozici. Temné entity spojené s alkoholem však mají z tohoto přenosu energie radost a obratně se pokoušejí své dárce udržovat v závislosti.

Člověk propadlý alkoholu má stále méně energie, protože síla potřebná ke zvládání vlastního života pomalu mizí.

Jestliže hledáme Boha ve vnějším světě, nemůžeme jej najít v nitru.

Energeticky se oslabuje a zmenšuje nejen pole aury, ale také žádoucí charakterové vlastnosti. Může se objevit agresivita a slabí jedinci mohou být ovládáni cizími vlivy.

Při problémech s pitím může pomoci modlitba. Touha nebýt už dál objektem manipulace a opět nalézt ztracenou cestu k láskyplným silám je tou správnou vnitřní orientací. Časem můžeme dosáhnout Boží blízkosti, a to modlitbami a meditací. Jakmile se objeví touha po alkoholu, je nutné jako protipól postavit touhu po Bohu a hledání jeho skutečné lásky. „Nebudeš mít Boha kromě mě." Poznání duchovních cest a obrat k Božímu světu se stanou mohutnou hnací silou, která člověka spoutaného alkoholem dovede až k přeměně a skutečnému osvobození.

(9)

ČLOVĚK A ZVÍŘE

K nejpohnutějším a současně k nejsmutnějším tématům na této planetě patří vztah lidí a zvířat. Na jedné straně se setkáváme se strašným zacházením, na němž je vidět, jaké necitelnosti a nezodpovědnosti je člověk vůči svým starším spolubydlícím na této planetě schopen, a na straně druhé s láskyplným vztahem a hlubokou náklonností, jaká by mezi lidmi a zvířaty správně měla panovat.

Každému duchovně založenému člověku je pravděpodobně znám rozsah a míra bezcitnosti, s níž se provádějí pokusy na zvířatech. Nejde o nic jiného než o kruté vraždění zvířat v zájmu obohacení a absolutní pohrdání jejich právy. Srdce každého soucitného člověka ztuhne hrůzou při představě utrpení, jímž procházejí. Soucitné modlitby a zásah ve chvílích, kdy se pro ty, co ještě žijí, dá něco udělat, mohou toto utrpení trochu zmírnit.

Jestliže zvířata trpí, energie Země vytváří pole, které se skládá z příslušných bolestných emocí. Protože zvířata a lidé jsou na energetické úrovni propojeni, zmíněné pole na nás bezprostředně působí. Neustále tak dochází ke konfrontaci lidí s bolestným polem zvířat, což ztěžuje harmonický život na naší planetě. Někteří lidé byli sem na Zemi inkarnováni s úkolem, aby tento stav společnosti změnili, jiní na sebe na energetické úrovni naopak přebírají část těchto zátěží a neustále se potýkají s velmi trýznivými pocity.

Dalo by se říct, že zvířata se postupně vyvíjejí směrem k lidství, přičemž pozemská zvířata ztělesňují vnitřní aspekty člověka, které kdysi poklesly z Božího domova do hmotné formy, zatímco nyní se opět projevují v pozemském dění a v průběhu evoluce se zpětně vyvíjejí směrem k božské jednotě. „Zbožštělý" člověk pak v sobě bude nosit transformované zvířectvo ve formě vnitřního aspektu vědomí. Zvíře nám v různých formách ukazuje, nakolik se projevují složky „poklesléhо" člověka, které se mu blíží. Každý zvířecí druh je přímo podřízen skupinové duši a vysoké andělské bytosti, avšak jeho duchovní a energetická esence je součástí praformy člověka, z níž se poklesnutím vytvořila. Všechno „pokleslé" se ale v průběhu vývoje bude opětovně vracet a začleňovat do velké jednoty. Zvířecí bytosti se v transformované formě spojí s člověkem a další vývojový stupeň se projeví v duchovním světě. Skupinová duše zvířat však této vývojové cestě není otevřena, protože všechny „jednotky" na Zemi patří do jediného celku a jejich konečné završení se děje v člověku. Pouze on je totiž duchovně i materiálně schopen návratu k božství. Na duchovní úrovni stále častěji dochází ke spojování duší a bytostí, které to zatím ještě nedokážou chápat rozumem. Člověk si připadá izolovaný, protože sám sebe vnímá zdánlivě odděleného od Boha. Ve skutečnosti je to však iluze.

Legendu o Noemovi a jeho arše můžeme chápat i tak, že všechna zvířata, vždy samec a samice každého druhu, se „v arše" spojila s tělem člověka. Možná se jedná o obrazové ztvárnění krajně důležitého svazku ve vývoji, od pádu do hmoty až po zpětný návrat k Bohu. Duchovní poselství, které se za tímto příběhem skrývá a které mají lidé pochopit, by mohlo znít následovně: „Všechny zvířecí druhy (bráno z duchovního hlediska) jsou ve mně. Vše, co je venku, je také uvnitř, jakož i nahoře a dole."

U některých lidí jsou určité zvířecí sklony jasně patrné, jiní se zase vyznačují tělesnými znaky připomínajícími určitý zvířecí druh. Může se totiž stát, že člověk přijme zvířecí složky jako součást svého těla, aby se tak mohly ještě jednou projevit, než dojde k jejich úplné přeměně. Z pověstí a legend víme, že se mnohé indiánské kmeny na lovu modlily k bohům a prosily je, aby ze stáda vystoupilo zvíře, které je připraveno pro zachování lidí obětovat život. Jakmile se nějaké zvíře jakýmkoli způsobem oddělilo od stáda, chápali to jako znamení, že právě to smějí zabít. Před jídlem se pak indiáni s velikou úctou modlili a děkovali zvířeti i bohům za oběť. Tento způsob opatřování potravy sice není vegetariánstvím, ale přesto je projevem láskyplného vztahu ke zvířatům. Vyznačoval se respektem a vděkem, na rozdíl od většiny dnešních velkochovů a způsobu přepravy zvířat na porážku, kdy se se zvířaty zachází jako s věcmi bez duše. Naštěstí existují i chovatelé, kteří se o ně slušně starají. Touto cestou se dává stále víc zemědělců, i když ne vždy na základě vlastního přesvědčení. Někteří to dělají proto, že veřejnost je dnes uvědomělejší a vyžaduje maso z chovů, kde je se zvířaty dobře zacházeno.

Každý člověk se musí sám rozhodnout, jestli bude vegetariánem či ne. K tomuto vnitřnímu kroku jej nikdo nesmí nutit a vždy musí být přijato na základě přesvědčení a svobodného rozhodnutí. Většina lidí si neuvědomuje, že jejich počínání ovlivňují výchovné vzory nebo všeobecné názory. Budete-li se procházet v Alpách, malá telátka pasoucí se na louce vám budou připadat **roztomilá** a **slaďoučká,** ale jakmile dorazíte do horské chaty nebo do restaurace u lanovky, hned si objednáte telecí. Vědomé přijetí faktu, **vědomí,** že tele proto musí někdo

nejdřív zabít, totiž ještě není vyvinuté. Snadnější je pokračovat ve starých jídelních návycích, než je změnit. Jídlo na stole už svůj původ nepřipomíná. Pokud však maso přesto jíte, měli byste zvířatům vždy děkovat za to, že pro vaši potravu obětovala své tělo.

Bezcitné nakládání se zvířaty v zemědělských chovech by mělo být bez milosti pranýřováno a trestáno, stejně jako špatné zacházení při transportech a nelítostný přístup k tvorům, kteří s námi obývají naši planetu. To se týká také hormonální a genetické modifikace zvířat stejně jako krmení skotu živočišnými zbytky, protože jsou to býložravci a jejich trávicí soustava není schopna tyto součásti potravy zpracovat. Podstatou mnoha skupinových zvířecích chorob je nadměrné nahromadění negativních energií, které se pak odbourávají ve formě epidemií. Zvířata na této planetě bijí na poplach, ale zdá se, že to mnoho lidí nezajímá. Následkem každého bezcitného zacházení se zvířaty je zatemnění energetického pole Země intenzivnější. Nahromaděné utrpení, které zvířatům různých druhů působíme, nezávisle na tom, jestli při porážce, při odstřelu nebo špatným zacházením, dosahuje tak obrovského rozsahu, že by nás to srazilo na kolena, kdybychom to mohli uvidět.

Když se v Asii rozmohla mezi drůbeží ptačí chřipka, nechaly úřady vykopat hluboké jámy a statisíce ptáků do nich daly zaživa naházet a zasypat. Ti umírali v nesmírném strachu a utrpení, protože náklady na to, aby každého z nich „uspali", by byly příliš vysoké. Během několika málo dnů se okolo celé planety vytvořilo temné energetické pole, složené z hrůzy, bolesti a zděšení skupinové zvířecí duše, a zasáhlo všechnu drůbež na celé Zemi. Tak lidé, kteří konzumovali její maso, do sebe přijali obrovské množství této temné energie. Maso z drůbeže, která byla zabita a zmražena už předtím, postiženo nebylo. Emocionální působení tohoto bolestného pole bylo tak mohutné, že každému, kdo s ním přišel do styku a kdo má v srdci alespoň trochu lásky, vehnalo slzy do očí. Mnoho lidí přijalo v těchto dnech část oné tragické energie a zmocnil se jich nevysvětlitelný smutek. Na základě tohoto přijetí však přispěli svým dílem k odbourávání této nezměrné karmické zátěže. Je důležité, abychom pocity, které se objeví zdánlivě „z ničeho", nepotlačovali, nýbrž abychom na sebe vzali stejný úkol jako v uvedeném příkladu, a zúčastnili se tak odbourávání negativních energetických polí, která se do běžného vědomí nedostanou.

Všechno, co se na této planetě děje se zvířaty, se v určitých energetických úrovních týká také lidí. Ti nejsou na této planetě propojeni pouze mezi sebou navzájem, ale současně i se zvířaty. Každý otřes se odrazí přímo v jejich duchovním těle. Některé živočišné druhy na Zemi se mění na základě přirozené transformace. Určitý druh může vyhynout, jiný se vyvíjí, vždy však zůstávají zachovány postupy, o nichž duchovní vedení Země rozhoduje v souladu se zákony stvoření. Dnešní hubení celých zvířecích druhů představuje svévolný a krutý zásah do procesu stvoření.

Každý zvířecí druh žijící na této planetě symbolizuje jeden charakteristický rys tělesného a emocionálního systému člověka. Pták má tak například souvislost se štítnou žlázou. Rozčilený vrabec svým hlasitým bědováním symbolizuje zvýšenou činnost štítné žlázy. Neustále se pohybuje, je nervózní a neklidný. Sloni vyjadřují pohodlí, klid a smysl pro rodinu. Delfíni zaujímají na této planetě zcela výlučné postavení. Jejich individuální vědomí je vysoce vyvinuté, jsou schopni s lidmi telepaticky komunikovat. Už při svém narození mají individuální auru, úzce spojenou s ostatními jedinci svého druhu. Dokážou okamžitě poznat emocionální

stav svých protějšků. Jestliže se setkají s trpícím nebo postiženým člověkem, jsou schopni mu zvláštním způsobem dodat léčivou energii, jako to dělají v případě nemoci a nouze u jedinců svého druhu. Dokonce přijímají energie a ve svém vlastním systému je zpracovávají. Delfíni však nejsou v kontaktu pouze s lidmi, nýbrž také s vysoce vyvinutými mimozemskými bytostmi, které láskyplně, avšak s velkými starostmi o nás, tuto planetu pozorují.

V závislosti na druhu a stupni vývoje jsou zvířata zásobována energií z duchovních oblastí přes systém čaker. Mají však jinou strukturu než lidé. Hlavní čakra je u člověka od vedlejších jasně rozlišena. U lidí proudí tvořivá síla podél páteře vzhůru sedmi základními čakrami a ve spojení s Kristovou mocí vychází přímo ze srdeční čakry. Kristovou mocí jsou prostoupena i zvířata, u nich však nevstupuje jako u lidí srdeční čakrou. V rámci tohoto systému člověk představuje nejvyšší stupeň. V případě, že v budoucnu dokáže tyto energie vědomě využít, prostoupí Zemi veliká láska a všechno živé se bude moci radovat z těsné blízkosti Božího světa.

Domácí zvířata mají dobře vytvořená duchovní centra i auru. V závislosti na emočním stavu a nashromážděných zážitcích vyzařuje jejich aura bud světlo a jasné barvy, nebo je zamlžená v odstínech šedé a hnědé, což nastává v případě smutku a utrpení. Doma chovaná zvířata jsou s člověkem zvláštním způsobem spjatá a disponují také širokou škálou pocitů. Pokud nezažila žádné utrpení ani jiné nepříjemné věci spojené s bezcitným zacházením, jsou vůči lidem otevřená a láskyplná. Především psi a kočky projevují „svému" člověku lásku a náklonnost. Těší se, až přijde domů, a přijímají ho bez ohledu na jeho náladu. Stále ještě žijí podle svých genetických vzorů, jsou však schopni je stále více překonávat. Například německý ovčák už se nebude muset přesvědčovat, zda je jeho pán stále ještě silnějším vůdcem smečky. O to je ale také utrpení doma chovaných zvířat větší, jestliže se o ně lidé nestarají nebo je na delší dobu nechají o samotě. Cítí se pak zanedbávaná a opuštěná, což u nich může, stejně jako u člověka, vést k nemoci a depresím.

Každý člověk, který má svoje zvíře rád, přenáší svou náklonností a hlazením energii lásky. Tato láska je u lidí naplněna Kristovou mocí, jejíž energie vše povznáší a přesouvá do vyšších vibrací. Proto má člověk moc zvláštním způsobem povznést všechno, co miluje, ať už to jsou zvířata nebo věci kolem nás.

Zachází-li někdo bezcitně se zvířaty a bezohledně a zlostně s věcmi, pokrývají ho temné „pláště" těchto oblastí. Citliví lidé jsou schopni vnímat temné energie, pokud jsou jimi zvířata nebo věci naplněny. Mnohdy se pokoušejí předat je nejvyšší lásce, aby je proměnila a zneutralizovala. Díky lásce a vnitřní náklonnosti opět zazáří paprsky světla.

Mnoho lidí si vůbec neuvědomuje, jak závažné následky mohou jejich negativní pocity a projevy mít. Všechno pomlouvají a odsuzují ostatní lidi. Přitom úplně zapomínají, že takovéto negativní zaměření může nesmírně znečistit jejich vlastní pole. Do okolí aury pronikají oblasti špinavě šedé a hnědé. Většinou trvá hodně dlouho, než se takovéto bezcitností vytvořené proudy zase zharmonizují. Temné entity této planety se radují, že se pro ně takto vytváří živná půda. Jedná se o zneužitou energii Stvořitele, která tyto temné bytosti živí svou negativitou. Ty se totiž neustále pokoušejí udržovat lidi v zaslepení a zlobě, aby nedospěli k přání přeorientovat se na porozumění a odpuštění.

Zejména v auře domácích zvířat můžeme kromě případných aktuálních karmických zpracování pozorovat, jakým směrem lidé „vedou" svou domácnost. Domácí zvířata se včleňují do vibrací energetického pole člověka a částečně se přizpůsobují jeho struktuře. Tak se může stát, že ten, kdo neustále žije hádkami, zpozoruje svůj odraz na zvířatech. Zvířecí společníci také někdy přijímají hluboko skryté emocionální struktury člověka, čímž je vynesou na povrch, aby nám právě tyto situace ukázali.

Krátkodobý vztek nebo zklamání, které se na naší vývojové cestě občas objevují, se z aury odbourávají velmi rychle. Pouze permanentní nespokojenci a pesimisté si ve své auře vytvářejí mohutné zóny temné energie. Tok světla, radosti a ostatních životních energií je tak narušen, a proto takoví lidé „tvrdnou". Život není jednoduchý, zejména nyní, v době velkého karmického zpracování. Jedinou správnou cestou může být cesta lásky.

Většina rodin chová jako domácí mazlíčky psy a kočky. To jsou zvířata, která si ve svém nitru nesou „vstupenku" na cestu k lidství. Chov ptáků v klecích pro mnohé z nich znamená skutečné utrpení, protože přirozeně chtějí létat a houfovat se. Někteří ptáci se ale do svých klecí dobrovolně navracejí, protože mají lidi velice rádi. Většina ptáků by se však do klece nevrátila, jelikož stálé místo potřebují pouze v době hnízdění a klec pro ně znamená vězení. To se týká i většiny „divokých" zvířat. Aby se mohla vyvíjet a učit ze zkušeností, potřebují svobodu. Jejich energetický systém je naladěn na přírodu v zemi, kde se narodila. Pokud je zvíře odtrženo od „svého" přírodního prostředí, automaticky dochází ke změně energie, jejímž následkem je nedostatek a bolest. Zoologické zahrady tak sice představují báječnou možnost prohlédnout si určitá zvířata, a v dnešní době také někdy jedinou naději na přežití některých druhů, ale přesto se na duchovní úrovni zvířat nikdo neptá, jestli si přejí takovým způsobem člověku obětovat život. Některá zvířata jsou k tomu sice předurčena nebo byla ve svém přirozeném prostředí zachráněna před smrtí, přesto však uvěznění vždycky znamená problém. Je sice krásné, kolik peněz se na nové prostředí vynaloží a jak dobře se s nimi zachází, ale pro většinu zvířat to znamená násilné odtržení od jejich energetického domova. Také už pak nemůže docházet k vnitřní výměně s ostatními jedinci daného druhu. Narušení jejich přirozeného systému lze pozorovat při odchovu mláďat. Navzdory lásce ošetřovatelů je pro ně pak těžké vytvořit si k mláďatům přirozený vztah nebo se o ně starat.

Některé živočišné druhy se vyznačují určitými charakterovými rysy, kterých můžeme využít. Zvířata jsou ve velké míře formována vzory svého genetického materiálu. Například honicí pes v sobě vždy bude cítit lovecký pud a „polštářový" psík bude preferovat spíš klid. To lze dobře odhadnout už podle lidského zásahu - šlechtění. Vazbou na člověka se však ve zvířeti mohou vyvinout zcela individuální sklony.

Pro kočky je charakteristické, že sebou nechtějí nechat manipulovat. Nedávno se „podařilo" vyšlechtit plemeno, které má přední nohy zkrácené tak, že vypadá jako klokan. Kočka tak nemůže normálně běhat po čtyřech, nýbrž se musí pohybovat nepřirozenými klokaními poskoky. To jí působí tak hrozné utrpení, že ho člověk při pohledu na takové zvíře cítí snad přímo hmatatelně. Přesto jsou zvířata vedena tak velkou láskou, že ji my lidé ani nedokážeme pochopit. Pokorně přijímají svůj osud a pokoušejí se s ním vyrovnat.

Přestože lidé často se svou kočkou či psem špatně zacházejí nebo na ně křičí ve chvílích, kdy jsou sami ve stresu, zvířata je přijímají a za chvíli už jim zase projevují stejnou lásku jako dřív. Míra lásky, jež zvířata vede k tomu, aby stála po boku člověka, je nepopsatelná.

Má-li někdo domácího mazlíčka, znamená to, že už není sám. Zvíře dokáže v tomto ohledu nahradit i partnera nebo dítě. Vždy bychom ho však měli brát jako zvíře, ačkoli svými projevy věrnosti a bezmezné lásky může působit jako rovnocenný společník.

Zvířata naše charakterové vady neodsuzují. Nesoudí nás, když máme špatnou náladu, nevyžadují, abychom udělali to či ono, ani netrvají na tom, že se musíme změnit, jak to často chodí mezi lidmi. Zvířata nás berou a milují takové, jací jsme. Proto se s nimi často cítíme svobodněji než s lidmi. Když přijdeme domů, vítá nás tam prostě šťastný pes nebo kočka. Jednání s lidmi je naproti tomu většinou mnohem komplikovanější.

Zvířata nám také mohou zvláštním způsobem ukázat, že smrt znamená pouze bránu do jiného života. Chápou ji totiž přirozeněji a svobodněji. Jsou schopna nám předvést, že se k tomuto prahu nemusíme blížit se strachem, nýbrž láskyplně a s klidem. Často již předem cítí, kdy nastane jejich čas. Vědí, že se v jiném těle zase vrátí zpět a že i po smrti budou na energetické úrovni propojena. Pro zvířata je důležité, aby se po tělesné smrti mohla od člověka odloučit. Modlitby a vnitřní náklonnost jsou pro jejich přechod velmi důležité, aby mohla osvobozena postoupit dál. Vždycky se můžeme obrátit na skupinovou duši konkrétního druhu nebo na strážného anděla zvířat s prosbou, aby přijali své chráněnce a pomohli jim najít správnou cestu. Je to krásný úkol, při němž se často naváže spojení s duchovním světem.

Zvířata jsou schopna velice zřetelně vnímat odštěpené části duše, které se po smrti nacházejí v pozemské sféře. Zejména kočky mají „senzory" naladěné na vnímání astrální sféry zvlášť citlivé.

Proto si pes po smrti svého pána už nelehá do svého oblíbeného křesla, ačkoli si tam spolu často hráli a v době, kdy byl jeho pán v nemocnici, v něm ležel neustále. Pán, který těsně před svým odchodem tělesně trpěl, totiž zanechal zbytek svého emocionálního utrpení v tomto křesle. Pes přesně vycítil, že zde není něco v pořádku, a křeslu se obloukem vyhýbá. Když ho panička do křesla položila, s kňučením utekl.

Pokud máte dost času a místa, je domácí mazlíček jistě obohacením, přestože nikdy bychom v něm neměli vidět náhradu člověka.

V současné společnosti se s přátelským jednáním a chováním mezi lidmi bohužel nesetkáváme moc často. Pokud se na nás někdo přátelsky usmívá, mnohdy si nejsme jistí, jestli to tak opravdu myslí. U zvířecích společníků si jejich upřímností můžeme být jistější. Pes vrtí ocasem, když má radost, což většinu lidí plní láskou, protože se cítí milovaní a přijímaní. Kočka přiběhne na svých sametových tlapkách a nechá se podrbat. Svým předením projevuje spokojenost, a my můžeme mít jistotu, že se v naší blízkosti skutečně raduje a cítí v bezpečí. Ve víru dne a uprostřed „životního boje" si lidé stále řidčeji projevují vzájemnou náklonnost nebo se hladí. Naproti tomu domácí zvířata to přímo vyžadují, a tak se jim daří probouzet lidi z letargie. Jejich působení vyvolává bezprostřední změnu vibračního pole aury tím, že se uvolňuje napětí, a díky jejich přítulnosti a milým

„gestům" může proudit klidná energie. Tak se velice brzy zotavíme a díky lásce a náklonnosti k našim domácím miláčkům mohou opětovně proudit vyšší síly, které se tak rychle a snadno zablokují. Je proto pravým požehnáním, jestliže po dni plném stresu můžeme v klidu projevit lásku k svému bližnímu.

Psi a kočky svými vibrací často natolik proniknou do energetického pole „svého" člověka, že energie, které by mu mohly způsobit nežádoucí stavy, přebírají na sebe. Netýká se to pouze nemocí, protože zvířata jsou schopna převzít, prožívat a odbourat také neblahé emoce jako je například smutek, pocit osamění a deprese. Často se stává, že zvířata přeberou dokonce rakovinu nebo jiné smrtelné onemocnění, které by jinak postihlo člověka. Dobrovolně na sebe „přetahují" energie, které se v jejich těle projeví ve formě nemoci. Ve starých dobách magie přenášeli lidé tyto energie na „ubohá" zvířata zcela cíleně, v dnešních rodinách se však jedná výlučně o dobrovolné převzetí.

Můžeme se samozřejmě ptát, jestli je to skutečně jejich svobodná vůle. Láska zvířat k člověku je tak bezmezná, že jednoduše chtějí bez ptaní pomoci a zátěž odbourat. Ti, kdo nějaké zvíře chovají, by proto měli pracovat také na sobě a vnitřně se přiklonit k lásce, aby tak čtyřnohým členům své rodiny zajistili co nejklidnější a nejpříjemnější život. Pokud svoje karmické zátěže i problémy ochotně přijmeme a rozumně s nimi nakládáme, mají z toho užitek i naše zvířata.

O kočkách se říká, že se rády zdržují na rušivých polích. To jistě nemá nic společného s tím, že v dávných dobách byly zneužívány k magickým účelům, protože prý mají zvláštní přístup do astrálních rovin. Kočky prostě mají zvláštní schopnost neutralizovat negativní energie. Možná je to proto, že se s oblibou usazují rovněž na místech, kde seděl člověk s pozitivní energií, aby mohly zbytky této energie vstřebat. Stejně tak dobře však může kočka sedět na břiše své lidské přítelkyně, aby jí pomohla od bolesti a energetické deformace, způsobené její nadcházející menstruací. Určitě jste také už někdy viděli, jak se kočka stočila na bříško dítěti s horečkou nebo bolestmi břicha, aby mu pomohla obnovit průtok nahromaděné energie a uvolnit bloky. Vedle těchto milých a důležitých vlastností je ale ovládá i lovecký pud, který je třeba hned nato, co prokážou jinému pomoc, nutí zabít nějaké zvíře. Nedělají to z hladu, ale pouze na základě loveckého pudu. To je vlastnost, kterou má kočka společnou s člověkem. Žádný jiný tvor to zřejmě nedělá. Většina lidí svůj lovecký pud sice překonala, ale přesto je rozšířenější, než by většina z nás předpokládala. Nemůžeme tedy kočku pro její lovecký instinkt odsuzovat, když v současné době ještě ovládá mnoho lidí. Prováděly se sice pokusy přenést tento pud telepaticky na jiná zvířata, ale podařilo se to pouze v několika případech. Člověk sice může se zvířaty telepaticky komunikovat, ale správný čas „ke zrušení" loveckého pudu zřejmě ještě nenastal. Po dlouhou byly kočky uctívány zejména jako lovkyně myší. V Egyptě byly posvátnými zvířaty, byly dokonce mumifikovány a pohřbívány v hrobkách svých majitelů. V egyptských hrobech byly nalezeny tisíce kočičích mumií.

Telepatická komunikace mezi člověkem a zvířaty neprobíhá pomocí slov nebo vět, ale výlučně prostřednictvím pocitů, obrazů, pachů, zálib a chuťových počitků. Zvířata vnímají své okolí v takové míře, v jaké je mu jejich vědomí otevřeno. To se u každého živočišného druhu liší. Zvířata zásadně vede a usměrňuje kolektivní duch, avšak čím více ve svém vývoji postupují, tím zřetelněji se mohou individuálně rozvíjet. Mnozí naši domácí mazlíčci se stali výlučnými jedinci, kteří jsou sice stále ještě v úzkém spojení se svým kolektivním zvířecím duchem, avšak už vykazují zcela individuální auru a jsou schopni jít svou vlastní cestou. Tak

se mohou tato zvířata znovu inkarnovat do stejného lidského společenství, ve kterém žila už předtím.

Jak můžeme co nejlépe komunikovat se zvířaty ?

Ve zdravém rodinném společenství, v němž domácí zvíře žije, bývá telepatická struktura už vytvořena, nezávisle na tom, z kolika členů se rodina skládá. V obytných místnostech působí telepatická struktura, která všechno navzájem propojuje. Dochází dokonce k vyrovnávání vibrací. Energie některého člena rodiny se tak v případě momentálních výkyvů může zdánlivě „sama od sebe" vyrovnat.

Telepatie znamená především konkrétní vnímání a rozpoznávání pocitů ostatních. Tak může dojít k zřetelnému zprostředkování určitého citového stavu, pokud jsme schopni jej ve správném okamžiku zachytit. Tato energie se projeví jasněji a zřetelněji, takže se může přenést na jiné. Jestliže například chceme, aby zvíře, chce-li být vpuštěno, zazvonilo, můžeme kočce předvést, že pokud zazvoní, dveře se otevřou a bude na ni čekat její oblíbená pochoutka. Tím u kočky dojde k vytvoření obrazového řetězce, v němž je zvonění bezprostředně spojeno s potravou. Také v případě, že nechceme, aby pes či kočka okusovali květiny, které jsou pro ně jedovaté, musíme v nich „vytvořit obrázek", v němž se bude tato činnost pojit s bolestí nebo jiným nepříjemným pocitem. *(Tím se, jak doufáme, nemyslí skutečná bolest, nýbrž pouze obraz v telepatické rovině, pozn. red.)* Zvíře pak dokáže pochopit, že určité věci jsou spojeny s negativními stavy nebo pocity.

Zvířata jsou schopna přesně vnímat emocionální rozpoložení člověka. Máme-li agresivní, útočnou, zlostnou náladu, kočka k nám nepůjde, aby se nechala podrbat, naopak zareaguje vytaženými drápky nebo se bude mít na pozoru. Jestliže však budeme v pohodě, nechá se sebou dělat prakticky cokoli.

Jestliže se zvířetem intenzivně „hovoříme" pomocí pocitů a obrazů, je v zásadě možné zprostředkovat mu veškeré informace nebo poznat jeho citové stavy. Věnujeme-li mu dostatek času a ponoříme-li se hluboko do jeho emocí, je možné pocity zvířete rozpoznat nebo se dozvědět, co nám chce zvíře sdělit.

Tak můžeme zvíře chápat jako bytost, která nás obohacuje a která si přeje s láskou a pokorou žít po našem boku. Ze vzájemné úcty a lásky tak mohou těžit obě strany.

Zahrneme-li zvíře do svých modliteb, můžeme ho svým způsobem podporovat. Modlitby plné lásky a náklonnosti se mohou stát součástí každodenního životního rituálu. Můžeme se obracet k andělům s prosbou, aby nechali láskyplnou energii proudit tam, kde je jí nejvíce potřeba. Andělé totiž nejlépe vědí, kde je jejich pomoci nejnutněji zapotřebí. Pomáhají také zvířatům, která ukončila svůj životní cyklus, ale jsou stále ještě spoutána. To se týká především zvířat, která byla bezohledně a bez úcty poražena, a jejichž strach stejně jako části jejich duší se v podobě hormonů nacházejí v mase prodávaném jako potrava pro lidi. Energetická pole spojující člověka se zvířaty mohou modlitby povznést a zaplavit láskou.

Všechna zvířata kráčejí po této zemi svou cestou a mají právo na lásku a uznání nezávisle na tom, na jakém stupni vývoje se nacházejí. Člověk by je měl ctít jako „spoluobyvatele" planety a poskytnout jim prostor, který k svému životu potřebují. Tvoří totiž důležitou část jeho vlastní existence. Pokud jim někdo škodí, škodí

i Bohu, svým bližním, ale také sám sobě. Společný život na této planetě je pradávným cílem Stvořitele, a proto bychom jej měli respektovat i my.

Kéž v sobě všichni lidé vzbudí lásku ke všem živým tvorům a dokážou si stále víc uvědomovat Boží pravdu.

VZTAHY
V ZRCADLE AURY

Jak energetická pole ovlivňují lidské soužití

Manuela Oetingerová

Z německého originálu: *Beziehungen in Spiegel der Aura* (2005),

Přeložil: Eduard Světlík (2005)

1. vydání (2006)

VZTAHY V ZRCADLE AURY

(A) *PŘEDNÍ STRANA OBÁLKY ZEVNITŘ*

Nikoho, kdo v tomto rušném a komplikovaném světě hledá duchovní povznesení, nezaměstnává žádné téma víc než svět mezilidských vztahů. Od prvních vědomých kontaktů v raném dětství až k problémům stáří jsou to právě vztahy k ostatním lidem, co nás nejvíce těší, ale mnohdy také nesmírně bolí.

Tato kniha jako jedna z prvních prací podobného druhu nahlíží celou širokou oblast vztahů nejen *z* psychologického a „obyčejného" úhlu, nýbrž z hlediska duchovních souvislostí. Osvícení lidé dnešní doby už nepochybují, že kromě hmotného, hmatatelného světa nás obklopuje i svět neviditelný, duchovní. K němu patří energetická pole, nesoucí žádoucí i nežádoucí informace, nové myšlenky i staré vazby a propojující všechny živé bytosti navzájem. A právě tato pole se mohou stát příčinou překvapivého množství konfliktů, jejichž pozadí si mnohdy vůbec neuvědomujeme. Pochopení souvislostí a touha po harmonickém životě nám pak pomohou proniknout do tajů vztahových komplikací a šířit všude kolem sebe jen lásku.

(B) *ZADNÍ STRANA OBÁLKY*

„Láska je jediný lidský cit, který nikdo nemůže dávat ze svého. Vždy zůstává darem. Vždy zůstává tajemstvím."

O tom, že láska je velikou neznámou, zřejmě nikdo nemůže pochybovat. Ač se o ní zpívá, hraje, píše i mluví na každém kroku, nikdo vlastně neví, jak taková vzájemná přitažlivost vzniká a co ji ovlivňuje.

Nová kniha známé německé autorky nahlíží na problematiku vztahů - milostných, ale třeba i rodičovských - z duchovního pohledu, z pohledu nové epochy, do níž naše planeta nezadržitelně vstupuje, aby se proměnila k lepšímu. A protože k lidskému životu patří i takové věci, jako je neporozumění rodičů s dětmi, sexuální přitažlivost či manželská nevěra, přináší tato kniha zcela nové odpovědi i na tyto otázky.

(C) *OBSAH*

(1) **Láska - věčné mystérium** 151
(2) **Manželství se neuzavírají v nebi** 167
(3) **Vztahy a duchovní růst** 177
(4) **Vztahy a energetická pole** 186
(5) **Role ve vztazích** 190
(6) **Sexualita** 199
(7) **Rodičovství** 208
(8) **Věrnost a nevěra** 212
(9) **Rozvod a sňatek** 219
(10) **Platonické vztahy** 228
(11) **Nové cesty ve vztazích** 230
(12) **Zamyšlení** 232

(1)

LÁSKA - VĚČNÉ MYSTÉRIUM

Láska - slovo, které se všemi svými asociacemi vyznívá tak jednoznačně a silně, a přitom tak mnohoznačně a neuchopitelně, že jeho neobvykle mnohostranné významové pole přesahuje lidské chápání. **Láska -** základna a hlavní struktura všeho bytí a současně největší úkol a výzva pro lidský život.

Je ovšem nutno rozlišovat mezi **Božskou láskou,** která přivádí veškeré tvorstvo zpět ke „světlu", a **lidskou láskou,** která určuje všechny vztahy a každodenní soužití. Jedním ze základních záměrů této knihy je snaha přivést čtenáře hlouběji k porozumění lásce v její božské, ale také lidské kvalitě a pomoci pochopit energetické pozadí mezilidských vztahů. Další text se proto pokusí být rádcem a průvodcem, abychom mohli na vztahy nahlížet v jiném světle, poznat energetické pozadí, projasnit karmické i aktuální vlivy a nastolit požadavky osobního rozvoje.

Planeta Země prochází velkým procesem proměny. Veškeré tvorstvo má možnost dosáhnout vyššího stupně rozvoje, neboť všemi rovinami bytí proniká nový Boží impulz. Účinky těchto proměn lze zaznamenat na celé planetě díky nesčetným událostem. Dramaticky však probíhá nejen vnější vývoj, ale k rozhodujícím změnám a průlomům dochází i v lidech. Transformace církevních systémů a životních koncepcí stejně jako společenských struktur se nás bezprostředně dotýká, ale díky různým podnětům nepřehlédnutelně vyplouvají na světlo i naše osobní nedokonalosti. Tyto hluboko sahající změny se s dramatickou jednoznačností projevují i ve vztazích mezi lidmi.

Způsoby soužití, běžné v dřívějších dobách, jsou dnes už dávno překonané. Svět vztahů prochází velkými změnami. Staré, zkostnatělé vzory, jichž se mnozí lidé tak dlouho pevně drželi, se hroutí - a rodí se nové vědomí. V takových fázích proměny se život organizuje zcela nově. Proto v dnešní době přestává tolik vztahů, založených na starých vzorech, fungovat. K zániku starých struktur přispívá nový druh pospolitosti, již určují svoboda a duchovní pokrok. I kdybychom se v centru takové proměny ocitli my sami, měli bychom to vždy chápat jako cestu učení a poznání. Duchovní svět žehná každému jedinci láskou a harmonií, potřebuje-li však člověk pro určité oblasti svého já jisté poznatky, poskytne mu je. Duchovní prospěch lidské bytosti je důležitější než světské požitky či zdánlivě harmonický život.

V dřívějších dobách byla motivace vztahů docela jiná. Cílem bylo uznání, hmotné zaopatření nebo hospodářský prospěch a v mnoha případech pramenila touha po partnerství z osobních potřeb, jejichž uspokojení člověk očekával od svého protějšku. Tyto motivy se často projevují i dnes, přesto vsak máme zcela jiné možnosti duchovního pokroku a vnitřního rozvoje. Ačkoli se nám někdy zdá, že v mnoha situacích převládá chaos, pravdou je, že nade vším bdí vyšší láska a síla, které nás - pokud si to přejeme a pokud to přijímáme - vedou a inspirují.

Jestliže dříve dostávaly přednost kolektivní poznatky a vývojové kroky, dnes převládá individuální vědomí. Lidé kdysi vytvářeli cechy a stavy, často jim přísahali věrnost a snažili se dostát jejich ideálům a požadavkům. Nosívali také jednotný kroj, takže se

v silovém poli těchto skupin mohli orientovat a posilovat. Energie takových organizací poskytovala jejich členům nutný rámec a potřebnou oporu k rozvoji.

Dnes nasazujeme vnitřní sílu a inspiraci pouze k rozvoji individuálnímu. Je nutné nalézt vlastní přístup k vyšším rovinám a naslouchat vlastní intuici. Vývoj člověka dosáhl takové úrovně, že se jedinec může odpoutat od starých vazeb a sledovat svůj osobní rozkvět. Síla skupiny už není nutná, neboť jedinec dokáže využít vlastní potenciál. Stále více si uvědomuje, že cestu k svému původu může najít sám v sobě a nepotřebuje k tomu vedení zvenčí. To ovšem vyvolává četné konflikty. Měli bychom se naučit nespoléhat na svět a na ostatní lidi, nýbrž spoléhat pouze na božskou sílu, jež námi protéká. To některé naše vztahy často „zmrazí", dokud nepochopíme, že duševní prospěch nikdy nemůžeme hledat u druhých, ale že vždy musí být výsledkem vlastního duchovního úsilí. Božství existuje v úplnosti už v nás samých, a proto nelze tento cíl hledat v projekci do vnějšího světa.

Případ jednoho muže nám ukáže, jak může intenzivní hledání v okolním světě zmařit i usilovnou snahu o duchovní sebezdokonalení. Dotyčný měl v tomto životě matku, která se o něho nikdy opravdu nestarala. Jako kojence jej občas odložila do kojeneckého ústavu, pak se ho ujala teta a jen někdy směl žít u rodičů. Vždy toužil po matčině lásce, ale nikdy se jí od ní nedočkal. Ta se starala o všechno možné, jenom ne o něho. Zpočátku se pokoušel získat její pozornost přehnanou pokorou, snažil se být milý a zalíbit se jí. Matka se však brzy utekla do světa nemocí, za všechny své strasti dávala vinu okolí, a svůj díl viny pociťoval i syn. Chovala se k němu stále jako k dítěti, aby jím mohla lépe manipulovat.

Jako dospělý si byl velmi dobře vědom, že jeho vztah s matkou není v pořádku. Věděl, že o mateřskou lásku vždy usiloval, ale nikdy se jí nedočkal. Cítil velkou zášť vůči všem ženským aspektům v sobě a bezděčně si sliboval, že už nikdy nedovolí, aby nad ním jakákoli žena získala takovou moc, aby s ním takto zacházela.

Z toho důvodu nikdy nedokázal navázat vztah s žádnou ženou, protože se jí nikdy neotevřel, vždycky se stáhl zpět. Z touhy po podpoře a ze strachu z odmítnutí se často vzdával svých přání a jednal tak, aby se partnerce zalíbil. Takové počínání jej ale stále odvracelo od jeho vlastní cesty, a protože to cítil, v nitru si od své partnerky vytvářel odstup. Zdálo se mu, že se nemůže rozvíjet její vinou. Ve skutečnosti však šlo o procesy, které v něm vznikaly samovolně. Kdyby se byl od toho dokázal oprostit, nikdy by se nedostal do závislosti na žádné ženě a neztratil by z očí vlastní cestu. „Program závislosti" tento muž poznal už v raném dětství a nyní tuto situaci prožíval znovu, aby se ji naučil zvládnout.

V takových případech je nutné si uvědomit, jak velká je výhoda, jestliže se mladému Člověku dostane od rodičů nebo jiných laskavých lidé potřebné péče. Mužské a ženské aspekty se v něm příznivě vyrovnají a stabilizují ho. Kolem jednadvacátého roku, a někdy i dříve, se v lidském těle vyvinou všechny složky duše a je důležité, aby mladého člověka v té době někdo duševně sytil a podporoval. Jestliže k tomu nedojde, rychle se projeví energetický nedostatek. Potřeba lásky se pak přenese na vnější svět a vede k mylnému přesvědčení, že jenom ten ji může ukojit. To je však velký omyl. Dokonalá láska, jakou každý z nás hledá ve svém nitru, je darem duchovního světa. Láska mezi lidmi může otevírat brány do světa, ale **láska sama o sobě** je duchovním darem. Je atributem božského jádra naší bytosti.

Pochopí-li muž z našeho příkladu, že není závislý na podpoře žádné ženy, ale že všechno, co potřebuje ke štěstí, si již zplna nese v sobě, může přestat s hledáním

štěstí ve vnějším světě. Jeho zlost by měla pominout a jeho život ozářit radost z lásky a nezávislosti. Každý z nás by měl se svými potřebami zacházet jako s dětmi. Je třeba je chápat, ale současně také duchovně vést. Ve chvílích, kdy se projeví naše potřeby a pocity, může dojít ke komunikaci s vnitřními složkami. Ty si uvědomí, že člověk je sice podporuje, ale veškerou sílu a moudrost jim ve skutečnosti poskytuje božství svou věčnou láskou. Je dobré si stále znovu opakovat: „Bůh je ve mně - dokonalý a s nekonečnou láskou. Nezávisle na vnějších událostech s ním budu zajedno. Vždy mě povede a od něho budu dostávat úkoly a cíle." Vše, co nás potkává, slouží poznání a zrušení prastarých vzorů.

Důležitý proces rušení starých požadavků, které se zdánlivě prosazují jako láska z vnějšího světa, se dotýká dílčích hodnot, jichž jsme se zbavili, a nyní se musejí vrátit. V touze po lásce vyzařujeme ze své aury jistou energii, sestávající z myšlenek a emocí, které se chtějí **spojit** v člověku, jehož lásky se dožadujeme. Jejich úkolem je přivést ho k tomu, aby nám ji zpřístupnil. Objeví se mnoho energetických útvarů, jaké se nacházejí v aurálním poli jiných lidí.

Abychom si splnili své požadavky, musíme vydat hodně energie. Tím vytváříme jakousi energetickou bránu, jíž ovšem může dovnitř proniknout mnoho cizích vlivů. To nám škodí a ubírá sílu a naše duchovní vedení musí podnikat vše pro to, aby tuto ztrátu omezilo. Stále znovu budeme v životě narážet na stav závislosti. To je často bolestný proces, ale neexistuje jiné východisko. Závislost se sama rodí v každém člověku. Nikdo nemůže druhého skutečně spoutat, jsou to jen iluze, které tuto moc připouštějí. Jestliže někdo ze samého zklamání vysílá hněv a zlobu, budou tyto pocity sedmkrát silněji proudit zpět do jeho aury. Proto je mimořádně důležité vzdát se touhy po lásce a po určitých vztazích, které jsme si vysnili, a místo toho brát život takový, jaký je. Božství udělá vše pro to, aby tomu, kdo se snaží, pomohlo.

Zde napomáhá vědomí, že utrpení pociťují jen ty části naší duše, které si připadají spoutané. Jenom ty, které jsou v zakletí svých představ a snů, se cítí nespokojené. Stejně tak propadají hněvu, nespokojenosti či strachu ješitné složky, jestliže jejich touhy nejsou uspokojeny. Pravou lidskou lásku, která pokorně přijímá situaci takovou, jaká je, bolest netrápí. Přitom je třeba vzít na vědomí, že pokud se v nás takové pocity vynoří, jde vždy o proces poznání.

Prožívání vztahů nám pomáhá uvědomit si jejich podstatu. Neustále jsme konfrontováni s lidmi, s nimiž je třeba něco vyrovnat. Vznikající situace podporují rozvoj našeho vědomí a my se opíráme právě o toho partnera, s nímž můžeme dosáhnout největšího poučení. Nepomůže tu žádný útěk, jen sledování a přijímání vlastních pocitů, které jsou cenným ukazatelem toho, co je aktuálně třeba zpracovat. Je důležité pečlivě naslouchat, pozorně se dívat a upřímně hovořit. Poctivost, bdělost a otevřenost nabízejí ty nejlepší předpoklady ke zrušení karmy a zvládnutí úkolů života.

Velkou pomoc nám může poskytnout modlitba. Prosíme o vedení a o poznání všech působících impulzů, přičemž svou touhu po jednotě předáváme vyšším silám. Jestliže se touha po lásce, přicházející s určitými požadavky, prosvětlí, může následovat hluboká náprava. Opřeme-li se o Kristovu sílu, může nás dovést k silnému vnitřnímu sjednocení. Pravou lásku pak pocítíme spíše v kontaktu s vlastním božstvím, nikoli s jiným člověkem. Tím lze vysílané energie, poznamenané chtivostí a žádostivostí, zrušit nebo transformovat.

Není to lehká cesta, neboť po tisíce let jsme se pokoušeli uspokojovat své potřeby ve vnějším světě. Dokonalá žena měla garantovat naplnění a uspokojení, dokonalý muž zaopatření rodiny a společenský status. To vše podle představ, které byly v různých kulturách společensky významné. V duchovním světě nemá světská představa o perfektním partnerovi, o moci, o společenském postavení a majetku žádný význam. Kdysi to snad nutné bylo, aby se vývoj na této planetě ubíral určitým směrem, byl to však zároveň naprostý omyl a odvrácení z hlediska oněch sil, které nás chtějí připoutat k pozemské sféře. Podléhání těmto vlivům nás nezřídka odvrací od našich vlastních cílů. Uspokojujeme potřeby cizích struktur, nikoli vlastní duše. Naplánovaný život může odpovídat představám a životním pobídkám tohoto světa, neměli bychom se ale stát jejich otroky.

Staré světonázorové orientace se počínají dokonale měnit. Láskyplná rodina bude jistě nadále stabilizujícím faktorem lidského životního vývoje a naplněný vztah může spojit vnitřní obohacení s péčí, ovšem jen při svobodném vědomí a připravenosti řídit se v nitru podle pravdy.

Mnoho lidí tuší, že v evolučním vývoji bylo dosaženo důležitého vnitřního kroku, který teď jednotlivci umožňuje nastoupit duchovní cestu. Někdejší závislost na hledání Boha ve vnějším světě, určovaná často světskými mocenskými strukturami, se díky individuálnímu zaměření a skutečně svobodnému hledání pravdy a lásky proměňuje.

Proto musejí být stávající stará spojení zrušena a společné skupinové energie přeměněny. Může se přitom jednat o povinnosti a úkoly církví zpečetěné starými přísahami, o tajné středověké spolky nebo o vzorce chování či tradice, které se nám dosud předkládají jako nevyvratitelné pravdy, které musíme respektovat. Často podceňujeme síly energetických polí, která se bez ustání pokoušejí vtlačit nás do starých vzorců chování a rolí, a tak se od nás nechat napájet a živit.

Je velmi důležité si uvědomit, že započatým změnám v zájmu duchovního pokroku se mohou ty oblastí naší duše, které ještě ulpívají na určitých vazbách ze starých časů, tvrdošíjně vzpírat. Většinou za to mohou cizí energie stejného druhu, které je pobízejí, aby se změnám bránily. Jsme pak náhle z duchovního růstu rozmrzelí a někdy můžeme mít i pocit, že je nám odpírána láska. Na duchovní cestě je to však postup docela **normální** a je dobré jej jako takový uznat. Je třeba vědět, proč tomu tak je a že bychom ho jen těžko pochopili najednou, v jeho celistvosti.

Často dochází k viditelnému a důležitému jevu, a sice, že **takové oblasti a cizí vlivy se přímo zrcadlí v lidské** auře. Neskrývají se, nýbrž se krátkodobě projeví a ukážou svůj obsah. Je na nás, abychom se s nimi buď ztotožnili, nebo usoudili, že se jedná pouze o oblasti procházející proměnou. S dostatkem lásky mohou být přijata a proměněna i tato pole. Takové procesy však občas vyžadují hodně času a neměli bychom se předčasně vzdávat naděje, jestliže okamžitě nezaznamenáme změnu či vnitřní harmonii.

Mnozí lidé individuální krok již zčásti učinili, ale jistými strukturami své osobnosti dosud ulpívají na starých společenských vazbách a představách, zcela nezávisle na ostatních osobních pokrocích a procesech zrání, které už zvládli.

Člověk je složen z velmi rozmanitých duševních aspektů, tedy dílčích oblastí své bytosti. Ty mohou být opatřeny zcela rozdílnými informacemi a pečetěmi z minulého života. V jeho celistvosti by mu mělo být například jasné, že by si měl vedle veškeré práce dopřát i odpočinek. Pokud však v sobě nese něco, co mu říká, Že je cenný, jen pokud neustále a bez odpočinku pracuje, a spoluobčané to musí bezpodmínečně vidět

a ocenit, pak nedoje klidu a míru, dokud tuto okolnost nerozpozná a nezmění i ten poslední dílek jeho bytosti.

Jakmile se pokusí odpočívat a zotavit se, neúnavné silové pole ho bude vnitřně mučit a tak dlouho znepokojovat, dokud se znovu nevrhne do práce.

Tyto dílčí oblasti plní většinou prastaré programy, které tak jako v tomto případě tvrdí, že kdyby odpočíval a nevydělával peníze, mohl by ztratit práci a postavení. Někteří světští vůdci tuto dobře promyšlenou strategii také užívají a nedopustí, aby člověk našel sám sebe, neboť tak jím mohou lépe manipulovat. Nesmíme přitom zapomínat, že v dřívějších dobách většina lidí potřebovala jisté vedení, neboť schopnost rozhodování a pocit odpovědnosti za sebe v jejich vědomí dosud nedozrály.

Tento problém se v mimořádné míře projeví většinou krátce předtím, než takové dílčí oblasti v lidském životě dospějí k poznání a ke svobodě. V tom okamžiku se cítíme rozervaní a zmučení. „Dvě duše, ach, zápasí v mé hrudi !" napsal Johann Wolfgang von Goethe, čímž tuto vnitřní rozervanost charakterizoval. Na jedné straně působí poznání svobody a osobní odpovědnosti, na druhé staré struktury a vzorce.

Duše v kauzálním světě proto před každým novým vtělením volí vhodné životní situace, jež různé aspekty bytí potřebují k tomu, aby nejlepší procesy zrání dospěly ke konci. Duše se podle těchto požadavků a vývojových plánů inkarnuje bud do ženského, nebo do mužského těla. Při ženské inkarnaci ovlivňuje ženský podíl asi sedmdesát procent osobnosti, mužský třicet procent. Při mužské inkarnaci je poměr obrácený. Toto rozdělení se vztahuje na fyzickou stránku a podle toho reagujeme na pozemské energie mužské a ženské polarity, dokud nedosáhneme plného sjednocení.

Pokud jsou mužské a ženské dispozice příliš silné, nezbývá duši nic jiného, než nás na to, většinou bolestí a životními zkouškami, upozornit. Je to totiž bohužel převážně bolest, co nás probudí a přiměje něco změnit. Čím pevnější vazba je, tím silnější bolest musí působit, aby bylo možné ji zlomit. Často jde o velmi „tvrdohlavé" struktury, které lpí na svých představách za každou cenu, protože nedokážou rozeznat, nakolik samy sebe sužují a do jaké míry jsou jen loutkami, které vodí někdo jiný. V takových situacích, když nás přemohou bolestné emoce, se cítíme jako „rozlámaní". Bolest působí výlučně ony strnulé oblasti a bolí proto, že se vazba láme, narušuje se známý program a bortí se i životní model, který jsme si vytvořili. Bolest vždy upozorňuje na zatvrzelost. „Kde je láska, nemůže být utrpení," řekl Krišnamurti.

Pravá láska nezná bolest. Duši velmi záleží na tom, aby staré vzorce zanikly, a aby tak dílčí oblasti duše mohly dosáhnout poznání. To se děje především na základě poznávacích procesů ve vztazích. Jiní lidé, okolní svět či partner ukazují, kde ještě zůstává nesvoboda a svázanost. Pro duši je důležitější, že osobnost zraje a osvobozuje se od svazujících světských vzorů, než aby se starala jen o své blaho a splnění všech potřeb v tomto životě. Místo školení, Země, není rekreační planetou. Sama duše, duchovní pomocníci, andělské bytosti a Bůh si přejí absolutní lásku pro veškerý život. Jejich cílem je pravé štěstí, toho však lze dosáhnout jenom tehdy, budou-li vědomě rozpoznány a eliminovány dosud existující disharmonie, sobecké charakterové rysy a vazby.

Jakmile zjistíme, že jsme nešťastní pouze v tom případě, že se nemůžeme oprostit od představ a vzorů vnějšího světa nebo jestliže zatvrzelé oblasti naší osobnosti nemohou zrealizovat své programy, dá se napětí lehce odstranit. Můžeme se spolehnout na to, že duchovní vedení nás s těmito situacemi konfrontuje jen proto,

abychom mohli něco poznat a vyřešit - nikoli aby nám uškodilo. Život je neustále naplněn nepopsatelnou milostí, a proto můžeme být za tyto životní situace vděční, neboť nám poskytují nutný nový pohled a umožňují uvolnění starých vazeb. Důležité je chtít tuto milost přijímat. Některé životní situace jsou tak tvrdé a bolestivé, že si jen těžko umíme představit, jak by nám mohly posloužit. Není však pochyb, že veškeré dění má hlubší smysl. Odbourává se stará karma a buduje nová duchovní struktura. Osobní události jsou trvalou součástí naší cesty; výsledky minulých zlých činů a sobectví slouží učebnímu procesu a nakonec i zpáteční cestě k Bohu. Musíme být jenom připraveni otevřít se věčně proudící milosti a odhodláni vrátit se „domů".

V rámci vztahů lze shromažďovat nejdůležitější životní zkušenosti, jsme-li pozorní a neohlížíme se kolem sebe jenom proto, abychom se ospravedlnili a obhájili. Lidé totiž promarní spoustu času tím, že se snaží neustále vypadat hezky. Mají dojem, že nejsou dost dobří a vzácní, a rádi by to vylepšili tím, že budou mít pravdu a získají na významu, protože vědí, jak to v životě chodí. Někdy se takové vzory chování zvrhnou ve skutečné boje. Vždy je nějaký poražený a někdo vítěz, vždy někdo číhá na to, aby druhému demonstroval svou nadřazenost. Pokud však někomu takové energie vnutíme, bude se stále pokoušet je ze své aury vytěsnit. Tím se vysilující boj udržuje a energetické bytosti, živící se neústupností a mocí, mají z takových živitelů radost. Po takové cestě však nelze jít dál. Existuje-li vítěz, musí být i poražený.

Smyslem života však pochopitelně není nutnost podrobit si někoho jiného, abychom tím získali jeho energii a vlastní obživu, jak to jisté temné bytosti s lidmi praktikují. Ostatní bychom měli v ideálním případě inspirovat, pomáhat jim a stát za nimi, ne je utlačovat a energeticky vykořisťovat. Tato touha po moci vrhá člověka zpět a oslabuje ho. Někdy máme sklon vybít si nadrženou zlobnou energii tím, že ji „vrhneme" na někoho jiného, ale když už to uděláme, v duchovní rovině bychom měli podobné počínání ihned vyrovnat láskou a prosbou za odpuštění.

Naše snaha být lepší než ostatní je slabostí, kterou se padlé bytosti snaží využít. Leckdo věří, že dobrá společenská pozice mu stačí k tomu, aby byl silný a nenapadnutelný. Skutečné síly je však možné dosáhnout jen probuzeným vědomím a proudem božské síly, která protéká naším nitrem. Ta však proudí jenom tam, kde se vůle vzdala svého egoizmu. Pokud na něm lpí, okamžitě vznikají bloky. Tuto energetickou ztrátu pak takový člověk kompenzuje další tvrdostí a absencí soucitu, což funguje pouze přechodně. Ten, kdo je ochoten podobné chyby vidět, přiznat a překonat, na své cestě bezpochyby pokročí. Egoisté zůstanou vzadu a budou se dál zmítat v kolotoči vírů a chaosu vlastních i padlých energií pozemské sféry.

Vyšší já se raduje z každého kroku kupředu a snaží se s velkou láskou doprovázet učící se osobnost, být jí i v těžkých situacích oporou a ukazovat cestu. Zažíváme-li zrovna bolestivé lekce, lze to ovšem poznat jen stěží, protože nás přemáhají intenzivní emoce, ale láska vyšších světů je nám stále po boku. Velice často se stává, že teprve po překonání takových období poznáme, jak cenný a osvobozující onen bolestivý proces byl - a zaplaví nás hluboká vděčnost a láska. Na počátku kritické situace často projevujeme značný odpor, který se ovšem zlomí, jakmile pochopíme a uznáme, že vše se děje pro naše dobro.

Opravdové zpracování staré karmy rozhodujícím způsobem souvisí s odpuštěním. V současné vývojové fázi planety je odpouštění jedním z nejdůležitějších prvků duchovního rozvoje. Jenom ten, kdo se umí oprostit od starých tradic a vlivů světa, může i odpouštět. Je to duchovní síla, kterou sytí neuvěřitelná láska. Kde proudí, rodí se proměna a spokojenost. Jestliže poznáme, že partner či jiný blízký člověk nám

má pouze ukázat, co sami v sobě dosud neseme nebo co jsme v minulém životě způsobili, můžeme situaci nezávisle zpracovat. Pokud účast protějšku na určité situaci sloužila pouze jeho vlastnímu vývoji, můžeme mu odpustit i bolest a pokoření, jež nám při tom způsobil. Pokud by toho z nějakých důvodů k vlastnímu poučení a proměně nevyužil, nic by se nestalo. Samo odpuštění je silou, kterou musíme nezávisle na staré karmě na své cestě rozvoje posilovat. Opravdové odpouštění uvolňuje mocný proud lásky. Žádný člověk nemá právo soudit jiného. Odsuzování souvisí se slabostí, s neschopností odpouštět. Nikdo opravdu neví, jaké škody v minulých životech napáchal, a proto bychom se měli co nejvíc vyvarovat odsudků. Někdo třeba na sebe vzal karmu, která s ním vůbec nesouvisí, ale slouží k proměně někoho jiného. A možná mu nyní připadá zvlášť těžké ji nést, takže je nespokojený a nevyrovnaný. Měli bychom se proto bránit jakýmkoli soudům a brát život jako učební lekci. Přijetí situace, ač nám připadá těžká, může přinést veliké osvobození a poznání.

Nejvíc se toho v životě naučíme ze zkušeností se svými bližními v různých situacích - tedy právě díky vztahům. Ty jsou v životě každého člověka nejdůležitější hnací silou. Ve vztazích, při nichž se dokážeme svému protějšku zcela otevřít, se může projevit láska v mnoha podobách. V ideálních případech může Časem vyústit v dokonalý milostný vztah, který prožíváme jakoby mimo lidské meze a hranice. Jsme-li milováni, odvážíme se otevřít svou duši a uvolňujeme tím proud vlastní lásky. Tím se rovněž přibližujeme k vyšším rovinám a otevíráme se proudu lásky Boží.

Vztahy jsou ideálním polem pro střetnutí s výzvami života. Kontakty s lidmi nejsou jen harmonickými duety, nýbrž nabízejí především možnost objevit existující nedokonalosti. To je na vztazích to nejdůležitější. Bereme tím na vědomí vlastní úkoly, které může náš protějšek zrcadlit. Jsme-li připraveni podívat se na vztahy ve svém životě i z tohoto hlediska, můžeme získat maximální užitek. Někdy je velmi nepříjemné, upozorní-li nás na naše nedostatky známí, kolegové nebo naši blízcí, kdo je však ochoten takové upozornění přijmout, může rozšířit svoje sebepoznání a uvidět svůj život v jiném světle. Ačkoli se někdy můžeme domnívat, že ztratíme na vážnosti, přiznáme-li nějakou slabost či chybu, je to mylný závěr. V jemnohmotné rovině se v takovém okamžiku pravdivého poznání uvolní veliká duchovní síla, která nás vnitřně celé prozáří. Jestliže taková síla naším nitrem opravdu proudí, všichni, kdo vědí, oč na této planetě skutečně jde, okamžitě poznají, že se nacházíme na správné cestě. Překonání vlastního ega si žádá velkou vnitřní sílu. Je samozřejmě lehčí poddat se světskému snažení, které chce posílit jen svoje malé ego, místo aby uposlechlo hlasu duše z duchovního světa.

Nejspíš neexistuje člověk, který by neprožíval žádné vnitřní konflikty. To, co se odehrává uvnitř, se pak navenek projevuje ve vztazích. Podmínky i časový rámec určuje duchovní vedení, které přesně ví, zda je konkrétní jedinec dost silný na to, aby konflikty vyřešil a negativní změnil v pozitivní. Měli bychom se tedy ve všech vztazích ptát, komu chceme sloužit - zda vládcům světa, anebo světlu vlastní duše.

Důležité jsou i vnější okolnosti vztahů, aby příslušné „učební lekce" nabyly podoby, jakou potřebují. Jen těžko si můžeme představit, jaké požadavky jsou kladeny na bytosti vyšších světů, aby bylo možné úspěšně utvářet a řídit život na této planetě. Zpoždění vlaků, zmeškané přípoje, a dokonce automobilové nehody, to všechno může někdy vyvolat duchovní vedení, aby se konkrétní lidé setkali a mohli zrušit staré karmické vazby. Četné bytosti se s velkou trpělivostí, láskou a oddaností podílejí na světských **událostech.** Mocné bytosti světla střeží veškerý průběh událostí na Zemi.

Ve svých meditacích a modlitbách se můžeme na tyto bytosti láskyplně obracet a děkovat jim za jejich veskrze obětavou činnost, bez níž bychom sotva něčeho dosáhli. Čím harmoničtěji probíhá naše vnitřní spojení s nebeskými pomocníky, tím efektivněji se může náš život utvářet. Toto uvědomělé spoléhání na duchovní vedení předpokládá otevřené vědomí; láska a vděčnost pak mohou vnitřní spojení upevnit ještě více. Můžeme tak prožít vnitřní jednotu, čímž pocit, že jsme na této planetě sami, téměř úplně vymizí.

Duchovní svět nás bude vždy podporovat a stát při nás, zejména naši osobní pomocníci. Inspirace se nám dostane také od vlastní duše. Spolehneme-li se na toto duchovní vedení a hlubší spojení s vyššími bytostmi, nikdy nezažijeme zklamání, neboť z této strany nepřicházejí lidské odsudky či slabosti, ani pomluvy či nedorozumění. Odtud přichází pouze láska. Ta nás bude inspirovat, unášet a řídit. Kdo se povznese k této rovině vědomí, okamžitě pozná, že těžkosti a zklamání nikdy nezpůsobuje duchovní svět, nýbrž to vždycky jsou jen účinky staré karmy nebo situace, které musíme prožít, abychom získali potřebné poznatky a odložili přežité světské vazby.

Lidé nedodržují sliby, klamou jiné lidi, ukazují slabosti nebo špatné povahové rysy. U světelných bytostí vyšších sfér či u andělů, které všichni lidé prosí o pomoc, to samozřejmě nepřichází v úvahu. Ti zprostředkovávají naopak oporu, lásku a sílu.

Skutečným základem všech lidských vztahů je cesta k Bohu. Sebepoznání a návrat z odloučení od Boha jsou hnacími silami na každé duchovní cestě. Po ní kráčí každý člověk. Jeho duše ho na ni stále vrací, i když o práci na sobě nechce nic vědět. Kdyby nebyl na Zemi, netoužila by jeho duše po Bohu. Stav různých oblastí jeho duše může být ovšem velmi rozdílný.

Některé světské síly mají velký zájem na tom, **abychom** duchovní základ života bud vůbec nepoznali, nebo na něj v denním životě zapomínali, aby k nám neztratily přístup a vliv, který na nás mají. Strach, rozptylování vnějšími a světskými věcmi a veškerá chtivost, to jsou vhodné oblasti, jimiž by tyto bytosti rády disponovaly. Tím způsobem chtějí zabránit našemu probuzení a pomocí četných rozptýlení a zdánlivě důstojných tradic udržovat staré mocenské struktury při životě.

Všechny tyto problémy řeší a životní cestě dodává cíl láska, Boží láska. **Kdo miluje, je svobodný** a může se pohybovat mimo všechny zákonitosti vytvořené lidmi. **Osvobozuje nás jen láska.**

Láska proudí, zbavíme-li se svého ega. Lásku nelze přivolat rozumem. Rozdává se sama ze sebe. Pravá láska není vázána na požadavky a potřeby. Kdo se však bez nich docela obejde ? Naším cílem by **měl být** proud čisté lásky. Pokud se nám to podaří, dosáhneme přirozeného spojení s Boží láskou.

Vztahy k jiným lidem mohou představovat klíč k tomuto láskyplnému prameni. Ve svém protějšku můžeme vidět sami sebe. Přesně se v něm zrcadlí charakterové rysy či problémy, které v sobě potřebujeme „prosvětlit".

K tomu, abychom naplno pochopili rámec vztahů, o nichž je v této knize řeč, je nutné přenést se na chvíli k počátku stvoření. To sice omezenými lidskými prostředky nelze popsat, neboť stvoření přesahuje naše pojmotvorné schopnosti, ale přesto lze některé poznatky, které nám mohou mystérium bytí trochu přiblížit, vytušit a pochopit.

Jako základ poslouží takzvaný pád andělů v křesťanské mytologii. Podle ní kdysi nejvyšší světelná bytost odpadla od Boží lásky. Propadla ješitnosti a věřila, že všechno,

co Bůh udělal, by dokázala i ona. Její odštěpená energie se vyčerpávala stále víc a celé její bytí bylo čím **dál** tísnivější, právě tak jako u dalších bytostí, které Bůh zavrhl. Rostla v nich nemilosrdnost a byly stále nelítostnější. Tím, že se vědomě odřízly od nevysychajícího pramene láskyplné božské síly, ztrácely stále více energie a lásky, což vedlo k velkému strachu a pocitu opuštěnosti.

Stvořením hmotných světů vznikly postupně cesty, které měly padlým bytostem umožnit znovu zažít Boží lásku a uvědomit si svůj pravý život v Bohu. To mělo být cestou, která nabízela všem duším, jež po tom zatoužily, návrat do duchovní říše.

Pozemský život se svými zkušenostmi a poznatky neustále nabízí možnost najít znovu lásku, otevřít se jí a projevit se jako původní božská bytost. Bůh čeká na každou jednotlivou duši a cesta domů je stále otevřena. Každý jednotlivý aspekt, který se v nás zachvěje, Bůh automaticky napájí silou své lásky. Tím se lidská vůle sjednocuje s vůlí Boží lásky. JEHO vůle se stává také lidskou vůlí, neboť už netoužíme uplatňovat vůli vlastní. V žádném případě to neznamená ztrátu identity, jen poznání, že ješitnost většinou podléhá svodům. K jakým důsledkům vede svět plný ješitnosti a svévole, vidíme zřetelně na stavu naší planety. Pokud žijeme v souladu s vůlí Stvořitele, stále se necháváme vést a děláme vždy to správné a nikomu neškodíme, potom vše, co rozechvívá Boží láska, slouží společnému cíli, velkému stavebnímu plánu života.

Svržené bytosti jsou vyloučeny z dialogu s Bohem a upřímný vztah mezi nimi a jím je přerušen. Vnitřním distancováním od božského pramene života a růstem tvrdosti a bezohlednosti ubývá stále víc lásky.

V tomto stavu nemohou přijímat božské SVĚTLO. Četné bytosti jsou posedlé mocichtivostí a zlovůlí, protože necítí Boží lásku a myslí si, že je Bůh opustil. Zapomínají, že kdysi se od něho samy odvrátily a to vše se děje jejich vlastní vinou. Uplatňování moci, nadvlády, bezcitnosti a zlomyslnosti pak znamená, že taková bytost nemůže přijímat energii od Stvořitele, a proto se pokouší odčerpávat ji z jiných lidí. Takový život, plný zneužívání lidských bytostí, vede k ještě většímu vzdálení od Boha. Lidská i zvířecí muka jsou většinou výsledkem mylného vnitřního přesvědčení, že Bůh je už nemiluje a opustil je. Z toho pramení nenávist a přání, aby si ostatní protrpěli totéž. Někoho na chvíli uspokojí pomyšlení, že se jiným lidem vede stejně špatně jako jím. Také pocit viny slouží k tomu, aby takoví lidé mohli nenávidět Boha, protože už je nemiluje. Jsou to velmi nízké emoce a dosud vězí v mnohých lidech. A ačkoli nijak nesílí, mnozí se zlobí na celý svůj život, stále znovu pociťují velkou zlost. Ta se většinou už před dlouhou dobou vynořila v dílčích oblastech jejich osobnosti a nyní je třeba ji proměnit a zbavit se jí.

Mnohé negativní emoce, které v sobě nacházíme, nejsou žádnou novinkou ani projevem současné osobnosti - většinou bývají velmi staré a je třeba je zrušit. Je důležité vědět, že právě v okamžiku prožívání takových emocí k nim současně máme umožněn přístup. V těchto osudových momentech mohou být „vykoupeny". Proto je dobré takové chvíle či hodiny a dny plné negativních pocitů přijmout s vědomím, že je vnímáme jen proto, že se kdysi zrodily. A nyní je nejvhodnější okamžik se jich zbavit. Přijmout tuto starou karmu a rozpustit ji láskou od nás vyžaduje velikou dávku lásky a nasazení.

Přepadnou-li nás takové chvíle, začneme tím, že budeme zhluboka dýchat. S nádechem můžeme přijímat Boží lásku a rozvádět ji po těle, s výdechem se můžeme plni vděčnosti zbavovat všeho temného v nás. „Složte svá břemena na mne," nabídl nám Kristus. Jistě tím myslel tíhu, která nás v nouzi a při zpracování staré karmy

přepadá jako transformační energie. Jenom přijetím a rozplynutím v lásce může stará nenávist vůči někomu či něčemu pominout. Aura se stane jasnější a čistší a Boží láska opět vystoupí do popředí. Bůh je stále přítomen a je na nás, abychom to uznali. Musíme se vrátit tam, kde jsme se od něho odloučili. „Tlučte a bude vám otevřeno."

Mnozí lidé kdesi v nitru tuší, jak je bytí v duchovním světě láskyplné. Proto při vstupu do pozemského života bolestně prožívají nesmírnou bezcitnost a chlad, které se tu rozmohly. Pocit odloučení od Boha, od lásky, začíná s poznáním, že pozemský život představuje také odloučení osobnosti od duše.

• Člověk je závorou vědomí odříznut od vyššího vědění.

• Pozemská osobnost prožívá odloučení od vyšších oblastí duše, které zůstaly v duchovním světě.

• Člověk cítí zdánlivé odloučení od Boha, které však může být odstraněno návratem toho, kdo duchovně upadl, do Boží pralásky.

• Pozemské bytosti jsou rozdělené na ženy a muže, a tak se pokoušejí najít odezvu své touhy ve svém protějšku.

Tyto Čtyři aspekty vyvolávají v našem duálním jevovém světě pocit odloučení, a tak se v pozemské rovině nevědomě pokoušíme dosáhnout duchovní jednoty. Zkoušíme být znovu „vykoupeni" a znovu najít lásku.

Z této touhy se mohla zrodit představa o ideální spřízněné duši. Je málo pravděpodobné, že v jiném Člověku lze najít právě ty aspekty a bytostné rysy, které by ukojily všechny tužby našeho srdce. Ona „chybějící část" se ve skutečnosti nachází v duchovním světě. To, od čeho jsme odloučeni, je vyšší duše. Je to touha po jednotě mužského a ženského principu, která se musí naplnit v našem nitru, a po Boží lásce, kterou neustále hledáme. Zrušení pozemské duality a znovusjednocení s duší a Bohem jsou touhou a cílem všech pozemských bytostí.

Mnohé součásti osobností se v minulých životech na své dlouhé vývojové cestě střetly s četnými negativními okolnostmi a sobeckými lidmi. Tyto zkušenosti jim v současném životě v mnoha případech znemožňují prožívat lásku. Odvažují se ji projevit jen ve své rodině nebo v pevném partnerském svazku. Proto nemohou energie v jejich auře proudit bez zábran, třebaže jejich touha po lásce je nesmírná.

V partnerském vztahu nám to jde snáz a pramen své lásky tam spíše uvolníme. Dovoluje nám to vědomí, že v tomto světě, který většinou vnímáme jako nepřátelský, existuje partner, u něhož se můžeme cítit jistí, chránění a opatrovaní. Je naším niterným přáním nechat lásku volně proudit, a mezilidský vztah pro to představuje dobrou základnu. I na tomto světě bychom se chtěli cítit milováni tak, jak si přejeme, aby nás miloval Bůh.

Každá duše potřebuje mnoho lásky, aby se mohla znovu rodit na Zemi, učit se, poznávat a rozšiřovat své vědomí. Už jen proto musíme mít dostatečnou schopnost lásky, abychom na sobě mohli pracovat. Přesto se, NAVZDORY TOMU, minulost nedá tak snadno eliminovat. Často se velmi namáhavě propracujeme do duchovní vlasti, aby se i ten nejmenší svéhlavý dílek naší duše mohl dobrovolně vrátit do stavu milosti. I starou karmu, kterou navršily různé předcházející existence, musíme totiž zpracovat a vyrovnat.

Jelikož veškeré bytí původně bylo v harmonickém, láskyplném vztahu s Bohem, musí se znovu zpracovat a obnovit. Díky zkušenostem z mezilidských vztahů může být obnoven i vnitřní styk s Bohem. Vzájemné laskavé zacházení a především práci každého jednotlivce na sobě ideálním způsobem umožňuje právě nástroj zvaný „vztah".

Bůh proniká vším, co existuje, a vše je původně z něho a díky němu. Všechno je s ním svázáno, jím neseno a milováno. Pozemský život představuje poznávací stupeň, jehož prostřednictvím mohou všechny duše znovu najít své odpadlé části. Zde se dá znovu probudit láska. Vyšší oblasti každé duše dlí v kauzálních světelných světech a dělají všechno pro to, aby získaly zpět ty části, které dosud pobývají v takzvaných nižších astrálních světech.

Pozemský život a hlavně jeho důležité události se v duchovním světě většinou přesně plánují a připravují už před inkarnací. Při vstupu do tohoto života se lidské vědomí zahalí jakousi rouškou či uzavře **závorou vědomí,** která brání ve volném přístupu k duchovní pravdě, aby návrat k božství byl výsledkem vlastního jednání a svobodného rozhodování. Nezatíženi vědomostmi o předchozích životech můžeme každý život znovu prožít a znovu si o něm můžeme rozhodovat. Tak můžeme rozvíjet své vědomí, zakoušet lásku i nenávist, přijímat i rozdávat. Proto se láska v duševním rozvoji projevuje v mnoha podobách. Pokora, tolerance, oddanost, láska k bližnímu a trpělivost, to všechno k ní neodmyslitelně patří.

V mezích inkarnace nemůžeme poznat celý vklad božství. Ten můžeme pokorně jenom tušit nebo se pokoušet pocítit něco z jeho velikosti. Niterným hledáním pravdy můžeme zjistit, že Bůh není ani výhradně mužskou, ani ženskou entitou, nýbrž bytostí, jež v sobě ideálním způsobem spojuje všechny aspekty. Staří Rekové považovali hermafrodity za posvátné, protože jim ve své jednotě připadali podobní bohům. Pro nás je těžko pochopitelné, že Boha či nejvyšší anděly nemůžeme vnímat jako bytosti s mužskou nebo ženskou polaritou. V rámci duality se nám zdá prostě nemožné, aby nějaká bytost slučovala oba tyto aspekty v dokonalé jednotě. A přece žádná duše ve vyšších světech není ani pouze ženská, ani jenom mužská. Toto dělení se projevuje výlučně v materiálním světě a částečně ještě v astrálních a mentálních rovinách. Každá duše volí v různých pozemských životech mužskou či ženskou inkarnaci, aby okusila oba aspekty a vědomě je spojila. Duševní oblasti prožijí konec tohoto rozdělení, když v kolotoči znovuzrození definitivně vstoupí do duchovní říše. Tuto duchovní pravdu ve svém nitru nevědomky cítí každý z nás a všichni se pokoušíme tohoto velkého cíle dosáhnout.

Mnoho duší už v sobě ženské a mužské složky zharmonizovalo. U stále většího počtu lidí můžeme vidět, jak se jednota těchto aspektů projevuje. Muži už nejsou přehnaně tvrdí, nýbrž velmi intuitivní a něžní, ženy dokážou přebírat velení a prokazovat mužského bojovného ducha. Jasným příkladem je emancipační hnutí. Sami muži stále víc chápou, že intuice a něžnost se mohou stát pramenem síly. Ve středověku byl muž v domácnosti nepředstavitelný stejně jako žena, která by byla vůdčí silou obchodu.

Zrušení starých polarit někdy působí zmatek i v sexualitě, a k nalezení současné cesty je třeba jasných směrovek. Některé muže, kteří byli ve svém posledním životě Ženami, navzdory mužskému tělu ženy nepřitahují, a některé ženy zase pozorují, že v sobě mají cosi, co shledává ženské tělo velmi vzrušujícím, ačkoli si v zásadě hledají mužské partnery. Vždy znovu se v nás mohou objevovat pocity, které s větší částí osobnosti nejsou v souladu. V takových životních situacích se vyplatí vžít se do nich, přezkoumat je a nově usměrnit. Tento proces by měl proběhnout tak přirozeně a nenásilně, jak

jenom je to možné. Potlačování a zavírání očí problém neřeší. Všechny vnitřní aspekty bychom měli vnímat a přijímat poctivě a s dokonalou láskou.

Jestliže se člověk znovu narodí do hmotného těla, podléhá jeho tělesné vnímání ženským a mužským aspektům. Ženy si zpravidla přejí silného muže, který je i jejich zdánlivě slabší složku osobnosti ochrání. Muži zase hledají ženskost, neboť v boji v okolním světě jen těžko nacházejí soucit, něhu a podobné rysy, které by jim pomohly v přístupu k vyšším silám. Muži i ženy většinou v druhém pohlaví hledají možnost vyrovnat a harmonizovat nedostatek energie, který pociťují. Toto vyrovnání ale v mnoha případech nesouvisí jen s nimi samými. Ve skutečnosti vyžadují duchovní poznatky a energetické vyrovnání se stávajícími strukturami celé planety. Harmonie lze dosáhnout tím, že s absolutní láskou nahlížíme na polaritu mužského a ženského elementu ve světě. Jednotlivec nežije svůj život jen pro sebe, nýbrž vždy i pro všechny ostatní.

Žijeme v duálním světě, který nám umožňuje zakoušet bytí ve všech jeho rovinách. Každý rys lidské bytosti může být svým způsobem chápán, vědomě prožíván a integrován. Odpadneme-li od Boží lásky, je nutné se vrátit a toto odloučení napravit. Za poznáním vnitřní jednoty mužského a ženského pólu vládne svatý řád.

Při dualitě pohlaví nejde jen o sjednocení, uvědomění a návrat. Tato dualita nám především umožňuje vlastnit zde na Zemi hmotná těla. V duchovním světě tento proces neexistuje, neboť duše stvořil Bůh. Jen božství je schopno vytvořit samo ze sebe opravdový ŽIVOT. Démoni, myšlenkové formy či entity vznikající z emocionální energie mohou sice být výtvorem temných bytostí, ale sestávají pouze ze sebestravující energie svých původců. Je třeba se jich stále znovu zbavovat a se svébytnými dušemi, které vstupují do života z Boha, nemají vůbec nic společného.

V pozemské rovině jsou hmotná těla nutná, aby duše měly možnost je vždy znovu obydlet a nastoupit cestu poznání zde na Zemi. Kdyby přišly o možnost inkarnace, nebyl by prožitek v hmotném světě možný. Stvořením tělesných forem se v každém případě probouzejí k novému životu důležité oblasti padlých bytostí, transformují se a pozvedají do duchovních rovin. Zvláštní opatření však člověka v jeho tělesnosti vedou k tomu, aby nepřestal usilovat o rozmnožování. Zvířata to prožívají velmi pudově, vlastní rozhodování zde chybí. Lidé jsou sice žádostmi těla rovněž sexuálně determinováni, mohou však svým srdcem - Kristovou energií - získat přístup do vyšších světů.

Poznání jednotlivých aspektů lásky umožňuje **také** návrat takzvané hmoty do duchovní vlasti, která ve skutečnosti představuje jen zhuštěnou duchovní energii. **Co milujeme, to povyšujeme.** Každý člověk může prožíváním ve vnějším světě poznat ty části, které je třeba transformovat v lásku. To znamená uvědomit si, že nežijeme jen proto, abychom se měli dobře a nepoznali žádné starosti, nouzi a bolest. Takového šťastného stavu můžeme dosáhnout jen tehdy, zvládneme-li práci na přeměně.

Ochota brát život jako učební lekci a jako cestu, na níž sbíráme zkušenosti, je důležitým předpokladem k tomu, abychom si ve svých vztazích udělali jasno. Náš protějšek nám může poskytnout cenné informace, na jejichž základě můžeme růst a osvobodit se od staré karmy. Vždy jde o hledání pravdy v našem nitru, aby nám světské vzory nenastrkovaly před oči klamný svět. Jedná se o poznání prostřednictvím vztahu. Není tím samozřejmě míněno zotročení či podrobení partnera nebo blízkého člověka. Musíme se zřejmě učit i proto, abychom se někdy mohli také ubránit.

Touha po vztahu, po lásce a po spojení je ve skutečnosti touhou po sjednocení s vlastní duší a božským světem. Toužíme po lásce k Bohu, po naplnění vztahu a lásky k Nejvyššímu. Pokud to nepocítíme i v každičké své buňce, budeme po těchto věcech stále pátrat ve vnějším světě, kde se můžeme dožít pouze zklamání. Protikladné síly dělají vše pro to, abychom setrvávali v klamné víře, že naplnění své lásky můžeme dojít ve světě - to je však pouhou iluzí. Naplnění touhy, jež je ve skutečnosti hledáním Boha, můžeme dosáhnout jen sami v sobě. Jestliže se nám to podaří, můžeme rozdávat lásku svým bližním, partnerovi a rodině. Kdybychom tím, kdo je zodpovědný za uspokojení partnerovy touhy po lásce, byli my, představovalo by to nesmírnou zátěž. Jak by lidé byli na sobě závislí !

Láska v pozemském světě má mnoho tváří, které se zrcadlí ve vztazích. Prožíváme různá stadia lásky k různým lidem a jejich intenzita se proměňuje. Cítíme lásku k rodičům, sourozencům, přátelům, dětem, k partnerovi, k určitým skupinám lidí, ale i ke zvířatům či rostlinám. Také láska k „matičce Zemi" je zcela zvláštním citem. Všechny tyto podoby lásky se projevují v naprosto speciálních, vždy proměnlivých formách. Všechny jsou důležité a vyjadřují speciální aspekt bytí. Ve všech se projevuje dokonalá láska vesmírného ducha, která rovnoměrně zaplavuje všechna stvoření.

Naše aura vyjadřuje barvami, tvary i vyzařováním aktuální „stav lásky". Právě tak se v ní ukazují všechny bloky a poruchy, které dosud zpracováváme, či karmické tlaky, které je třeba s láskou prosít a rozložit. Energetické spoje vyhlížejí jako provázky či dráty a ukazují karmické vazby s jinými lidmi. Momentální situaci lze poznat z vnějších vrstev. Staré zátěže, které mají být zpracovány teprve později, se ukládají v hlubších vrstvách aury.

Pro práci na sobě a odbourání karmy má hned po pevné tělesné schránce velký význam především éterická aura, v níž se projevuje životní energie. Nejbližším jemnohmotným obalem je astrální aura, rovina pocitů, dalším pak mentální aura, pole myšlenek. Všechny jsou těsně spojené a zatěžující bloky většinou pronikají všemi vrstvami těchto aur. V emocionální auře nalezneme všechny pocity, jimiž se zabýváme. Bloky a sobecké emoce se projevují uvnitř jemnohmotného pole jako temné skvrny a nepěkná zhuštění v závislosti na myšlenkovém a emocionálním obsahu.

Pocity lásky se ukazují v různých tónech červené a růžové barvy. Rozeznatelné jsou i různé vývojové stupně lásky. Pokud je prozatím silně orientovaná na tělesné žádosti, je její odstín tmavě červený, a působí-li pudově, mívá často tmavé skvrny. Čím výše láska sahá, tím je její odraz v auře světlejší. Láska k Bohu, k bližním a v čisté formě i k sobě samému se projevuje něžně růžovými odstíny. Pozemským způsobem se to nedá vyjádřit, protože materiálním očím se jeví jako slabá červeň. V jemnohmotném poli lidské aury však tato růžová patří k nejvýraznějším barevným tónům. Je naplněna velikou silou a vibruje s nejvyšší intenzitou.

Působení lidské lásky se dá rozdělit do tří skupin.

Za prvé je to tělesná láska, jež je vlastní každému organizmu jako pudový vklad sloužící k zachování druhu. Příslušná energie je zakotvena v kořenové čakře na konci páteře. Slovo pudový by nás ale nemělo děsit, fyzická schránka je společná celé živočišné říši. Tělesná touha je prvním krokem k lásce. Je vědecky dokázáno, že ženy v době ovulace vnímají tělesné spojení zcela jinak. Tělo reaguje nezávisle na jejich vůli. Nevědomky dávají přednost mimořádně silným mužům, kteří by se měli postarat o zdravé potomky. To jsou mechanizmy zákonitě působící v tělesné rovině; tyto

procesy jsou řízeny hormony a chemickými reakcemi, aby se temné síly nemohly vměšovat do průběhu inkarnace. Z kořenové čakry, jež je spojena s prvotní tvůrčí silou, proudí vzhůru těsně kolem páteře prasíla lásky. Během své cesty se produchovňuje a může sloužit jako transformační síla při návratu do duchovního světa.

Krátce před menstruací přepadá ženy velká osamělost a smutek. Silná nelibost a rozmrzelost jsou dalšími průvodními jevy, jež se v pocitové rovině aktivují. Těsně před porodem podléhají nastávající matky nutkání uklízet, aby ještě jednou upravily všechny místnosti, než se dítě narodí. Naše instinkty nás zkrátka ovlivňují víc, než jsme ochotni si přiznat. Svůdné chování a předvádění se představují oblasti „zvířecího" jednání zase u mužů. Tyto prasíly jsou nutné, během lidského života je však můžeme potlačit a láskyplně integrovat.

O vzestupném proudění životní prasíly páteří toho bylo napsáno již mnoho. Východní tradice ji označuje termínem **kundalini.** V dalším textu však toto označení používat nebudeme, neboť je zatíženo řadou chybných vysvětlení. Místo toho budeme tuto energii nazývat životní prasílou, neboť je aspektem oné tvůrčí síly, která je těsně propojena se sexualitou v tělesné rovině. Ve vyšších životních úrovních jde o kreativní impulz, který s pozemskými představami o tělesné lásce nemá nic společného. Je důležitou součástí stvoření a postupem času se stále více transformuje. Velká kosmická životní síla bude v nadcházejícím evolučním procesu potřebovat stále méně tělesných prožitků, které jsou dosud pro většinu lidí důležitou složkou vývoje. Postupujícím rozvojem života na Zemi se hmota stále více povznáší a prosvětluje. Protože viditelné projevy čaker kráčejí ruku v ruce s naší duchovní evolucí, můžeme v auře libovolného člověka pozorovat, jak ze srdeční čakry vyzařuje veliká síla lásky. To je čistá forma životní prasíly. Jde o vyzařování naplněné lásky. Na obrazech světců nejsou zbůhdarma zdůrazňována a zobrazována červeně zářící srdce. Otevřená srdeční čakra znamená láskyplné srdce.

Čím víc se vědomí lidstva vyvíjí a čím duchovnější je jednotlivec, tím víc proudí síla i do horních čaker. Duchovní láska posiluje spojení s vyššími rovinami a vyvolává intenzivní vibrace čakry temene. Ta začíná zářit zlatým a stříbrným světlem.

Duchovní sílu lásky nelze vzbudit pouhou vůlí, snad jen meditacemi, v nichž se zaměřujeme na světlo a vizualizujeme příslušné barvy. Tato síla proudí zase jen pomocí lásky. Proto jsou „kouzla", jimiž si u světelné síly chceme vlastní vůli vymoct ochranu, neúčinná. Pokud tato přání nepramení z pocitu čisté lásky, spíše nás oslabují. Nemůžeme je uplatňovat magicky, nýbrž musíme prosit Boha a anděly o světlo a lásku a ti nám je ochotně poskytnou.

Rádi si bereme do úst slovo **láska,** a míníme tím něco docela jiného. Chtíč se stává hnacím motorem vztahů, tlačí na nás žádostivost, pravými motivy mnoha činů jsou vlastnické nároky a mocichtivost, což společnost považuje za „láskyplné vztahy".

Lidé, jejichž potřeba lásky a podpory nebyla v dětství ukojena, se mnohdy křečovitě snaží nalézt ji ve svých vztazích. Jen co nějaký svazek uzavřou, ihned tuto niternou potřebu přenesou na partnera a hledají u něho podporu. Pokud protějšek nezareaguje tak, jak si žadatel přeje, protože by svou lásku raději rozdával dobrovolně než pod nátlakem, vyvstanou problémy. Je zřejmé, že potíž není u toho, kdo nechce láskyplný cit v žádané formě opětovat, nýbrž u toho, kdo si lásku a podporu takto vynucuje. Duchovní vedení s oblibou svádí dohromady právě takové lidi, kteří si mohou své problémy navzájem ukázat a tím si je uvědomit. Jeden pod vlivem starých zážitků

reaguje na určité požadavky s nelibostí, ten druhý však na nich důrazně trvá. Řešením pro obě strany je pracovat na sobě.

Je skvělé, že právě ze vztahů můžeme pro tuto práci mnoho vytěžit, jsme-li ochotni přijmout a zpracovat i bolestné podněty. Jestliže něco bolí, vždy je možné se z toho něco dozvědět. **Kde působí bolest, ukazuje se lpění, nikoli zpracovaná žádost.** Pravá láska nebolí. Duše pocházejí z dokonalé tvořivosti absolutní lásky a touží tuto skutečnost znovu prožít. Touha je motorem a pohonnou látkou, které nám umožňují, abychom na sobě pracovali.

Není to tak dlouho, co bylo pro ženy skoro nemožné, aby si vydělávaly vlastní peníze, staraly se o sebe, měly svůj byt či dokonce žily bez partnera. Pokud se nenašel muž, který by se postaral o živobytí, neměla žena téměř žádnou šanci přežít. Společnost ji často odsuzovala pohrdavými slovy: „Ta nikoho neulovila." Tím se v „ženském poli" po staletí udržovala představa, že k přežití i k uznání žena nezbytně potřebuje muže. Status ženy se měřil podle něho. Tento starý vzor chování na mnoho žen působí dodnes, a rozejdou-li se s mužem, mnohdy to v nich vyvolá pocit, že samy nepřežijí. Dnešní doba udělala důležitý krok ke změně a ke zrušení takové představy. Přesto však dosud slýcháme výroky typu: „Najdi si nějakého pracháče a budeš mít vystaráno." Mnohé ženy nehledají muže svého srdce, který by je miloval a s nímž by na sobě mohly pracovat, ale podvědomě toho, kdo je zaopatří. Hnací silou k navázání vztahu je tak potřeba zajištění a touha přežít, nikoli láska.

U mnoha mužů zase vidíme, že pohlížejí na ženy jako na předměty „mužského zaopatření". Jiní vidí v ženě objekt dobývání a jejich egu dělá dobře, když ji pak mohou vlastnit. Jestliže muž dobude žádoucí ženu, je „vítězem" a může se tím před jinými muži holedbat. Dokonale „včerejším" mužům musí žena sloužit a dělat všechno, co po ní chtějí. Spousta mužů nesnese, když jejich partnerka začne náhle samostatně něco podnikat a není tu jenom pro ně. V takových případech začne duchovní vedení vnášet do života situace, které umožní tyto vzory změnit. Pro tvrdošíjné muže to ale může být velmi bolestivý proces.

Rozmanitost pozadí „vztahových problémů" se nedá v žádné knize rozvést vyčerpávajícím způsobem. Partneři jsou většinou zakotveni ve svém pozemském životě a zůstávají spolu tak dlouho, dokud se procesy osvobození a poučení nedovrší. Je ale důležité, aby vlastní nezdar nepřenášeli na druhého. Vše, co se děje, se týká především nás samých a slouží k našemu rozvoji. Záleží v podstatě na uvážení každého z nás, zda chceme ve vztahu zůstat, nebo jej opustit. Díky svobodné vůli máme vždy možnost z každé situace uniknout. Jestliže však odejdeme dřív, než budeme mít úkol vyřešený, objeví se ve stejné podobě s novým partnerem. Zde je pak svobodná vůle výrazně omezena, neboť božství nemá zájem na svévolném rozhodnutí osobnosti, která se musí ještě hodně učit, nýbrž na pravé svobodě duše. Ta ve většině případů rozhodne, zda osobnost již uloženými poznávacími procesy prošla.

Je proto nanejvýš cenné přesně sledovat problémy, pocity a události, které se vynořily, a vyzkoušet si, co jsme se v partnerství naučili. Pomoci nám může vědomí, že jsme se do **této práce** pustili na pobídku své **duše,** která nás vyzvala k osvobození, a sloužíme tím vyššímu duchovnímu cíli. Partner je naším zrcadlem jako vyslanec vyššího světa a odráží naše vlastní nedokonalosti. Proto nemůžeme příčinu problémů a nesouladu hledat ve svém protějšku či ve vnějších okolnostech, ale musíme v nich vidět úkol, který je třeba vyřešit, abychom se osvobodili a mohli žít ve vnitřní harmonii s božstvím.

Ohledně pocitů v milostných vztazích je třeba vědět, že láska, již cítíme, pramení výlučně v nás. Žádné city nám nejsou implantovány zvenčí, vše přichází pouze z našeho nitra. Partnerství nebo jiný láskyplný vztah sice mohou milostné city probudit, vnímáme je však ve svém nitru. Mnozí lidé mají sklon přisuzovat vznik těchto citů partnerovi a považují ho za jejich hluboký pramen. Je pěkné vědět, že k partneru svého srdce takovou lásku cítíme, avšak neprýští z něho, on jen ji vyvolává. Mylné přenášení lásky může partnera omezovat či přetěžovat. Nesmíme proto zaměňovat vlastní lásku s pocitem, že jsme milováni.

V partnerství, od něhož se očekává naplnění a pospolitost, můžeme svou schopnost lásky rozvinout zcela mimořádným způsobem. Cítíme se nějakým člověkem uchváceni tak, jak by nás měl jednou uchvátit sám Bůh.

Konečně jsme překonali hlubokou vnitřní samotu, uspokojili všechny touhy a můžeme být šťastni. Pokud jsme však své štěstí a svůj vnitřní mír nenalezli sami v sobě, a tím v Bohu - anebo aspoň nepochopili, že to tak musí být -, nemůžeme v žádném vztahu trvale najít opravdovou oporu. Duchovní svět nás dokonce někdy upozorní, že takovou odpovědnost nemůžeme nakládat na někoho jiného, nýbrž že o spojení s Nejvyšším musíme usilovat sami. Naše spojení s Bohem bude existovat navždy; nikým a ničím nemůže být zrušeno.

Mnozí lidé v sobě nesou touhu zcela se vzdát své osobnosti i vlastního rozhodování, aby mohli dělat jen to, co od nich očekává partner, nebo o čem si myslí, že pro něj musejí udělat. Nehledají vlastní inspiraci, rozhodující jsou pro ně pouze rozhodnutí toho druhého. To samozřejmě není cesta k osvobození, a duchovní vedení se nezřídka postará, aby s takovou dispozicí do žádného partnerství nevstoupili, dokud svou úlohu nezvládnou. Svět ani jiní lidé nemohou převzít **odpovědnost** za vývojové kroky, které v nás hodlají učinit vyšší síly.

V partnerství nelze slučovat a míchat energie, které by pak bylo třeba opět namáhavě rozpojovat. Každý člověk musí svou cestu k nejvyšší lásce hledat sám. Má-li po boku partnera, s nímž může tuto cestu nebo alespoň její Část v lásce a úctě ujít, je to dobré a pomůže mu to. Nikdo by však neměl být závislý na druhém. Každá duše má své vlastní úkoly, musí zpracovat svou vlastní starou karmu a individuálně zrát. V doprovodu milovaného člověka může jít o harmonický růst, pokud se však životní cesty pomíchají, nikdo už nepozná, která je vlastně ta jeho. Jsou-li partneři navzájem příliš „propletení", nikdo z nich už nevnímá jemné podněty duchovního světa určené pouze jemu. Zaměřují se pak na toho druhého, nikoli na sebe. Nějakou chvíli to možná jde, především pokud jeden z partnerů všechno vzdá. Žádoucí a smysluplná je jen taková společná cesta, na níž každý z partnerů může získávat osobní zkušenosti a projít procesy uvědomění. Plodné partnerství charakterizuje to, že jeden druhému sice sdělí, jaké poznatky získal sám pro sebe i pro něho, ale každý může jít svou vlastní cestou bez nucení, bez násilných požadavků a bez výčitek.

Láska je vůbec nejkomplexnější lidské téma. Každý člověk ji bude poznávat z vlastní zkušenosti, bude ji hledat, prožívat a postupně se blížit nejvyšším rovinám vnímání lásky. Je potěšující vidět, že dnešní láska po bolestných vývojových krocích dosáhla v lidech nové kvality v podobě větší svobody, tolerance, upřímnosti a oddanosti.

Zcela mimořádné globální procitnutí lásky jsme mohli zažít poté, co na konci roku 2004 vlna tsunami zasáhla a zničila pobřežní oblasti Asie. Vyburcovalo to i lidi, které katastrofa nijak nepostihla, a přimělo je to pomoci. Ti, kteří jinak s financemi zacházejí spíš sobecky, pocítili přání podpořit oběti neštěstí. Naplnila je pravá láska k bližnímu.

Potřebu pomoci jistě vyvolala i veřejná pozornost s podílem médií, ale v řadě lidí se projevila taková schopnost lásky, jaká by se bez tohoto utrpení nevzbudila. Tato „vlna lásky" zaplavila celou zemi a dotkla se každého, kdo jí mohl a chtěl být osloven. V čase globálních sítí můžeme vidět lásku jako vazebnou energii, která v emocionální rovině spojuje lidská srdce.

(2)

MANŽELSTVÍ SE NEUZAVÍRAJÍ V NEBI

Podklad karmických vztahů

Leckdo si může položit otázku: „A co je to vlastně nebe ?" Obecně můžeme za „nebe" považovat dokonalou duchovní říši, v níž žádosti pozemského světa nemají žádný význam. Nejsme schopni plně chápat majestátnost či pravé bytí těchto míst, ale můžeme alespoň tušit, jaká tu musí existovat láska a sepětí s Bohem. Tyto sféry jsou naším opravdovým životem a naší pravou skutečností. Naproti tomu pozemský život je iluzí, zdáním skutečnosti, která umožňuje duším odpadlým od Boha návrat domů. Země slouží jako poznávací rovina a místo poučení. Na ní lze zřetelně vidět účinky libovůle a negativních energií. Časem jasně poznáme, že život bez nejvyšší lásky je beznadějně nestálý. Bez vnitřní oddanosti božskému principu strádáme. Zdá se, že světské struktury, celé země, lidské výtvory i hospodářští giganti budou v nadcházející době zničeni, pokud se nezaměří na dobro.

Hrubohmotná rovina se jednoho dne v celém svém rozsahu rozplyne, až všechny duše nastoupí cestu domů. Do té doby v ní sice vládne Bůh, ale přesto zůstává oblastí, v níž můžeme objevit mocichtivost temných bytostí, která je ovšem také jenom voláním po lásce. V duchovních rovinách také neexistují žádné pomíjivé astrální sféry-jsou tam pouze pravda, světlo a božská sounáležitost.

V těchto sférách působí prosvětlené duchovní bytosti a andělé. Mezi nimi pak duše, které se po prvotním pádu vrátily, a andělé, kteří nikdy nepadli. I zde můžeme pravdu a rozsah oné nádherné světelné říše jenom tušit. Z předávané tradice a z duchovních vjemů víme, že existuje mnoho dimenzí a rovin, které k těmto nejvyšším sférám míří. „V domě mého Otce je mnoho příbytků," je bezpochyby odkazem na to, že se musí jednat o nezměrnou rozlohu.

Ve vysokých světelných sférách se nacházejí bytosti tak dokonalé, že je nemůžeme dělit na mužské a ženské. Ani v nich, ani kolem nich není žádná dualita a jejich vyzařování zahrnuje všechny stupně existence a bytí. Pokud se ovšem takové světelné bytosti přiblíží pozemským rovinám, vezmou na sebe odpovídající formu, protože tady nic jiného než mužský a ženský princip neznáme. Mnoho vysokých světelných bytostí, které se zde ve dvou posledních tisíciletích projevily, tak učinilo v mužské formě, protože žena v očích většiny lidí z různých kulturních oblastí neměla žádnou autoritu a nemohla proto dosáhnout vážnosti. Ačkoli se ženám v křesťanské kultuře vedlo podobně, přece jen v nich na základě starého uctívání bohyní zůstala úcta k ženství alespoň zčásti zachována a ztělesnila se ve zbožnění Marie, Ježíšovy matky. Aby se však oslabil obraz normální pozemské ženy, byla církevní dogmatikou povýšena

do stavu „neposkvrněného panenství", takže počala Ježíše bez aktu tělesné lásky. Zůstala tak absolutně čistá a nesrovnatelná s ostatními ženami.

Ve svém názoru na mužské a ženské principy bychom se měli odpoutat od představ, které byly všeobecně svázány s kulturami posledních staletí. Mužnost znamenala moc, válčení, tvrdost, průbojnost, přísnost, bezcitnost a necitelnost k bolesti. Ženskost reprezentovala oddanost rodině, vaření, řízení domácnosti, službu muži, poddajnost a pěkný vzhled. To ovšem s vnitřními kvalitami mužského a ženského principu souvisí jen velmi málo, a proto by se lidé dnešní doby měli rozpomenout na své prvotní duchovní určení.

Chovat se žensky znamená mimo jiné v pocitové rovině úzké spojení s okolím, znamená otevření se a ochotné přijímání láskyplných energií. Ženskost zahrnuje pochopení, hlubokou lásku k bližnímu, schopnost vyrovnávat emocionální disharmonie, lásku k rodině a k lidem vůbec, schopnost přijímat situace bez touhy okamžitě proti nim bojovat a současně sílu transformovat negativní energie. Ženství je přijímající i rozdávající, cituplné a srdečné, znamená intuitivní chápání osobního i světského dění a porozumění pro ostatní. Ženství může obsáhnout vědomé bytí v rovině srdce a pomocí intuice se tak přiblížit Božímu principu.

Být mužem znamená mimo jiné ovládat velikou sílu, která, je-li v harmonii s tvůrčím proudem, hodně zmůže. Mužský princip zahrnuje schopnost rozhodování, Činorodost a připravenost ke službě, a to i ve smyslu odevzdání se Bohu. Přeměněnou formu agresivity lze využít jako kreativitu. Naplněn tvůrčí prasílou, může mužský pól spolupůsobit, aby byla všechna stvoření s velkým nasazením vedena ke světlu. Tyto vlastnosti jsou samozřejmě jenom částí potenciálu, který mohou mužské a ženské póly rozvinout.

Každý člověk, muž i žena, může v sobě všechny tyto principy a prasíly spojit. Ženy by měly mužskou silou zodpovídat samy za sebe, nenechat se utlačovat, nýbrž být nezávislé do té míry, do jaké to péče o rodinu dovoluje. V žádném případě by se kvůli někomu jinému neměly vzdávat samy sebe. Pokud žena ztratí svůj vlastní proud energie, nemůže už dát nic ani rodině. Rodina bez srdce v podobě ženské energie chladne; mužská energie naproti tomu činorodostí a rozhodovací schopností přispívá k harmonii celku.

Muži by v sobě zase měli rozvíjet ženské principy, podporovat intuitivní vnímání a poznávat život i v emocionální rovině. Měli by se cvičit v přijímání i předávání energií. Být jemný neznamená stát se ponížený a pošlapaným. Láska je sice jemná, ale velmi důsledná - a nenechá se nikdy koupit za peníze.

Třebaže se každý člověk narodí jako muž nebo žena, trvá velmi dlouho, než v sobě příslušné kvality rozvine. Měl by proto usilovat o rozvoj vlastností a hodnot jak svého, tak opačného pohlaví, aby je mohl povýšit a integrovat.

Představy o tom, jací by muži a ženy měli být, se v posledních staletích staly mohutným polem, které obklopuje celou planetu. To si přeje, aby je každý člověk obnovil a prožil. Pokud jsme v některé z minulých inkarnací toto pole posílili a upevnili, přijde nám v tomto životě někdy zatěžko se oprostit od starých vzorů. Stále je s sebou neseme a máme sklon prosazovat jejich program. Před všemi lidmi stojí v dnešní době veliká výzva: nutnost zrušit tato tradiční pole a ta nová zaplnit svobodou pro muže i pro ženy.

S potěšením vidíme, že v některých oblastech se to již daří. Mužské a ženské principy se v nás mohou sjednotit, takže oba aspekty sice vnímáme a prožíváme odděleně, ale na cestě k sjednocení je pociťujeme v celistvosti. Projevuje se to například v lékařství, kde se po dlouhé době konečně volí jiná terapie pro ženy než pro muže. Žena má jinou látkovou výměnu než muž, snáší jinak léky a potřebuje proto odpovídajícím způsobem pozměněnou medikaci. Už jen z rozdílu hmotnosti logicky plyne, že v příbalových letácích by mělo být bezpodmínečně vyznačeno množství léku rozdílné pro obě pohlaví. Některé prostředky působí na ženský organizmus jen slabě, na muže naproti tomu silně a rychle. Například analgetika odbourává ženské tělo rychleji než mužské.

Hmotný vesmír od počátku vychází z principu duality. Každá oblast, vše, co existuje, zde má odpovídající protipól. To nám slouží k učení a umožňuje poznat obě oblasti. Touha po naplnění nás žene vpřed a štěstí z harmonického spojení nás nutí vyhledávat blízkost jiného člověka.

Svět je principem duality udržován v napětí a dynamice. Životní síly protékají hmotou polaritním systémem, určovány Božími zákony. V hmotné rovině je život určován přitažlivými silami ženského a mužského pólu. Na konci tohoto procesu sice dochází ke spojení těchto polarit, v rámci hmotné roviny jsou však důležité pro návrat padlých stvoření. V této rovině se manifestují i prostor a Čas a umožňují utváření a rozvoj různých aspektů bytí.

Hmota, není-li prodchnuta láskou, se zdá těžkopádná. Nemá vlastní dynamiku. Napětí z principu duality umožňuje pohyb, touhu, jednání a nakonec návrat domů. Například svaly, které nepotřebujeme, nebo jsou po zlomenině nepohyblivé, znovu ožijí. Hmota, jež se vrací do jemnohmotné roviny, potřebuje pohyb a činorodost povzbuzujícího ducha.

K udržení světa je také třeba vyrovnat působení dobra a zla. V některých oblastech se zdá, že převládají negativní elementy. Stále se nás pokoušejí vtáhnout do svého pole působnosti a „navádět" k bezcitnému počínání. Současně může každý z nás růst ve své lásce, může poznávat, učit se a nenechat se ovládat temnými silami. Ty každé malé slabosti využívají jako vstupní brány, čímž se současně prozrazují. To potom představuje efektivní metodu, jak poznat celé vibrační pole a prosvětlit je.

Hmota **jako taková** ve skutečnosti neexistuje. Veškerý život je energií v různých stavech zhuštění a řídí se podle vlastních zákonů. Proto jsme stvořeni v mužské a ženské podobě, abychom se poznávali a vnitřní harmonií mohli všechny aspekty znovu dovést ke světlu. Současně je díky možnosti rozmnožování zajištěn vznik životních forem. Mužskou a ženskou formu obsahuje i pozemský plán a existuje i v astrálních a mentálních rovinách. Teprve odložením astrálních a mentálních těl se mužské a ženské formy ruší.

Můžeme pozorovat, že četné duševní oblasti v nižších astrálních rovinách, tedy v těch, do nichž se dostaly poté, co odpadly od Boží lásky, ale dosud nevstoupily do kruhu inkarnací, nevykazují mužskou ani ženskou polaritu. K tomu dojde teprve při první inkarnaci. Pak se počnou utvářet rozdílné aspekty, aby po průchodu světem zkušenosti mohly opět splynout v lásce. V astrálních světech si složky duše sice zachovávají své pohlaví, ale rozmnožování již možné není. Zachování druhu je tímto způsobem realizovatelné jenom v hmotném světě, neboť těla jsou sídlem reinkarnovaných osobností.

Duše, které ve své prvotní formě pobývají v kauzálních rovinách, nejsou ani mužské, ani ženské. Duše je androgyn, obsahuje však mužské či ženské součásti tak dlouho,

dokud se nedokážou vymanit z této duality a vrátit se do Boží lásky. Potom koloběh znovuzrození opustí.

Duše zpravidla posílá na Zemi ve stejném časovém úseku jen jednu osobnost. Pokud je jich ve vzácných případech více, většinou nežijí ve stejném kulturním okruhu. Jsou samozřejmě duše, které v rámci několika inkarnaci jdou společnou cestou nebo už v různých životech prožily více partnerských vztahů, většinou však nepocházejí z jednoho původního zdroje. Spojuje je hluboká láska a snaží se oprostit od případných problémů a energetických zádrhelů z minulých životů.

Mnohé myšlenky provázející zamilovanost a sounáležitost pramení z hluboké touhy po dokonalé lásce. Nacházíme se ve dvojité dualitě, ve zdánlivě dvojím odloučení. Za prvé jsme jako osobnost odděleni od své duše, za druhé jsme odpovídajícími dílčími složkami odstaveni od Božího vedení a lásky k Bohu. Když si složky osobnosti opět uvědomí svůj původ a po pozemském životě se zbaví „závory vědomí", budeme se opět cítit jako doma, neboť se spojíme se svou duší, z níž pocházíme. Její touha po Bohu bude ovšem trvat tak dlouho, dokud znovu nedosáhne roviny bytí, v níž je možný další vývoj ve spojení s božským duchem.

Prožívání duševních rovin plných světla se nedá v žádném případě srovnat s pocitem odloučení, které pociťuje většina osobností na zemi. Mnozí lidé ve svém nitru vědí o lásce své duše a trpí někdy velikou trýzní, neboť si připadají opuštění, odříznutí, nemilovaní. Toto odříznutí je však nutné, aby všechny naše složky, poháněné touhou, mohly nastoupit cestu domů. Je to naše touha, co otevírá brány do duchovní domoviny a umožňuje vstup světelných energií.

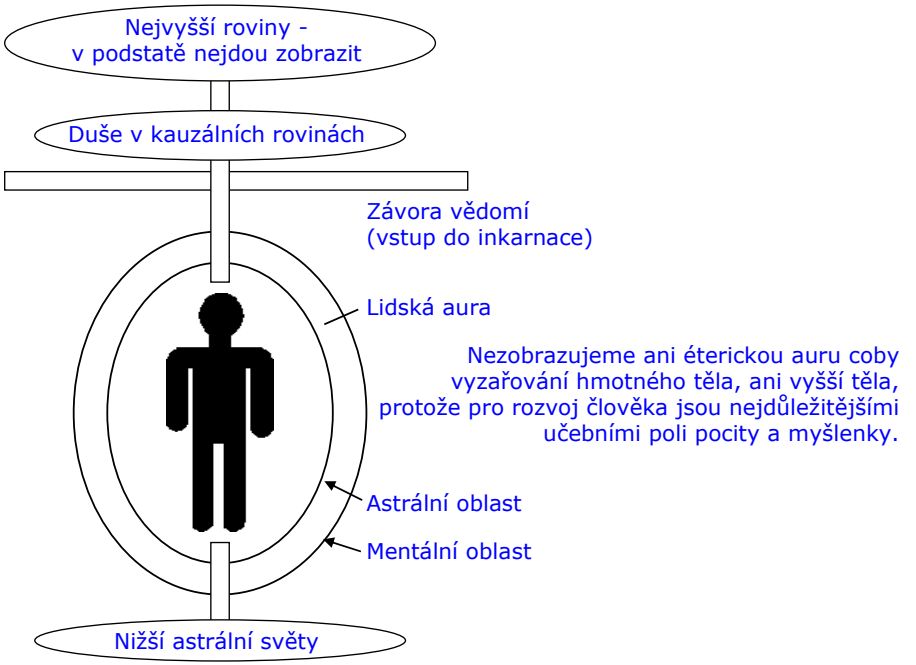
Jestliže duše provedla všechny své dílčí části poznávací rovinou Země a přerušila všechny energetické vazby, mohou se všechny složky opět spojit s jednotou duše. Je možné opustit kruh znovuzrození. Tento proces nazýváme „mystickým sňatkem". Jde o sjednocení všech duševních součástí, které se už na další cestě vývoje nebudou rušit. Každá dílčí oblast, i když se dlouhou dobu nacházela ve světech zkušeností, zůstává přesto částí duše, která je teprve tehdy úplná a zdravá, jestliže všechny její složky našly cestu k Bohu. V duchovním světě se tento proces slaví a prožívá s velikou láskou a radostí. Světelné bytosti a andělé, kteří stále doprovázeli duši i s jejími jednotlivostmi, sdílejí její radost a chválí Boží lásku. Je to nádherný pocit, být takovému sjednocení přítomen. Láska je tak úchvatná, že si člověk přeje, aby už o ni nikdy nepřišel. Jak nádherná láska by mohla kvést už na Zemi, kdyby se lidé setkávali a bezvýhradně těšili z lásky k ostatním tak, jako v duchovním světě. Společná láska a radost posilují duši a pomáhají jí sjednotit všechny energie a postoupit na cestě ke SVĚTLU.

Různé pozemské zážitky, které duše plánuje pro své osobnosti, se sice připravují v kauzálním světě, probíhají však výlučně v světech zkušeností. Duše pro své osobnosti s velkým nasazením a s velkou láskou chystá konkrétní životní situace, stanovuje, v jakém pohlaví inkarnace proběhne, a radí se se všemi dušemi, které mají osobnost na pozemské cestě doprovázet. Pokud například dva lidé mají založit rodinu a zplodit dvě děti, aby spolu mohli duchovně růst, vstoupí do pozemského Života s odstupem jen několika let. Tak budou přibližně stejného věku. Někdy však nelze tento plán dodržet, a tak vznikají svazky, u nichž věkový rozdíl činí dvacet i více let. Proto bychom se v podobných případech měli zdržet odsuzování. Takové svazky mohou samozřejmě vytvořit podhoubí pro generační konflikty, ty však slouží adaptačním programům a osvobození duše.

Duše volí pro novou inkarnaci vždy odpovídající duševní součásti s různým stupněm zkušeností. V dnešní době dostávají osobnosti řadu jasných a posilujících vlastností, protože musejí zpracovat mnoho starých karmických zátěží. Někdy se nám do života nesmírně rychle a hbitě vloudí řada malých karmických závazků, a my se pak cítíme zaskočeni, protože neznáme souvislosti, ale nezbývá nám nic jiného než je zpracovat. Je třeba neztrácet odvahu ani v těžkých životních situacích a nepropadat domnění, že zpracovávání karmy nikdy neskončí. Celá zeměkoule se všemi svými vibračními poli prochází velikou změnou. Četná energetická pole jsou v pohybu, a protože jsme se všemi spojeni, nedá se vyloučit, že často pocítíme neklid, který nás obklopuje. Uvolňují se staré energetické vazby.

Živoucí bytost Země se pokouší odpoutat od starých energetických bloků a zátěží, které způsobily lidské emoce a myšlenky. Tyto procesy můžeme vnímat i v osobním energetickém poli. Zemětřesení, vlny tsunami, výbuchy sopek, bouře a posuny zemské kůry na nás energeticky působí. Pokud jsou určité složky naší duše dosud spoutány starými strukturami, postihuje nás to mimořádně silně.

Následující schéma poskytuje hrubý přehled o rovinách. Velikostní poměry slouží jen k názornosti, neodpovídají realitě.

Pozorujeme-li vývojový stupeň naší epochy, je jasné, že lidstvo má za sebou dlouhou a rozsáhlou cestu zkušenosti. Ačkoli se lidská těla nevyvinula z opic - od počátku nesla znaky člověka -, jsou se zvířecími těly přece jen spojena. Lidské tělo obsahuje všechny aspekty zvířecího vývojového procesu a všechny substance rostlin, nerostů a stopových prvků, které se na této planetě vyskytují. Lidská těla povstala ze stejného stvořitelského základu jako ta zvířecí, a vykazují proto společné rysy.

Z poznatků o životě lidí v době kamenné vyplývá, že už tehdy určovaly soužití struktury, které si lidé vytvořili. Ženy rodily děti a s ohledem na své povinnosti k nim a na svou slabší konstituci se nemusely podílet na lovu. Do jaké míry si žena vážila muže pro kořist, kterou dokázal ulovit, nebo muž ženy pro schopnost rodit děti, můžeme dnes jen těžko soudit.

Jistě byly na této planetě také epochy, kdy ženy jako bojovnice nasazovaly život a v mužích viděly podřízené tvory.

V předkřesťanských dobách byly takové ženy v četných kulturách uctívány jako symbol božství. Některé náboženské směry, především raný tantrizmus, viděly ve spojení pohlaví důležitý krok v přiblížení se k Bohu.

Proč se právě po Ježíši z Nazaretu uplatnily v takové míře patriarchální rysy, lze jen těžko posoudit. Zena vždy sloužila mužům jako objekt rozkoše, jako služka a majetek a neměla žádná práva. Z toho, že i četné ženy ve starých kulturách pokládaly muže za méněcenné, utlačovaly je a zneužívaly, by se dalo odvodit, že se jim pak muži za tuto nadvládu mstili. To samozřejmě žádnou stranu neomlouvá, jen to možná ukazuje příčinu tohoto jevu. Může to ale mít také hlubší smysl, a to, že se musí spojit ženský element s mužským, aby se v ženách posílila cesta ke svobodě a nezávislosti, a muži naopak pochopili, že bez něžnosti a ženské intuice není harmonická budoucnost a efektivní společná cesta dost dobře možná.

Veškerá dogmata, světové názory, modely víry a výchovy jsou lidskými produkty. Vše dogmatické sice určují a svými negativními a násilnými požadavky podporují temné energie a bytosti, ale přece jen jde o výsledek lidského působení. Temné entity, které působí na naší planetě, potřebují lidi k tomu, aby si z nich braly emocionální a mentální energii a využívaly jí.

Jestliže nyní, v pozemském životě, dva lidé společně odbourají nějakou starou karmickou zátěž, je to důsledek minulého lidského konání a pozemských okolností. Síly duše sice díky nové situaci pomáhají nacházet cestu poznání a řešení, ale jen v rámci stávajících lidských a kulturních vzorů v okolí nové osobnosti. Život člověka s jeho vztahy je na jedné straně výsledkem událostí a činů některé dřívější inkarnace na této planetě a na straně druhé všeobecných transformačních procesů lidstva jako celku.

Zpracování starých karmických zátěží je ve vztazích a v partnerství často důvodem, proč jsou dva lidé vůbec spolu. Tím, že určující události prožívají společně a spolu zvládají těžké situace, navážou často niterné spojení. V takových případech plánují duše opět společnou cestu jako partneři, příslušníci jedné rodiny či přátelé, aby se vzájemně podporovaly. Existuje nespočet příkladů, kdy lidé urazili dlouhou společnou cestu s předem určenými dušemi. Takoví lidé jsou si většinou hned velmi blízcí, což někdy může vést k partnerským nedorozuměním.

Jeden ženatý muž tak potkal ženu, která jej neskutečně přitahovala. Byla novou přítelkyní jeho bratra a on cítil, že je spojuje velmi těsný duševní vztah. Okamžitě jí otevřel své srdce. Tomuto pocitu se zcela poddával, protože ve vztahu ke své ženě a dvěma dětem prožil události, které si ještě nevyjasnil a které velice ovlivňovaly jeho manželské soužití. Cítil se ztracený a opuštěný a právě v této situaci vstoupila do jeho života jiná žena. Už dávno měl myslet na zájmy své rodiny, ale neustále to odkládal, protože ho jeho celodenní práce zaměstnávala tak, že večer už neměl chuť něco měnit. A tak řešení stále házel za hlavu.

Nyní tedy potkal ženu, která v minulých životech jednou byla jeho manželkou a podruhé sestrou. Měli za sebou velmi pozitivní společnou Životní cestu a vzpomínky v jeho podvědomí byly naplněny jen krásnými obrazy. Přesto nebyl v tomto životě vztah k nové ženě předurčen. Měli se potkat a tentokrát stýkat jen jako přátelé.

V takových situacích je někdy velmi těžké pocity utřídit a poznat, že se jedná jenom o jejich přenos. Muž hledal v bratrově přítelkyni naplnění vzdálených vzpomínek, ačkoli správnou partnerkou pro něj měla být jeho současná žena.

V případech jako tento je důležité **nepodlehnout** prvnímu náporu pocitů, nýbrž počkat a řešit vše teprve podle úkolů, které před nás nejbližší budoucnost postaví. Pro dotyčného muže to bylo vyřešení konfliktu s vlastní ženou. Naštěstí měl tolik respektu a úcty k citům svého bratra, že touhu po jeho přítelkyni potlačil. Své pocity ukládal v nitru. Časem si vztah ke své ženě vyjasnil a pochopil, že ji stále velmi miluje a život s ní je pro něj přijatelný. Pokaždé ho sice trochu zabolelo, když spatřil bratra s jeho přítelkyní, ale už se tím nijak netrápil. Přestál svůj pocit ztráty a důvěřoval signálům svého duchovního vedení, které jasně ukazovaly, že i život po boku jeho nynější ženy je velmi krásný.

Jestliže se poddáváme těžkostem soužití a necítíme se tak bezpeční a chránění, jak bychom si přáli, často okamžitě zaměříme pozornost navenek, aby bolest a marná touha co nejdříve pominuly. Většinou však jde o učební proces, o výzvu, abychom se vyrovnali s nějakou životní situací. Jen málo si pomůžeme, pokud ze stávajícího vztahu ihned utečeme, dřív než dosáhneme cíle poučení. V takovém případě si můžeme být téměř jistí, že duchovní vedení velmi rychle připraví jinou podobnou situaci. Pro duši je důležité, aby její osobnost dokončila práci, kvůli níž na Zemi přišla, a přijala stanovené „učební lekce". Jejím cílem není okamžitě ukojit každou touhu a každou žádost. Za rozvojem a prací jednotlivých složek duše musí stát osvobození od četných osobních potřeb.

V současné době se často stává, že nějaký vztah z různých důvodů skončí. Zčásti proto, že lidé zřejmě ještě nikdy nemohli zpracovávat karmickou zátěž s takovou rychlostí a intenzitou jako nyní. Jestliže dříve žili na jednom místě, měli jen jedno povolání a téměř necestovali, aby získali nějaké zkušenosti, dnes je tomu docela jinak. Dnes můžeme vyrovnat staré karmické dluhy téměř kdekoli na světě, i kdyby byly tisícileté. Může jít o starověký Egypt, Řecko, Aztéky či prvotní křesťany - všechny možnosti jsou k dispozici. V žádné době nebyly duše zřejmě tak zralé, aby jejich osobnosti dokázaly v krátké době zpracovat staré zátěže, transformovat bezcitné charakterové rysy a rušit vazby na určitá místa a lidi.

Existuje mnoho možností, jak se osvobodit od starých karmických zátěží. Tak například dva lidé nesli starou magickou zátěž, která intenzivně ovlivňovala jejich vibrační pole. V minulých dobách již prožili inkarnaci jako muž a žena a oba byli velmi zběhlí v středověké magii. Zaujímali mocenské světské pozice a usilovali o jejich zachování. Zpočátku používali svou magii a sexuální sílu k odstranění překážek, které jim stály v cestě, ale i k připoutání žádoucího partnera. Potom pochopili, že je oboustranné usilování o moc a nadvládu příliš determinuje. Každý z nich se snažil prosazovat své zájmy, až vypukla regulérní válka o nadvládu v jejich vztahu i ve světě kolem nich. Ani jeden z nich nechtěl od praktikování magie upustit a zaplétali se stále více do svých energetických polí. Po nějaké době se ukázalo, že žena má v sobě silnější magickou moc, a oblastí, v nichž nad mužem dominovala, začalo přibývat.

Po tomto životě poznala žena v některých složkách své osobnosti, že moc, o niž usilovala, byla pouze zdánlivá a že toto nikdy nebude ta pravá cesta. Plně si světskou moc prožila a pochopila její iluze a prázdnotu. Nadále pak intenzivně vyhledávala Boží síly a stala se velkou spolupracovnicí na poli dobra. Mužovy dílčí složky se naproti tomu nedokázaly vymanit ze struktur moci a panování, a také v dalších inkarnacích se snažily podrobit si ostatní lidi a získat nad nimi moc. Přitom pochopily, že lidské usilování o něco vyššího a víra se dají k získání nadvlády lehce využít. Tento muž převzal roli duchovního vůdce a jako nepravý guru dokázal uvést v omyl mnoho lidí. S pokryteckou láskou si získával žáky a manipuloval jimi.

V současném životě především ženiny staré duševní složky naléhaly, aby se vypořádala se starou magií a spoutanou sexuální silou a mohla svobodně a bez omezení kráčet duchovní cestou. V tu dobu se opět potkali - ona jako žena a on jako muž. Staré pole sexuální magie okamžitě vyvolalo mocnou sexuální přitažlivost, nastěhovala se k němu a začaly působit dávné vlivy.

Je zajímavé, že v tu chvíli žena zaujímala roli oběti - přála si čelit tomu, co ji přitahovalo, neboť to byly právě tyto city, které danou situaci vyvolaly. Tak se oba mohli vzdálit starým polím a osvobodit se, ale on k tomu nebyl ochoten. Zena proto rychle propadla silné závislostí na svém muži. Dělala všechno, co chtěl. Na jeho pokyn za sebou spálila všechny mosty, přerušila kontakty se svými rodiči i s přáteli, což muži stále víc umožňovalo nad ní neomezeně vládnout a plně využívat toků její energie. Přesně stejným způsobem, jakým se sekty snaží uplatnit vliv skupiny na své stoupence, působily energie v jeho manželství. Chytrými slovy a zdánlivě velmi spirituálními posudky očerňoval všechny lidi, s nimiž se jeho žena předtím stýkala. Nějakou dobu tomuto poručníkování zcela podléhala, což její rodina a přátelé nesmírně těžce nesli. Zvenčí sledovali mužův špatný vliv a cítili, jak jsou vytlačováni z jejího života.

Žena měla stále větší strach a pozorovala, že její manžel ji v něm záměrně udržuje, aby ji mohl kontrolovat a ovládat. Všechny její záměry, a dokonce i názory okamžitě odmítal a nutil ji kráčet jinou cestou, aby se za žádných okolností neuskutečnilo nic z toho, co si přála ona. Stále více ji energeticky vysával a přivlastňoval si její sílu. Tak tomu bylo až do přesně stanovené chvíle, kdy nastal obrat. Žena se začala vnitřně osvobozovat, což u jejího muže ještě jednou vyvolalo silnou odvetnou reakci. Potom ho ale vnější záležitosti, které vyhovovaly jeho touze po moci, od vzniklé situace odvrátily a on si manželčin vnitřní odklon přestal uvědomovat. Zena si protrpěla starou karmickou závislost a poddanost a její karma „vyhořela". Tento vývoj umožnil jejím duchovním pomocníkům připravit pro ni nový život. Brzy nato se jí podařilo se od muže odpoutat a začít znovu.

Na tomto příkladu vidíme, že člověk, který v tomto životě očividně trpí, odkládá starou karmickou zátěž někdy bez účasti, jindy s účastí partnera, s nímž onu situaci prožívá. Pokud je karmický dluh vyrovnán a vnitřní procesy probíhají v lásce, situace se automaticky vyřeší. Pokud byla karma splacena, duchovní zákony nám umožňují odpoutat se od našeho protějšku i v případě, že s tím nesouhlasí. Miska karmických vah se vždy převáží na stranu toho, kdo se otevře lásce, a umožní mu osvobodit se ze špatného vztahu. Můžeme si to dobře znázornit na dvou zaklesnutých prstech. Zvedneme-li lokty a zahákneme oba ohnuté ukazováčky, drží pohromadě; skloníme-li však jeden loket dolů, ukazováček na pokleslé ruce se volně vyvlékne. Osvobození bylo dosaženo pokorou a poznáním - nikoli bojem. Bez toho se problémy a vazby nevyřeší, naopak může dojít k ještě většímu zauzlení. V rovině vědomí mohla žena tyto

souvislosti pochopit teprve po mnoha letech, ale v niterných rovinách došlo k uvolnění okamžitě.

Existují v nás oblasti, které můžeme označit jako veskrze **ničivé.** Neseme v sobě duševní části, které v dřívějších inkarnacích většinou prožily něco velmi zlého. Válka, mučení, věznění, izolace či násilná smrt někoho z rodiny mohou být důvodem, proč tehdejší osobnost pojala k životu takovou zlobu. K tomu, že zpracování karmy je mnohem těžší, nezřídka přispívá i rozepře s Bohem. Trápení, které je pro nás nesnesitelné, máme sklon potlačovat nenávistí. To zpravidla vyžaduje všechnu naši energii. Osvobodit se však můžeme jenom přijetím všeho, co k bolestné situaci vedlo.

I v partnerských vztazích usilují staré části o prosazení svého programu tím, že nám stále znovu předhazují, kolik je kolem nich zla. Také trýznivý pocit žárlivosti se většinou dostavuje proto, že někteří z nás byli v některém z minulých životů velmi raněni, propadli prudkému vzteku a staré myšlenkové formy se nyní snaží prosadit takový program, aby mohly dál existovat ve stejném vibračním poli. Složky naší osobnosti pak ovládnou takové emoce a myšlenky, že je přestaneme kontrolovat. Tyto síly pak vzniklé situace zfalšují tak, že nezaujatý pozorovatel se ptá, jak se to vlastně mohlo stát. Postižený to však vnímá brýlemi, jejichž skla zbarvily staré vlivy.

I zde je to pak bolest a tíživá situace, co nás mobilizuje ke zpracování karmy a ukazuje nám, že něco tu není v souladu se zákony života.

V dnešní době se nám nabízejí téměř neomezené možnosti karmického osvobození - a jsou také využívány. K dispozici je mnoho duchovních bytostí, které se starají, aby zrušení karmy bylo co nejefektivnější. K tomu, abychom se zbavili karmické zátěže, je však často nutná změna vztahu. Někdy je třeba navázat postupně několik partnerských vztahů, abychom mohli karmické konflikty zvládnout nebo poznat nové duševní kvality.

Jistá žena se vdala za muže, který ji v jednom z předchozích životů bil a utiskoval. Několikanásobné karmické vazby a nahromaděné emoce potřebovaly zrušit a vedle starých životních představ si o to říkaly i jisté složky ženiny osobnosti. Její muž mezitím velmi dozrál a upřímně usiloval o odstranění staré viny. Zena si v duševní rovině byla této okolnosti vědoma a oba chtěli tohoto cíle dosáhnout společně. Život na této planetě je však stále plný násilí, a tak i v této ženě přetrvávaly staré agrese a falešné představy.

Měli dobré manželství a narodila se jim dcera, kterou oba velmi milovali. Přesto museli v tomto životě oba zvládnout další úkoly a nastal čas, kdy už si prostě přestali rozumět. Jejich zájmové oblasti se nepřekonatelně rozdělily. Co bylo pro ženu radostí, to bylo pro muže utrpením.

Zvláště žena v nitru zřetelně cítila, že společný život je u konce. Toužila po jiném vztahu a neviděla už žádný důvod, proč by měla žít se svým manželem. Ženy se dnes stále častěji chápou iniciativy a ukončí vztah, v němž by muž chtěl ještě pokračovat. Nastanou nehezké chvíle a oba přestávají vědět, co je vlastně ještě spojuje. Bolest, kterou muž v tu chvíli pocítil, odstranila poslední zbytek jeho viny a stará karma byla zrušena. To byl signál k ukončení společné životní cesty, ale její konec nebyl důsledkem útěku, iluzorní touhy či jiných neřešených konfliktů.

Duchovní vedení nemůže napsat na tabuli v ložnici, že muž či žena mohou nyní vztah ukončit, neboť je čeká další úkol, ale snaží se tuto informaci předat ve vnitřní rovině. Protože duchovní vnímání nebývá většinou jasné, vyžaduje to nějakou vnější situaci,

aby účastníci dospělí k poznání, že současný stav věcí je třeba změnit. Vznikají tak nedorozumění a omyly, které to jenom potvrzují. Není-li toto poznání doprovázeno silnými emocemi, nýbrž probíhá v klidu, je možné vnitřní pokyny následovat. Problémy a duchovní úkoly se většinou tímto způsobem ohlašují, takže bychom tomu měli věnovat pozornost, ale je třeba také zjistit, jaké emoce tu působí a zda nový vztah odpovídá základním předpokladům.

Velmi významným karmickým polem je **pole utlačování žen.** Až do počátku 20. století bylo pro ženu téměř nemožné si zařídit život, aniž by se vdala nebo odešla do kláštera. Její prestiž závisela na sňatku a na rození dětí. Mnoho mužů své ženy utlačovalo a ty se nemohly nijak bránit, protože nevěděly, z čeho by žily a jak by vůbec přežily bez manžela.

Vinou společenských konvencí bylo v těch dobách také téměř nemožné z manželství odejít. Proto se v něm někdy odehrávaly strašlivé scény, jejichž příčinou byla oboustranná nenávist a nemožnost se rozvést a jít svou cestou. Lidé udržovali manželské svazky i s čirou nenávistí jen proto, aby jimi společnost nepohrdala. Je nasnadě, že z toho vznikaly karmické zátěže. Nezřídka se pak různé dvojice znovu scházely proto, aby mohly starou nenávist odložit a rozvinutím lásky a soucitu se z minulého nešťastného stavu vykoupit.

Na většinu vztahů je proto třeba pohlížet s vědomím, že téměř všichni lidé v sobě nesou složky se starou karmickou zátěží. Skoro každý si vybírá partnera, jenž mu ukazuje právě ty charakterové rysy, které v sobě musí ještě zpracovat. Někdy tu hrají roli i stará milostná kouzla. Milostná magie dokáže v emoční rovině vyvolat vazby, které přetrvají řadu inkarnací. Její účinky zpravidla zaznamenáme v pocitové rovině. To bývá provázeno energiemi, které v partnerovi vyvolávají velkou citovou závislost. V niterné rovině se probudí touha a všechny potřeby se podřizují jednomu popudu. Magickými rituály se iluze splnění všech přání přenese na danou osobu, a magií ovlivněný člověk pak má dojem, že miluje právě toho, kdo na něj takto působí.

Dávní mágové se ve svém nitru dnes již většinou do značné míry přiklonili k lásce a přijímají její kdysi vybudovanou strukturu. Tím vzniká mocná energie, která doslova vymršťuje lidi z jejich dráhy. Vznikají tak vztahy, do nichž nikdo nechce vstoupit, ačkoli obě strany trpí a často nevědí, co si počít. Ale i tyto vazby a procesy časem odezní, neboť každá situace, jež se v životě odehraje, spotřebuje část staré energie. Utrpení a poté poznání lásky uvolňují pouta. Někdy jsou to dokonce oba partneři, kteří touto cestou dosáhnou zrušení své staré karmy.

Čím dřív se partneři i v těchto nepříjemných situacích láskyplně potkají, tím dříve se osvobodí. Nemusejí pak následovat četné bolestné prožitky, neboť staré svazky rychleji odstraní vnitřním přijetím a láskou. Bytosti světla pomáhají v takovémto poznávacím procesu staré energie likvidovat.

Také zde je zřejmé, že spory k tomuto cíli nikdy nepovedou. Spor znamená, že chci mít vždy pravdu. Ješitnost bojuje o své právo. Jistě bychom měli své potřeby obhájit, ale ne ve sporech a v hádkách. Jestliže takové energie v sobě pocítíme, je jasné, že tu působí složky, jež se dosud nezbavily samolibosti. V četných vztazích se takové konflikty odehrávají nevědomě a stále stejným způsobem. Nakonec si oba partneři uvědomí, že jde o stále totéž schéma, a na to už je možné reagovat. V dalším kroku se konfliktní energie vybije pouze v emocionální rovině a není už tak intenzivně prožívána. Konflikt převezmou láska, poznání a vědomí. Máme tak možnost zbavit se starých myšlenkových forem.

Někdy se potkají dva lidé, kteří měli velmi láskyplný vztah už v dřívějším životě, pojí je niterné duševní pouto, a proto se znovu vydávají na společnou cestu. Nejsou vzájemně zatíženi karmickou vinou, což ovšem neznamená, že nemají jiné úkoly nutné ke zrání, k rozvoji jistých duševních kvalit a k tomu, aby spolu mohli životem kráčet vědoměji. I takové vztahy často doprovází těžká práce; díky společné snaze růst a poučovat se z vlastních chyb, může vzniknout velmi láskyplný a inspirativní vztah. Partneři mohou najít důvěru a sounáležitost, jimž vzájemnou láskou otevřou nové cesty.

Někdy se stává, že vztah je živen starou karmickou zátěží. Když potom obě strany toto dědictví přemění, může se vztah svobodně rozvinout a mezi partnery může dojít k hlubokému sblížení a společné cestě vpřed. To jsou velmi dobré předpoklady k duchovní cestě, na níž bude karma vykoupena láskou.

(3)

VZTAHY A DUCHOVNÍ RŮST

Je velmi těžké chtít poznat a uskutečnit něco, co jsme nikdy předtím neprožili a nepocítili. Vztahy jsou důležitým klíčem k vnitřnímu procitnutí a duchovnímu růstu, neboť v nich a skrze ně můžeme prožít a poznat celé spektrum lidského soužití. Je v nás ukryt potenciál lásky, který se ve vztazích probouzí, jsou v nás charakterové rysy, které se dají usměrnit jen láskou. Nejde přitom jenom o sledování vnějšího dění, ale především o pocity, které je třeba prožít ve vlastním nitru. Naslouchání a vnímání, to jsou klíče k poznatkům a k proměně.

Vnější svět nám neomezeně a důrazně signalizuje, že nejsme v harmonii se svým nitrem nebo se v nás projevují charakterové rysy, které je třeba transformovat, protože by nás mohly dostat do područí starých energií a bránit nám ve vývoji.

Často vidíme, jak se velké činy a pokroky na této zemi vzdalují od všední skutečnosti. Přesto s ní zůstávají propojené. Mnohé počiny takzvaných vládců této planety jsou ovlivněny soukromými situacemi jejich každodenního života. V dřívějších dobách byly třeba celé národy zavlečeny do války kvůli milostným pletkám svých vladařů. Celé země byly zotročeny kvůli vzájemné nenávisti svých vůdců. Přepadaly se a podrobovaly celé říše, aby po nich i jejich děti mohly někomu vládnout. Kompletní šíři osobních důvodů světového dění lze dnes už sotva vypátrat. Každý člověk plánuje život a žije na základě vlastních zkušeností. Zlobí ho a ovlivňují spory, ale také ho inspiruje láska.

Ne nadarmo jsou občané rádi, jsou-li jejich politici ženatí a pyšní se stabilní rodinou. Na jejich rozhodování tak nemohou mít vliv měnící se sexuální partneři a oni sami nespotřebují tolik energie na jejich vyhledávání. Mohou svou pozornost soustředit na vládní úkoly. Soukromý život ovlivňuje jejich duševní stav.

Často vidíme, že někteří lidé se snaží přenést negativní emoce a stres na své okolí. Týká se to především těch, kteří žijí v rodinném svazku nebo v tak pevném vztahu, že se nemusejí obávat rozchodu. Očekávají, že partner jejich negativní emoce převezme, a už je nezajímá, co si s nimi počne.

Na počátku vztahu můžeme často pozorovat, že se každý z partnerů usilovně snaží být láskyplný a pozorný. Aby toho druhého k sobě přivábil, předvádí se mu, zvláště v počátečním stadiu zamilovanosti a „namlouvání", jenom z té lepší stránky. Ještě ho totiž tak dobře nezná a hrozí nebezpečí, že jej ztratí. Toto riziko se pochopitelně zvětšuje, projeví-li špatné povahové rysy dřív, než ho k sobě pevněji připoutá.

Je-li ale sám k sobě poctivý, jistě ví, že v mimořádných situacích či pod velkým tlakem už tyto nemilé stránky svému partnerovi, svým dětem, rodičům či přátelům ukázal. Pak svého počínání lituje a omlouvá se. Ve zdravém prostředí to lze tolerovat, především když mu jinak na láskyplném spolužití záleží. Každý člověk někdy jedná jinak, než by si přál, a proto bychom měli být připraveni prominout občasné výbuchy emocí i svému partnerovi. To se ovšem někdy nedaří, zvlášť v případě, že si dotyčný myslí, že všichni kolem něj jsou povinni jeho zlé emoce, stres a hněv bez reptání přijmout a strávit. Takoví lidé se většinou cítí zneuznaní a kladou to za vinu svým nejbližším. Vždycky je lehčí dávat vinu někomu jinému než sobě.

Tady můžeme leckdy zaznamenat i vliv starého pole. V dřívějších dobách si lidé byli svými partnery většinou jistí, jakmile spolu uzavřeli manželství. Ve fázi namlouvání projevovali větší snahu, neboť na rozdíl ode dneška nebylo snadné potkat tolik potenciálních partnerů. Každý byl rád, jestliže našel alespoň toho jediného, pokud o něm už dávno nerozhodli rodiče. Muže často dohnala do manželství sexuální síla a ženské půvaby, které ženy nasazovaly právě proto, aby vybraného muže získaly. Ženy pak často provdávali jejich rodiče. Jestliže se nevdaly, odcházely do kláštera.

Pokud někdo zjistil, že si v manželství s partnerem nerozumí nebo se při denním soužití příliš zřetelně ukazují jeho špatné stránky, propadal často zlobě a stranil se ho. Protože tehdy nebyl rozvod snadný, hromadila se v něm velká emocionální a myšlenková břemena. V jeho nynějším životě se mohou neočekávaně vynořit jako stará karmická zatížení, která se někdy objeví už ve chvíli, kdy na uzavření manželství začne myslet. Některé lidi to od sňatku odradí. Tíživé karmické dědictví může blokovat společný život.

U mužů mnohdy pozorujeme, že se nechávají ovlivňovat starým polem „mužství" a na své ženy nakládají stres a nespokojenost ze svého profesního světa. Manžel přijde domů z práce a při nejmenší příležitosti vyjede na ženu & na děti. Bud ho jeho šéf komanduje nebo nedostatečně oceňuje, případně jsou pracovní nároky tak veliké, až se bojí, že je nezvládne. Neumí se odreagovat jinak, než že tyto energie složí na svou manželku. Někdy se možná opravdu dopustí něčeho, co vyvolá manželovu nespokojenost, ale zpravidla je tím vinna jeho energie nahromaděná z nadměrného pracovního vytížení. Kdo chce, důvod k výčitkám si vždycky najde.

Starý vzorec stále nutí mnohé muže k přesvědčení, že mají právo přijít domů a žádat ihned všechno, nač si vzpomenou. Na stole musí být jídlo, žena musí být ve chvíli, kdy muž vstoupí do domu či bytu, doma. Cítí se v roli živitele a vládce jen proto, že nosí domů peníze. Muži zapomínají na práva žen a řídí se starými strukturami. Myslí jen na sebe a své nároky považují za plně oprávněné. Naštěstí se dnes toto pole rychle proměňuje a začíná se prosazovat rovnoprávné soužití.

Jiné pole působí zase na ženy. Myslí si, že když muž přijde z práce, musejí na něj vysypat všechny problémy svého dne. Nedochází jim, že může být vyčerpaný, trpět strachem z nezaměstnanosti nebo ústrky svého šéfa. Navzdory jeho zdrženlivosti ihned vyžadují plnou pozornost a bez ustání ji vymáhají. Kromě toho čekají chválu za svou celodenní práci. Nedají mu vydechnout, muž se nemůže odreagovat od svého

pracovního vytížení. Když se o to pokusí, vyčítají mu nedostatek zájmu. Takové ženy se neustále cítí nedoceněné a zanedbávané. Starají se však ony o potřeby svého muže ? Samy projevují málo soucítění. Vidíme, že u těchto žen závisí jejich blaho na manželově chvále a uznání. Samy pro sebe většinou nic nedělají, ale zlobí se a nevědomě tuto zlobu přenášejí na svého partnera. Jestliže nespokojenost takové ženy nevyváží mužova chvála, je stísněná a frustrovaná. Výdej její osobní energie není kryt z jejích vlastních zdrojů, nýbrž zvenčí, jejím partnerem.

Dobrý vztah a láskyplné soužití nejsou výsledkem plnění denních povinností. K harmonickému životu to sice patří, ale pravý a hluboký vztah nevzniká na základě vnějších okolností. Jestliže se po tvrdém pracovním dni partneři prostě obejmou, chvíli tak postojí a hledí si do očí, přinese to větší blízkost a harmonii. Pak už nehraje takovou roli, zda na stole stojí ohřátá pizza nebo menu o čtyřech chodech.

Už po několika vteřinách pocitu vzájemné lásky, kdy se při pozdravu vědomě a něžně vezmou na chvíli do náruče, uvolní oba partneři veliké množství nahromaděné stresové energie. Společná vibrace lásky posiluje transformační energii a odstraňuje napětí. Automaticky následuje hluboký výdech a nádech a stres pracovního dne se vytrácí. Žijeme v tak hektické době, že často zapomínáme na potřebný odpočinek a sblížení. Požadavky všedního dne, povinnosti domácnosti a rodiny jsou značné a při neustálém nedostatku času nám na to společné vydechnutí někdy ani žádný nezbývá. Čeká nás práce v domě, na zahradě nebo v nějakém spolku, musíme na návštěvu... Čím víc nás pohlcuje všemocný vír života, tím hůře tomuto neklidu čelíme. Návrat k důležitým věcem pak musí často vyvolat nějaká bolestná událost. V takové situaci chvilky tiché pospolitosti pomáhají.

I v rámci láskyplného vztahu se ovšem někdy stane, že jeden z partnerů, sužován stresem, přenese na druhého svou nespokojenost. Pak je třeba mít pro to pochopení a reagovat tak, že necháme energii „vyšumět" a počkáme, až se ten druhý uklidní. Cizí energie, které nás obklopují, se s oblibou pokoušejí vyvolat v stresovaném jedinci agresivitu. Využívají nezvládnutých složek naší osobnosti k tomu, aby vyvolaly ostrou hádku. Takováto cizí manipulace je možná proto, že láskou nikdy nevibruje celá naše bytost. Tyto nepřátelské energie se živí pocity hněvu a agresivity, rády využívají nevyjasněných situací v partnerských svazcích a nezpracovaných emocí, aby v disharmonizačním procesu vyplavaly na povrch. Zaznívají pak zlá slova a dochází k výbuchům emocí, jaké jsou aktérům, pokud jsou v „normálním" stavu, naprosto cizí a kterých pak později velmi litují.

Mnoho lidí sužují vlivy z předchozích životů, které se chtějí uplatnit v tom nynějším. Tato stará zatížení, právě tak jako charakterové rysy, které dokáže usměrnit jen láska, se dají nejlépe pozorovat právě v partnerství. Kdyby někdo žil sám a neměl vůbec žádné vztahy, ani přátelské, mohl by propadnout dojmu, že ho žádné vztahové konflikty ani vlastní nedostatky netrýzní. Necítil by žádnou ješitnost ani hamižnost, zdálo by se mu, že je zcela vyrovnaný, protože tu nejsou rodiče, kteří by se mu vměšovali do života, není tu partner, který si klade požadavky a s nímž je třeba kvůli harmonickému soužití vycházet. V takovém Člověku by se patrně nic negativního neaktivovalo, ale současně by také nepoznal, jaké má dosud slabé stránky. Každý má ve své auře koncentrované energie událostí, které dosud nemá zvládnuté, bytostných rysů, volajících po lásce, i bloků, které musí v životě odstranit. V pravou chvíli, kterou určí duchovní vedení, nastane určitá událost, vznikne potřebná situace.

Pokud někdo například v některém z předchozích životů zranil v boji jiného člověka a tato událost nebyla dosud vyrovnána, sejde se s novou osobností jeho duše, aby

k tomu mohlo dojít. Zažije třeba dopravní nehodu, bude zraněn, a viníkem bude právě onen dávný protivník. Pokud by šlo jen o prožití stejné události, bez podílu osobní karmy, může onu nehodu způsobit i někdo jiný, kdo potřebuje zpracovat svoje agrese a „zatvrdlé" pocitové struktury. Takové karmické zátěže lze zpracovat a zrušit jen v kontaktu s jiným člověkem, což by nebylo možné, kdyby dotyčný žil někde na samotě v horách. Možná ho někdo urazí nebo s ním bude špatně zacházet, protože se má naučit odpouštět. To by rovněž nebylo možné, kdyby mu někdo neublížil nebo ho nezranil. To všechno ale neznamená, že se nenajdou lidé, pro něž je trvalé či dočasné ústraní dobré. Jestliže to má duchovní vedení v plánu, zvolí si tuto životní cestu.

Vztahy mezi lidmi ulehčují poznání a sebeuvědomění. Teprve když s někým žijeme v úzkém vztahu, projeví se hluboké vnitřní procesy. Potkáváme-li se s někým jen občas, leccos nevidíme nebo to přehlédneme, protože si to s ním nechceme pokazit. V těsnějším vztahu vyplavou na povrch oblasti, které dřív nebyly patrné. Ukážou se skryté stránky a my je můžeme poznat. Na přetřes přijdou majetnické nároky, zakořeněné předsudky a přehnané požadavky.

V profesním životě se zpravidla vydáme cestou, na níž není třeba vyrovnávat starou karmu nebo se osvobozovat ze starých vazeb. Přesto můžeme prožít něco, co odhalí staré nevraživosti, které je třeba odstranit láskou, rozmluvou a pochopením.

Může to potvrdit příběh jedné ženy, jež byla konfrontována se zcela určitou, podivnou situací. Je kosmetička a velice miluje svoje povolání. Je to velmi laskavá bytost, o níž všichni soudí, že by nikomu nezkřivila vlásek na hlavě. Tuto lásku v sobě **cítí,** přesto však poznala, že má v sobě také díl „mužství", který lidi bezmezně nenávidí. Ten by ji rád přiměl, aby své klienty, když tak před ní uvolněně leží a ona jim ošetřuje obličej, do něj vší silou uhodila. Z kouta její bytosti vyskakují nejhorší nadávky a chtějí být nahlas vysloveny, aby postihly zejména ty, jichž si velmi váží a kteří jsou jí sympatičtí. Uvědomila si však, že jde o díl staré mužské inkarnace její duše, který s sebou nese proto, aby jej naučila lásce k bližnímu. Stále ještě je zděšená, když jej pocítí nebo zaslechne jeho slova, ale naučila se s ním už dobře zacházet. Časem se tento aspekt uklidnil, ale skrytá averze k lidem v ní přetrvává. V takových případech je důležité se s těmito starými vlivy neztotožnit, nýbrž s nimi pracovat, a v okamžicích, kdy se projeví, jim zprostředkovat nový program lásky.

V jednom inspirativním vztahu si oba partneři přejí společně na své cestě zrát a jsou vděční za vzájemné podněty. Muž si u své partnerky například všimne, že od té doby, co pracuje jako sekretářka v sousední bance, bývá velice „namyšlená" a úplně ve všem chce mít pravdu. Nesnáší sebemenší odpor a všechno určuje sama. Když o této její proměně promluví, partnerka se zprvu cítí uražená a dotčená. Pak je ale ochotna se poučit, pochopí, že muž má pravdu a že se stala stejně nafoukanou jako její předchůdkyně, ačkoli to vůbec neměla v úmyslu. Aniž to zpozorovala, podlehla energetickému poli svého pracovního místa. Uzná-li to a začne na sobě pracovat, může jí to přinést důležité poznání, a sice, že onen zárodek „nafoukanosti" nesla v sobě. Tím jej může změnit a posílit se na své další cestě.

Kdyby ji její partner na tuto okolnost neupozornil, mohlo by to její osobnosti způsobit škody a ohrozit jejich vztah. Mnozí lidé mají strach z reakcí svého partnera, jestliže mu mají sdělit, co cítí, a zapomínají, že ve skutečnosti je to dokonce jejich úkol. Obávají se návalu emocí, který začátek takového rozhovoru obvykle provází, a raději všechno „drží pod pokličkou". To však nikomu k pokroku neposlouží a ve vnitřním

životě to může vyvolat silné energetické bloky. Často se za tím skrývají rysy slabosti a poníženosti. Pokud někdo své niterné názory neuskutečňuje, nemůže se vyvíjet.

Dříve než partnerovi nebo jinému blízkému člověku řekneme, co si myslíme, měli bychom přezkoumat, zda nejde o naše vlastní charakterové rysy, které se v okamžiku hněvu či jistého odporu snažíme shodit na svůj protějšek. Jestliže se cítíme nepochopeni nebo dotyčný neplní naše požadavky, nahromadí se v nás hněv, který si při sebemenším pochybení druhého hledá ventil. Chceme-li s partnerem probrat nějaký problém pod tlakem této zlostné energie, neprojeví se jeho příčiny, ale pouze ona zlost. Následuje neuvědomělá protireakce a partner nepřijme naše slova jako oprávněnou kritiku, ale jenom jako výlev emocí. Musíme být upřímní a nejprve najít důvod, který nahromadění zlosti způsobil, a teprve potom diskutovat o podstatě problému.

Jde-li o téma, které může partnerovi na jeho cestě opravdu pomoci, kritizovaný to nakonec v nitru uzná, i když to u něj zpočátku vyvolalo obrannou emocionální reakci. Někdy, přestože jsme na duchovní cestě a pracujeme na sobě, kritiku těžko přijímáme. Cítíme-li však, že to ten druhý s námi myslí dobře, rychle vnitřní zábrany překonáme. Setkáváme-li se ale s odsuzováním, škodolibostí a negativními reakcemi, nemůžeme se dostatečně otevřít a budeme cenné podněty spíše odmítat. Proto je třeba, aby na sobě pracoval jak ten, kdo je kritizován, tak ten, kdo kritiku vyslovuje.

Je mnoho možností, jak si v takových chvílích počínat. Kritiku bychom nikdy neměli pronášet odsuzujícím tónem. Často stačí dobrat se podstaty věci otázkami a neříkat všechno, co by mohlo vyvolat podrážděnost. Neměli bychom také partnerovi vyčítat bolest, kterou jsme si ve vzájemném vztahu vytrpěli, ale prostě věcně a láskyplně předložit, k čemu jsme došli. Pokud na sobě lidé chtějí pracovat, zpravidla přijímají takové podněty s vděčností. Na chvíli se sice musejí smířit s pocity odmítání či hněvu, ale pak pochopí, že to slouží jejich osvobození a rozvoji.

Kdo už by nám měl sdělit, že jsme právě ztratili z očí svou cestu, když ne ti, kteří jsou nám nejbližší ? Není to pravé přátelství a partnerství, jestliže můžeme upřímně vyslovit, co cítíme a co si myslíme ? A když přijmeme, co se nám v takové situaci říká, můžeme s takovou zprávou udělat další krok na cestě duchovního vývoje.

Stýkáme-li se s přáteli, příbuznými či obchodními partnery, kterým jde o vztah bez napětí a s nimiž je vždy příjemné se potkat, sotva nám budou vytýkat nějaké závady v chování či myšlení. V bezproblémových vztazích jejich účastníci leccos přehlédnou a nevyhledávají konflikty, protože se většinou znovu uvidí až po několika hodinách. Takové vztahy nevyžadují mimořádné úsilí.

Existují také přátelství založená na pěstování společné záliby či koníčka. Bývají velmi pěkná, i když se žádných hlubin života jejich účastníků nedotýkají. Každý vztah a každý přátelský svazek má jinou notu, svou vlastní cenu a oprávnění, dokud se v něm všichni cítí dobře.

V dnešní době existují lidé, kteří se ve snaze o vlastní rozvoj a uvědomění dostali už daleko. Vyrovnali v sobě mužské a ženské kvality, důsledně na sobě pracují a mohou se více či méně svobodně rozhodovat, zda s někým chtějí společně žít nebo ne. Jsou naprosto zralí k uzavírání vztahů a mohou za ně přebírat odpovědnost, potřebují však hodně prostoru pro vnitřní práci na sobě a pro vlastní rozvoj. Pokud to oběma partnerům vyhovuje, nemusí být nutnou součástí vztahu společný život.

Jakýkoli způsob života a veškeré typy vztahů jsou správné, jestliže s nimi oba partneři souhlasí. Trpí-li však jeden z nich tím, že druhý touží po svobodě, může to vyvolat značnou bolest. I za takových okolností se většinou scházejí správní partneři, bud proto, aby se od sebe navzájem učili, že odpouštění a láska jsou nejdůležitější faktory, nebo aby poznali, že někdo z nich v sobě nese složku osobnosti, která na základě staré zkušenosti netouží po společném životě a vyjadřuje to potřebou svobody. Jsou-li oba niterně svobodní, žádný z nich nebude trpět a mohou si zvolit takovou formu soužití, jaká jim skutečně vyhovuje.

Je důležité pochopit, že partneři téměř vždy vzájemně zrcadlí své nitro, neboť to, co jim vadí na druhém, zpravidla nesou sami v sobě. Často to potlačují, jelikož nechtějí připustit určitý rys svého charakteru nebo staré karmické břemeno. Jisté je jen to, že všechno, co je na druhém dráždí, pramení vždy v nich samých.

Žádný vztah nemůžeme považovat za klidný přístav. Každý je vždy spojen s prací, s prací na sobě i s partnerem. Může přinést velké naplnění a štěstí, vždy však musí být v popředí práce na sobě samém. Je také dobré si uvědomit, že energetické procesy, které jeden právě prožívá, jistým způsobem postihují oba, čemuž nelze uniknout, dokud se nesrovnají „vlny", které se v auře nakupily. Proto se vždy jedná o určité zpracování energie.

Jestliže dva lidé v noci společně spávají v okruhu svých aur, jejich energie se s oblibou mísí a může se stát, že ten, kdo má druhého energeticky podporovat, je „díky" tomu právě tak oslabený jako on. Někteří partneři proto dávají přednost odděleným postelím, aby alespoň jeden z nich mohl rozdávat pozitivní energii. Obvykle to bývá ten, kdo je v noci „stabilnější". Rozhodování o tom, kde budeme spát, by měly určovat niterné pocity.

Při všem, co bývá ve vztahu věcí obou partnerů, zapomínají mnozí sledovat i svoje soukromé potřeby. Chtějí dělat všechno společně a přestávají naslouchat vlastnímu nitru a vnímat vlastní inspiraci. Je ovšem třeba vyhradit si nějaký čas jen pro sebe. Řada lidí tuto potřebu silně pociťuje, ale neprojeví ji ze strachu, že by toho druhého ranili. V láskyplném vztahu však mají mít obě strany pro sebe tolik času, kolik potřebují. Mají-li dost prostoru pro vlastní hledání pravdy, může to jejich partnerství a láskyplnému soužití přinést velký užitek. Možná by měli změnit pracovní tempo, či rovnou místo, nebo přebudovat denní režim, ale takovou informaci z niterné roviny mohou přijmout, jedině když se dokážou zklidnit a naslouchat sami sobě.

Pokud se zabýváme jen svým protějškem, nemají duchovní pomocníci možnost předávat nám inspiraci prostřednictvím naší intuice. Ztrácíme se svým nitrem kontakt, který je možné navázat jedině v klidu. Zvláště dnes je to důležité. Dříve nebyly seberealizace a duchovní cesta tak rychle možné, a proto je dnes mimořádně důležité vymanit se ze starých vzorců chování a zbavit se zděděných modelů nutného soužití. Energie mají tendenci se promíchávat, což není pro nikoho výhodné. Můžeme to dobře sledovat ve fyzické rovině, kdy se partneři po dlouholetém společném soužití začínají navzájem i podobat. Když potom nastane čas odložit pozemské tělo, bývají spolu tak těsně propleteni, že se od sebe nemohou odloučit. Dokonalé oddělení pak znamená časovou ztrátu a utrpení, jemuž se dalo zabránit.

Mnoho lidí vůbec neví, jak je krásné, jdou-li sami lesem, naslouchají svému vnitřnímu hlasu, pídí se po svých pocitech nebo si prostě ujasňují spoustu věcí. Slůvko „jas" velmi pěkně vyjadřuje, co se děje - aura se začíná **projasňovat** a energie proudí

jasněji. Energie se vyrovnávají, bloky se ve spojení s duchovním vedením uvolňují a posiluje se intuice.

Dalším důležitým hlediskem při projasňování aury je moře myšlenek, které se mohly během života nahromadit. Většinou smíchány s prastarými myšlenkovými

vzory z předchozích inkarnací tlačí se nám stále znovu do vědomí a chtějí realizovat svůj program. Jedině jdeme-li „do sebe", můžeme tyto vzory zaznamenat a změnit. Neměli bychom tuto planetu opouštět, a přitom se dál držet vzorů, s nimiž jsme sem přišli, navíc s „plným rancem" nově přibalených programů a balíčků myšlenek. Bezcitné a nevykoupené bytosti pozemského světa zkoušejí všechno možné, jen aby duše zůstaly spoutané a nemohly uniknout kolotoči znovuzrození. Přitom má každý člověk klíčový nástroj, důležitou schopnost, jak se osvobodit: **vlastní vědomí.** Podporován svým duchovním vedením a lidmi, s nimiž ho pojí pevný vztah a kteří ho mohou na staré vazby upozornit, může - je-li na to připraven - silou lásky všechny tyto staré vlivy odstranit. Pak už ho nemohou utlačovat svévolná myšlenková pole, ale bude skrze něj promlouvat nezkalená Boží vůle. V jeho auře pak už nebudou kroužit zatuhlé myšlenkové formy, nýbrž jí bude protékat čistá a jasná energie. Každým krokem po duchovní cestě se blíží k svému cíli. Každá myšlenka pramenící ze starých vzorů mu ubírá energii. Živí mentální pole a blokuje tok energie. Rozum je důležitým činitelem; přílišné zdůrazňování racionálního myšlení ale blokuje a vytěsňuje energii z jemnějších rovin a brání rozvoji „kvalit srdce". Životní prasíla se tak nemůže volně rozlévat.

Existují dvojice, které se naučí naslouchat vlastnímu nitru třeba při společné meditaci. Mohou vedle sebe tiše sedět v jednom pokoji a každý se zabývat něčím jiným, aniž bude jeden či druhý mít pocit, že je zanedbávaný. Každý z nás se může rozhodnout, jakou cestu do svého nitra zvolí. Taková cesta, dále pak spojení s niternou láskou, přiblížení se Boží síle a vesmírné lásce, to jsou mimořádně cenné aspekty lidského soužití. Podporují nás a všemi energiemi, které proudí do aury, posilují členy naší rodiny nebo partnera. Čím blíže jsme určující Boží energii a čím víc jí vibrujeme, tím jasnější je naše vyzařování a tím víc dobra můžeme přijímat i rozdávat. Práci na sobě a pochopení toho, co se odehrává v našem nitru, můžeme zakusit právě jen v nitru. Jistě mohou zapůsobit i některé podněty zvenčí, ale k rozhodujícímu pochopení dochází pouze uvnitř. Děje se tak naslouchání, vciťováním a sebepoznáním. Vyžaduje to ovšem jistý čas, ticho a klid. Proč by jinak protikladné síly nelásky tak usilovně lpěly na zachování všeobecného neklidu, pokud by tím nechtěly zabránit příklonu k lásce a poznání ? Čím víc propadáme neklidu, tím méně můžeme naslouchat vlastním niterným rovinám.

Další velkou potíží ohrožující naše vztahy je fakt, že vinou hektického denního boje o přežití, opomíjíme a ztrácíme jejich hloubku. Způsobují to pracovní problémy, povinnosti a požadavky našeho okolí, a navíc ještě to, že si neumíme užít společnosti toho druhého, dopřát si společný odpočinek.

V počátcích známosti využíváme každou společnou chvilku. Cítíme se opravdu propojeni, protože během společně tráveného Času se nestaráme o věci všedního života, ale o sebe. Společné chvíle navíc bývají časově omezené, a tak chceme využít doslova každou minutu. Dotýkáme se jeden druhého, objímáme se, a tím odbouráváme tělesný stres.

Přidá-li se pak k naší životní cestě rodina, přátelé a společenské povinnosti, čas intimních společných hodin se zkrátí a jeden druhému se věnujeme sice už méně, ale

pořád ještě v dostatečné míře. Bydlíme-li v jednom bytě, chodíme denně do práce, uklízíme, obstaráváme nákupy a vyřizujeme jiné povinnosti, začne společný život během měsíců a let vypadat docela jinak. Pomine prostě čas, kdy jsme skutečně žili **spolu.** Ted už to jenom tak vypadá, protože ve skutečnosti žijeme **vedle** sebe.

Narodí-li se dětí, ztenčí se společně trávený čas na pár hodin a naše rozhovory na výčet denních povinností. Pro hluboký vztah k partnerovi zbude jen málo místa. To většinou vyvolá silné disharmonie, protože začnou chybět intenzivní pocity ze společně prožitých chvil. Můžete namítnout, že důležitější je věnovat se dětem, ale i těm se vede dobře jen tehdy, vede-li se dobře rodičům. Jistě se najdou prarodiče nebo sourozenci, kteří na nějaký ten den nebo víkend zaskočí, aby rodiče mohli zase upevnit svůj vztah.

Je to zvláštní vibrace, chvění, které slábne, jestliže je nepěstujeme. Je to energie vzájemné lásky, společného směřování a citového i rozumového poznávání partnera. Pokud tento proces neprobíhá, energeticky se od sebe odpojujeme a často dojde k nesmírnému odcizení. Přestaneme si rozumět a naše soudržnost dostane trhliny. Vědomí, že partner se nám věnuje a je k nám pozorný, přináší pokoj a pocit spojenectví. Něco po něho znamenáme. Tento pocit je třeba udržovat a oživovat, jinak náš vztah určují jenom vnější okolnosti.

Život a denní režim, ať už s dětmi nebo bez nich, nám snadno omezí přístup k prameni hlubokých citů, které jsou podmínkou šťastného soužití. Proto je třeba udělat si tu a tam čas a připravit večer, kdy romantika při chutném jídle a světle svíček oživí city lásky. Měla by to být chvíle, kdy je možné zapomenout na nejbližší povinnosti. Pokud totiž vzájemná láska nedostává nezbytný prostor, do vztahu se velmi rychle vloudí energetické „zatuchlosti" a bloky. Je to jako u rostlin, které se musejí stále zalévat, aby nezašly. V naší hektické době je nutné neztrácet hloubku prožitků a nechat pracovat niterné počitky.

Někdy se sejdou dva lidé, kteří navzdory veškeré lásce mají velmi rozdílné zaměření. Jeden bezpodmínečně potřebuje vedle své pracovní činnosti sportovní relaxaci, druhý raději odstraňuje stres v domácím bazénu a poslechem hezké hudby. Jeden miluje klasiku, druhý má raději pop, především při sportu, neboť svůj stres odbourává pohybem. Jiný zase hledá inspiraci jinde než v dynamickém trávení volného času.

Přitom vychází najevo důležitý aspekt každého vztahu. Nemůžeme vycházet z toho, že dva lidé jsou ve všech svých představách a potřebách naprosto stejní. Rozdílní partneři by si měli tento fakt uvědomit a podle toho se zařídit. Pokud tvrdošíjně netrvají na tom, že musejí dělat všechno společně, ponechají si vzájemně nutný a důležitý vlastní prostor. Potřebný časový režim se dá upravit tak, aby vyhovoval oběma stranám. Jestliže ustupuje vždy jen jeden, možná to nějakou chvíli vydrží, ale pak se potlačené potřeby projeví. Bývá to provázeno značnou rozmrzelostí a k tomu, aby opět zavládla harmonie, je potom nutné veliké úsilí.

Je velmi důležité projevit své potřeby otevřeně a upřímně, aby zůstalo zachováno harmonické klima pro oboustranný růst. Často si říkáme, že se věci nějak vyřeší samy od sebe, jenže ty se k tomu obvykle nemají. Často si také myslíme, že bude lepší mlčet, ale pak se potíže hromadí v astrální auře, v emocionálním poli, a vibrují tak, že časem doslova explodují. Snaha zachovat klid a mír zkrátka účinkovala jen chvíli, a pak se ukázalo, že šlo o mír jenom zdánlivý. V podloží to vřelo a tento vulkán celou dobu naplňoval auru emocemi a znečišťoval jí proudy nevyjasněných citů. Snažit se něco zamlčet nebo odsunout je bezvýsledné. Každá potlačená situace ráda poslouží

energetickým strukturám a negativní bytostem, které se kolem nás pohybují, jako vstupní brána do našeho nitra. Těm se pak podaří odhodit svá břemena nebo se živit z konfliktů, které vyvolaly. Každá nevyslovená skutečnost, každá odsunutá situace, kterou by bylo třeba vyjasnit, nám odebírá sílu. Nezpracované energie dále působí v nevědomí. Spotřebovávají velké množství životní síly a v auře se projevují jako silné zhuštění. Mnozí lidé tyto nezpracované přítěže těžko snášejí a ty je pak zaplétají do svých vláken jako do zámotku emocí. Pro svou výživu potřebují mnoho cenné životní energie a kromě toho blokují proudy fyzického zdraví. Je třeba si ujasnit, co nás tísní, neboť toto problémové pole průtok energie aurou skutečně omezuje a blokuje.

Jsme-li připraveni staré zátěže sami poznat a zpracovat, duchovní vedení podnikne nezbytné kroky - a zpracovávání může začít. Můžeme se sice ptát, proč nás potkala právě tahle situace, pokud však to, co nám není po chuti, přijmeme a pracujeme s tím, jsme vždy na správné cestě a můžeme se vymanit ze starých struktur. Je to veliká milost, dají-li se odstranit staré nánosy, neboť potom jsme opět schopni žít plně přítomností, tady a teď. A když nám úhel pohledu už nezkreslují staré karmické zátěže, zlepší se i naše vnímavost.

Někdo má možná přání, která mu jeho partner nemůže splnit. Třeba je poněkud těžkopádný a nedokáže se s věcmi vyrovnávat tak rychle, jak by se druhému líbilo. Někdo zase holduje vodním sportům, což jeho partner nesdílí, protože má z vody strach. Musíme se prostě zbavit představy, že v partnerství všechno musí fungovat hladce. Něco takového prostě neexistuje. Člověk přichází na svět proto, aby se učil, a nemusí být právě v zájmu duše či duchovního světa vyhovět všem jeho přáním. Jde o duchovní růst, o poznání a o měnící se vědomí na Zemi. Je důležité mít to na paměti a těžit z těch partnerových stránek, které nepůsobí problémy; ostatních aspektů, které nemají či nemohou být změněny, si zatím nevšímat a společně pracovat na něm i na sobě.

Pro vodní radovánky či návštěvu opery lze získat přítelkyni nebo známého. Jestliže se přestaneme neustále snažit partnera upravovat podle svých představ, zavládne mír. Je v pořádku takový, jaký je. Ukazuje nám, na čem bychom ještě měli pracovat, a zrcadlí právě ty vlastnosti, které jsme si sami u sebe dosud neuvědomili. Chceme-li po někom, aby prožíval něco, co mu není vlastní, velice jej to tísní. Cítí se nepochopený, což je do značné míry pravda. To může vést k bolestným situacím. To, že někoho nebereme se všemi jeho klady i chybami, nám dává znát, že potřebujeme lekci z lásky k bližnímu a z tolerance. To se týká téměř všech lidí, a je proto užitečné o tom přemýšlet, meditovat nebo hovořit s důvěrnými přáteli.

Naším stálým úkolem zůstává poznat, co nám partner signalizuje, a naopak, jak mu dát najevo, v čem by na sobě měl pracovat on sám. Jestliže muž například vždycky odkopne boty do kouta a nechce doma s ničím pomáhat, nebo žena o sebe stále méně dbá, chodí rozcuchaná a nikdy neuvaří nic dobrého, jsou to jistě věci, které oba mohou a mají změnit. Jestliže na sobě oba partneři pracují a to, o čem spolu hovoří, přijmou a změní, může v jejich vztahu dojít k velkému duchovnímu pokroku, přičemž je třeba zrevidovat staré vzory chování i svůj dosavadní náhled na ně.

V láskyplném vztahu se karmické transformace, které právě jeden z partnerů prožívá, obvykle daří zvládat společně. Pomoc může přijít i od přátel, rodičů, dětí či příbuzných. To vám ukáže sám život. Takoví lidé pak mohou podnítit poznávací procesy a pomoci zrušit vžité představy a vlivy.

Duchovním pokrokem a laskavou lidskou důvěrností může vzniknout silové pole, které svým vyzařováním a obsahovou náplní vyvolává mocné vlny a energeticky působí na kolektivní pole a na veškerý život na Zemi. Přispíváme tak nejen k vlastnímu osvícení, ale i k ozdravení a transformaci kolektivních polí na naší planetě.

(4)

VZTAHY A ENERGETICKÁ POLE

V životě jsme stále konfrontováni s energetickými poli, která se nám snaží vnutit svoje záměry. Často se divíme - a žasnou i jiní lidé -, jak jsme mohli to či ono udělat, ale ve většině případů za tím vězí proudy energie, které nás silně ovlivňují a snaží se prosadit svůj obsah. Možná jsme v dřívějším životě byli s těmito poli ve styku, sami jsme je vytvořili nebo se na jejích vytváření podíleli, a nyní můžeme díky novému kontaktu jejich vliv změnit nebo zrušit. Tím můžeme samozřejmě změnit i svoje vazby s těmito poli.

Právě tak se stává, že přijdeme do styku s mocnými pozemskými poli, abychom sami dospěli k poznání či osvobození, nebo přispěli k likvidaci kolektivní rodinné či národní karmy.

Následující příklad takovou situaci popisuje.

Jistá žena s velkým zármutkem vyprávěla, že si se svým mužem už řadu let nerozumí. Jen se hádali, a kdykoli ona chtěla něco říci, manžel nechápal, co má na mysli, a navíc nejevil sebemenší zájem ji vyslechnout, natož aby se tím zabýval. Žena sama byla také plná hořkosti a výčitek, takže spolu vůbec nemohli normálně mluvit. Při každém rozhovoru nebo kdykoli se doma potkali, se v ní okamžitě zvedl příval zlostné energie, kterou v ní manžel vyvolával. Považovala ho za arogantního, necitlivého a neschopného jí naslouchat. Uměl jen jedno: přít se. Před návštěvami ji pomlouval, a dokonce se domnívala, že má nějakou přítelkyni.

Při delším pohovoru s touto paní se ukázalo, že ona se svým mužem zachází stejně. Jakmile měli nějaké hosty, využila toho, že jí přátelsky naslouchali, a vysypala všechno o svém muži, včetně toho, co by jemu neřekla. Prý ji vůbec nevnímá, dělá to či ono, co jí ubližuje, nestará se ani o ni, ani o jejich společný život. V takových chvílích se prostě neudržela a nebyla schopna přestat žalovat. Tímto počínáním ze sebe dostala proud negativní energie, což jí přineslo krátkodobé uspokojení a současně ji to motivovalo k tomu, aby si dál vedla stejně. Využíváme-li své přátele a známé k tomu, abychom si na svého partnera stěžovali a zbavili se frustrace, je to velmi zlé počínání. Pro návštěvu je to trapné, protože je nucena zaujmout nějaké stanovisko. Nechce-li být vůči hostiteli nezdvořilá, musí takovou nepříjemnou chvíli přetrpět. Napadený se tím dostává do situace, kdy na vznesená obvinění nemůže reagovat příliš agresivně, aby před hosty nepůsobil jako zlostná a násilnická osoba. Do jeho energetického pole je vražen velký klín nevole a hněvu, jehož se jistě bude chtít zbavit, a také to nepochybně udělá. Krátkodobou satisfakcí, kterou představuje pomsta, se do ženina energetického pole vlije ještě víc negativní energie, ale problém se tím v žádném případě neřeší, neboť v tu chvíli jde muži jenom o obranu, nikoli o vlastní příčinu konfliktu. Bude se ospravedlňovat, snažit se znovu získat vážnost a čekat na chvíli, kdy by se nahromaděného vzteku zase zbavil. To nevede ke zpracování problému, ale jen

ke zostření války. Oba účastníci spolu bojují, ubližují si a čím dál tím víc ztrácejí vzájemný respekt.

V tomto případě se ukázalo, že oba partneři pocházejí z rodin, které spolu po staletí bojovaly. Prošli několika inkarnacemi v rámci těchto rodů, jimž vždycky šlo jen o hromadění majetku a světské moci. Oba partneři k válečnému stavu přispívali, každý na své straně. Projevilo se staré prokletí, neboť někteří členové těchto rodin necouvli ani před násilím a vraždou. Odporný obraz doplňovaly magické praktiky, závist a konkurenční boj. V myslích obou partnerů se ale časem objevila duchovní reakce na takový život a pojali upřímné přání se starou válkou mezi jejich rody skoncovat. Tentokrát se rozhodli pro manželský vztah, aby eliminovali nepřátelské energie a osvobodili se. Byl to těžký úkol, protože karmická pole byla plná nenávistných a konfliktních energií a snažila se přežít za každou cenu. Protože u nynějších partnerů zůstával konfliktní potenciál do jisté míry zachován, podařilo se rodovým polím proniknout do nich tak hluboko, že je mohli prožívat a živit. Proto pociťovali tak neuvěřitelnou touhu přít se, ačkoli jen zčásti pramenila z nich samých. Větší část přicházela z rodových energetických polí a sytila jejich aury, což je naprosto přemáhalo. Žena vyprávěla, že bylo k nevydržení, pokud ihned nemohla ostrými slovy odrazit energii, která přicházela od jejího muže a zasahovala ji jako energetický meč.

Poznání, že se jedná o staré karmické propojení, osvětlilo jejich počínání a důvod, proč se vlastně v tomto životě sešli. Poté, co spolu opět klidně pohovořili, ovanul je první závan pospolitosti. Žena se nesmírně soustředila na to, aby se vyvarovala jakýchkoli obvinění a osobních útoků a aby o jejich problému mluvila věcně. Muž potom mohl následovat jejího příkladu, nemusel se stále hájit a objasňovat svá stanoviska. Shodli se na tom, že budou sledovat energetická pole, aby jimi dál nemanipulovala a oni se nestali jejich otroky. Chtěli se pokusit pracovat na sobě s láskou a vymanit se ze starého pole. Spory sice ještě nějakou dobu přetrvávaly, ale měly už jinou kvalitu. Časem si ti dva dokázali uprostřed hádky uvědomit pozadí toho všeho a potlačit emoce, které v nich bouřily.

Zde se jednalo o silná pole, která se dala proměnit jak společným úsilím obou partnerů, tak individuální prací na sobě. Modlitba a vědomé dýchání jsou důležitými nástroji ke zrušení starých karmických struktur. Síla lásky a prosba o změnu starých energetických polí mají osvobozující účinek. Upřímná touha po osvobození posiluje síly svobody. Musíme si přitom samozřejmě poradit s vlastními emocemi, jako jsou touha po pomstě a odplatě, které se v takových momentech derou na povrch. Při nádechu můžeme nechat do celého těla proudit sílu lásky a proměny, a při výdechu se s prosbou, aby nám bylo vyhověno, zbavujeme všeho negativního a temného.

V okamžicích, kdy se v nás vynoří například pomstychtivost, jsme spojeni s energetickým potenciálem tohoto pole a můžeme na ně přímo působit. To je též důvodem, proč se znovu a znovu ocitáme v podobné situaci. Můžeme komunikovat s oblastmi vlastního nitra nebo s odpovídajícím energetickým polem. Můžeme mu dát najevo, že se už nikdy nemíníme ubírat cestou pomsty a odplaty. Zákony karmy jsou tak jednoznačné a spravedlivé, že všechno musí být bezezbytku odčiněno.

Není naším úkolem, abychom sami někoho trestali či odpláceli jiným lidem pohrdáním a nenávistí.

Jiný příklad ukazuje, jak rychle se mohou dostat do konfliktu vlivy národních energetických polí a vést k nedorozuměním a rozchodům.

Jedna mladá žena se zamilovala do muže italského původu. Narodil se sice v Německu, ale jeho rodiče přišli z Itálie. Oba si náramně rozuměli, mladík měl podobné představy o budoucnosti a o životě jako jeho dívka, a tak se zdálo, že všechno je v nejlepším pořádku. Rodiče s jejich vztahem souhlasili. Mladí lidé se vzali, bydleli spolu a nějaký čas Žili docela šťastně.

Časem se však začaly projevovat rozdíly v jejich životním stylu. Ona stále častěji navštěvovala své rodiče, on chodil zase za svými. Obě rodiny si toho navzájem nemohly mnoho poskytnout, protože měly naprosto odlišné zájmy i témata rozhovorů.

Zpočátku do sebe byli tak zamilovaní, že ve shonu všedního dne nepřikládali takovým věcem velkou důležitost a toužili být především spolu - ale postupem času se to změnilo. Stále častěji docházelo ke konfliktům, neboť žena se snažila přetáhnout muže na svou stranu, avšak ten raději vyhledával společnost krajanů. Někdy si sice vyhověli, ale pak se do jejich vztahu vloudily bolest a hněv.

Když pak onemocněl mužův dědeček, nastala velká krize. Žil v jižní Itálii a byl tam i hospitalizován, ale péči a ošetřování musela z větší části převzít jeho rodina, jak je v Itálii zvykem. Jde sice „jen" o láskyplný dozor, ale ten vyžaduje značné nasazení a účastenství. V italské rodině to vzbudilo značný rozruch a mladý manžel byl požádán, aby se za dědečkem rozjel a nějaký čas zůstal v Itálii. Zatím se členové jeho rodiny v Německu scházeli a několikrát denně si telefonovali.

Žena se cítila odstrčená a nemínila svému manželovi tolerovat, že tak ochotně převzal rodinnou odpovědnost. Připadala si utlačovaná a měla dojem, že musí s rodinou svého muže bojovat. Energicky na něho naléhala, aby zůstal u ní. Ten však nechtěl nechat své příbuzné v úzkých.

Žena v podstatě toužila po manželově pozornosti a nabyla dojmu, že ona pro něho neznamená nic, kdežto jeho rodina všechno.

Muže neustálý manželčin nátlak rozčiloval, takže se proti ní obrnil ještě víc a věnoval se své původní rodině.

Každý z nich odsuzoval typicky etnické modely výchovy toho druhého a vyprovokoval tak projevy etnických kolektivních polí, **duchů regionu.** Výsledkem byly střety energií. Cítí-li se energetická pole existenčně ohrožena, brání se a dojde ke konfliktu. V takovém případě je důležité se s nimi usmířit, omluvit se za pocity a myšlenky a ze svého regionálního pole se vymanit. Tato etnicky typická energetická pole jsou utvářena životními představami jejich obyvatel. Čím intenzivnější je jejich působení, tím silnější je snaha udržet v nich všechny členy. Kdo se s takovým polem přespříliš identifikuje, bývá rychle konfrontován s prastarými vzory chování, které by jako individualita plnil jen nerad.

Všechno je v pohybu, vše se má změnit, a proto je zbytečné budovat nějaké svévolné struktury. Není také dobré svazovat se s dávno vytvořenými pozemskými poli. Dá se s nimi žít, harmonicky existovat v jejich vibračním dosahu, nechat se jimi inspirovat; důležitým duchovním cílem je však být svobodný v lásce a posudcích, aby mohla nerušené proudit životní energie. Některým lidem se zdá, že jsou velmi slabí, pociťují nedostatek Boží síly, a proto vyhledávají ochranu existujících polí. Chtějí z nich čerpat sílu, spojit se s nimi a nechat se jimi nést. Pozemská pole však musí někdo udržovat a živit, aby mohla existovat, a tak si berou sílu právě z těchto lidí. Představovalo by velký duchovní pokrok, kdybychom dokázali stará pole rušit a jejich energii i sami

sebe svěřili pod vedení vyšší moci. Pak by energie proudila z nikdy nevysychajícího pramene Boží síly a bezpečně by nás nesla.

Na tomto příkladu si můžeme uvědomit, že lidstvo se stále vyvíjí. Všechno je na pochodu a všechno se učí důkladněji se spojovat s proudem Boží síly. S každou novou inkarnací se rozvíjí naše vědomí. S každou novou inkarnací se také zvyšuje schopnost vnímání, takže už se nemusíme orientovat podle stavu vědomí předchozích životů. Z téhož důvodu se nemusíme držet ani starých pozemských představ a pěstovat stará pole. Ta procházejí proměnou sama, aby mohla zaniknout, až je jako svou oporu a ochranu už nebudeme potřebovat. Jakým způsobem se projeví individuální síla, jež uvolní vyšších energie pro jednotlivce, se teprve ukáže. Stará kolektivní ochranná pole je třeba opouštět s láskou a dále pak podporovat individuální přijímání Boží síly.

Je ovšem důležité nechovat se ke starým tradicím odmítavě a pohrdavě. Obsahují mnoho duševních aspektů lidí, kteří to tehdy mysleli dobře a jen tak mohli jít svou cestou. Je tedy třeba pozorovat tyto programy s láskou, proměňovat a rušit, aby se zachované části duší mohly vrátit ke svým původcům. Budou je potřebovat pro své další osvobozování a svůj duchovní růst.

Občas slyšíme, že někdo o někom řekne: „Chová se jako starý knížepán." Myslí se tím, že se rád nechává obsluhovat a pak za to blahosklonně poděkuje. Nebo se také říká: „To je gentleman ze staré školy." A možná zazní i věta: „Dělá, jako by byl reportérská hvězda, a přitom by svedl napsat s bídou tak článek do školního časopisu." Ve všech těchto případech si pánové, o nichž bylo toto řečeno, vytvořili kontakt s poli, jež byla zbudována z odpovídajících vibrací.

Každé pracovní odvětví, každé místo, každý dům, každá rodina, každá země a dokonce i celé kontinenty mají svá vlastní vibrační pole. Jsme-li například v pekárně, kterou už po generace vedou Schultzovi, zasahuje nás hned několik polí. Rodinné pole v osobní sféře, vibrační hladina prostoru, strategie obchodního vedení, pole domu, místa, země a národa, abychom jmenovali jen ta nejdůležitější. Syn je u dobrovolných hasičů, dcera tančí sambu a rodiče milují Mozarta. Navíc má samozřejmě každý člen rodiny vlastní vibrační pole, které spoluvytváří rodinné pole v osobní sféře. Jsme tedy obklopeni množstvím energetických polí, která mohou působit potíže, pokud mezi nimi nepanuje harmonie.

Energetická pole jednotlivých profesních skupin si lze experimentálně vyzkoušet. Někdo si například oblékne bílý lékařský plášť a jde si něco koupit. Všichni soudí, že je to lékař, a posilují si z něho svoji energii. Síla, kterou lze z takového kontaktu získat, může být veliká. Mnoho lidí ji potřebuje, aby se cítili lépe nebo aby si dodali na významu. Všechny kroje, uniformy nebo oděvy náležející různým povoláním jsou založeny na udržování společného energetického pole, na integraci jednotlivých členů a uchovávání duchovního obsahu.

Společná energetická pole se vytvářejí všude tam, kde je víc lidí pohromadě. To je zákon života. Pokud se nechceme izolovat, nýbrž společně usilujeme o nějaký vyšší cíl, vytvoří se překrásné silové pole. K takovému vibračnímu poli se s radostí přidruží světelné bytosti a přiblíží nám božský svět. Účinná je přitom společná modlitba. Energetické pole takového společného, vibrování se dokáže rozestřít doširoka a přinést mnoho dobrého.

Většinou jsme však bohužel v zajetí četných pozemských polí, aniž si to uvědomujeme, protože jsme si na to zvykli a považujeme to za normální. Pokud se z nich v průběhu vývoje vymaníme, překvapí nás, jak se náhle cítíme svobodní.

Rozhlédneme-li se kolem sebe, zřetelně vidíme, s jakou horou požadavků, povinností a zákonů jsme denně konfrontováni. Doprava vyžaduje určitá pravidla, přesně vymezeno je i pracovní hřiště. Sousedé očekávají dodržování pravidel soužití, musíme se „normálně" oblékat, aby nás společnost a kolegové v práci akceptovali. Všude působí požadavky na naše energetické pole. Celý život se v podstatě odehrává na energetické bázi. Tvoří ji energie z emocí a myšlenek, které se dokážou více či méně vtěsnat do silného energetického pole. Podobě nás svazují vzory jednání a výchovy. Muži nesmějí plakat, dávat najevo city a musejí potlačovat svou vnitřní ženskost. Ženy tu podle starých představ jsou jen pro děti a pro rodinu, to a to nemají dělat, aby nebyly nápadné, mají pěkně vypadat a být platnými členy společnosti.

Čím více vyplňují osobní energetické pole požadavky a povinnosti, tím menší je volný inspirující přítok z vyšších rovin. Čím víc napětí vyžadují naše povinnosti dostát všem závazkům, tím silněji je blokována energie naší aury. S požadavky zaměstnání a rodiny se sice většinou z vlastní vůle vyrovnáme, ale za cenu vnějšího tlaku na aurální pole. Příčiny tohoto tlaku a křečí bychom měli hledat ve svém nitru. Požádáme-li s dobrými úmysly o podporu, mohou duchovní pomocníci spustit různé poznávací procesy. Touha po vnitřní svobodě otevírá brány. Můžeme se pak pohybovat volněji a šťastněji, a přesto důsledně odbourávat své staré karmické zátěže.

Plnění povinností se často pojí se zvyklostmi. Návyky však blokují inspiraci. Kráčíme-li vyšlapanými cestičkami, těžko můžeme očekávat inspiraci od vyšších sil. Někdy stačí, začneme-li prostě všechno dělat jinak. Možná se nám ozve protichůdný vnitřní hlas, který nám řekne, že to či ono bychom dělat neměli nebo že to, co jsme dělali dřív, bylo lepší. A že bychom v tom měli pokračovat. Čím je takový opoziční hlas silnější, tím důležitější je, abychom ho překonali. Teprve když je nějaký vztah nezávislý na manipulaci vnějších energetických polí, může ukázat svou pravou vnitřní krásu.

(5)

ROLE VE VZTAZÍCH

Každý člověk hraje v řadě oblastí svého života nějakou roli. Tento proces končí, teprve když dotyčnou oblast pozná a zvládne.

Nejčastějším důvodem pro převzetí určité role je potřeba zalíbit se druhému, zasloužit si jeho lásku, vyhovět jeho požadavkům a potřebám. Chceme být uznávaní a milovaní. Toto chování můžeme postřehnout už v raném dětském věku, z čehož vyplývá, že tyto vzory jsou v nás hluboko zakořeněny. Láska přicházející zvenčí je důležitým nositelem energie pro náš vývoj. Dokud nestojíme pevně na vlastních nohou, potřebujeme pro přežití lásku jiných lidí, aby nám poskytli oporu, posílili nás a připravili na naši cestu. Dětská aura je dosud slabá a láska chrání mladého člověka před negativními silami.

Dále můžeme zaujímání rolí vysvětlit přáním být svobodnější, poznat svoje vazby a podle svého uvážení se v nich vyvažovat, abychom konečně byli sami sebou a nechali do sebe volně proudit Boží sílu.

Zkoumání rolí slouží především k tomu, abychom dosáhli osobní svobody, přijímali vše, co se nám děje, s láskou a tolerancí a mohli rušit špatné vazby. To nám přinese větší svobodu, aniž bychom se zdržovali nevědomě působícími tlaky a nechali se jimi ovládat.

Četné role úzce souvisejí s iluzemi. Vezměme si například běžnou představu o „smyslu života". Společnost nám ukládá, jaký smysl má náš život mít a jak se máme chovat, abychom tomuto požadavku vyhověli. Současně se pojišťuje tím, že tento ideální model života propaguje. Do něho v tomto pořadí patří: narození, školní docházka, první polibek, svatba a výchova potomků, u mužů ještě úspěšné povolání, ve stáří pak co nejlepší důchod a zdraví. Kdo tyto předpoklady plní nejlépe, je údajně šťastný člověk.

Na první pohled je to vcelku žádoucí cíl, avšak není zdaleka jediný a vhodný pro každého. Pro mnoho lidí dnešní doby už sňatek a rodičovství nejsou pevnou součástí životních plánů. Mají jiné úkoly a měli by se nechat vést inspiracemi svého nitra, nikoli vějičkami okolního světa. Zvířeti slouží instinkt k tomu, aby přijalo duchovní impulz a bez velké účasti vědomí podle něho jednalo. My se zčásti také řídíme instinkty, které jsou až do dosažení určitého vývojového stupně velmi důležité, ale současně na nás působí i mocná energetická pole, která jsme sami vytvořili, a ta chtějí určovat naše soužití. Stále znovu se pokoušejí manipulovat těmi, kdo již přijímají inspiraci z některé z vyšších rovin. Měli bychom si uvědomit, že na povrch vědomí se protlačují pocity a touhy, jež k nám přicházejí zvenčí nebo ze starých karmických závazků, Jsme-li dost pozorní, můžeme takové vlivy poznat a transformovat.

Intenzitu nějakého vztahu či způsob spolužití dvou lidí by mělo vždy určovat vnímání vlastního nitra, a ne představy společnosti, které po staletích ustrnuly. Řídíme-li se pouze názory, jež jsou nám vnucovány zvenčí, nemůžeme sledovat užitečnější informace svého nitra. Sňatek a rodinný život mohou být součástí plánu našeho života, ale pouze z naší svobodné vůle, nikoli proto, že tak žili rodiče, prarodiče a praprarodiče. Co bylo možná správné pro ně, přestože jim tyto role mnohdy byly vnuceny, bychom dnes měli přehodnotit.

Dnešní doba je docela jiná a většina lidí již prožila řadu inkarnací, v nichž se starali o děti a o rodinu. Dnes by asi měli žít a bydlet sami, měli by duchovně růst a vymanit se ze svazujících představ soudobé společnosti. Možná dostali duchovní úkoly, které mohou splnit pouze, pokud budou žít či bydlet sami, protože jinak by se dostali do vleku starých energií, pokoušeli by se být dobrými členy rodiny, ale zadané úkoly by nemohly plnit.

Potřebné duchovní nápovědi může ten, kdo kráčí po cestě k vyšším cílům, přijímat jen z vlastního nitra a v harmonickém souladu s duchovním vedením. Takové řízení života nikoho nediskriminuje, ale slouží všem. Každý by se měl rozhodovat sám za sebe, bez cizích představ a vlivů.

Může se stát, že nám nějaký svérázný niterný ideál přináší utrpení, protože vytouženého cíle nemůžeme dosáhnout. Bývá jím vysněný muž či žena, nekonečně šťastný život po boku milovaného partnera a nechuť připustit si jinou představu. Takoví lidé by se však měli starat o důležitější duchovní poznávací procesy, neboť vysněné partnerství je odvádí od jejich pravé cesty.

Mnoho lidí v sobě dosud nese touhu bezvýhradně se někomu oddat a řídit svůj život podle partnerovy vůle. To však v dnešní době nemůže být primárním cílem. Každý člověk by měl být schopen utvářet svůj život samostatně. Sebeobětování, k němuž lidé mívají sklony, nemůže být cílem duchovní cesty. Jakmile si to uvědomí, duchovní vedení jim během krátké doby nabídne jiné partnerství, ovšem ne proto, aby se ve

svém protějšku ztratili, nýbrž aby spolu bok po boku sledovali svou vnitřní cestu. K tomu není třeba žádné velké revoluce. Stačí naslouchat vnitřním popudům, být ochotni plnit dané úkoly a nepovažovat se za příliš důležité. Mnoho lidí v sobě nese složky, jimž jde především o bezpodmínečné plnění vlastních představ. V takových případech bývají vztahy zatíženy problémy tak dlouho, dokud dotyční nepoznají, že při hledání duchovní cesty se nemohou řídit podle lidí, ale pouze a jedině podle Boha.

Velkým přeludem a tvrdošíjnou iluzí je představa, že existuje nějaký **ideální partner,** perfektní člověk, který ztělesňuje všechno, co si lze vysnít, který nám každé přání vyčte z očí a zahrne nás dary, jímž se můžeme před přáteli chlubit, být na něho pyšní a všechno podnikat jen s ním. S takovým parterem pro nás slunce nezapadá. Dělá všechno tak, jak si představujeme, a ideální je i náš sexuální život. Takové idoly jsou ovšem čirou iluzí. Každý člověk má právo žít si svůj vlastní život a uskutečňovat vlastní představy. Neměl by být redukován na nějaký zidealizovaný obraz. O nedostatečné úctě k bližnímu svědčí i to, že partnera nepřijímáme s jeho ctnostmi i nectnostmi, ale chceme ho takového, jakého jsme si na dosaženém stupni vývoje vysnili.

Nabízí se podstatná otázka: Jsme to opravdu my sami, kdo si takový obraz vytvořil, nebo nás právě v této oblasti extrémně ovlivňuje nějaký cizí vliv ? Nevnucuje nám šikovným způsobem svévolnou představu, která v konečném důsledku směřuje k nepřijetí partnera ? Není to náhodou veliký egoizmus a chybějící ochota brát život takový, jaký je, se všemi jeho úkoly a možnostmi poznání ?

Je zřejmé, že zajatci starých představ se můžeme stát i v případě, že usilujeme o duchovní pokrok. Vždy máme tendenci požadovat, aby se nám vedlo dobře a aby byly uspokojeny všechny naše potřeby. Někdy je však těžké poznat, zda jde o svévoli, o vlastní potřebu nebo o cizí manipulaci. Jen zřídka se necháváme v partnerských vztazích vést vyšší silou, mnohem častěji prosazujeme vlastní vůli, abychom získali žádoucího partnera či kýženou partnerku. Duchovní vedení má naštěstí řadu možností, jak akceptovat naše pravé usilování, a nikoli falešné představy, jež se patrně vytvořily v našem mládí.

Štěstí můžeme dojít teprve ve chvíli, kdy všemi vnitřními Částmi duše poznáme, Že nejlépe se nám vede, plníme-li své úkoly a přijímáme vztah v té podobě, v jaké se nám nabízí. Potom neutrácíme drahocennou sílu tím, že se tuto cestu snažíme měnit nebo lpíme na vysněných představách, nýbrž tady a teď sledujeme to, co nám ukládá přítomnost, a pracujeme na tom. Stavíme-li se na odpor, vynese nám to mimořádnou ztrátu energie. Temné bytosti mívají radost z toho, kdo se brání zadané úkoly přijmout, vzpírá se a plýtvá energií ve snaze vzdorovat. Odsávají z něho zášť, závist a zlobu - nenávistné energie, jimiž se udržují při životě. Takový člověk se pak nevědomky stává jejich živitelem. Je přesvědčen, že bojuje za své představy, a nepozoruje, jak se mýlí. Pokud někdo s velkou vehemencí hájí svá privilegia a se značným nasazením či přímo s hlasitým pokřikem prosazuje své představy, můžeme si být jistí, že ho k tomu nutí temné bytosti a zastaralá myšlenková pole, nikoli jeho nitro. Pravé vědění osvobozuje, oceňuje i druhého a nemusí o své uznání bojovat křikem.

Vnitřní inspirace nepotřebuje žádné ukřičené a umanuté síly. Vychází sama ze sebe a dopřává nám vědomí, že veškerý život nese a smysl mu dodává božství. Lidé, kteří se jím nechávají vést, vědí, že je to ta největší síla, a přestože je nutí kráčet oklikami, pravda se nakonec vždy prosadí.

Projevuje se tu důležitý aspekt vztahů - takzvaný **zisk.** Četné inkarnace nás chtějí přesvědčit o tom, že dobrý a vážený člověk musí být nutně silnější než ostatní. Síla se po tisíciletí manifestuje v lidských emocích a myšlenkách tím, že silný je údajně ten, kdo mívá poslední slovo a nepřiznává žádné slabosti. To však není cesta pravé spirituality. Měli bychom poznat, kdy jsme loutkou v rukách jiných lidí, a osvobodit se, abychom našli vlastní cestu. Přikázání nastavit druhou tvář naznačuje, že účinnou silou při řešení problémů je láska - nikdy boj. Ten odpovídá staré energii, my se však máme otevřít novému poselství lásky.

Jsme-li utlačováni, ztrácíme energii. Tu vysávají ti, kdo věří, že mají právo povyšovat se nad ostatní a podmaňovat si je. Odsoudit takové počínání je snadné, ale měli bychom si uvědomit, že takové rysy v sobě nese téměř každý z nás. Ty se za dlouhá tisíciletí v každém pevně zakořenily, nyní je však vhodná chvíle se jich zbavit. Nikdo by se neměl cítit uražený, upozorní-li ho někdo, že se projevují i v něm. Je v pořádku si to přiznat, pracovat na jejich odstranění a časem jej také dosáhnout. Není podstatné, jak se do takové situace dostaneme, důležité je, jak z ní unikneme.

Dojde-li k úbytku energie, útlakem nebo jinak, je touto energií napájen takzvaný vítěz, zatímco poražený její ztrátu pociťuje jako energetickou „díru", kterou by ve vhodnou chvíli rád opět vyplnil. Obojí odporuje duchovním zákonům. Naše hospodaření s energií může smysluplným způsobem zajistit jenom Bůh. Toho, kdo se na něj spoléhá, jednou provždy zásobuje silou a takový člověk už nikdy nemusí krýt její spotřebu na úkor jiných lidí. Je to učební proces známý už tisíce let. Může se ale stát, že ač je někdo prodchnut velikou láskou, přesto v sobě nese Část osobnosti, která věří, že energetickou hladinu může doplňovat jen starým způsobem. Duchovní vedení pak ve vhodnou chvíli navodí situaci, která mu umožní poznat tuto svou vnitřní část. Stane-li se nám to, neměli bychom klesat na mysli, nýbrž prostě pochopit, že jistý náš díl dosud podléhá starému vlivu. Budeme-li se tomuto problému s láskou věnovat, může nás prodchnout nesmírná milost, dokud nepoznáme, že nás životní silou provždy zásobuje Bůh.

Pozorujeme-li běžné životní situace, poznáme řadu lidí, jimž záleží hlavně na tom, aby měli vždy a za všech okolností pravdu. Většinou je rodiče energeticky nedostatečně podporovali, a oni se nyní pokoušejí tento nedostatek energie vyrovnat. Mluví jenom o sobě, ke všemu musejí něco „světoborného" podotknout a nikoho nenechají domluvit, protože okamžitě vědí o něčem, co musí dát oni sami k lepšímu. Považují za důležité jen sami sebe a na ostatních jim nezáleží. Takoví lidé nikoho nerespektují, nepochopí žádného přítele či partnera, což jejich protějšku samozřejmě neujde. Je-li ten druhý stejného ražení, mohou spolu vést nekonečné rozhovory, ze kterých ale nikdy nic nevzejde.

Představy o ideálním partnerovi platí oboustranně. Sami často předstíráme, hrajeme roli perfektního protějšku, abychom získali partnera. Jsme soucitní, tolerantní, to, co má partner rád, je pro nás také skvělé, a pokoušíme se mu v mnoha ohledech přizpůsobit. Zapíráme svoji osobnost a stylizujeme se do podoby, o níž si myslíme, že se mu líbí. Svoje potřeby zatlačíme do pozadí, abychom se zdáli být ideální partií. K této hře inklinují především ženy, neboť se jim stále připomíná, že by se měly přizpůsobit, neměly by být egoistické a probouzet mužův nesouhlas.

Takové chování potlačuje skutečnou podstatu a dotyčný je nucen hrát roli, která v průběhu pevného vztahu vyjeví všechny své klady i zápory. Zpočátku člověk dělá co může, neměl by však zapírat sám sebe a skrývat své potřeby. Touží-li duše po něčem vyšším, beztoho časem všechno vyplave na povrch. Pro upřímný vztah

je nejlepší, dáváme-li se takoví, jací jsme. Ve chvílích sebezapírání se odehraje řada situací, v nichž se nahromadí mnoho energie. Energie pocházející ze zlých pocitů a myšlenek. Tato energetická pole se v okamžiku zpracování také budou tlačit na světlo a mohou dokonce blokovat svou likvidaci. Tomu se dá čelit tím, že jasně projevíme svoje potřeby a názory, přestože víme, že jsme to my sami, kdo na sobě musí pracovat.

V dnešní době stále se zjemňujícího vnímání stejně cítíme, když něco neklape, jestliže se něco skrývá. Vibrace aury prozradí víc, než dokáže slovo. To často vede k tomu, že náš protějšek vnímá nějaký blok ve svém nitru a promítá ho do celého vztahu. Pohovoříme-li však otevřeně o svých skutečných pocitech a představách, dají se ony vnitřní bloky a nejasnosti často rychle odstranit. S vyslovenou obavou z ublížení nebo se stále se vracejícím pocitem žárlivosti si partner docela dobře poradí. Pokud se ale nevyjádříme, odsuneme vyjasnění stranou, a tím ošálíme sami sebe. Pozdějšímu řešení se však stejně nevyhneme.

Nejlepší je o svých pocitech otevřeně mluvit. Máme-li se opravdu rádi, bude upřímný rozhovor oceněn jako důkaz lásky, mlčení však jako pohrdání naší existencí. Nemusíme-li svému partnerovi nic předstírat, vede to k velkému ulehčení a svobodě. Můžeme-li si stát za tím, co říkáme a děláme, energie volně protékají. Udržování klamného světa stojí mnoho sil a brání nám v rozvoji. Šalebný svět se pak touží osamostatnit a nechce nás pustit na další cestu.

Jestliže na sobě poctivě pracujeme, nemusíme se bát odsouzení, neboť všechny aktuální slabosti lze s láskou překonat. Žijeme-li však ve stálém strachu, že budeme za takzvané chyby káráni a peskováni, může nám to postavit nesmírnou překážku na duchovní cestě. Jestliže partner není ochoten začít na sobě pracovat a odstranit své chyby, vězí dosud v zajetí nezpracovaných energií a nemůže postoupit dál. Kdo odsuzuje sám sebe či jiné, blokuje svoji cestu a duchovní vedení ho nemůže podporovat. Odsuzovat znamená sám sebe odsouvat od zdroje odvěké prasíly. Odsuzovaný je v takových chvílích ponižovaný a potlačovaný ve svém vývoji, což znamená, že odsuzující mu odebírá energii. Má-li takový člověk v sobě složky, které si energii a podporu musejí získávat takovýmto způsobem, je nejvyšší čas, aby na sobě začal pracovat.

Dalším důležitým aspektem zaujímání rolí ve vztahu je fakt, že mladí lidé nechtějí přebírat vzory chování svých rodičů. Takové počínání osvětlí příklad Renaty.

Renata a Karl-Heinz spolu už nějaký čas chodili, když se rozhodli, že se vezmou a začnou společný život. Karl-Heinz byl nejstarším synem řemeslnické rodiny a měl převzít živnost svých rodičů. Ta mu nabízela velmi dobrý základ existence a práce ho těšila. Vyučil se u strýce v blízkém velkoměstě a byl přístupný všemu novému. S dobrými nápady, které se líbily i jeho rodičům, si maloval budoucnost na růžovo.

Během učení ve velkoměstě potkal Renatu a oba se do sebe nesmírně zamilovali. Cítili se volní, žili v malém okruhu přátel a vedli svobodný život. Byli pyšní na to, že si mohou zařídit budoucnost podle svého; i Karl-Heinz si uměl představit něco jiného než nástup do rodinného podniku. Oba si chtěli tento pocit volnosti zachovat a nechtěli se dát přemoci nicotnými záležitostmi všedního dne. Byli obklopeni energií města a připadali si svobodní. Život je těšil a hodlali jej co nejlépe využít. Netoužili, tak jako jejich rodiče, žít jenom prací a rodinou, toužili také si něco dopřát, nemyslet jen na uznání společnosti, ale i na sebe. Tuto potřebu svobody si chtěli udržet za každou cenu. S těmito pěknými úmysly se nastěhovali do domu mužových rodičů. Zabrali pro

sebe horní patro, které mělo samostatný vchod a bylo pěkně zařízené. Renata pracovala v sousední obci, ale bylo jí jasné, že brzy zatouží po dětech. Život jí dosud připadal volný a svobodný, ale brzy nastaly první změny.

Soužití s rodiči se nevyvíjelo tak hladce, jak si představovali. Renata zcela pozvolna, téměř nepozorovaně, přebírala návyky své tchyně. Stávala se z ní puntičkářská hospodyně, vedla až trapně podrobné vyúčtování všech nákladů, chystala jídlo na přesně stanovenou hodinu a svého muže peskovala jako jeho matka.

Očividně se proměňovala i tchyně. Změnila účes, chodila plavat a stále méně se starala o firmu. Bylo to její svaté právo, bylo jí už šedesát osm let a mohla si užívat důchodu. Nápadné bylo jen to, že náhle zatoužila po takové osobní svobodě, jakou nikdy dřív nepoznala. Veškeré staré tlaky a vlivy rodinné energie přešly na snachu. Ačkoli se tomu velmi bránila, nebo možná právě proto, výměnu rolí přijala.

Většinou tomu bývá tak, že potřebujeme splnit právě ten úkol, jemuž se nejvíc vzpíráme nebo mu chceme uniknout. Je to taková negace negace. Všechno, co vnímáme nebo cítíme, se v tu chvíli uskuteční. Rekneme-li, že bychom to či ono nikdy nechtěli, neprodleně se to stane. Čím častěji nás podobné myšlenky či pocity potkávají, tím jsou důsledky intenzivnější.

Kdyby Karl-Heinz i Renata neměli silný vnitřní sklon k naplňování starých norem, mohli si žít přesně tak, jak chtěli - a bylo by se jim dařilo. Protože však určité složky jejich nitra dosud lpěly na zastaralých vzorech, život jim to předložil jako jejich úkol.

Když rozmrzelost stále rostla a Renatě došlo, že její muž stále jen pracuje, hrbí se před zákazníky nebo se dává dokonce zapírat, popadla ji čirá zlost. Hádka se změnila ve velmi emotivní konflikt, oba však v jeho průběhu pochopili, do jakých pozic se nechali vmanévrovat. Bylo jim jasné, že zaujali právě ty role, jimž se chtěli vyhnout, a které po léta zastávali Karl-Heinzovi rodiče.

Z tohoto příkladu je dobře patrné, jak oba mladí lidé zapadli do stávajících energetických polí a struktur vytvářených rolemi, které prožívali a naplňovali už jejich rodiče. Ti dosud neměli potřebnou sílu je překonat, obě děti však měly mnohem víc energie nutné k jejich poznání a proměně. Přesto to pro ně nebylo lehké a oba mladí manželé věnovali hodně času debatám na toto téma a pečlivému ověřování, zda opět nepodléhají zastaralým vzorům. Neodsuzovali je, nezlobili se na starší generaci, která to myslela dobře a nemohla jednat lépe, ale brali to jako určitý nátlak a pohnutku ke změně. Rodinný duch, který všechno stmeloval, se měnil, ztrácel svou tíživost a život, jaký si vysnili, se stále více stával skutečností.

Další případ je dobrým dokladem typického plnění role.

Walter žil pět let s přítelkyní, která byla velmi žárlivá. Neustále kontrolovala, kam chodí, a snažila se vypátrat, co přesně tam dělá. Došlo to tak daleko, že neměla chvíli klidu a stále se mučila svými emocemi. Jednoho dne si řekla dost, protože to už nemohla vydržet. Zvolila raději konec trápení než trápení bez konce. Nějaký čas po rozchodu se ukázalo, že se jí vede dobře a cítí se lépe.

Asi po půl roce poznal Walter jinou ženu a začal se s ní stýkat. Zpočátku šlo všechno dobře, ale potom se u ní projevily stejné rysy jako u její předchůdkyně. Stala se tak chorobně žárlivou, že ať udělal cokoli, pokaždé to skončilo drastickou scénou. Mladá žena byla pevně přesvědčena, že Walter má jinou a je nevěrný, stejně jako tomu bylo v předešlém případě.

K čemu tu došlo ? Walterova přítelkyně byla svým vlastním chováním rovněž zděšena. Nikdy předtím nežárlila, a neuměla si proto s tímto pocitem poradit. Zasahoval její nitro jako nůž a to se naplnilo nedůvěrou a hněvem. Nevěděla si s tím prostě rady.

Ukázalo se, že žárlivý part tady vlastně hrál Walter. Nevěřil, že by nějaká žena dokázala být věrná, a otvíral se přítelkyni jen zlomkem své bytosti. V jednom z předchozích životů ho žena tak neskutečným způsobem ponižovala a klamala, že ztratil důvěru v jakýkoli vztah. Jeho první přítelkyně ho nakonec opustila kvůli jinému muži, což také probudilo staré vzpomínky. Snažil se je potlačit, ale nutkavé energetické vzory se promítaly do jeho aury a zasahovaly celou bytost. To pak promítal do své přítelkyně, jež zareagovala tak, že převzala roli, která byla vlastně jeho. Pronikání jeho energie do své aury pociťovala jako bodáni nožem, jako rány, jimž nelze uniknout.

Už víckrát se ukázalo, že kdykoli je někdo výjimečně žárlivý a přesvědčený, že ho ten druhý podvádí, partner tuto projekci neuvědoměle převezme a **zažívá** vnitřní nátlak. Tím se potvrzuje vliv nátlakových polí a jejich manipulování oblastmi lidského nitra. Mnozí lidé tím trpí a nevědí, jak to řešit. Zde pomůže jen opravdová tolerance, odpouštění pronikající všemi rovinami. Musíme se zbavit představy, že nám se nic takového nemůže přihodit, že nás nemůže potkat úděl klamaného a podváděného člověka. Musíme to vždy přijmout jako úkol, z nějž se můžeme poučit, abychom všechny situace posuzovali s láskou a měli snahu je zvládnout. Jen tak můžeme dospět ke zrušení zastaralých vzorů chování.

Kdo je připraven přijímat Boží vůli, pochopí, že právě **tato** situace, právě **tato** bolest představuje cestu k dokonalosti. Bolest je tím, co vyvolává odpor, nikoli přijetí. Napětí vzniká z touhy vypadat dobře a vyhnout se jakékoli újmě, nikoli z pokorného odevzdání se do vůle Boží.

Naše pocity stále znovu dokazují, že nechceme být klamáni. Partner nesmí hrát falešnou hru a podvádět nás. Abychom si to potvrdili, nebo tomu druhému prokázali vinu, snažíme se ho všemi možnými způsoby kontrolovat. I touha přesně vědět, co partner právě dělá a jak se chová, vede k přehnané nedůvěře a kontrole. To můžeme vidět poměrně často.

Nic podobného bychom ale samozřejmě dělat neměli, na což ale bohužel většinou zapomínáme. Toužíme po věrnosti a poctivosti, ovládá nás však nutkání partnera kontrolovat a předkládat svoje požadavky. Jde-li o zbytky karmické zátěže, život už sám navodí situaci vedoucí k osvobození.

Jedna žena poznala po rozvodu muže, kterého si od prvního okamžiku přála získat. Velice se jí líbil, měl uznávané postavení a to jí nabízelo novou oporu a stabilitu. On však nebyl ochoten jí tohle všechno poskytnout. Byl také krátce rozvedený a musel své bývalé manželce platit hodně peněz. Jeho měsíční výdaje byly značné, neboť jeho bývalá žena neměla zaměstnání a jejich dcera byla malá. Představa, že by musel zaopatřit další ženu, v něm vyvolávala paniku, které čelil jen stěží. Proto se bránil každému novému setkání a prohlubování jejich vztahu. Zajišťoval si svobodu všelijakými výmluvami, jen aby unikl pevnému svazku.

O ten však oné ženě, jež byla zajatcem svých představ a požadavků, právě šlo. Chtěla získat stálého partnera, aby měla ve společnosti plnoprávné postavení. Věřila, že k tomu nutně potřebuje muže. Neustále mu předkládala své důvody, ale dosahovala tím pravého opaku. Vždycky couvl.

Jednoho večera, kdy měl u sebe na víkend dceru, nezvedal telefon, ačkoli dobře věděl, že mu volá ona. Zkoušela to stále znovu, ale marně. Věděla, že je doma s dcerou, a zavalila ji vlna pocitů frustrace a odmrštění. Přepadlo ji nutkání rozjet se do jeho bytu a zkontrolovat, co právě dělá. Nemohla snést vědomí, že s ní odmítá mluvit, a chtěla bezpodmínečně vědět, co se děje.

Zaparkovala auto v boční ulici a připlížila se k domu, kde bydlel. Z kopečku vedle domu hleděla do osvětlených pokojů a snažila se zaslechnout, co si onen muž s dcerou povídá, protože měli otevřené okno. Zjistila alespoň to, že její vytoužený je doma a nemá tam žádnou ženu. Když se vrátila do svého bytu, zastyděla se za své počínání a její citový chaos ještě vzrostl. Proč se jen chovala jako nějaká... ? Ani nevěděla, jak samu sebe nazvat. Věděla jen, že se chovala nemístně a trapně.

Teprve po roce, když už byl jejich vztah několik měsíců v troskách, pomalu poznávala, co se v ní asi odehrávalo. Chtěla za každou cenu muže živitele. Takového, kterého by mohla ukazovat přátelům a rodině, a proto také dělala všechno pro to, aby ho dostala. Uvědomila si i své sklony druhého kontrolovat a ovládat a snažila se pak zbavit se touhy nějakého muže vlastnit. Niterné požadavky a pohnutky, které nemohla přenést na něho, ulpěly na ní, a proto musela tuto bolestnou tíží odstranit. Jinak nebylo možné se osvobodit. Jiní lidé, ani partner, nemohou za nás takovou práci udělat. Tyto struktury se dají změnit jenom vlastní vnitřní silou, neboť energii spotřebovanou na emoční a myšlenkové projekce můžeme nahradit jen my sami.

Takové vnitřní direktivy se nedají zvládnout rozumem. Samotné poznání příčin nestačí. Rozum pomáhá roztřídit myšlenky a pocity, ale k transformaci je nutná síla srdce. K poznávání je většinou nutno využít prastarých složek osobnosti. To je často dlouhý, těžký proces a ke konečnému osvobození nás většinou dovede jen přivolání podobné situace. Dohled a kontrola bývaly v dřívějších dobách pravidlem. Mnohý vztah držely pohromadě nátlak a uplatnění moci, nikoli důvěra. Tyto staré struktury je tedy třeba ještě jednou rozvinout, aby se daly zpracovat.

Stejný sklon všechno kontrolovat a o všem vědět přepadl i jednoho ženatého muže. Jeho manželství nebylo zdaleka tak poutavé a uspokojivé, jak si přál, a tak očekával uznání a vzrušení od sousedky. Pokud nám stávající manželství nevyhovuje, velmi často nevědomky přenášíme své vnitřní potřeby na jiné lidi a věříme, že někdo z nich je uspokojí. Sousedka se rozváděla, našla si rychle nového muže a ten náš nemohl přenést přes srdce, že je jím někdo jiný než on. Neustále ji sledoval a ze všech oken svého bytu se snažil zahlédnout, co se děje v sousedním domě. Tohle období naštěstí netrvalo dlouho a on usoudil, že tato role neodpovídá jeho podstatě. Nechtěl svou ženu opustit, toužil jen po nějaké změně. Toužil, aby někdo - například sousedka - potvrdil jeho atraktivitu. Zastyděl se za své chování a doufal, že už ho nikdy nic takového nepotká.

Mnoho žen ví o mužském ochranitelském instinktu. Půvabná, slabá žena je v očích většiny mužů hodna ochrany, což v nich probouzí jistou prastarou energii a ta je k takové ženě automaticky přitahuje. Mnohé ženy této tendence cílevědomě využívají, aby dosáhly svého cíle nebo získaly věci, po nichž touží.

Často používanou ženskou taktikou je i probouzení žárlivosti, jež má oživit mužovy majetnické pudy, a tím mu připomenout, jak je pro něj jeho partnerka důležitá. Někdy ženy schválně flirtují, aby partnerovi předvedly, že jsou pro jiné muže přitažlivé, a přiměly ho k tomu, aby o ně bojoval. Kvůli tomu se nezastaví ani před lží. Čeho tím však dosáhnou ? Aktivují pocity opravňující majetnické nároky, tedy emoce, jaké

by se měly naopak překonávat. To jistě nemůže být tou pravou cestou. Měly by usilovat o rozhovor a výměnu názorů. Krátkodobá pozornost, kterou na sebe upoutají, nemá s pravým partnerským citem nic společného.

Je dobré vědět, že všude, kde spolu žijí lidé a vytvářejí nějaké společenství, vzniká i energetické pole, které můžeme nazvat „rodinným duchem" nebo „skupinovým polem". I když spolu žijí jen dva, časem se vytvoří energetická struktura, která oba obklopí a usadí se v jejich obydlí. Toto pole pak odpovídá jejich osobnostem. Pokud je pojí láska a harmonie, je i jejich pole příjemné a jasné. Dochází-li však ke sporům, které nedokážou překonat, vládne-li mezi nimi zloba a závist, ovlivní to i jejich pole. To pak vytváří auru bytu či domu.

Jestliže se dva lidé rozejdou, rozdělí se automaticky i jejich společné pole. Stává se pak, že každý z nich vede v novém partnerství harmonický život, ale když se potkají, projeví se opět nezvládnuté energie. Jsou na sebe alergičtí a nutí je to k nové hádce. Raději už pak po novém setkání netouží. Je možné, že oba už svou karmu zpracovali, ale nezbavili se dosud nahromaděných emocí. Astrální pole mohou aktivovat pud sebezáchovy a oba partnery proti sobě znovu popouzet. Pak je třeba lásky a pomoci duchovního světa. Tato pole se však vždycky dají zrušit. Bez potřebného úsilí to může někdy trvat léta, ale při znalosti důvodů je láskyplná pomoc nasnadě.

Na této planetě existují četné energetické struktury, které se nás snaží vtáhnout do svých rejdů, jakmile objeví sebemenší přístup do našeho nitra a jeho slabost. Podporují naši potřebu dostávat od partnera důkazy lásky a stavějí ho do nepříznivé situace. Vnucují mu myšlenkové programy, které by jinak neprožíval, a pokoušejí se jím manipulovat. Je třeba, aby se pozoroval a poznal, že tyto myšlenky a emoce nemohou v takové míře pocházet z něho samého, nýbrž že mu je někdo „implantoval".

Leckterý manažer by rád viděl svou ženu v roli perfektní hostitelky, ale ta se jí často ujme jen proto, aby svému muži vyhověla. Musí-li však tak často překračovat zábrany ve svém nitru, až jedná zcela proti své přirozenosti, skončí to obvykle nemocí, aby unikla nátlaku. Hrát nějakou roli jde bez problémů jen chvíli. Zpočátku se to dá překonat zvýšenou snahou, ale při setrvalém odporu je nutno hledat pomoc ve svém nitru. I v tomto případě pomáhá rozhovor s partnerem a otevřená výměna názorů. Pak lze nalézt kompromis, který vyhoví oběma stranám.

V partnerských i jiných vztazích musíme stále dělat něco, co nám stoprocentně neodpovídá nebo nám nepřináší radost. To už patří k věci, ale nesmí to dojít tak daleko, abychom obelhávali sami sebe nebo zcela rezignovali na vlastní potřeby, protože jinak takové provizorium trvá jen krátce a pak si tělo či duše žádají nápravu. V životě nastávají chvíle a situace, jež přinášejí poznatky, s nimiž opět můžeme žít v pravdě.

Umějí-li partneři spolu vyjít a vzájemně se respektovat, vždy se dá najít kompromis. Je k tomu třeba dávat i brát, milovat i být ochoten se někdy něčeho vzdát, aby nastala oboustranná spokojenost. Pak nás život odmění způsobem, jaký jsme ani nečekali.

Proto je důležité jednat spolu upřímně a svá přání nepřednášet jako požadavky, nýbrž jako prosby. Utváří-li náš vztah láska a svobodomyslnost, nemusí nikdo z nás hrát roli, po níž netouží.

(6)

SEXUALITA

Ptáme-li se po mystériu sexuality a pustíme se do jeho zkoumání, brzy zjistíme, že patří k jednomu z největších tajemství života. Pokusíme se mu porozumět.

Sexualita představuje v lidském životě velmi důležitou energii. Můžeme ji nazvat životní prasílou, která vším proniká a zaplňuje hmotnou složku veškerého tvorstva. Slovní spojení **sexuální síla** bývá redukováno výlučně na pohlavní akt, znamená však víc, mnohem víc. Sexualita je pouze slovním vyjádřením životní prasíly. Ta sice ovlivňuje tělesnou a citovou rovinu, ale ve vyšších sférách už se neprojevuje jako sexualita. Bere na sebe výrazové formy s vyššími vibracemi a přivádí duše zpět k Božímu světlu. Správně řečeno představuje energii, která umožňuje padlým tvorům dosáhnout celistvosti a vrátit se do duchovní domoviny. Tento proud energie sjednocuje mužskou a ženskou polaritu a spojuje ji s Boží prasílou.

Impulzem k tělesnému spojení v materiálním světě je instinkt, jenž do nás vložil Bůh a který působí v našem těle prostřednictvím hormonů a chemických procesů a je těsně svázán s citovými poli. Jakmile se nějaká osobnost znovu narodí, naváže s těmito poli ihned kontakt a začne jimi být poháněna.

V mezilidských vztazích uvolňuje sexuální napětí energii, která se vybíjí orgasmem, a pokud se spojí i obě srdce, může to účastníky milostného aktu pozvedat. Tělesný orgasmus a vnitřní osvícení jsou bytostnými stavy, při nichž tělo bez účasti lásky nemůže vysílat žádné vyšší vibrace. Je-li však tělesná sexualita prodchnuta láskou, zažíváme ve zlomcích vteřin závan onoho štěstí, jež nás očekává v duchovním světě.

V pocitu štěstí hmotného vědomí na chvíli zavládne blaženost vyšších světů.

Ke zvýšení energie pomocí sexuality může ovšem dojít i bez pohlavního aktu a osobní přitažlivosti. Čím je duše rozvinutější, tím méně napětí a vzrušení z hmotných sexuálních energií potřebuje, aby se přiblížila k dokonalé lásce. Hmota je sama o sobě těžkopádná, takže náš duchovní rozvoj v minulosti musely podněcovat války a adaptační strategie. Kdybychom byli nezískávali jistou duchovní bdělost a útočnou sílu pomocí válek a boje o přežití, nebyl by možný rozvoj inteligence a duchovního snažení v té podobě, jaká byla nutná. Je-li duch ospalý, ochabuje a chřadne. Uplatníme-li tento princip na mezilidské vztahy a vědomé směřování k Bohu, uvědomíme si nezbytnost jistého napětí a rozmíšek uvnitř vztahů, aby se nahromadil potenciál, který pak podnítí touhu po božském. Potom už nejsou nutné žádné rozmíšky ani tělesné podněty, což ovšem předpokládá vysoký stupeň zralosti a těsnou vazbu na duchovní svět. Sexualita je nástrojem těla na cestě k Bohu.

Pokud by se nějaká vysoká andělská bytost zčásti převtělila do lidského těla (mohly by to být jenom části této bytosti, neboť jinak by musela tělesná schránka vyhasnout), takové tělo by k tomu, aby v něm mohla proudit a růst životní prasíla, nepotřebovalo sexualitu. Tuto andělskou bytost by biologické aspekty jejího těla v pubertě nepodněcovaly k sexualitě, ale během dalšího růstu by se nesměly ztratit. Mužské a ženské složky by byly v dokonalé harmonii a nechybělo by ani úplné spojení s vlastní duší a Bohem. Spodní čakry by se dobře rozvinuly a „spojení" mužských a ženských

aspektů v sexu by pro takového člověka nebylo nezbytné. Energie by jako duchovní síla mohla ihned téci do srdeční roviny i do vyšších čaker. Takový člověk by mohl plně disponovat životní silou, aniž by se u něj projevovala jako tělesná sexualita.

Tento proces můžeme pozorovat u některých lidí, u Žen i u mužů, které během života jejich tělesné pudy nenutily k tak silnému prožívání sexuality. V mládí zažili tělesné spojení tak jako všichni ostatní, ale sex pro ně časem měl stále menší význam. Důležitější než tělesná žádost jsou pro ně lidská blízkost, schopnost naslouchat, brát i dávat. Tělesné potřeby ustoupí, změní-li se vědomí. Takové probuzené duše si dopřávají tělesnou lásku v delších intervalech, neboť jejich tělo je tak nasyceno trvalým přítokem životní energie, že k tomu pohlavní akt nezbytně nepotřebují. Životní síla proudí bez omezení spirálovitě kolem páteře vzhůru a zásobuje všechny čakry potřebnou energií. Takoví lidé většinou vstupují do partnerství, která se vyznačují velkou blízkostí srdcí a hlubokou vzájemnou důvěrou. Tito lidé nemusí lačně reagovat na vnější tělesné podněty, neboť jsou vnitřně spokojení a vyrovnaní.

Sexualita je často dobrá jen k tomu, aby vyplnila vnitřní prázdnotu. Po větším počtu známostí na jednu noc musí však být každému jasné, že tato cesta nepřináší žádné skutečné naplnění. Pohlavní styk založený pouze na tělesném základě, bez účasti srdce, nemůže přinést to, po čem osamělý člověk touží.

Mnoho lidí ztratilo přístup ke své vnitřní síle, a proto se snaží tento nedostatek vyrovnat vnějšími aktivitami. Využívají každé příležitosti k posílení svého sebevědomí a vyhledávají pozornost druhého pohlaví. Patří k tomu trvalé flirtování a snaha svést určité osoby. Přestože takový muž či žena žijí v pevném svazku, pokoušejí se třeba na návštěvě u přátel naklonit si jejich partnerky či partnery.

Daniela navštívila se svým přítelem jednoho dlouholetého známého a jeho ženu. Byli pozváni i další hosté, a tak se na ten večírek těšila. Ale už při uvítání si všimla, že hostitelka se k jejímu příteli nápadně tiskne. Zlobilo ji to a bylo jí to nepříjemné. Hostitelka si k jejímu příteli ihned přisedla a věnovala mu svou pozornost. Pak mu dokonce položila ruku na koleno. A hra pokračovala. Daniela cítila, jak v ní pomalu stoupá zlost. Její chování bylo bezohledné, ale jejímu příteli očividně nevadilo, což ji rozladilo ještě víc. Uvědomovala si, jak ji to připravuje o energii. Byla zklamaná a cítila se touto hrou uražená a ponížená.

Některé ženy se pokoušejí zvýšit svou energetickou hladinu sexuální výzvou. Přitom si často neuvědomují, že tak činí na úkor někoho jiného. Emoční vrstvy se nabijí sexuální energií a začnou vibrovat. Následuje vzájemná výměna těchto energií, která mohou mít velmi silný náboj. Z toho vychází rčení: „Mezi nimi to zajiskřilo."

Může nám velmi ublížit, musíme-li zažít, že našeho partnera někdo sexuálně provokuje a on na to reaguje vstřícně. V extrémních případech nejde pouze o výměnu sexuální energie, ale též o mocenský boj s cílem: „Vidíš, když budu chtít, dostanu ho !" Mnoho lidí to zraní, zvláště tehdy, není-li jejich partnerství bez problémů.

Jsou lidé, kteří usilují o přítok životní energie bez pohlavního aktu, uložili si tedy sexuální abstinenci. Chtějí dosáhnout toho, aby k nim prasíla nepřicházela v důsledku tělesného spojení, ale mohli ji okamžitě využít jako duchovní sílu. V tom případě by neproudila napřed do spodních čaker, ale stoupala ihned vzhůru podél páteře. Takové počínání ovšem v minulosti často vedlo k velkým škodám, pokud se tak dělo pod nátlakem a z falešných pohnutek. Vznikají tak energetické bloky, neboť vnitřní životní proud nesnáší donucení, musí být diktován vědomím a vývojem.

Již ve starém Egyptě byly jisté společnosti, které se snažily životní sílu aktivovat sexualitou. Oživením kosmické energie se pokoušely otevřít v těle bránu k vyšším světům. Domnívaly se, že jim tato metoda přinese duchovní růst.

Původní tantra, která je v dnešní době značně deformovaná, se také upsala tomuto vysokému cíli. Starým mistrům však bylo jasné, že vnitřní vědomí se musí harmonicky doplňovat s osobním vývojem. Jen takový člověk, který si udržuje vnitřní čistotu srdce, je schopen pomocí sexuality uvolnit energii, která umožňuje vzestup do vyšších světů. Tělesné spojení pak neprobíhá jenom ve fyzické rovině, ale poskytuje i možnost láskyplného spojení v rovině duchovní. Tantrikové tak zkoušejí sloučit spiritualitu se sexualitou a v důsledku toho transformovat tělesnou rovinu.

Zažít životní sílu jako volně tekoucí proud energie je pro nás důležité. Stres moderní doby způsobuje, že pro mnohé z nás je to spojeno s překážkami. Jsou tím postiženy zvláště ženy, které se více než muži orientují podle pocitů. Vinou značného stresu často nemají možnost sexualitu pocítit ani prožít. Jejich dolní čakry jsou zablokované a energie protéká do aury jen s obtížemi. Tomuto procesu je pak třeba věnovat zvýšenou pozornost, aby proud energie zůstal zachován. Tak jako věnujeme čas a prostor společné existenci ve vztahu, musíme věnovat pozornost i vnitřním tělesným procesům.

Do všeho, čemu se věnujeme, přivádíme i energii, jejíž vibrace odpovídají způsobu naší pozornosti. Proto tělo potřebuje od svého obyvatele podporu lásky, neboť jinak by bylo vůči vlivům zvenčí oslabeno. Člověk **není** tělo, jenom je **obývá.** A má za úkol dobře o ně dbát. Jestliže je jenom sobecky využívá a zapomíná poskytnout mu nezbytné uvolnění, může to přivodit těžké duševní a zdravotní následky. Mnozí lidé soudí, že tu vždy musejí být pro někoho druhého, ale pravé dávání je spojeno i s možností přijímání. Nedokážeme-li brát, i kdyby to bylo jen ku prospěchu vlastního těla, nemůžeme ze svého nitra ani nic dávat. Veškeré jednání zůstane vnějším a naše „sebeobětování" nejspíš uškodí zdraví. Jenom harmonická rovnováha mezi dáváním a přijímáním zajišťuje zdravý vývoj.

Ženy, které právě přivedly na svět dítě, se na ně většinou upnou celou svou bytostí a o potřeby vlastního těla se nechtějí nebo nemohou dostatečně starat. Veškerou svou pozornost, a tím i energii, věnují malému pozemšťánkovi, takže často odsunou do pozadí i vztah k partnerovi. Pro ženu není problém nějaký čas sexuálně abstinovat, ale muži s tím mívají potíže. Vzniká u nich i jistá žárlivost, s níž si musejí poradit. Měli by si toho být vědomi a dopřát ženám nějaký čas k tomu, aby se jim mohly opět tělesně věnovat. Čím méně je k tomu nutí, tím rychleji samy zatouží po jejich blízkosti. Obě strany by měly být kdykoli připraveny k, rozhovoru na toto téma. Kdo z nás ví, co se v tom druhém právě odehrává, zda neměl těžký den ? Čím upřímnější a otevřenější svazek je, tím rychleji se daří odstranit z cesty všechna nedorozumění.

Někdy si můžeme všimnout, že právě muži, kteří dosáhli vysokého stupně duchovní realizace, nesou v sobě velký potenciál sexuální energie. S jejím přebytkem se potýkají především v mládí a na prahu dospělosti. Disponují značným množstvím životní síly, která intenzivně vyzařuje z dolních čaker. Tělo se s tím musí vyrovnat a nemívá jinou možnost než jí dát sexuální průchod. Volně totiž proudí do citových oblastí a vyvolává tu vášně a touhy. Pro takové muže bývá velmi obtížné tyto tělesné pudy saturovat. Mohou se však v průběhu duchovního vývoje naučit je usměrňovat.

Sexualita prožívaná s láskou a vážností může uvolnit hodně energie a spojovat partnery na vyšších vibračních rovinách. Láskyplná, svobodná sexualita, sycená

srdcem, vede k duchovnímu sjednocení. Svazek srdcí totiž vyvolává i svazek duchovní. Jinak se sexualita realizuje pouze fyzickou formou, nikoli v duševní a duchovní sféře. Sexuální energie se pak rozptylují v těle, na což čekají temné energetické bytosti a živí se jimi. Lidé se sklonem k perverzi se obklopují energetickými plásty, které zmíněné entity vysávají a nutí takové lidi prožívat jejich temné stránky.

V jemnohmotném světě se často střetneme s bytostmi, které umějí tělesné potřeby proměnit tak, že náhle podléháme cizorodým pohnutkám. Proti tomu se dá dělat pouze to, že prostě nepřijmeme každý sexuální impulz, ale vždy se zeptáme, zda je slučitelný s naší vnitřní etikou. Přichází-li z cizí sféry, uvědomíme si to a odmítneme jej. Brzy se naučíme poznat, co odpovídá našim přáním a co ne.

Sexualita bez citu přitahuje bytosti, které by měly raději zůstat v astrálních rovinách. Tyto entity využívají sexualitu v pudové formě, bez lásky, odsávají energii a živí se jí.

Je dobré vědět, že lidskou sexualitu stále ovlivňují čisté pudy a astrální vlivy. Potlačujeme-li požadavky, jež z toho vyplývají, můžeme si uškodit, protože to nemůže nahradit jejich zpracování. Můžeme praktikovat mentální potlačování tělesných potřeb, ale nezpracujeme je, jen odsuneme do oblastí, odkud je budeme muset v dalším životě opět vynést.

Sexualitu můžeme v lidské rovině rozdělit na tři části:

1. **Tělo.** Sexualita jako tělesný výraz lásky a nevědomé touhy po Bohu. V konečném důsledku je to božský impulz, co vyvolává hormonální a chemické procesy v těle, aby se tělesná láska stala prvním krokem ke spojení s duchovními rovinami. Tělesným spojením se v partnerovi aktivují mužské či ženské složky a dodávají komplementární energii. A tak muž vyhledává měkkou ženskou energii a žena mužskou sílu.

2. **Srdce.** V rovině srdce můžeme vnímat sexualitu jako cestu lásky. Cítěna a prožívána tělem, a přitom nesena láskou srdce, nenápadně pozvedá hrubou hmotu. Vede život do vyšších oblastí čakry srdce, aniž by byla čistě tělesným pudem. Jinak by se sytily pouze světské energie a spojení s duchovními rovinami by nebylo možné.

3. **Duch.** Spojením srdce a těla se uskutečňuje energetický návrat padlého stvoření do duchovních rovin. To je možné jenom spojením a povýšením všech oblastí srdeční čakry. V srdečním centru dochází k energetické vazbě, která nabízí možnost pozvednutí celého člověka. Děje se tak zcela přirozeně, jakmile je přítomna skutečná láska srdce. Rozhodující je její rozkvět. Jestliže se v srdeční čakře intenzivně rozvine, je možno dosáhnout spojení s duchovnem i bez sexuality.

TĚLO

Každá inkarnovaná bytost v sobě nese větší či menší obsah **kalichu tupé hmoty.** To nás může iritovat, protože si přejeme vibrovat láskou všemi částmi své bytosti, avšak tento pohár je nutný k celkovému pozvednutí tvorstva. Z toho důvodu bychom jej neměli ignorovat, ale láskyplně ho přijmout s vědomím, že jeho vyprázdněním pozvedneme a prosvětlíme celý svůj život. Nezbytnými předpoklady jsou ovšem disciplína a pevné stanovisko.

Cesta inkarnace není žádnou rekreací. Cíl věčného štěstí na zemi je iluzí. Usilovat o něj by znamenalo nepřijmout pokorně svůj životní úkol, ale starat se pouze o vlastní blaho. Země je planetou práce. Pokud blízká budoucnost přinese vyšší vibrace, bude

naše práce probíhat v těsnějším spojení s duchovním světem, ale planeta stále zůstane místem touhy po návratu. Karmické úkoly zde budou přijímány s větší láskou a ve spolupráci se světelnými bytostmi, ale nezmizí.

Sexualita jako taková začíná působením hormonů v pubertě. Tyto tělesné procesy poznamenávají především muže, a ti jsou proto citlivější na manipulaci zvenčí. I dospělí muži věří, že budou šťastní, jen když těchto impulzů využijí. Oslněni silnými tělesnými pocity pak této iluzi Často nadlouho podléhají.

Muži, které po tisíciletí utvářel rozmnožovací pud, se cítí šťastní jen při bohatém sexuálním životě. Naproti tomu ženy mohou sexualitu prožívat s požitkem jen tehdy, jestliže je jejich život harmonický v celém rozsahu.

Muž se partnerce zpravidla otevře, teprve když jsou jeho tělesné potřeby naplněny, žena se však oddá sexualitě, pokud jí předcházel vnitřní svazek. To někdy vede k nedorozuměním, neboť ženě se zdá, že muž si jí málo všímá a málo se jí dvoří. Muž naopak potřebuje naplněnou sexualitu, aby dosáhl citového spojení s partnerkou.

Sexuální potřeby hrály v životě člověka vždy důležitou roli. Kdyby dříve ženy nebyly ochotny oddávat se mužům jako prostitutky, mohla agrese na této planetě nabýt neskutečného rozměru. Například i mniši mohli vést takový život, jaký vyhovoval jejich duchovnímu pokroku, ale současně uspokojovali nepotlačitelné potřeby svého těla tím, že navštěvovali nevěstinec. Nejde o žádné morální odsouzení, jen o popis faktů, které souvisejí s tělesnými pudy. Ví se, že v manželstvích středověku mívali muži i ženy jiné sexuální partnery, a přesto spolu vedli harmonický život. Práci, dětem a společnosti se věnovali se svým manželem, sexuální život sdíleli s někým jiným. V mnoha kulturách bylo běžné, že zatímco manželky byly těhotné, jejich muži nacházeli tělesné uspokojení u jiných žen. Můžeme si položit otázku, zda téma věrnosti mívalo dříve jiný význam než dnes. Odpovědět na ni musí každý podle sebe. Každý muž a každá žena by se měli rozhodnout svobodně podle vlastních zkušeností a měřítek hodnot.

Přitažlivost pohlaví hraje při vyprazdňování **kalichu tupé hmoty** rozhodující roli. Pokud se ve zmatcích světa energeticky příliš utopíme, může nás sexuální přitažlivá síla někoho jiného uvést do stavu, z něhož bude proudit nová energie a životní radost. Zmocní se nás pocit, že opravdu žijeme a unikáme zajetí hmoty. Jsme-li přemoženi tíhou světa, pomůže nám flirt, energie atraktivity a tělesné přitažlivosti, otevřít nový přítok inspirace a životní energie.

Bohužel se často stává, že sexualita je pro nás jen vyrovnáním chybějící vnitřní opory a lásky. Pak se hledání pohlavních partnerů stává cestou do iluze tělesného světa, určovanou pocitem: „Podívej, kolik partnerů mi podlehlo." Tento postoj ztrácí stále více ze zřetele skutečný základ sexuality. Vede k hromadění vítězství a krátkodobých uspokojení a vnitřní energie se vytrácí. Takoví lidé v dřívějších životech většinou získali krušné zkušenosti nebo je jejich rodiče nemilovali či nebrali vážně. Hledají naplnění života v neustálých sexuálních dobrodružstvích a ujde jim, že se ženou za iluzí. Teprve časem pochopí, že takový postoj nepřináší skutečné naplnění života, neboť sexualita tohoto druhu nemá nic společného s pravou láskou, nýbrž jen s pudovostí. Na takové cestě zůstává za tím, kdo po ní kráčí, vždy prázdnota, kterou bolestně pociťuje.

Sexualita patří přirozeně k životu člověka, neboť lidé žijí v těle, a určují ji potřeby jeho bytostné sféry. Je v těle božským impulzem, který chce být naplněn. Pozvednuta na vyšší úroveň nachází nový výraz, ale představuje už novou složku lidského bytí. Zůstává částí životního plánu zvoleného Bohem a jako takovou je nutno ji prožít.

Vnucuje se otázka, proč je na této planetě tolik utrpení způsobeného perverzní sexualitou. Ta otázka je oprávněná, musíme si však uvědomit, že všechno, co se děje na této zemi, má energetickou povahu a člověk v počátcích svého vývoje musel své domnělé představy prosazovat hrubým násilím, nátlakem a mocí.

Muž znásilňoval ženy, protože chtěl dát průchod své vnitřní agresivitě a vychutnat si moc nad ženami. Čím byl brutálnější, tím více se snažil opanovat měkkou ženskou složku. S hrubou silou, znásilňováním, pokořováním a ponižováním odsával energii žen, čímž kryl vlastní spotřebu. Když je žena ponížena, její ženské energie se umenší a muž si je v tu chvíli přivlastní. Živí se takříkajíc ženinou energií, jejíž nedostatek nevědomě pociťuje. V budoucnu musí člověk svou úplnost najít sám v sobě, ve své božské duši. Jen tak dojde skutečné svobody ve styku mezi mužem a ženou a v orientaci na božskou skutečnost.

Ovládnou-li lidská těla energie zachování druhu, opustí automaticky oblast, která je úzce spojena s Božími silami. Smísí se se silami Země a do jisté míry energeticky opustí vyšší sféry. Vnitřní směřování a celková pozornost se upírají na pozemský plán a možného pohlavního partnera. Vnitřní světy ustoupí do pozadí. Z šetření mladistvých víme, že jimi otřásají návaly hormonů a proudí z nich tak, že citový stav partnera vnímají, jako by jim nebylo ani deset let. Zaměstnávají je téměř výhradně proudy tělesné energie zaměřené na vnější svět.

Západ předpokládá, že o **tantrickou cestu,** na níž lidé hledají spojení sexuality a spirituality, se zajímal jen Východ. Stejné tendence se však objevovaly i v západních strukturách, avšak skrytě. Církev řadu takových společnosti rozbila a lidé takto duchovně orientovaní měli možnost scházet se jen tajně, pokud se touto cestou chtěli vydat.

Také na Západě byli zasvěcenci, kteří věděli, že se pomocí sexuality mohou důkladněji otevřít Božím silám. Pokoušeli se jim přiblížit v malých společnostech a věřili, že našli cestu do vyšších sfér. I v těchto případech však k tomu docházelo jen v souladu s opravdovou láskou.

Mnozí účastníci dnešních takzvaných tantrických workshopů či škol mají jediný cíl - sledovat své sexuální choutky a získat pro ně co nejvíce lidí. Takových, kteří hledají možnost, jak konečně uspokojit své nanejvýš zmatené sexuální sklony, a proto vyhledávají jednu tantrickou skupinu za druhou. To jim umožňuje přijít rychle a bez komplikací k sexuálnímu partnerovi, jakého by jinak tak snadno nenašli. Je proto třeba upozornit na to, že náhodné sexuální vztahy na pseudotantrických seminářích s oblibou využívají ty nejzvrhlejší jemnohmotné živly. Manipulují bezduchou sexuální silou a popichují jejich účastníky k nekontrolovanému počínání. Některým lidem takové sexuální „uspokojení" na nějakou dobu vystačí a teprve po letech poznají, že tudy cesta nevede. Zakrývají své sobecké žádosti pláštíkem hledání spirituálního růstu. Úplně přitom zapomínají, že k tomu potřebují nejen tělesné nasazení, ale i zapojení sfér srdce a ducha.

Samozřejmě i dnes existují učitelé pravé tantrické cesty. Jsou to hledači pravdy, kteří se s čistým srdcem snaží zmíněné energie prozkoumat. Sledují Čisté cíle a mají na zvolenou cestu právo, jen to nevykřikují do světa. Každý hledající se musí rozhodovat sám ze sebe.

Lidé, kteří se zaplétají s různými sexuálními partnery, aby našli štěstí nebo uspokojili své sklony, by si měli uvědomit, že s každým člověkem, s nímž se intimně spojí, navážou i energetické spojení. Sperma i sekrece vaginální flóry jsou nasyceny silnými

energetickými esencemi. Při sexuálním styku se ihned vytvoří energetická a citová vazba, která může někdy trvat velmi dlouho a ztratí se teprve po letech. Prostřednictvím této energetické vazby je člověk velmi snadno ovlivnitelný a manipulovatelný. Nejsou-li partneři spojeni upřímnou láskou, přenášejí na sebe emocionální problémy.

Někdy se setkáváme s fenoménem „sexuálních upírů". Pohlavním aktem vysají z partnera velké množství životní síly a mohou ho neuvěřitelně oslabit. Při setkání šíří kolem sebe neodolatelnou auru erotických energií, čemuž se mnozí nedokážou ubránit. Svým energetickým polem vybudí v protějšku hormony a chemické procesy, které zapůsobí v jeho těle tak, že ztratí jasnou hlavu a dokáže se soustředit pouze na sexuální impulzy. Ty ho balamutí, že mu splní všechna přání. Dotyčný ale po pohlavním aktu ztratí tolik energie, že se často cítí úplně vyčerpaný a neví, že byl zneužit jako „dodavatel životní síly".

Některé školy černé magie o tom dobře věděly a k tomu, aby mohly někoho účinně ovlivnit, se pokoušely získat jeho sperma či menstruační krev. Tyto tělesné sekrece obsahují koncentrované množství emocionálních a duchovních esencí dotyčného člověka. Na negativně orientovaného jedince může přejít hodně moci, získá-li k těmto proudům energie přístup. Ve starých dobách byly takové energetické svazky využívány k „milostným kouzlům". Potřeby a touhy, které v sobě někdo skrýval, se v duchovní rovině přenesly na vyhlédnutou oběť a vsugerovalo se jí, že jedině on jí může splnit všechna přání. „Očarovaná" osoba se s ním pak spojila, zdánlivě z vlastní vůle, a cíle milostného kouzla bylo dosaženo. Obraz zdánlivě dobrovolného výběru se protlačí do popředí a ovládne naše myšlenky a emoce, které však ve skutečnosti naše nejsou. Lidé, kteří podlehli takové magii si dlouho myslí, že si vybrali dotyčného partnera z vlastní vůle. To je největší lstí těchto magických pletich.

I když to někomu může způsobit rozčarování, můžeme stav zamilovanosti, přihlédneme-li ke karmickým konstelacím, zařadit mezi tělesné zmatky, hormonální a chemické reakce. Energetická pole, především v oblasti hlavy, propadnou chaosu - on či ona „ztratí hlavu". Ve fázích zamilování se v těle objeví tělesné signální látky, které vyvolají v milujících pocity, že se vznášejí v oblacích. Nadnáší je jejich vibrační pole a ohnisko energií se dostane jakoby mimo ně. Uvolní se síly, které jim zdánlivě propůjčují křídla. Jejich astrální tělo se poněkud odpoutá od hrubohmotné roviny, takže tolik nepociťují zemskou tíži. Toto astrální odpoutání je také příčinou, proč například řada dívek při koncertu hudebních idolů upadá do bezvědomí. Tělo ztrácí vědomí na základě tělesných reakcí, které s sebou nese astrální uvolnění. S láskou a pravým štěstím to ovšem nemá nic společného. Četní lidé se zamilují do partnera proto, že má zdánlivě přednosti, které jim jsou sympatické nebo které by si sami přáli mít.

Co se opravdu děje, když se dva lidé do sebe zamilují? Po opadnutí citového okouzlení si často říkají: „Jak jsem mohl/a tomu člověku tak podlehnout? Vždyť to vůbec není můj typ."

Marianne vyprávěla, že poznala muže, který měl stejný šelmovský úsměv jako jedna její studentská láska. Zdál se jí velmi mužný a pod jeho úsměvem přímo tála. Byla tak zaslepená, že si nevšímala varování jedné přítelkyně, která jí doporučovala, aby se na něj podívala důkladněji. Teprve po nějaké době zjistila, že ten muž má docela jiné zájmy než ona, je velmi drsný a hrubý a vadí jí na něm i jeho kouření.

Z tohoto příkladu je zřejmé, že to nebyl onen muž sám o sobě, kdo si získal její srdce, nýbrž že podlehla staré vzpomínce a citu, který u něho chtěla nalézt. Podlehla projekci

vlastních potřeb, které ve skutečnosti nemohly být splněny. Musíme nejprve zažít vnitřní spokojenost a realizaci, než navážeme vztah, který je opravdovým partnerstvím a nesouvisí pouze s minulostí a neuspokojenými potřebami.

Také Gisela se neodolatelně zamilovala, neměla v hlavě nic jiného a znala jediné téma rozhovoru. V tanečním kurzu konečně poznala „muže svých snů", který se také zajímal o tanec a sdílel její vášeň.

Z energetického hlediska můžeme v těchto případech odhalit různé příčiny. Osobní náhled odkryje v druhém člověku přesně to vstřícné, co potřebujeme, abychom uspokojili nahromaděné potřeby. Přitom může jít o vnější vzhled, o pozemské požitky i o vnitřní cíle, o identifikaci s určitými představami či o pocit, že jsme k sobě našli mužský či ženský protiklad, jenž v sobě skrývá kýžený charakterový rys, který právě potřebujeme nebo jej tak aspoň vnímáme. Vyvolená osoba vykazuje přesně takovou koncentraci energie, jakou vnitřní složky hledajícího potřebují. Ostatní oblasti takového objektu citů pak zcela uniknou pozornosti; zpravidla jde o tak bytostné rysy, že se později divíme, jak jsme je mohli přehlédnout. Touha po naplnění vnitřních potřeb nám prostě zastírá zrak. Vrhneme se na toho druhého, aniž bychom zhodnotili celý obsah situace.

Další důležitou věcí je fakt, že duchovní vedení nám někdy nedá jasně poznat, co situace vyžaduje. Stává se to především tehdy, když na základě osobního pocitu nechceme toho druhého akceptovat jako partnera, ale toto spojení je bezpodmínečně nutné z hlediska karmy a energetické likvidace. Pak je naše vnímání omezeno, aby duchovní cíl mohl být formou společného procesu realizován. Pokud obě strany dokážou společný úkol přijmout, může se i z takovéto konstelace vyvinout obohacující vztah a opravdová láska.

Jsme-li zamilovaní, zaplaví nás takové množství tělesných procesů, že naše duchovní podstata nemůže v první chvíli celou situaci přehlédnout. Takový stav není žádoucím cílem, třebaže většina lidí chce být zamilovaná. Tato fáze připomíná stav pod vlivem drog, který nás odděluje od hlubšího, božského vnímání, neboť naše vědomí je zakotveno výlučně ve světské rovině. Místo zamilovanosti jde Často o vlastnické nároky ! Jde o to vidět vlastní potřeby nezaujatě a přiznat světskému postoji jeho oprávnění. Někteří mladí lidé se umějí do stavu zamilovanosti vědomě vpravit. Poznají-li pak, že vyhlédnutý partner neodpovídá jejich představám, obrátí tok svých citů k jinému partnerovi. Z toho je zřejmé, že takový pocit je záležitostí naší projekce, nikoli darem duchovního světa.

Nepominutelnou příčinou zamilovanosti bývá též identifikace s idoly. Přejeme si vyrovnat se uctívaným hrdinům či hrdinkám, zpěvákům či zpěvačkám do té míry, že se jim zcela oddáme a splyneme s jejich energetickým proudem. V běžném životě to znamená hledat v někom jiném vnitřní sílu a charakterové rysy, jaké bychom sami rádi měli. Abychom se s takovým idolem dostali do kontaktu a dosáhli svého přání, vyvineme v emocionální rovině intenzivní aktivitu. To nás někdy může odvracet od naší cesty tak dlouho, dokud neprohlédneme iluzi, za níž se ženeme.

Sexualitu bychom měli nazírat jako dar od Boha pro svět těla. Naplněna láskou se může stát nástrojem duchovního pokroku a prostředkem vnitřní transformace. Neměli bychom ji tak, jak to dlouhou dobu dělaly církve, posuzovat jako něco nízkého a špinavého, nýbrž jako dar lásky v tělesné rovině, která nám skrze srdeční čakru poskytuje klíč k bráně do duchovního světa.

SRDCE

Kristova energie se předává v rovině srdeční Čakry a je mimořádnou silou, která opravdu dokáže zvýšit energetický potenciál a transformovat jej. Je-li sexualita prostoupena láskou srdce, může se rovina těla propojit s vyššími rovinami. Nezpůsobuje to vůle, nýbrž vnitřní oddanost vyšší lásce. Sexualitu bez této hlubší kvality určují jenom biologické pudy a nemůže překročit tělesnou rovinu. Nikdo asi není běžně schopen žít jen z vyšší lásky, neboť jak citové potřeby, tak světské zájmy mají příliš silný vliv. Mělo by však být cílem duchovního rozvoje stále více oprošťovat lásku od iluzorních požadavků a představ. Jedině když milující dosáhnou této vnitřní zralosti, mohou volně přijímat i rozdávat sexualitu.

DUCHOVNO

Duchovní energii nevnímáme přímo, nicméně lidská láska ve spojení se srdcem dovoluje přiblížit se duchovnímu světu. Ten se neustále snaží toto spojení v lidech budovat a udržovat. Spojení lze sice dosáhnout i bez sexuality, ale to nám při naší cestě do světelných sfér pomáhá.

Existují planety, na nichž už lidé tělesnou sexualitu důkladně transformovali. Jejich těla už se zbavila tlaku rozmnožovacích pudů. Tělesnou sexualitu využívají jen k plození potomků. Dokážou svou lásku intenzivně vyjádřit dotekem, který pronikne všemi rovinami a spojí tělo se srdcem a duchem. Jejich duše jsou vzájemně tak přístupné, že už jen prosté setkání v nich vyvolává velkou blaženost. Životní prasíla stoupá harmonicky podél páteře a otevírá veškerému životu cestu do vyšších sfér.

Tělesným spojením uvolňují energii, kterou potřebují k reprodukci. Nepotřebují už tělo k tomu, aby se přiblížili božskému. Prožívají sexualitu jako druh tělesné lásky, která slouží především trvalému stavu. Duchovní povznesení životní síly uskutečňují jinými prostředky.

Pozemšťané budou také postupně směřovat k tomu, aby se osvobodili od genetických vlivů a diktátu tělesných potřeb. V současném vývojovém procesu musí ale většina z nás s těmito předpoklady, s větší či menší závislostí na našich tělesných procesech, počítat.

Sledujeme-li pozorně roli sexuality a její pozadí, můžeme i na tomto poli dosáhnout velkého vnitřního osvobození. Tělesné vědomí časem obrátí pozornost k vyšším energiím. Sexualita tím získá novou, hlubší, spirituální kvalitu.

(7)

RODIČOVSTVÍ

Děti mohou být velmi krásnou součástí života, zároveň vsak pro rodiče představují jednu z největších výzev. Chtějí, aby o ně pečovali, živili je a milovali, což je spojeno s velkým nasazením a značnou obětavostí.

Mít děti a nechat je vyrůstat v láskyplném prostředí vyžaduje velkou práci. Příprava mladých lidí na tento úkol však bývá nedostatečná. Děti se nemají přivádět na svět jenom na základě rozmnožovacího instinktu nebo z povinnosti ke společnosti. Každý by měl sám v sobě přezkoumat, zda chce nebo nechce mít děti, a současně si uvědomit, že vyžadují spoustu pozornosti, práce a osobních obětí. Láska dětí pak dokáže naplnit náš život. Milují bezvýhradně a je pro nás radostí, vidíme-li je vyrůstat v lásce. Vytváří se pocit pospolitosti a rodinné svazky lidi energeticky spojují. Jednotlivec se necítí tak osamělý a společnost ho posiluje. S rodinným životem jsou však spojeny také povinnosti a požadavky, které bychom měli dobře znát.

V říši zvířat je rozmnožovací pud nezvratným zákonem. Neodbytně je nutí plodit takový počet mláďat, aby jich dostatek přežil. Člověka v rané vývojové fázi poháněly stejné impulzy. V dřívějších dobách byly rodiny s velkým počtem dětí pravidlem. Mnoho dětí umíralo a počet členů rodiny se tak redukoval. V důsledku pokračujícího šíření lidí po zeměkouli dnes naše planeta na mnoha místech těžce dýchá.

V dnešní době se stále více diskutuje o tom, zda mít, či nemít děti. Prarodiče i rodiče se snaží mladé lidi nabádat k rodinnému přírůstku, ale ti už se nenechávají tolik ovlivňovat starými tradicemi a společenskými povinnostmi.

Dříve se na děti zpravidla pohlíželo jako na oporu v stáří. Později měly o starší lidi pečovat a plnit tak společenské závazky. Samo o sobě to není nic špatného, ale rodiče je ve svých myšlenkách a citech stále viděli jen jako ty, kdo se o ně postarají ve stáří. Musely dělat to, co jim řekli, žádný odpor se netrpěl. Rodiče se chovali v duchu společenských požadavků a věřili, že jsou naprosto v právu. Procesu růstu v dnešní době už to ale neodpovídá. Lidé se musejí rozvíjet svobodně, a ne jednat svévolně nebo pod energetickým tlakem starších. Měli by žít v harmonii s vyššími silami duší, které nesou ve svém nitru.

Znamená to nepřejímat neuvolněné energetické bloky a nesplněné představy rodičů a svobodný rozvoj potomků podle jejich vlastních potřeb.

Často se dnes ptáme, jak se mají děti vyrovnat s častými rozvody, můžeme si však být jisti, že jejich duše o tom před inkarnací věděly. Zvolily tuto cestu dobrovolně a bylo jim jasné, že budou vyrůstat jen s jedním z rodičů. Při rozchodu rodičů je důležité, aby jejich konflikt zasáhl děti co nejméně. Neměly by být zneužívány jako oběť, která musí nést důsledky jejich vzájemné zášti. Také by před nimi nikdo neměl ze žárlivosti či nedůvěry pomlouvat a hanět jednoho z rodičů. Takové situace jsou pro ně velmi těžké, protože je chtějí v hezkém světle vidět oba. Rodiče mají být dobří a čistí. Jinak se může stát, že se dítě postaví na osočovanou stranu, protože instinktivně cítí, že se na ni hrne negativní energie a chtějí ji v její nepřítomnosti chránit.

Mají-li zaujmout stanovisko, upadnou do velkého vnitřního konfliktu. Je to pro ně takřka nemožné, protože přitom musejí jednoho z rodičů odvrhnout. V energetické rovině může aura dětí utrpět trhliny, které pak vyvolají nemoc nebo bolestnou psychickou újmu.

Rozchod bývá většinou spojen s negativními emocemi. I když je z duchovního hlediska správný, na jistou dobu se objeví spory a zloba kvůli dělení hmotného majetku a rušení společenských struktur, které oba partnery spojovaly. Tyto energetické konflikty by se neměly odehrávat před dětmi. Pokud jich jeden z partnerů zneužije k tomu, aby v tom druhém vyvolal jisté reakce, svědčí to o jeho slabosti, nehledě na karmické důsledky.

Většinou je pro děti velkou úlevou, když napětí mezi rodiči konečně zmizí a rozejdou se. Postrádají pak třeba otce, který se odstěhoval, ale matka, která se zbavila agresivního napětí, je jim milejší než ta, která byla stále podrážděná a nevěděla, jak se se svým zklamáním vyrovnat. Děti mívají veliký cit pro rodinné události a za otevřený rozhovor jsou většinou vděčné.

Rozmluva by neměla uškodit druhé straně, měla by prostě jen vyjasnit situaci. Děti by byly nejraději, kdyby rodiče zůstali spolu, ale také dobře vycítí, kdy jejich společný čas vypršel.

Na Dieterovu příkladu můžeme dobře pozorovat, jak se stávající situace změnila k lepšímu, když se odstěhoval. Dieter své děti velice miloval, byl však natolik zapřažený do své práce, že si na ně nikdy neudělal dost času. Jeho služební povinnosti byly vždycky přednější. Děti s ním sice žily ve společném domě, ale nic z něho neměly ani v době jeho volna, protože dál pracoval ve svém pokoji. Podle něj byla výchova dětí v pořádku. Každý měsíc nosil peníze, každý večer byl doma a vždy jim něco daroval k narozeninám a k Vánocům. Když si s ním chtěly večer hrát, býval příliš unavený a nemohl se jim věnovat. Nebyl tu pro ně celou svou bytostí. Teprve když s nimi po rozchodu směl strávit jen každý druhý víkend, začal poznávat jejich způsoby, chování a charakterové rysy. O těchto víkendech odsunul své pracovní povinnosti a zcela se věnoval dětem. Sám byl překvapen, jak rychle s nimi navázal vnitřní kontakt.

Děti byly při soužití s matkou zásobovány její ženskou energií, zatímco o víkendech a o prázdninách přijímaly otcovu mužskou energii. Netrpěly žádným nedostatkem a díky tomu, že rozvedení rodiče pak spolu dobře vycházeli, neutrpěly ani žádnou citovou újmu. Mohly jít svou cestou bez vnitřních problémů. Na duševní úrovni byly na rozchod připraveny a jeho průběh v pozemské rovině nevyvolal žádné jizvy.

Těžké může být rozhodnutí rozvedených rodičů pro nové partnerství. Mnoho dětí se dostane do vnitřního konfliktu, protože nechtějí, aby již zadanou roli otce nebo matky zaujal cizí člověk. Zde je důležité nesnažit se náhle výslovně nahradit vlastního otce nebo vlastní matku, ale uvědomit si, že jde jen o převzetí jejích role. Nemůže jít o náhradu, nýbrž o samostatný, nový přírůstek do rodiny.

Některou roli v rámci rodiny mohou zúčastnění vnitřně přijmout zpravidla jen jednou v životě. Každý člověk má v sobě energeticky všechny rodinné role: rodičů, prarodičů, sourozenců, strýců či tetiček. Je-li nějaká role zadaná a realizovaná, dítě se podle toho orientuje.

Pokud chce otčím nebo macecha vnutit dítěti vlastní pojetí role a vymezuje k tomu přísná pravidla, dostane se mladý člověk do tvrdého konfliktu. Myslí si například, že chybějícího rodiče zradí, otevře-li se přílivu jiné energie.

Jsou-li noví partneři energeticky nezávislí a snaží se pouze zaujmout roli přítele dětí, může se z toho vyvinout svobodné a láskyplné soužití. Není ani nutno měnit svérázné povahové rysy, jaké děti často mívají. Ty pak mohou volně rozvíjet svou osobnost. Mohou jít svou cestou bez násilného ovlivňování, a dostane-li se jim navíc pomocné ruky, zpravidla takový postoj rády akceptují. Čím svobodněji a dobrovolněji nový svazek vzniká, tím snadněji mohou styčná aurální pole spolu ladit. Staré vzory „zlé macechy" a „přísného otčíma" by se měly odložit, neboť mnozí lidé se jich stále obávají. Pohádky o zlých macechách nebo čarodějnicích jsou symboly prastarého strachu, že do rodiny přijde nový člověk a přinese s sebou něco zlého.

Často můžeme vidět, že rodič, s nímž děti po rozchodu žijí, na ně nahlíží jako na náhradu vztahu. Většinou se to děje nevědomě, taková role však děti příliš zatěžuje. Nemohou zaplnit emocionální prázdnotu, kterou po sobě partner zanechal. Jako děti mohou darovat lásku, ale nemohou nahradit volný čas strávený s partnerem, debaty a řešení problémů. Na takový úkol prostě nestačí.

Helenin příklad ukazuje, jak nevědomky přenášela na děti potřebu, aby byly večer doma a věnovaly se matce. Její muž ji nechával často samotnou a ona se nechtěla dočkat téhož od dětí. Když některé z nich večer odcházelo ven, stála vyčítavě u domovních dveří a snažila se v něm vzbudit špatné svědomí. Děti samozřejmě pociťovaly psychický nátlak a docházelo k neshodám.

Někdy mají lidé sklon svalovat na děti svá vlastní energetická břemena. Nedělají to zcela nezáměrně, neboť jim něco našeptává, že by tu tíhu na ně mohli svrhnout, když jim vlastně obětovali půlku svého života. Původcem jsou temné síly, které tím chtějí udržet nezpracovanou rodinnou karmu a zatížit jí další generaci.

Renata vyprávěla, že její matka jí stále předpisovala, jak má to či ono dělat. Renata se však podle toho nedokázala řídit, což způsobilo, že každé její odmítnutí se matky citelně dotklo. Zde se projevoval způsob, jímž matka zacházela s citovou a myšlenkovou zátěží, která na ni doléhala a kterou vlastně převzala zase od své matky. Jestliže ji nemohla přenést na „neposlušnou" dceru, musela ji o to tíživěji snášet sama. Pro matku nastal čas se s tímto starým polem vypořádat, aby nemuselo přejít na další generaci. Lidé uvádějí řadu příkladů, jak na ně přešly staré zátěže a vzory chování jejich rodičů.

Rüdiger vyprávěl, že se vždy snažil čelit hrubému tónu rodičů, kteří vždy všechno věděli lépe, což se mu dařilo, když nebyl doma. Po studiích musel ovšem krátký čas opět bydlet s nimi a jejich energetické pole ho přemohlo. Teprve když mu soused řekl: „Ty se vyjadřuješ přesně jako tvoje matka," procitl ze snu, neboť si uvědomil, že podlehl starému vzoru. Proto se rozhodl co nejrychleji se odstěhovat. Jinou perspektivu úniku neviděl. Své rodiče miloval, ale za žádnou cenu nechtěl být jako oni.

V jemnohmotné rovině jsou děti do značné míry ovlivňovány starými rodinnými poli. Příliš často na sebe nevědomě berou toto břímě, aby rodičům dokázaly, že za něco stojí a dokážou oplácet jejich lásku. Získávají si tak jejich pozornost a příchylnost. Častěji k tomu dochází v případě, že se mezi rodiči a dětmi už objevily citové konflikty, rodiče měli na děti málo času nebo se jim nikdy nepodařilo dát jim svou lásku najevo.

Ještě nedávno bylo běžné vychovávat děti přísně. Byl jim vnucen úzký rámec chování a vřelé, láskyplné soužití skoro nezažily. Tak v nich vznikaly veliké energetické proluky, které se pak během života pokoušely zaplnit náhradními počiny.

Poznání, že přílišná tvrdost není správná, vyvolala u mnohých rodičů protichůdnou reakci. Dětem se naopak všechno dovolovalo a promíjelo, což vedlo do slepé uličky, neboť nikde nenacházely oporu a později pro ně bylo obtížné přizpůsobit se společenským strukturám. Ještě dnes se najde dost rodičů, kteří ve snaze dopřát dětem to nejlepší, jim ponechávají příliš mnoho prostoru. Děti se musejí samy rozhodnout, zda si v mrazivé zimě vezmou rukavice a nasadí čepici, nebo ne. Ponechává se jim tolik možností vlastní volby, až je to nakonec přemáhá a nevědí, podle Čeho se mají řídit. Vycházet vstříc potřebám a energiím dětí je báječné, ale nechávat na nich každé rozhodnutí není dobré. Potřebují nějakou orientaci, jisté vnitřní vedení a často jsou rády, když se hned nesplní všechno, co je napadlo.

Děti jsou negativním energiím zvenčí vystaveny více než dospělí. Nedisponují dosud celou silou své duše a naléhavě potřebují vymezení hranic a ukazatele cesty. Vděčně přijímají vhodné rady, neboť dobře tuší, co jim pomáhá. Přitom může být zachován respekt k jejich svobodě. Rozhodující je, aby i rodiče měli v nitru jasno a poslouchali své duchovní vedení.

Děti dobře cítí pravdivost či nepravdivost slov. Při přísné výchově a omezování vývoje - protože některý z rodičů je omezen ve svých citech a myšlenkách - se brání, aby se nestaly hříčkou starých polí. Pokud však cítí, že je rodiče v jejich vnitřních tendencích a záměrech podporují, rády takovou pomoc přijmou. Stejně dobře vycítí, jestliže jim rodiče z jakýchkoli důvodů lžou. Důvody možná ještě nechápou, ale Časem jim všechno dojde.

Pokud se rodiče otevřeně a poctivě přiznají, dopustí-li se nějaké chyby anebo když jsou tak unaveni, že si s nimi večer už nemohou hrát, děti to většinou uznají. Mají-li v rodičovské lásce skutečnou oporu a rodiče se jim, pokud to čas dovolí, věnují celou svou osobností, jsou ochotny na ně brát ohledy a samy je podporovat.

Děti chtějí být plně přijímány. Je důležité udělat si čas a dát dětem možnost, aby se vyjádřily. Nemusí to být celý den, rozhodující jsou hlavní momenty. Dítě chce vědět, že matka či otec jsou na svém místě vždy, když je skutečně potřebuje. Může to být povzbuzující pohled nebo prosté gesto: „Ty to zvládneš !" Tak dítě ví, že je rodiče podporují a přijímají.

Děti dnešní generace disponují velkým potenciálem duchovní síly. Jsou obdařeny energiemi nového věku a jejich osobnosti vykazují značnou duševní sílu. Proto se někdy bouří a vzdorují, jelikož se nechtějí nechat vtáhnout do staré rodinné karmy. Mohou se zdát odbojné, protože nechtějí převzít energetická břemena a úkoly rodičů a přizpůsobit se stávajícímu systému, který čeká hluboká proměna.

Četná těla nejsou na mocné energie, které některé děti přinášejí, dosud připravena, a to vyvolává velkou nervozitu a neklid. Mnohdy však s sebou děti nesou i umanuté staré zátěže, které chtějí v tomto životě transformovat. Je třeba, aby rodiče rozpoznali, zda dítě ovládají egoizmus a umíněnost, anebo jde jen o energetické problémy přizpůsobení. Umějí-li se dětem přiblížit, většinou tento rozdíl dobře poznají. Je pak podstatné vést je tak, jak si to přejí jejich duše - v souladu s Boží vůlí.

Děti potřebují srdečný přístup. Něco se musí vysvětlit, něco je nutné strpět. Stojí-li malé dítě nerozhodně před vánočním stromkem, může to být jen proto, že by se rádo dotklo lesklých skleněných koulí a vzalo je do dlaní. Smí-li to udělat, je spokojené. Jestliže ho však rodiče pokárají a odeženou, není jeho potřeba uspokojena a v nitru se přidá k dalším nahromaděným nesplněným přáním.

V období rozchodu je třeba si uvědomit, že partnerova energie se velmi lehce přenáší právě prostřednictvím dětí. Ty milují oba rodiče a nechtějí se rozloučit ani s jedním z nich. Také díky genetickému materiálu se otevírají rodičovské energii. Dají se snadno ovlivnit, neboť dosud nevládnou celou svou duševní silou. Odděleně žijícím rodičům to často vadí, protože alespoň v počátku odloučení se nechtějí vidět. Rozladění se pak rychle přenese na děti, Čemuž bychom ale měli za každou cenu zabránit.

Nejsilnější energetické vazby se zpravidla zpracovávají uvnitř rodiny. Protože mnoho duší se velmi často znovu rodí v rámci téhož rodinného svazku, nahromadí se během lidského vývoje hodně zátěží.

Může se stát, že jeden z rodičů v minulém životě s některým z dětí stále řešil určitý problém. To na něho nyní hledí jako na protivníka a stále znovu dochází k ošklivým hádkám a třenicím. Pak je důležité spolu mluvit. Ujasní-li si oba aktuální pocity, dá se většinou vytušit jejich pozadí. Závist a nechuť bývaly ve středověku například na denním pořádku a lidé se stále snaží stará pochybení a osočování urovnat.

Karmických příčin může být jako písku na pláži. Ale vždy je to láska, co zmáhá starou tíhu. Zaměříme-li se pozorně na to, v jakých situacích se negativní pocity a zlost objevují, lépe si s nimi poradíme.

Duchovní vedení a Boží láska udělají všechno, aby prosící duši poskytly nutnou podporu, které je třeba k zpracování a zrušení staré karmy, jsme-li k tomu ochotní a pocity neprožíváme příliš divoce a neuvědoměle. Někdy trvá velmi dlouho, než se stará pole zruší, ale společným rozhovorem s nezbytnou připraveností je pro to možné vytvořit patřičné předpoklady. Jakmile jsou děti dostatečně zralé, dají se staré karmické viny láskyplně smýt.

(8)

VĚRNOST A NEVĚRA

Následující výklad na téma věrnost a nevěra nechce v žádném případě posuzovat, nebo dokonce odsuzovat. Osvětluje pouze energetická pozadí a snaží se upozornit čtenáře na jemnohmotná energetická pole, která v této souvislosti hrají nějakou roli. Přitom se ukáže, kolik může mít prosté slovo „věrnost" aspektů.

Kolektivní pole na nás mají silný vliv. Je-li někdo vychován tak, že „vedlejší poměr" je v manželství absolutně nepřípustný a zavrženíhodný, je pravděpodobné, že postihne-li něco takového jeho, toto hodnocení beze zbytku přijme. Bude pak bolestně odsuzovat bud sám sebe, nebo partnera. Takto zaměřený člověk bude jen těžko odpouštět, protože v týle mu sedí silné pole s exaktními morálními představami a trvá na dodržování zásad. Tyto myšlenkové formy může přímo pociťovat jako hlídače na zadní straně krční čakry, odkud se mu pokoušejí vládnout.

Nevěra, považovaná všeobecně za sexuální styk s někým jiným než s partnerem, může mít různé příčiny.

Často hledáme mimo svůj „oficiální" vztah jistou energii, která nám právě chybí. Nový vztah tedy odstraňuje nedostatek, který v nitru pociťujeme. Kdyby byly v partnerství formulovány a naplněny všechny podstatné aspekty, pravděpodobně by nás ani nenapadlo hledat je u jiného člověka.

Někdy nejsme sami se sebou spokojení a cítíme, že by se něco mělo změnit, ale dosud jsme nenašli správnou cestu. Některé niterné oblasti se nás pak snaží odvrátit od nezbytných změn tím, že vyšlou impulz k novému milostnému vztahu. Není nám dobře a věříme, že nový vnější stimul by mohl způsobit změnu. Nový vliv však často neznamená splněné přání, nýbrž jenom uvolnění negativních pocitů, které nás zaplavují.

Může se také stát, že nám stávající vztah natolik zevšedněl, že ztratil svůj podněcující půvab, a my bychom rádi působením nějakého nového mužského či ženského impulzu ožili. Často jde o jednorázové vybočení a pak se opět navracíme do původního svazku. Někdy však jde o opakované uspokojování potřeb, které náš současný partner nemůže naplnit.

Mnozí muži pociťují určité emoce, o nichž si myslí, že je se svými partnerkami nemohou prožít, a proto hledají kýžený tělesný kontakt jinde, třeba tím, že navštěvují prostitutky.

Důvodem nevěry může být i pomsta. Muže i ženy jejich partneři leckdy tak zraňují a ponižují, že svým jednáním chtějí získat satisfakci. A ačkoli se to partner třeba nedoví, nevěra se stane typem pomsty a vyrovná utrpěné pokoření. V takových vztazích beztak panuje stálé napětí. Bojují spolu nevyslovené konflikty a složky nevědomí. Časem se nezpracované spory projeví i v osobnostech. Partner se nikdy nezmění tak, jak by si ten druhý přál. Aby toto zdánlivé pohrdání „pomstili", napraví mnozí lidé tuto okolnost tím, že navážou jiný vztah a sají z něho jako houba.

Energetické nebezpečí z takových emocí jako je pomsta, není zanedbatelné. Existuje nespočet temných bytostí a lidmi vyprodukovaných myšlenkových forem, jež můžeme nazvat démony pomsty. Narazí-li na bytostnou energii, snaží se ji vší silou ovlivnit vlastní negativitou. Pokud se jim to podaří, manipulují námi temné síly. Takové ovlivnění se nesmí podcenit, neboť vychází z temných, mocných a téměř démonických bytostí. Ohroženým lidem mohou způsobit velkou škodu. Jestliže si někdo, byť i nevědomky, přivolá na pomoc takovou energetickou strukturu, aby jinému uškodil, bude muset přijmout část těchto temných astrálních sil, aby vyrovnal svou karmu a transformoval energetická pole.

Tyto cizí entity by se neměly zaměňovat s „vnitřními démony". Mohou to být naše součásti, které v některém minulém životě zakusily něco velmi nenávistného, například dlouhodobé utrpení, které mohly tak dlouho snášet jen proto, že se proměnily v nenávist a myšlenky na pomstu. Mnoho lidí spíše snáší agresi než hlubokou bolest a ubližování. Taková stará rezidua působí v lidském nitru a navádějí je ke špatnému smýšlení o partnerovi. „Určitě ti bude ubližovat. Začne být nevěrný. Bude stát o jiné." Tak nějak tohle našeptávání zní. Tato vnitřní složka s velkou vytrvalostí neustále hledá jisté záležitosti, v nichž by se mohla malicherně šťourat a jejich pomocí uvolnit nahromaděnou energii. Nevidí nic dobrého a krásného, pouze to špatné a ošklivé. Takové vnitřní složky nám mohou pořádně znechutit život, neboť nevidí realitu a pravdivé se jim zdá jen to, co je bez lásky, ačkoli k tomu často není žádný důvod. Mohli bychom být šťastni, ale nejsme, protože nějaká stará složka našeho nitra tropí neplechu a touží se projevit.

Mnoho žen po narození jednoho či více dětí zaměří veškerou pozornost na jejich výchovu a na domácnost, zatímco mužovy tělesné potřeby a chutě přicházejí zkrátka. A protože se jich muži prostě nedokážou zbavit, hledají uspokojení ve vedlejších vztazích.

Lidé často uzavírají manželství z důvodů, které spočívají ve vnějších okolnostech nebo v naději, že se jim splní určité životní představy. Jestliže se to nestane, začnou brzy hledat jinou cestu. Kvůli prestiži a společenským konvencím však udržují vnější fasádu manželství. Za touto kulisou si každý žije po svém. Pokud s tím souhlasí obě strany, není důvod, aby se tomu někdo podivoval. Zlé je, zvolí-li tuto cestu jen jeden

z partnerů, zatímco druhý trpí. Důvody mohou být různé a každý se musí sám za sebe rozhodnout, jak se svým životem naloží.

Mnoho lidí má po takzvané nevěře špatné svědomí. Je to dáno tím, že si manželé přísahali věrnost. Tato přísaha se usadí v duchovní rovině a při jejím porušení si „provinilý" musí s její energií poradit. V dřívějších dobách se přísaha věrnosti skládala **navždy a pro všechny časy,** což energetický svazek ještě posilovalo, zvláště s takovým dodatkem jako: „Dopustím-li se někdy nevěrny, ať propadnu peklu !" Čím důrazněji se takové přísahy skládaly, tím větší byla snaha jim dostát. Mnohdy si museí někdo z těch, kdo takový slib dali, nevěru prožít, aby mohl zrušit staré pole. Konečné zrušení starých svazků vyžaduje pochopení a odpuštění. **Všechny** svazky, přísahy a sliby nás omezují. Veškeré jednání by mělo vycházet ze srdce, z vnitřního schvalování určitých životních postojů, nikoli ze starých předpisů, ať už kulturních nebo náboženských.

Velký problém představují ve vztazích lži. Každá lež, kterou musíme použít, abychom zabránili odhalení, spotřebuje spoustu energie. Lžeme-li, napadají nás energetická pole, která mají stejný cíl. Naši auru postihne vnitřní blok a jemnohmotné proudy nemohou volně protékat.

Cestou k obnovení vnitřní svobody by byla absolutní upřímnost, tento krok však volíme jen málokdy.

Na příkladu jedné ženy si ukážeme, jak stavěla pocity dítěte a muže nad svobodu vlastního svědomí.

Před čtyřiadvaceti lety potkala při setkání spolužáků svou první lásku. Byla už tehdy vdaná, ale city k příteli ze studentských let ji přemohly a strávili spolu noc. Bylo to krásné, ale musela tvrdě zápasit se špatným svědomím. Ke svému velkému úleku otěhotněla a nebyla si jistá, kdo je otcem jejího dítěte. Příteli z mládí nechtěla nic říct, aby si nedělal žádné nároky, a svému muži také ne, ze strachu, že by ji opustil. Čtyřiadvacet let v sobě nesla tíhu, která jí ubírala hodně síly a sebeúcty. Po celou tu dobu se neodvažovala projevovat své pocity a uplatňovat v manželství vlastní názory. Domnívala se, že nemá právo o ničem rozhodovat. Snášela všechny nespravedlnosti a její vnitřní slabost byla stále větší.

Po čtyřiadvaceti letech se chtěl její syn oženit a nechal si určit krevní skupinu, protože jeho přítelkyně byla těhotná a bylo tu podezření na glykemii. V matce propukl nahromaděný citový chaos a propadla panice, že všechno vyjde najevo. Po několika dnech se trochu uklidnila a dospěla k rozhodnutí.

Mohla by o milostné noci před čtyřiadvaceti lety, o tom, že otcem jejího syna možná není její manžel, povědět pravdu, ale kdyby se tato domněnka nepotvrdila, přiznala by se zbytečně. Ve svém nitru však věděla, že nese vinu, a pravda by ji od ní osvobodila. Byl by to jistě těžký krok, ale už by se nikdy nemusela bát odhalení. Co by však pocítili její syn a její manžel ? Měli se velmi rádi a žena si byla jistá, že duchovním otcem jejího syna je v každém případě její manžel, neboť ho vychoval, a ne bývalý přítel, který ho možná zplodil. „Každá duše je jedinečná ! Žádný člověk nepatří nikomu jinému." Syn jako samostatná duchovní bytost možná něco podědil po svém biologickém otci, ale v duševní rovině byl spjat s ní a s jejím mužem. Tento názor tedy přijala za svůj a začala dělat ve svém nitru pořádek - s pomocí Boží.

Snažně prosila Boha o vedení a podporu a ujasnila si, že ospravedlnit se může jen před ním jediným, jen jemu musí skládat účty, a nikomu jinému. Aby chránila city svého

syna a manžela, nechala si pravdu pro sebe a další průběh událostí ponechala na duchovním vedení. Ukáže-li se, že krevní skupina jejího syna neodpovídá otcovství jejího muže, přizná se. Pokud ne, vyřídí si celou záležitost výlučně s Bohem. Jistota, že rozsudek - pokud nějaký padne - vyřkne Boží instance a nikdo jiný, jí vrátila vnitřní sílu. Její špatné svědomí se pomalu uklidňovalo a byla již ochotna, bude-li to duchovní vedení od ní vyžadovat, nést důsledky svého někdejšího činu, i kdyby se měla ocitnout na rodinném pranýři. Vyjasnilo se i její myšlení a byla připravena odpovídat na výzvy života. Nakonec se ukázalo, Že krevní skupina odpovídá otcovství manžela a přiznání k dávné události nebylo nutné. Žena přijala tento vývoj jako akt duchovního vedení a do jejího srdce se vrátil mír. Získala zpět ztracené sebevědomí a zasazovala se pak více o své potřeby.

To, co nám po aktu nevěry často působí tolik potíží, bývá sebeodsuzování. V astrálním či mentálním těle existuje jistá představa o věrnosti, která se jako myšlenková forma touží udržet. Toto pole nás pak zraňuje. Protože každé energetické pole vzniklo samo ze sebe, je také jen na něm, aby si odpustilo.

Pro mnoho lidí je věrnost ve vztahu velmi důležitá. Chtějí se někomu otevřít a mít jistotu, že se o něho mohou opřít. Cítí se pak zrazeni, věnuje-li partner svou pozornost i jiným vztahům. Věrnost poskytuje oporu a jistotu a oboustranná láska podporuje duchovní růst. Ve vztahu, v němž se dva lidé rozhodli být tu jen pro sebe, se projevuje inspirující hloubka a růst. Jeden na druhého se může spolehnout a ví, že je na Zemi člověk, který s ním sdílí všechny radosti i strasti. Harmonizace mužských a ženských aspektů lze dosáhnout vzájemnou pozorností.

Existují lidé, kteří jsou na základě tisíciletých poznatků schopni nechat v sobě lásku volně proudit. Jejich vysoce rozvinuté vědomí je těsně spjato s duchovním světem, ten je vede a inspiruje. V minulých životech nezřídka praktikovali původní tantrickou cestu a ve svém nitru vědí o tom, jak se dá životní prasíla zvýšit tělesnou láskou.

Tělesná láska však existuje jenom v pozemské rovině. Pokud nějaká duše konečně dosáhla duchovních rovin, přestávají existovat hranice a láska se rozlévá do celého bytí. Tito lidé o tom vědí a snaží se tuto lásku v rámci inkarnace rozdávat i v tělesné rovině. Zajímají se o ostatní a projevují hodně pochopení a účasti. Jsou schopni s velkou oddaností darovat dětem, rodině a přátelům ze srdeční čakry lásku, která je hluboko zasáhne. Potkají-li se s někým, kdo jim tělesně vyhovuje, chtějí se s ním spojit a rozdávat mu lásku ve všech rovinách. Nechtějí tento svobodný dar lásky omezovat světskými prostředky, jedině slibem věrnosti, a zasazují se o jejich svobodu. Jejich tělesná láska, kterou věnují svému partnerovi, pramení z hloubi srdce.

Pro jiné lidi má věrnost velmi důležité spirituální pozadí. Láska proudí z jejich srdeční čakry a zasahuje jejich bližní. V řadě inkarnací usilují ve svém nitru po větším uvědomění a přiblížení k božství. Vědí, že v partnerském vztahu můžeme probudit vztah k božskému - božské Ty můžeme prožít v lidském Ty. Partnerství ve společném prožívání lidské sexuality tím vede k hledání zkušenosti, jež je v nitru úzce spjata se vztahem k Bohu a k jeho hledání. Bráno symbolicky je pravé partnerství společným hledáním takového Boha, jaké lze prožít s jedním jediným partnerem. V pozemském důsledku tito lidé vyjadřují i své intenzivní bažení po Bohu.

Existují různé cesty a každý člověk smí hledat pravdu vlastním způsobem.

V zásadě se dá říci, že dokonalého duchovního vztahu lze dosáhnout jen tehdy, jestliže lidé na sobě opravdu pracují, což někdy klade na stávající vztah velké nároky. Hluboký, duševní svazek může vzniknout jen mezi duchovně zralými lidmi.

Přejít od jednoho vztahu ke druhému je málokdy tou správnou cestou, i když v dnešní době je možné zpracovat v rámci jedné inkarnace několik vazeb. Může se stát, že jeden partner není ochoten na sobě pracovat, čímž druhému brání v jeho duchovním pokroku. V takových případech si duchovní svět leckdy žádá, aby probuzený partner druhého opustil, aby mohl kráčet dál svou cestou.

Každý vztah je jedinečný. Vykazuje vlastní karmu a osobité duchovní možnosti. Žádný vztah se nedá srovnávat s jiným. I mezi partnery může jeden považovat něco za cestu poznání či zrušení staré karmy, kdežto druhý za nebezpečí. Každý člověk si musí najít **svou vlastní** cestu. Je však k tomu třeba odvážný postup. Rozhodující je ochota důsledně na sobě pracovat a pozorně sledovat pokyny života.

Případ jedné paní ukazuje, jak si Člověk může také počínat, jestliže partner věnuje pozornost někomu jinému. V manželství této ženy docházelo stále častěji k hádkám a nespokojenosti. Stále více jí chyběly vzájemné rozhovory a láskyplná náklonnost. Jejich soužití se vyznačovalo jenom debatami o dětech a všedních záležitostech, o milostném životě se téměř nedalo mluvit. Její srdeční čakra byla vyhaslá a při občasných „tělesných excesech", jak říkala uspokojování manželových potřeb, už dlouho nic necítila. Bez protestů je více Či méně snášela. Činila tak i proto, aby jí manželova Špatná nálada neotrávila den, kdyby mu nevyhověla. Necítila však žádnou touhu s manželem spát.

Jednoho dne, kdy nechali děti u babičky, a šli na koncert, jí náhle padl do oka kytarista hudební skupiny, od níž byli vzdáleni jen dvě řady. Připadal jí vyloženě přitažlivý, obdivovala jeho mužné paže a ramena. Vyměnili si dlouhé pohledy. Dívala se na něho, jak to jen šlo, a on tuto hru opětoval, ačkoli viděl, že je tam s manželem. Vychutnávala si jeho obdivné pohledy a pocítila energii, jakou už dlouho nepoznala. Zdálo se jí, že se v ní probudilo k životu něco, co už dlouhou dobu spalo.

Její muž si toho flirtu po chvíli všiml a chtěl ihned jít domů. Ženě to samozřejmě nebylo vhod a byla by ráda zůstala, ačkoli netušila, jak daleko by to všechno mohlo dojít. Zvítězil v ní však pocit povinnosti, a tak se svým manželem odešla. Jen co přišli domů, odvlekl ji beze slova do ložnice, kde se dožadoval „svých práv". Hluboce ji to šokovalo a připadala si jako věc, jako jeho majetek. Byla tak ochromená, že se nezmohla na žádnou obranu a nechala si to líbit. Manžel se projevil opět jako „pán" ve svém domě, vstal a „uspokojen" opustil ložnici.

Netrvalo dlouho a žena skutečně navázala vztah s jiným mužem, který rovněž žil v nešťastném manželství, a její něžnost a náklonnost jí oplácel. Prozatím však zůstávala u svého muže, neboť jí poskytoval finanční zajištění a společenské uznání, které pro svou práci v místě bydliště potřebovala.

Můžeme diskutovat o tom, zda to bylo dobré řešení, či zda raději neměli odstranit všechny lži, které mezi sebe navršili. Na to však mohou odpovědět jenom ti, jichž se to týká. Do nejzazšího koutku duše jim nikdo třetí nenahlédne. Na to, jak životaschopný ten který vztah je, musejí odpovědět ti, kdo v něm žijí. Každý se musí řídit podle svých i Božích zákonů.

Nedávný průzkum odhalil, že přibývá ochoty odpouštět nevěru.

Znamená to, že vztah založený na plné důvěře už pro nás není tak důležitý ? Znamená to, že intimní vztahy už mají menší hodnotu ? Nebo to znamená, že lidé spolu mluví otevřeněji a upřímněji ? Ukazuje to, že věrnost se v podstatě vyžaduje, ale v průběhu vzájemného poznávání a lidské zralosti se pozvolna učíme odpouštět ?

Dnes už není žádným tajemstvím, že tělesná přitažlivost může u mnoha párů, které spolu trvale žijí, po několika letech ustoupit. Chemické reakce jsou slabší a jistá dráždivost se vytrácí.

Pak by měl chybějící tělesnou přitažlivost nahradit svazek srdcí a vyvolat lásku. Z tohoto hlediska není důležité, zda tělo cítí pokles sexuálního napětí, nýbrž to, že kontakt a něžnost vycházejí z roviny srdeční Čakry, a nikoli z obou spodních center. Sexualita je o stupeň vyšší a může oběma stranám přinést hluboké uspokojení. Toho lze ovšem dosáhnout jen tehdy, jsou-li si oba lidé srdcem i duchem blízcí, plně si důvěřují a vědí, že mohou kráčet společnou cestou. Klíčem je láska v srdeční čakře.

Současný intenzivní proces karmických zpracování vede někdy k tomu, že se setkáme s někým, s nímž jsme si v minulém životě vyměnili a promísili části osobnosti. Můžeme žít v báječném vztahu a svého partnera z celého srdce milovat, ale pak se vynoří člověk, k němuž nás to neodolatelně přitahuje.

Pokud jsme k němu v některém z předchozích životů měli intenzivní, oblažující vztah, nezřídka se stává, že se části duše promíchají tak, že se ocitnou v aurálním poli toho druhého. Stává se to bohužel dost často a na osobní růst to působí velmi rušivě. Každý člověk by se měl rozvíjet jen sám pro sebe. Promíchají-li se aurální pole dvou lidí, vypadá to jako přerostlý strom, u něhož se větve propletly tak, že nakonec žádná nemíří k nebi. Nejde pak o lásku na základě svobody, ale o neúčinnou vazbu bránící vývoji. Duchovní vedení se velmi snaží takové propletené svazky zrušit. Jestliže se po mnoha letech začne jeden partner dokonce fyzicky podobat druhému, znamená to, že četné části jejich osobnosti se již v aurách promísily. V takovém případě se ti dva od sebe jen těžko odloučí i po tělesné smrti. Jejich vnitřní oblasti už se prolnuly tak silně, že potřebu bezpečí a náklonnosti hledají u **člověka** místo u **Boha.**

Dojde-li k podobným vazbám, jsou takoví lidé svedeni dohromady, aby tyto svazky mohli zrušit. Dostanou-li se však v některé nové inkarnaci do kontaktu poprvé, myslí si, díky citové blízkosti, že to musí být znamením pravé lásky, což ale v takové situaci nemívá smysl. Mnozí lidé jsou při takových setkáních k sobě přitahováni tak, že jeden bez druhého nemohou vydržet. Ve skutečnosti však hledají vlastní odštěpené staré části duše, které se začlenily do systému toho druhého. Pociťují touhu po částech sebe samých. Žádný nový svazek by proto neměl vzniknout, neboť jde výlučně o to dostat zpátky do své aury vlastní odštěpené části a odevzdat zase ty, které patří tomu druhému. Má-li však svoje části v energetickém systému druhého jenom jeden, je i přitažlivost jenom jednostranná. Zmatený člověk je pak ještě zmatenější- a přestává rozumět světu. Proto je důležité nenechat se přemoci vlastními pocity, nedopustit, aby se v nás jejich vlny srážely.

Osvědčily se tyto meditace a následující modlitba:

Pohodlně se posadíme, narovnáme páteř, rozkročíme se na šířku ramen a zavřeme oči. Po hlubokém nádechu sepneme ruce na hrudi jako při modlitbě.

Můžeme odříkávat například tato slova: „Nejvyšší Stvořiteli, z hloubi duše tě prosím o navrácení všech ztracených částí mé duše. Vrať mi je, prosím, a naplň moje nitro svou láskou a harmonií.

Pomoz mi také, aby se z mé duše navrátily ty části, které mi nepatří. Nechť v lásce znovu najdou své místo.

Naplň mě svou uzdravující energií a proměň všechny bolesti v lásku." Potom do sebe zaklesneme prsty a znovu se zhluboka nadechneme.

Rovinu pocitů by měly prostoupit vděčnost a láska.

Modlitbu a meditaci ukončíme několika hlubokými výdechy a nádechy.

Další možností, jak v jemnohmotném energetickém systému harmonizovat mužské a ženské složky, je následující meditace:

Pohodlně se položíme, ale ještě předtím se postaráme o to, abychom nebyli rušeni. Doporučuje se klidná a příjemná pozice. Potom zkřížíme ruce na prsou tak, aby dlaně sahaly těsně pod ramena na malé ramenní čakry. Tato pozice spojuje ženské a mužské složky. Rozhodnutí, kterou ruku budeme mít nahoře a kterou dole, ponecháme okamžitému pocitu. Závisí to na momentální převaze mužské či ženské složky a řídí se intuicí. Současně se v mozku a v týle harmonizují důležité atributy, jež se tu také křižují.

Pak laskavě poprosíme o zharmonizování mužských a ženských složek a zůstaneme několik minut klidně ležet. Obě paže s dlaněmi obrácenými vzhůru položíme podél těla - a opět tak několik minut setrváme.

Meditaci ukončíme důkladným vydýcháním a pocitem vděku.

Zvláštní příklad ukazuje, jaké způsoby sexuálního soužití mohou existovat. Jistý muž středního věku byl již několik let ženatý a svou ženu velmi miloval. Měli spolu syna a dceru. Dobře vydělával, všichni byli zdraví, bydleli v krásném domě a neměli skoro žádné problémy. V onom muži však hořel zvláštní oheň, který jeho **žena** nebyla schopna uhasit. Byla velmi milá a pro svého manžela a děti dělala, co se dalo. Muži bylo jasné, že by ji ani děti nikdy neopustil.

Přesto pocítil silnou sexuální přitažlivost, jež ho naprosto přemáhala, touhu po vdané kolegyni. Toužil po ní tak mocně, že si v duchu neustále představoval jejich milování. Lehl si a do všech podrobností si přehrával milostný akt s vysněnou ženou. Přitom přesně cítil, že ona je na tom stejně. Kdykoli se potkávali, vždycky mezi nimi přeskočila jiskra, ale zůstávalo jenom u pohledů. Časem si muž ze svých tužeb vytvořil astrální formu. Projektoval do astrální roviny obraz kýžené ženy a každým opakováním jej zesiloval. Když tento astrální háv dosáhl určité intenzity, obraz skutečně ožíval. Ženiny žádosti a energie tento obraz přebíraly, a tak v jemnohmotné rovině nastala možnost setkávání astrálních těl a poté, co se sexuálně spojily, mohli ti dva konečně prožít naplnění svým mučivých přání.

To se vleklo tak dlouho, až vzájemné touhy pominuly. Potom se těchto astrálních výtvorů *(tzv. fantomů, pozn. red.),* zmocnily nižší astrální bytosti, které se zdržují v astrálním světě. Ty se neustále snažily proniknout do mužovy aury, a jemu pak dalo velkou práci zrušit astrální formy, které sám vytvořil. Navíc měl špatné svědomí vůči své ženě.

Přitom se samozřejmě vnucuje otázka, zda tento zážitek nebyl nutný k tomu, aby vnitřně něco zvládl, a přitom tím nezatížil svou ženu.

V duchovní rovině je však všem duším všechno jasné. Osobnosti mohou zůstávat nevědomé, ale duše vždy vědí, o co se jedná. Zde nezůstává nic skryto.

V podstatě platí, že složky osobnosti musejí v příštím životě prožít to, co v tomto životě způsobily někomu jinému. Je přitom jedno, zda se jedná o náklonnost, ublížení nebo lež - každý člověk se bude setkávat s dobrem i se zlem tak dlouho, dokud jeho bytostné aspekty nepromění BOŽÍ LÁSKA.

Duchovní vedení nepřipustí žádné utrpení, pokud tu dříve, většinou v některé předchozí inkarnaci, nebyla situace, která je způsobila. Bolestný prožitek tak slouží jako vyrovnání či poznatek, díky němuž se učíme odpouštět.

Zejména v oblasti vztahů býváme často vyzváni, abychom druhému odpustili. Jeden musí často způsobit bolest, aby druhý pochopil, do jaké míry chtěl on sám uspokojit nějaké niterné přání nebo egoistickou potřebu, což s opravdovou láskou nemá nic společného.

Nikdo nepatří nikomu jinému ! Každý by měl udržovat vztah jen ze svobodné vůle, neboť každý nátlak se příčí Božímu přikázání lásky.

Jen mezi svobodnými a zodpovědnými lidmi může proudit opravdová láska a následovat společný růst. Věrnost se pak v pravém smyslu vztahuje na prosazování Božích ideálů a nemá nic společného s majetnickými nároky.

(9)

ROZVOD A SŇATEK

Snad v žádné době nebylo téma rozvodu tak těsně spjato s tématem sňatku jako dnes. Dříve rozvody téměř neexistovaly, zato dnes se podle statistik rozvedou dvě třetiny manželství. Jestliže vztahy nefungovaly, opatřili si manželé milence či milenku, často s oboustranným souhlasem, a pro společnost zůstal rodinný status zachován. Pokud spolu manželský pár dobře vycházel, mohlo jít i o velmi přátelské vztahy.

Manželství dříve často sjednávali rodiče, většinou z ekonomických důvodů, takže „partneři z donucení" nemohli vytvořit milostný vztah a vést spokojený sexuální život. Ale i za takových okolností mohlo vzniknout přátelství a lidské pouto, zatímco tělesné potřeby se uspokojovaly „mimo dům". I děti vyrůstaly v úplné rodině, která jim poskytovala bezpečí a vřelý přístup.

V minulých dobách se nestýkalo tolik lidí a podle tehdejších norem bylo pro uznání společnosti důležité mít partnera, který zaujímal respektované postavení a dokázal ženu zajistit. Kritéria výběru pro manželství byla výrazně zúžena na zajištění, uznání, rozmnožení majetku a společenský status. Tyto motivy mají dosud v neuvědomělé rovině na mnoho lidí veliký vliv.

Jsou přesvědčení, že si partnera vybrali svobodně, ale nevědomě na ně zapůsobily staré programy zajištění, uznání a statutu. Mnoho lidí je sice pro svobodnou volbu, ale ne pro svobodnou vůli.

Málokterý člověk odolává vlivu představ svých předků a ty mohou v pocitové rovině stále silně působit. Víme sice, že k hluboké lásce není nutné slůvko **ano** pronesené v kostele či na radnici, ale přesto se cítíme jistěji a příjemněji, je-li svazek zpečetěn

manželstvím. Je to způsobeno i tím, že okolní společnost obvykle svými názory a pocity manželství podporuje. Přestože si mnoho lidí myslí, že je staré představy nijak neovlivňují, nevědomě na ně působí tradiční pole, která chtějí spojení dvou partnerů právně či církevně potvrdit. Značný počet lidí udává, že po sňatku pocítili větší blízkost a jistotu.

Lidé, kteří si z manželství v minulém životě přinesli značnou zátěž, upadají někdy po sňatku do velkých konfliktů, neboť na povrch vyplavaly staré emocionální problémy. Cítí se nešťastní a tvrdí: „Od té doby, co jsem se oženil (vdala), je náš vztah horší."

Markus po delším bolestném procesu usoudil, že si svou dlouholetou životní partnerku, s níž měl dokonce dceru, nevzal jen proto, že ji tím chtěl trestat, a navíc se chtěl uchránit pokoření z možného rozvodu. Jeho partnerka už totiž byla jednou vdaná a on byl tak žárlivý, že stále očekával, že se rozejde i s ním. Byla totiž velmi veselá a občas si dopřávala nějaký ten flirt, což ho stále trápilo. Z minulého života si přinesl hluboké rány, protože tehdy jej žena opustila. Tomuto citovému tlaku čelil tím, že si v duchu říkal: „Mám všechnu moc ve svých rukou. Nejsem jí vydán na milost, a proto se s ní neožením." Přitom v nitru cítil, že sám sebe obelhává výmluvami typu: „Kdopak se dnes ještě žení ? To už je dávno passé !"

Lidé si přinášejí do manželství mnoho starých názorů. Mají o něm příliš romantické představy a jeho pravý smysl jim uniká. Manželství by mělo být **počátkem** lidského rozvoje, a ne jeho **vrcholem.** Následující myšlenky mohou být podnětem k meditacím o manželství.

• Manželství má splňovat všechny potřeby a na chvíli může vyvolat pocit, jako bychom si vzali své ideály.

• Manželství nás má učinit absolutně šťastnými.

• Partner se má chovat podle vzorů chování, jež nám vštípili naši rodiče.

• Pro ženy bývá hlavním důvodem manželství hmotné zajištění, mužova vážnost, bezpečí a ochrana.

• Muži si často chtějí získat a podrobit atraktivní ženu, která by o ně pečovala.

• Manželství se často přisuzuje vina za vlastní nedostatky a chybějící vnitřní práci. Rozchod je jen útěkem.

• Mnoho lidí vstupuje do manželství proto, aby v partnerovi našli sami sebe, ale zapomínají, že každý se musí nalézt sám v sobě. Jaká zodpovědnost a zátěž se dá přenést na někoho jiného ? Tuto otázku si musí každý vyřešit sám v sobě.

• Ženy si přejí, aby je muž zbavil všech pozemských starostí a splnil jim všechna přání. Chtějí, aby je muž nosil na rukou, chtějí se vznášet v oblacích, být chráněny a v bezpečí. Často jde o staré vzory, kdy žena bývala v manželství chráněna před únosem a znásilněním.

• Muži zase očekávají věčně vzrušující sexuální život, což se mnohým ženám brzy omrzí, vymýšlejí si všemožné výmluvy a předstírají pracovní zatížení.

• Nenavázali jsme vztah jen proto, abychom unikli osamění ?

• Touhu po dětech můžeme zpravidla splnit jen s nějakým partnerem. Většinou si toho „vhodného" vybíráme v mládí, kdy jsme ještě nezkušení, aniž bychom déle zkoušeli, zdali je to ten pravý. Vliv rodiny a prostředí často mladé lidi příliš brzy nutí do pevného svazku. Mladí se snaží vyhovět a velmi rychle žádaný svazek uzavřou, protože se to po nich chce a protože tomu tak vždycky bylo. Pole „tak to má být" je velmi silné.

• Mnozí lidé dávají přednost pevnému svazku, třebaže nemá vyhlídku na úspěch, jen aby nebyli sami a cítili se alespoň trochu chráněni.

• Uzavíráme sňatek, abychom si udrželi společenský status: Podívejte, i já někoho mám.

• Ještě nedávno lidé slepě plnili společenské normy, aniž brali ohled na vlastní přání. Dnešní generace je naštěstí mnohem kritičtější.

• Potomkům se často sugeruje, že uzavřením manželství už splnili svůj životní plán. Tím se dospívajícím neosvětluje průběžný potenciál manželství, nýbrž iluzorní konečný status, který v této formě neodpovídá realitě. Manželství je úkol, který dva lidé mohou nést a zvládnout, ovšem jenom díky značnému nasazení a lásce.

Manželství by nemělo být zneužíváno jako instituce pro plnění potřeb. Manželství, jako hluboký vztah s druhým člověkem, vyžaduje velkou ochotu vypořádat se s vlastními chybami. Žádný partner nemůže převzít všechny úkoly a svému protějšku splnit touhu po věčném štěstí. Vztah vyžaduje hodně společné práce, velké porozumění a upřímnou snahu na sobě intenzivně pracovat. Láskyplný manželský svazek nám může hodně dát a podpořit nás na cestě provázené nepředpokládanými událostmi, které vyplývají z procesů lidského vývoje. Drží-li manželé při sobě a netrvají neústupně na svých požadavcích, může jeden druhému pomáhat nést jeho břímě, ale nikdy s tím nesmíme předem počítat. Takové naděje oslabují auru a kladou do pole toho druhého energetickou vazbu, která nemá smysl a z níž může nevědomě pramenit neustálé ovlivňování.

Zábavným příkladem je klasický případ se zubní pastou.

Maria se od svých rodičů naučila, že zubní pasta se musí z tuby vytlačit beze zbytku, aby nic nepřišlo nazmar. Proto je třeba začínat zásadně odspodu nahoru a pozvolna tubu stáčet. Její manžel ovšem dělal pravý opak. Zmáčkl tubu někde uprostřed, hlavně že měl něco na kartáčku, a teprve ke konci se snažil dostat ven zbytek. Maria to prostě nemohla snést, protože chtěla být pořádná a jednat tak, jak ji vychovali. A čekala, že její muž se bude chovat stejně. V počátcích manželství to ještě přehlížela, protože nechtěla hned vyvolávat konflikt, ale časem ji to rozčilovalo stále víc. Hubovala ho, jak si může tak hrozně počínat, a nutila ho, aby jednal podle jejího vzoru. Muž se tomu bránil, neboť cítil, že tato maličkost je symptomatická pro mnoho jiných problémů jejich vztahu.

Maria po svém manželovi chtěla, aby se zcela řídil podle jejích představ, a čekala, že ji poslechne. Nedala mu vydechnout a denně tlačila na jeho energetické pole, aby dosáhla toho, co pro ni představovalo pole její výchovy. Tlak, který lidé vyvíjejí na jiné, je jedním z největších problémů. Každý tlak, který ze svého nitra vyprodukujeme jako energii, pronikne ihned do energetického pole druhého člověka, a jednak ruší jeho vibrace, jednak tuto energii musíme opět přijmout zpátky a absorbovat. To znamená, že časem se k nám vrátí velké množství manipulativní energie, která způsobuje silný stres a znemožňuje spokojený život.

Své vlastní životní způsoby zásadně nemůžeme a nesmíme nikomu vnucovat. Jinak je tomu, jde-li o skutečné nedostatky v chování - v tom případě má smysl na chyby upozornit. Neděje-li se tak násilně, ale jen z opravdové péče o dotyčného, bývá takové upozornění přijato. Pokud však protějšek cítí, že se mu něco vnucuje, jeho nitro se proti tomu samozřejmě bouří.

Vraťme se ale k Marii a k případu se zubní pastou. Pro ni bylo důležité uvědomit si, jaké staré vlivy na ni působí. Chtěla ji ovládnout stará pole její rodiny, která nedbala na lidskou svobodu. Cítila se nešťastná, protože její muž nedělal to, co si přála, ale zapomněla, že láska nikdy nebolí. Jestliže „láska" bolí, působí tu sobecké složky a požadavky, které nás utiskují a dožadují se svých práv. Může to být velmi nepříjemné, ale tyto staré zátěže se dají poznat právě podle tlaku a bolesti. Proto je důležité se pečlivě pozorovat a hledat pravý důvod, proč se vlastně necítíme dobře a jsme pod tlakem a stresovaní.

Láska přeje druhým. Upozorníme-li někoho s láskou, že by si měl v životě počínat lépe, nebo mu poradíme v zájmu jeho skutečných potřeb, obvykle to přijme. Dotyčný v nitru cítí, jakou energií je příslušný rozhovor naplněn a zda nesleduje nějaké skryté požadavky.

A tak Maria, jestliže přemůže vnitřní tlak, může si prostě koupit jinou zubní pastu a nechat manžela, ať si s tou svou dělá, co chce. Má na to právo a Maria to tuší. Časem pak může odložit své výhrady a vytlačovat svou pastu nyní už podle vlastního uznání, nikoli podle toho, jak byla vychovaná. Je důležité dopřát lidem svobodu. Jen tak mohou energie ve vztazích volně proudit a jejich účastníci se mohou vedle sebe svobodně rozvíjet.

Hněv a očekávání určitých postojů mohou vytvořit silné spojení s tím, ke komu tato energie míří. Nenávist vytváří stejné energetické spojení jako láska. Očekávání otevírají auru, a tak do ní mohou proniknout negativní energie. Kromě toho se tím vždy vyvíjí jistý nátlak, který druhému nedělá dobře. Důležitým základem vztahu je svobodné soužití a na takových emocích, jakými jsou hněv a falešné naděje, je třeba bezpodmínečně pracovat a co nejdříve je změnit.

Můžete namítnout, že vzájemný rozvoj se neobejde bez potíží a konfliktů. To ale platí jen podmíněně, neboť nesmíme zapomenout, že prožívání svazujících vzorů neumožňuje žádný pokrok, jen živí stará pole. Než o krok postoupíme, musíme nejprve odevzdat „domácí úkoly".

Duchovní vedení přesto konflikty ve vztahu používá. Kdyby se někdo dokonale odpoutal od všech vztahů, mohlo by velmi rychle dojít k „duchovnímu zamrznutí". Byl by odříznut od signálů vnějšího světa, které jsou cenným zrcadlem poznání. Aby však bylo možné poznat a zpracovat vnitřní pochody, je nutný i dopad negativních pocitů.

Často některý z partnerů pocítí, že je v manželství zanedbávaný a nedostává to, nač má nárok. Děje se tak především tehdy, jestliže si manželé neudělají čas na to, aby spolu trávili chvíle klidu a harmonie. Je důležité věnovat se tomuto energetickému poli, jinak zatuhne a tím ztěžuje vzájemnou blízkost a znemožňuje cítit pohodu a náklonnost. Jestliže pocit zanedbávání trvá a přidruží se další problémové situace, v nichž se někdo cítí opomíjený, vytvoří se vnitřní zášť, která může přerůst v zlobu a nenávist. Snadno se pak objeví tendence oplácet druhému stejnou mincí. Ješitnost velmi rychle vyrukuje se svým programem a vytvoří se astrální či mentální formy, které začnou energeticky působit na auru partnera.

Je nanejvýš důležité spolu mluvit. Pokud se cítíme ublížení, musíme to partnerovi sdělit. Měli bychom však této příležitosti využít ke konečnému odbourání nakupených agresí, a nejen k tomu, abychom ukazovali svá vnitřní zranění.

Pokud není naše žádost hned vyslyšena, měli bychom přezkoumat, neleží-li část viny také v nás. Naslouchámе sami dostatečně svému partnerovi, máme pro něho otevřené srdce, oči a uši ?

Nenamlouváme si, že musíme stále jen dávat a dávat, aniž bychom si sami také někdy něco dopřáli ?

Je velkým omylem domnívat se, že ve svém vývoji pokročíme a bude z nás takzvaný dobrý člověk, jen když budeme hodně dávat. K duchovní zralosti právě tak patří braní. I tyto protiklady je třeba vyrovnat, abychom dosáhli vnitřního vyvážení.

Lidé, kteří si nic nedopřejí, mívají přinejmenším špatné svědomí. Chovají ve svém nitru pocit, že nejsou cenní nebo udělali nějakou chybu, která jim brání někdy také něco přijmout. Tento postoj vyvolává blok, který nedá jemnohmotné energii volně proudit. Pokud si zakážeme přijímat dobro, může to vést i k těžkým nemocem.

Někdy si ženy z odmítání sexu udělají prostředek, jak prosazovat své cíle. To se dá samozřejmě praktikovat jen po určitou dobu, potom si partner takové chování nedá líbit.

Všechny pokusy používat ve vztahu sílu spočívají v nedostatku komunikačních schopností. Také odpírání, nedávání, má v touze po dominanci důležitou roli. Kdo se však o to snaží ? Pokus o nadvládu je znakem velké slabosti a nedostatku sebedůvěry. Kdo se **o** to pokouší, není schopen otevřeně hovořit, ale sází na falešnou kartu síly.

V mnoha manželstvích stále dochází k pokusům vnutit partnerovi svou vůli, potlačit jeho osobnost a získat nad ním převahu. To však nikdy nemůže vést k pravé lásce. Pokud na nás někdo nebere ohledy, souvisí to s tím, že nám chce odebrat životní energii nebo moc. Někdy se v takovém ukřivděném člověku nahromadí zlost pro nesplněné naděje, takže chce, aby jeho partner trpěl stejně jako on. Ani to pochopitelně není cesta ke skutečné lásce.

Cítíme-li takové sklony, a musíme bohužel počítat s tím, že je jimi do jisté míry postižen každý Člověk, pak je velmi důležité s nimi přednostně pracovat. Ani zde nehraje rozhodující roli, jak takové pocity vnímáme a prožíváme, záleží hlavně na tom, jak z takové situace vyjdeme - nikoli, jak jsme se do ní dostali. Protože s takovým problémem se potýká každý člověk, neměli bychom za to ani sebe, ani nikoho jiného odsuzovat.

Nedojde-li v nějakém vztahu navzdory dlouhodobému a intenzivnímu úsilí k žádnému souladu, nastala pravděpodobně situace, kdy je třeba se rozejít. To by nikdy nemělo být provázeno hněvem a nenávistí, ale vědomím, že rozchod je zřejmě tou pravou cestou, jak udělat žádoucí kroky k vlastnímu rozvoji.

Při rozvodu hraje další vlivnou roli pole náboženství. Ve většině křesťanských církví se při sňatku přísahá vzájemná věrnost až do smrti. Ve světské rovině dojde k zákonnému rozloučení svazku, avšak v církevní rovině trvá dále. Církevní zákony rozvod zakazují a v této rovině zůstávají lidé svázáni.

Doporučuje se proto, aby manželé uskutečnili rozvodový rituál alespoň sami pro sebe. Je třeba vytvořit podobnou atmosféru jako v kostele, kde byli oddáni. Vyjádří si vzájemný respekt a zahájí rozchod. Poprosí Kristovu sílu o uvolnění manželských energií s vědomím, že jejich rozchod se může stát částí procesu duchovního růstu. Poděkují duchovnímu vedení za podporu a požádají vyšší síly, aby svazek rozvázaly. Upřímná prosba ze srdce může způsobit, že svazující struktury budou uvolněny.

Podobně lze naložit s přísahami, které si partneři v láskyplných chvílích složili. V tiché meditaci partnera v duchovní rovině poprosíme, aby nás zprostil slibů, které jsme mu dali, a totéž poskytneme i my jemu. Dovolí-li nám bývalý partner s upřímným přáním začít novou cestu, může z toho vzejít velké duchovní uspokojení.

Při rozchodu bychom měli mít na zřeteli i společně vytvořené rodinné energie, jakož i myšlenkové a emocionální formy. Při vroucím obřadu je rovněž můžeme předat vyšším silám s prosbou, aby dosud trvající společné formy zrušily a změnily tok energií. Týká se to i ochranných bytostí, které o rodinu a manželský pár pečovaly. I jim je třeba vděčně poděkovat za pomoc.

V řadě případů usoudíme ale příliš brzy, že manželství ztroskotalo, a nepochopíme správně signály pro možný vzájemný rozvoj. Propásneme dobrou příležitost a v novém vztahu se setkáme s týmiž problémy. Vždy se vyplatí nasadit všechny síly, abychom nemuseli obelhávat sami sebe. Někdy stačí jeden víkend k tomu, abychom partnera znovu respektovali a uvědomili si vlastní chyby.

Někdy se nakupí plno maličkostí a vytvoří zbytečně velký problém, s nímž si nevíme rady. Cítíme se přetažení, a protože jsme s partnerem každý den, zahltí nás negativní energie. Problémy vztah převálcují a my jsme si jistí, že nám to už neklape. Podaří-li se však problémy vyřešit, vdechneme vztahu nový Život.

Takové nakupení energetických problémů může zasáhnout řadu oblastí:

• Staráme se o svou vážnost, vzhled nebo o zdraví.

• Prožíváme hospodářské potíže a nemůžeme dostát finančním závazkům. Problémy se kupí zvláště při stavbě domu. Energetické výzvy jakéhokoli domu je třeba nejdříve zpracovat.

• Denní práce v domě a na zahradě, které neděláme rádi, nás utlačují.

• Nemáme čas na oddech a na věci, které nám působí potěšení. Máme pocit, že nic nestíháme, což vede k velikému citovému tlaku.

V mnoha případech za to vztah nemůže. Proto je důležité nevyhýbat se běžným životním situacím. Partnery to často znovu svede dohromady a oba si ujasní, že ve zvládání všedních povinností musejí být aktivnější a vyhradit si čas i sami pro sebe. Potom pocit nespokojenosti nepřenášejí jeden na druhého.

Řešení může vypadat takto:

• Začneme aktivně přistupovat k problémům všedního dne.

• Přiznáme si vlastní negativní pocity a zpracujeme je.

• Společně si pohovoříme - aspoň jednou týdně u kulatého stolu.

• Naučíme se přijímat kritiku a zdůvodňovat své námitky.

• Přezkoumáme, zda se nesnažíme druhého radikálně měnit.

• Zeptáme se sami sebe: Nestaráme se příliš o cizí záležitosti, zatímco vlastní problémy necháváme stranou ? Snaha někoho měnit vždy vyvolává silný stres.

• Nedáváme se umluvit přáteli, kteří mají své vlastní problémy a hledají spojence ?

• Nedáváme se zatáhnout do odsuzování partnera nebo celého manželství a neprožíváme pak jejich negativitu ?

• Přezkoušíme, zda jsme spokojeni sami se sebou a zda se nechceme mstít za vlastní nespokojenost.

• Míváme sklon na základě nějaké zdánlivé chyby vidět všechno v nejhorším světle. Je třeba si všímat také partnerových dobrých stránek.

• Často soudíme, že máme právo na zášť. To však nemůže být cesta pravé lásky.

• Měli bychom si ověřit, zda nejsme zajatci starého pole: „Budeš-li se mnou zacházet vlídně, budu já dobře zacházet s tebou. Pokud ne, potrestám tě."

• Zeptáme se: Nebereme se příliš vážně ? Je to pro nás dobré ?

• Naslouchámе druhému a akceptujeme ho.

• Někdy partnera pochválíme a řekneme mu něco milého.

• Uděláme si čas pro příjemnou chvilku ve dvou.

• Při návratu domů či schůzce mimo dům budeme zdvořilí a řekneme, jak jsme rádi, že partnera zase vidíme.

• K naslouchání druhému a jeho přijímání patří i informace o našich potřebách, nikoli jako striktní požadavek, ale konstatování faktu.

• Zajedeme si někdy za rodiči či starými přáteli, abychom se mohli těšit na setkání.

• Budeme se starat o vlastní zdraví, o dostatek spánku nebo cvičit, abychom zhubli.

• Své osobní potřeby nenecháme závislé na partnerovi a nebudeme uražení, jestliže on bude sledovat zase svoje.

• Budeme se učit svobodě, respektu a vlídnému probírání svých potřeb.

Nejlepší energetické předpoklady máme tehdy, když svobodu, toleranci a dávání nepodmiňujeme tím, co sami očekáváme. Pokud nedáváme skutečně svobodně a bez podmínek, nemůžeme opravdově přijímat. Pod nátlakem se dá pravda na nějakou dobu skrýt, ale nedá se na tom stavět dobrá budoucnost.

Stále znovu se stává, že se cizí energie pokoušejí vztahy rozbít. V energetické rovině vybudí náhle naši nespokojenost a nutí nás přít se s partnerem. Namlouvají nám, že příčinou všech našich problémů je on. Vzkypí agresivita a hněv a přimějí nás zasáhnout ho na zranitelném místě, což způsobí, že také on odpovídá hádkami a odporem. To bývá počátek veliké krize vztahu.

Cizí energie se svými aktivitami ustanou teprve tehdy, až zasejí tolik sporů, že už nemůžeme najít cestu zpět a přestaneme spolu mluvit.

Jakmile se do znesvářeného citového světa vrátí klid, nedokážeme si vysvětlit, z čeho se takový spor vůbec mohl vyvinout. Pak je důležité odhodit falešnou hrdost a snažit se znovu o sblížení. Jinak by cizí energie zvítězily a my bychom se stali jejich hříčkou. Za podobnými věcmi velmi destruktivní bytosti, které nám nepřejí nic dobrého nebo se snaží část naší energie získat pro sebe.

Často jsme svědky, že si partner přináší mnoho nedobrých energií z pracoviště. Tyto necitelné energie prospívají a sílí, jestliže mohou vyvolat spory a svalit na nás temné emoce. Oslabení lidé přinášejí domů především negativní myšlenkové formy skupinového tlaku, konkurenční závisti a mocichtivosti, které se vytvářejí v pracovním poli. Je třeba na několik minut vypnout nebo s partnerem vlídně pohovořit, aby se zamezilo přítoku cizích energií. Jejich přenos bývá příčinou četných sporů a rozbil již mnoho vztahů.

V četných vztazích vznikají spory o jisté pozice. Během hádky se jeden snaží druhému vnutit své stanovisko. Ke každému sporu je však třeba dvou. Na to by se při hledání viny nemělo zapomínat. Podívejme se, co se při hádce odehrává v energetické rovině !

Domnělý vítěz má po sporu stále více energie, neboť aura domněle poraženého se bortí a vítěz z ní odčerpává energii. Poražený musí její ztrátu nahradit a zpravidla čeká na vhodný moment „pomsty".

To svědčí o tom, že při sporu přechází energie z jednoho člověka na druhého.

Láska se nepře a samotný člověk se těžko může hádat. Mělo by nám být proto jasné, že kdykoli se hádáme, neseme v sobě složky, které by rády uplatnily svou agresivitu a potřebu být vždy v právu.

Je třeba nastolit porozumění a lásku, neboť jestliže partner vidí, že ho akceptujeme a nesnažíme se mu vnutit vlastní vůli, uzná to a můžeme dospět k láskyplnému řešení. Mnoho lidí reaguje agresivně teprve ve chvíli, kdy se jim zdá, že je nikdo neuznává a neváží si jich. Pak se jejich agresivita stává voláním o pomoc a to by nemělo zůstat bez povšimnutí.

Má-li někdo sklon k prudkým reakcím, měl by se sám sebe ptát, jak si v takových okamžicích počínat. Při použití síly se může uvolnit hodně negativních energií. Je záhodno prověřit, zda potřeby, o něž právě bojuje, jsou nezištné. Tím se netvrdí, že není důležité brát se za svá práva. Jsme-li však na správné cestě, nemusí dojít k boji a ke sporům. Nemusíme ani potlačovat žádnou bolest, kterou jsme utrpěli. Jen bychom se neměli mstít a reagovat agresivně, nýbrž otevřeně a upřímně o všem promluvit a odvodit potřebné důsledky. Duchovní vedení nás na takové cestě vždycky podpoří.

Některá manželství se uzavírají už v duchovní rovině, aby jeden z partnerů mohl toho druhého podpořit na jeho cestě. Toho pak zřejmě čeká mnoho práce nebo se zabývá obtížnými tématy života. Bez opory a podpory onoho konkrétního Člověka by to nezvládl. Tím se ocitá „v boji" a zdá se být tím důležitějším, ale bez pomoci partnera by svou práci nikdy nemohl dokončit. Jde často o vztahy, které by se neměly rušit. Naštěstí si partneři jejich pozadí většinou uvědomují a při nezdarech neházejí ručník do ringu, ale jdou dál svou cestou, V nitru vytušili pravdu a podle toho jednají.

Odumřelá partnerství se dají rozvázat, když jeden z dvojice konečně najde odvahu zbavit se spousty nároků a požadavků. Dospěje tak k vlastní svobodě a většinou pomůže pochopit situaci i svému protějšku. Rozchod by nikdy neměl být útěkem nebo výsledkem vnitřní rebelie, ale řešením nalezeným v klidu, řešením, které přináší pocit pravdy. Pokud se za ně přimlouvá i duchovní svět, oba partnery na jejich nové cestě podpoří. Rozchod pak proběhne poměrně spořádaně a nový život se brzy zformuje.

Snaha o správné rozhodnutí by měla vždy vycházet z vlastního nitra. Lidé nám mohou zvenčí poskytovat rady a podněty, ale rozhodnutí by měla vždy ladit s naším nitrem. Pak bývají správná a podpořená duchovním vedením.

Pokud se v mladých letech vrháme do nového vztahu bez velkých výhrad, s přibývajícím věkem je tomu docela jinak. Stáváme se kritičtějšími, nepřijímáme všechno, co se nám nabízí, a raději se před každým krokem dvakrát rozhlédneme. Často se také chráníme před možnou újmou tím, že si nikoho tolik nepustíme k tělu. Někdy to trvá delší dobu, než jsme opět ochotni otevřít své srdce. Ani v těchto případech ale nemůže být řešením tlak zvenčí. Také v rámci nového vztahu se mohou vynořit pevně usazené staré struktury a my jisté výroky nebo činy kvapně zařadíme do škatulky zkušeností, aniž bychom důkladněji přezkoumali, jak to bylo míněno. Je třeba znovu přezkoumat staré bolesti, aby mohly být beze zbytku likvidovány.

Někdy nás obklíčí myšlenkové formy jistých vztahových problémů a stanou se skutečnou léčkou. Je pak žádoucí ujasnit si, že láska nemá nic společného s křečovitými mocenskými hrátkami, a zabývá-li se stále nějakými problémy, vytratí se veškerá náklonnost. Láska uvolňuje. Láska je volná a plyne. Láska se nikdy nedá spoutat a zadržet; proudí sama ze sebe do věčnosti. Láska se rozdává, protože sama je darem. Nemůžeme **chtít** milovat.

Láska neplodí závislost a po nikom ji také nežádá. Pokud k něčemu takovému dojde, jsou podnětem vnitřní obavy, starosti a svazky, které jsme si většinou do této inkarnace přinesli a které by měly být zrušeny. Jen tak se dobereme pravdy. Klíčem není odmítání vztahů, ale zdolávání závislosti. Strach ze závislosti a svázanosti spotřebovává velké množství energie.

Často nás po ukončení manželství přepadne taková bolest, že nám připadá nemožné ji snést. Tato bolest bývá tak veliká, že se nedá popsat slovy. Je to proto, že četné naše vnitřní složky věří, že nás už nemiluje ani Bůh. V našem nitru se partnerská péče smísila s vírou v Boží péči. Přenášíme pak partnerskou blízkost na blízkost k Bohu. Pokud se vztah rozpadne, domnívají se vnitřní složky, že je opustil i Bůh - což přináší skutečně nesmírnou bolest. Především opuštěný partner si myslí, že to snad ani nepřežije.

Zraněné části osobnosti se pak pokoušejí získat co nejrychleji chybějící péči od někoho jiného, což samozřejmě není možné. Musíme nejprve pochopit, že Bůh nás miluje a stojí při nás, ať už se v jakémkoli vztahu tohoto pozemského života děje cokoli.

Přestože do manželství často vstupujeme s příliš romantickými představami, při oboustranném růstu a ochotě odkrýt hlubší smysl života může takový svazek znamenat mocný pramen síly. Nemá pak nic společného s majetnickými snahami a s uplatňováním vlastních požadavků, nýbrž je společnou základnou pro osobní práci na sobě. Při láskyplné vzájemné náklonnosti lze povznést světlé stránky obou partnerů a osobnost z toho může vyjít posílena.

(10)

PLATONICKÉ VZTAHY

Pod pojmem platonický vztah rozumíme vztah mezi mužem a ženou, při němž nedochází k žádné výměně mužské a ženské energie prostřednictvím sexuální síly. V jemnohmotném energetickém poli nevzniká žádné energetické spojení, které by mohlo vyvolat tělesnou reakci, konkrétně sexuální přitažlivost.

Život je samozřejmě plný vztahů k různým lidem, při nichž sexuální síla také nehraje žádnou roli. Děje se tak v rodině, mezi přáteli, příbuznými či kolegy v práci. Při každém setkání s jiným člověkem dochází k výměně energií v podobě informací na myšlenkové a emocionální rovině. Bez jediného slova při tom lze předat vysoké vnitřní hodnoty stejně jako negativní, nenávistné city, jde-li o kontakt se zlostným člověkem. Mnoho lidí se proti tomu snaží chránit, ale daří se jim to jenom v omezené míře. Pomocí praktik bílé magie, která přesto zůstává magií, se pokoušejí postavit ochrannou zeď, ale tu je pak vždycky třeba zbourat. Pravou ochranu nabízejí jenom láska, modlitba a práce na sobě, aby se vnitřní složky osobnosti orientovaly na lásku a nemohly se stát rezonanční základnou pro temné energie. Pak jsme opravdu svobodní, neboť kdo vibruje láskou, nepodléhá zákonu příčiny a následku.

Přesto nemůžeme okolním energiím zcela uniknout. Jestliže na druhé straně zeměkoule dojde k zemětřesení, při němž zahyne mnoho lidí, v jemnohmotné rovině každého citlivého člověka se to projeví. Nemusí znát pravou příčinu, ale tento vliv zde existuje. Všechny živé bytosti spojují planetární vibrace.

Zejména silně pociťujeme výměnu energií uvnitř rodiny, a to díky pokrevním svazkům. Proto se lidé po rodinných hádkách cítí tak hrozně - tyto konflikty polykají mnoho energie.

V dřívějších dobách mohli prarodiče přebírat večer od dětí přebytečnou energii, což oběma stranám dělalo dobře. Normální energetická výměna probíhá však mezi lidmi nepřetržitě.

Existují lidé, kteří se v tomto životě potkávají jako přátelé a jsou si velmi blízcí. Pokud byli v některém z minulých životů sourozenci nebo mezi nimi panoval vztah rodiče-děti, je tabu pohlavního kontaktu v jejich duších zakotveno tak silně, že v tomto životě k žádné výměně sexuální energie nedojde. I když se takoví lidé potkají jako muž a žena, pociťují sice těsné spojení, avšak jen platonické.

Také vřelé přátelství mezi dvěma muži nebo ženami v minulém životě může být důvodem, proč nyní netouží po tělesném sblížení, ačkoli se v tomto životě potkávají jako muž a žena.

Někdy se dva lidé v duševní rovině rozhodnou prožít a vyřídit své světské a duchovní úkoly společně, ovšem bez zmatků a možných rozchodů. Pak není jejich úkol zatížen procesy, které prožívají s jinými lidmi. Je důležité, aby si tento odstup udrželi a těšili se z vnitřního spojení.

Stává se také, že určité duše, které již dlouho mají společnou cestu inkarnace, se vtělí současně. Většinou je čekají úkoly, jimž se duchovně upsali. Jejich vnitřní svazek dosáhl takové hloubky, že vylučuje a přesahuje stupeň tělesného spojení. Energetické úkoly neumožňují vznik sexuálního napětí. To by totiž ohrožovalo společný úkol, a proto po něm jejich duše netouží.

Každý z nás může ve svém nitru takové důvody pociťovat. Měli bychom však mít na paměti, že tělo leckdy reaguje na základě svého elementárního vědomí, aniž bychom proti tomu mohli v první chvíli něco podniknout. Reaguje podle svých potřeb a vyvolá reakci, která téměř výlučně tkví v našem nitru.

Na konci inkarnační cesty, při posledním odložení těla a všech proudů energie, které jsou s ním spojené, stojí dokonalá jednota mužských a ženských aspektů uvnitř vlastní duše. Nad veškerým bytím se rozklene láska. Pocítíme vnitřní vztah ke všem duším; uvolněním vnitřního toku lásky a jejím prožitím v rámci pozemských vztahů se láska rozšíří na nejbližší vyšší stupeň duchovna. Padnou hranice mezi partnery, rodinami, zeměmi, národy, kontinenty a planetami. Život se povznese k novým jedinečným poznatkům a čekají nás nová, netušená životní dobrodružství.

(11)

NOVÉ CESTY VE VZTAZÍCH

Zdá se, že ve vývoji Země dozrál čas, kdy se zvedají závory vědomí, které dosud stály lidem v cestě. Zvyšují se světelné vibrace a negativa ztrácejí možnost se zde vyžít. Člověk sice ještě dlouho nebude dokonalý, může však probíhat vývoj ve spirituálních kolejích. Lidstvo pociťuje niternou blízkost božství. K tomu přistupuje velká schopnost jasnovidného vnímání a poselství z duchovního světa jsou dostupná všem lidem.

Vztahy se nebudou navazovat pouze z osobních potřeb, ale s vědomím naplnění společného duchovního pokroku. V této formě soužití můžeme mnohostrannost lidského bytí zakusit v druhých a právě tak jejich prostřednictvím můžeme zakoušet přítomnost božství. Rozdávající se láska, která nemá být nikdy podmíněna vlastnictvím či požadavky, bude volně proudit. Tak může setkání s lidským „ty" vést k setkání s božským „Ty".

Ten okamžik není daleko - jak v individuálních vztazích, tak v globálních událostech. Nynější poslední krok před velkou proměnou je napínavý a v rámci vztahů dojde k četným změnám starých karmických struktur.

Následující myšlenky mohou tento proces ujasnit a vnést do vztahů trochu více porozumění. A také přispět k většímu respektu a lásce:

- V každém vztahu bychom si měli dopřát jistý čas na promýšlení- kvůli sobě i kvůli tomu druhému. Třeba tím, že spolu jednou týdně zasedneme ke „kulatému stolu".
- Měli bychom hovořit o aktuálních pocitech. Je důležité do nich společně proniknout a probrat je - jen tak je možná náprava. Měli bychom rovněž upustit od odsuzování druhého, i když v nás vyvolává bolestné zážitky.
- Je třeba poskytnout partnerovi čas k nerušené výpovědi. A sami stejně volně promluvit.

• Je nutná absolutní upřímnost a otevřenost, zejména pro vyslovení skutečných potřeb.

• Ochota mluvit otevřeně o problémech brání hromadění vnitřní zášti. Jinak by se v nějaké nevědomé formě projevila, například jako nemoc.

• Objeví-li se zábrany vyslovit všechno, co hárá v našem nitru, můžeme modlitbou poprosit o pomoc duchovní svět nebo jemnohmotné pomocníky.

• Každý by si měl ověřit, zda není vláčen svými požadavky. Ty působí jako výbušné nálože, které mohou v nevhodný okamžik explodovat.

• Pro lásku a lidskou blízkost, pro náklonnost a vzájemnou něhu je vždy potřeba jistý čas. Stačí k tomu pohlazení nebo láskyplný pohled. Poví tomu druhému, že jsme tu pro něho.

• Každý vztah se znovu rozvine, je-li tu ochota k promíjení. Můžeme si přitom uvědomit, že ani my sami zřejmě nejsme bez viny. Rychle si namluvíme, že máme právo druhého kritizovat a něco po něm požadovat, a dočista přitom zapomeneme, že i my sami můžeme být obtížným partnerem. Je přitom důležité pochopit, že sami odpouštět nemůžeme. Můžeme něco prominout a nakonec na to i zapomenout - ale odpuštění je něco jiného. To přináší vyšší síla, která námi protéká. Proto se jí musíme svěřit a prosit ji, aby rozhodla za nás.

• Pravá pospolitost a vzájemnost ruší falešně chápanou závislost. Cílem duchovní cesty je společenství svobodného toku lásky. Staré, svazující vzory minulosti je třeba přepracovat, aby se ve svobodném svazku mohli oba účastníci volně rozvíjet, podporováni partnerovou láskou.

• Měli bychom si položit otázku, nemáme-li v sobě dosud strach a nepokoušíme-li se proto partnera ovládat. Ten nám však vnitřní sílu nikdy dát nemůže, to může pouze Bůh.

• Neměli bychom zaměňovat sebeobětování s láskyplným dáváním. Obětujeme-li se, aniž bychom mysleli na božství v sobě, znamená to, že si sami sebe příliš neceníme.

• Kde se objeví bolest, je třeba něco vyjasnit. Láska žádnou bolest nezná. Bolí jen ty složky osobnosti, které jsou v zajetí určitých požadavků a představ a nemohou dosáhnout svého cíle.

• Je vhodné přezkoumat, jak silně a rychle zaujímáme obranné pozice. Pravda nepotřebuje žádnou obranu, ozbrojuje se jen ego, když se pokouší hájit své cíle. Nehlídáme-li tyto snahy, stojí nás mnoho energie. Sebejistí a svobodní jsme jen tehdy, řídí-li naše jednání intuice, nikoli vnitřní požadavky.

• Důvěřujeme dostatečně svému partnerovi ?

• Chybí nám radost ? Podléháme odsudkům a niterné zášti ? Pak je třeba zjistit, zda žijeme podle svých vlastních potřeb. Šli bychom rádi plavat nebo do kina ? Byli bychom někdy rádi sami, ale neodvažujeme se to sdělit partnerovi, aby se neurazil ? Někdy se všechny nakupené neuskutečněné potřeby provalí. Nezpracovali jsme je totiž, jen jsme je odsunuli. Je důležité je poctivě vyjevit. Má-li s tím partner problémy, je načase, aby na sobě zapracoval.

• Jsme připraveni naslouchat druhému, když nás kritizuje, a jsme ochotni kritiku přijmout ? Jen ochota pracovat na sobě nás může dostat dál. Jsme-li přesvědčení o své dokonalosti, je to krok zpět. Vztah, který není otevřen pro nové věci a změny, je většinou odsouzen k zániku.

• Také tělo potřebuje v ruchu dnešní doby nezbytný prostor pro zachování citlivosti. Je v rámci partnerství místo pro něžnost a pospolitost ?

• Chováme stále úctu k partnerovi ? Je nám sympatický a těšíme se na něj ?

• Měli bychom zcela vědomě usilovat o to, abychom na našem vztahu viděli ty dobré stránky. Kvůli několika maličkostem rychle zapomínáme, že žijeme v báječném vztahu. Je třeba vidět i krásu, nejen potíže.

• Očekáváme pochopení a pozornost jen pro sebe, zatímco svému partnerovi nedokážeme naslouchat a být k němu milí ?

• Naslouchám svému srdci a jednáme podle toho ?

Vztahy nám umožňují báječným způsobem poznat božství v sobě i v druhých. Otevírají brány k prožití nejhlubších pocitů. I když se někdy zdají těžké, spočívá jejich tíha v nás samých a jenom zde může být odlehčena. Vnější svět je vždycky jen zrcadlem. Pokud jsme dokázali ve svém nitru mnohé proměnit, nečekají nás v okolním světě tak bolestné konflikty, ledaže bychom převzali úkol za nějaký větší celek. Pak musíme na základě své duševní síly pracovat na určitých polích tak dlouho, dokud to duchovní vedení bude vyžadovat.

Každý člověk si může být jistý, že jeho duchovní vedení a božská duše jej řídí a vedou s nejvyšší láskou. Boží láska podporuje jeho konání. Člověk **smí** být šťasten. Být šťastný je jeho pravé vnitřní poslání, aby jeho štěstí zasáhlo i ostatní lidi. Nadnáší-li ho láska, je schopen pozvednout jí i ostatní bytosti. Láska je jedinečným lékem na bolesti světa.

Kéž by všichni lidé tuto lásku cítili ve svém nitru a nechali ji proudit.

(12)

ZAMYŠLENÍ

Úplné spektrum lidských vztahů si nelze představit. Existuje tolik podob lásky, kolik je na světě lidí. V každém opravdovém vztahu se projevuje zářivé světlo oné vyšší, božské lásky, jež nachází výraz v obou partnerech. Dotýká se zúčastněných a proměňuje je, ale nadto působí i na ostatní lidi a veškerý život.

„Kde je láska, nemůže být utrpení," prohlásil s kouzelnou jasností Krišnamurti. V hlubokém pochopení této věty leží klíč k tajemství vztahů. Kdo je naplněn skutečnou, hlubokou, božskou, nesobeckou a nic nežádající láskou, nemůže pocítit žádnou bolest. Přinejmenším nikoli v osobní rovině. Může spolu snášet utrpení světa a cítit jeho utrpení, tak jak to při svých misích dělají všichni velcí Boží vyslanci, ale nikdy nebude strádat proto, že by nebyl milován. Nikdy nebude očekávat, že se někdo zachová pouze určitým jemu vyhovujícím způsobem. Nebude mu vadit, že jeho partner bude rozdávat lásku ze srdeční čakry i ostatním lidem.

Ve vztazích můžeme dospět k nějakému konci právě tak málo jako u lidského vědomí. Všechno je v pohybu. Vše živé roste a lidské vědomí se stále otevírá novým dimenzím božství. Lépe řečeno: božství nabízí vstřícnému vědomí stále nové, dokonalejší krásy.

Pole vztahů mezi lidmi nezůstává globálním procesům změn uzavřeno. Také zde existují nové formy blízkosti, hloubky a sexuality, které nepotřebují ego a majetnické nároky. Je tu láska, která se rozdává, protože sama je darem. Můžeme chtít nenávidět, ale nemůžeme chtít milovat. Láska je jediný lidský cit, který nikdo nemůže dávat ze svého. Vždy zůstává darem. Vždy zůstává tajemstvím.

Pokud se v blízké budoucnosti ještě více otevřou brány k vnitřním světům, dopadne nové světlo i na všechny formy každodenního lidského života. Tak jako dojde

k transformaci pozemského vědomí, tedy k proměně makrokosmu, dojde i k transformaci buněk, tudíž k proměně mikrokosmu. Tento dramatický transformační proces nemůže nezasáhnout oblast vztahů. Až větší láska a zářivé božské světlo obejmou celý život, vstoupí do nové dimenze i soužití ve vztazích. A to nemůže být jiné než naplněné větší svobodou, čistší náklonností a šířící se láskou. Zmizí utrpení, neboť LÁSKA je promění. Možná už ani nebudeme mluvit o vztahu, ale o vesmírné provázanosti. V každé opravdové lásce pak bude prosvítat jiskřivá plocha nesmírného drahokamu všeobjímající BOŽSKÉ LÁSKY.

***** Konec knihy *****

Reklama:

Manuela Oetingerová: Aura v každodenním životě
Jak porozumět svému duchu i tělu, uchovat si zdraví a načerpat energii...

V dnešní době už nejspíš vůbec nikdo - snad kromě nejzarytějších materialistů - nepochybuje o tom, že mimo svět hmotný, hmatatelný a viditelný existuje také svět duchovní. Na ten si sice sáhnout nemůžeme, ale to ještě neznamená, že neexistuje. Naopak. Je stejně skutečný, s vlastními pravidly a zákonitostmi, jako ten, který známe. A právě tak skutečný je i energetický obal lidského těla: aura.

Na tu kromě energetických polí působí i duchovní bytosti, s nimiž nás tahle knížka naučí komunikovat. Dočteme se, jak si vylepšit kondici a zdraví, co si oblékat, proč nekouřit, jak meditovat, co jíst, jak zdravě spát a vůbec, jak vyrovnaně, šťastně a plně žít. Naučíme se lépe porozumět svému vlastnímu tělu i duši. Kdo z nás to v dnešním světě nemá zapotřebí ?

Manuela Oetingerová: Aura v každodenním životě 2
Pokračování převratné práce o působení nehmotných sil a světů...

Objevte, jak myšlenkové formy a energetická pole utvářejí náš běžný život... Víte, jaká je skutečná podstata depresí ? Tušíte, co je duchovní příčinou nemoci ? Myslíte, že Jidáš byl odsouzeníhodný člověk ? Na tyto a mnohé další otázky odpoví kniha německé autorky Manuely Oetingerové. Nečekejte ovšem žádné laciné útěchy, populární návody nebo stokrát omleté „pravdy". Druhá publikace o lidské auře a o působení neviditelných sil je stejně netradiční a objevná jako její první díl, a navíc se v ní ještě dočteme, co se skrývá za působením alkoholu, zda se můžeme domluvit se zvířaty nebo proč bývá cesta k opravdovému poznání tak osamělá... Viditelný, hmotný svět, v němž žijeme, je totiž neoddělitelně spjat se světem neviditelným, duchovním, který na nás působí víc, než jsme mnohdy ochotni si připustit.

Manuela Oetingerová: Vztahy v zrcadle aury
Jak energetická pole ovlivňují lidské soužití...

Od prvních kontaktů v raném dětství až k problémům stáří jsou to právě vztahy k ostatním lidem, co nás nejvíce těší, ale mnohdy také nesmírně bolí. Tato kniha jako jedna z prvních prací podobného druhu nahlíží celou širokou oblast vztahů nejen z „obyčejného" úhlu, nýbrž i z hlediska duchovních souvislostí. Osvícení lidé dnes už nepochybují, že kromě hmotného světa nás obklopuje i svět neviditelný, duchovní. K němu patří energetická pole, nesoucí nové myšlenky i staré vazby a propojující všechny živé bytosti navzájem. A právě tato pole se mohou stát příčinou překvapivého množství konfliktů, jejichž pozadí si mnohdy vůbec neuvědomujeme. Pochopení nám může pomoci je úspěšně řešit a zvládnout.